

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYNETTE
NONI

The illustration depicts four young people standing in a forest. On the left, a boy with dark hair and glasses wears a black t-shirt and brown trousers. Next to him is a girl with long dark hair in a white and grey striped crop top and dark trousers. To her right is a girl with red hair in a blue button-down shirt and a dark pleated skirt. On the far right is a boy with blonde hair in a white t-shirt and a dark plaid jacket. They are standing on a path that leads into a dense forest with tall trees and a small stream in the background. The scene is framed by a dark red archway with lit candles on either side.

RAELIA

MEDORA GÜNLÜKLERİ 2



ARTEMIS MİLENYUM

Tg: Carettas'



Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

YAYIN NO: 2366
MİLENYUM: 38

Raelia (Medora Günlükleri 2)

Lynette Noni

Orijinal Adı: *Raelia (The Medoran Chronicles 2)*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köföncü

Editör: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Bilge Nas Arıcan

Kapak İllüstrasyon: Sena Tulgar

Kapak Tasarım: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Mart 2023

ISBN: 978-605-304-815-2

Sertifika No: 43949

Medora Günlükleri 2: Raelia

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Medoran Chronicles 2 - Raelia

© 2015, Pantera Press Pty Limited

© 2015, Lynette Noni

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

RAELIA

MEDORA GÜNLÜKLERİ
İKİNCİ KİTAP

LYNETTE NONI

Adım atacak cesareti olanlara...

Yolunuzu seçin...



Bir

“**M**ajesteleri Kral Aurileous ve Kraliçe Osmada Cavelle’i takdim ederim.”

Alex, sarayın büyük salonundaki köşeden D.C.’nin anne ve babasının altın çizgili merdivenlerden inişini izledi.

Kral Aurileous uzun boylu ve göz korkutucu biriydi ama Alex, bulunduğu yerden bile adamın nazik yüzündeki gülme çizgilerini fark edebiliyordu. Tezahürat yapan insanları tararken gözleri sıcacıktı ve gülümsemesi, bu ağır atmosfere rağmen Alex’in gevşemesini sağladı.

Kraliçe Osmada, tek kelimeyle çok tatlı görünüyordu. Koyu kumral saçlarıyla çok güzeldi ve gülümsemesi, kralinkinden bile daha rahatlatıcıydı.

En yakın dostu merdivenlerin başında belirince, Alex’in dikkati dağıldı. Herkes başını kaldırıp prensese bakarken salonda büyük bir sessizlik oldu.

“Majesteleri Prenses Delucia Cavelle’i takdim ederim.”

D.C. merdivenlerden zarifçe inerken yapılan tezahüratlar kulaqları sağır edecek cinstendi. Kız, anne ve babasının yanında durdu. Üzerindeki lavanta renkli gece elbisesi, ışık değiştikçe gümüş gibi parlıyordu.

Anne ve babası eğilip D.C.'nin yanaklarından öptükten sonra, babası konuşma yapmak için kalabalığa doğru bir adım öne çıktı.

“Sevgili dostlar, kızımızın on yedinci doğum günü kutlamalarında bize eşlik ettiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. Bu, onun için unutulmaz bir gün ve bu özel günü sizinle paylaşmak bizi çok heyecanlandırıyor,” dedi Kral Aurileous. “Bu özel günü kutlarken lütfen hepiniz yiyin, için, dans edin ve mutlu olun.”

Kralın konuşması bittikten sonra, yukarıdaki balkona gizlenmiş olan orkestra, hemen hareketli bir melodi çalmaya başladı. Misafirler birbirleriyle sohbet ediyordu. D.C. kalabalığın arasından geçip Alex'in yanına gitmeye çalışırken, Alex tek başına onu beklemeye koyuldu.

Etrafına bakan Alex, gördüğü şeylere hayran kaldı. Gerçekten Medora'nın başkenti Tryllin'deki sarayda olup olmadığını anlamak için kendini çimdiklemeyi bile düşündü. Oysa sadece birkaç hafta önce, altüst olmuş hayatını nasıl tekrar düzene sokacağı hakkında kara kara düşünüyordu. Bunun sebebi, ailesinin onun Portland'ın hemen dışındaki Oregon'da bulunan Uluslararası Değişim Akademisinde okuyor olduğunu sanmasıydı. Hâlbuki Alex, sekiz ay boyunca *Medora* isimli fantastik dünyada, sıra dışı yetenekleri olan çocukların gittiği Akarnae Akademisinde eğitim almıştı.

Alex, dünyayı -ya da Medoralılar'ın deyimiyle “Freya”yı- neden terk ettiğine dair bir bahaneyle kendi evine dönecek ve yaz tatilini evinde geçirecekti *güya*. Ardından da sonbaharda okul tekrar açıldığında Akarnae'ye geri gelecekti. Fakat tatil için eve gittiğinde, ailesinin bir sürü federal ajanla birlikte kaygıyla onu beklediğini gördü.

Uluslararası Değişim Akademisi, Akarnae'den bir hafta önce kapanmış ve Alex'in anne ve babası da onu karşılamak için Sibirya'dan dönmüştü. Alex'in ortalarda görünmemesinden dolayı endişelenip okulla temasa geçmiş ve kızlarının oraya hiç kayıt

olmadığını öğrenmişlerdi. Bu haber onlara büyük bir gerginlik ve panik yaşatmıştı. Tam bir histeri sürecine girmişlerdi. Kızları yılın çok uzun bir dönemi boyunca kayıptı ve onların bundan haberi bile olmamıştı. Böylece, kayıp kızlarının bulunması için polis güçlerini, özel dedektifleri ve federal ajanları harekete geçirmişlerdi.

Onlarla karşılaşınca hayal gücü donup kalan Alex, birkaç aylığına bir sirke katıldığını söyledi. Fakat annesi ve babası ona inanmayıp, doğruyu söylemesi için baskı yaptılar. Alex'in anlattıklarının üzerine, aklını kaybetmemiş olmasını umdular. Alex biraz tereddüt ettikten sonra onlara delirmediğini ispatlamak istedi. Oturma odalarının tam ortasında, iradesini kullanarak bir kapı açtı ve aptala dönmüş olan annesiyle babasını Medora'ya sürükledi.

Gözleri fal taşı gibi olan, ağızları bir karış açık kalan anne ve babasını doğrudan okulun müdürü ve arkadaşı olan Darrius Marselle'in ofisine götürdü zira onun "ebeveynlerle" kendisinden çok daha iyi konuşacağını biliyordu. Adam, tam da Alex'in beklediğini yaptı ve Alex'in son birkaç ayını geçirdiği akademiyle ilgili detaylı bir özet geçti. Böylece Alex'in anne ve babası durumu sadece anlamakla kalmayıp kızlarındaki değişikliği de bizzat görmüş oldular. Alex'in Akarnae'de geçirdiği kısa birkaç ayda derslere olan bağlılığı, onu hem zihinsel hem de fiziksel anlamda daha da güçlendirmişti. Ve Alex, kendisini şimdiye dek hiç olmadığı kadar mutlu eden çok güzel arkadaşlar edinmişti.

Tüm bunlara rağmen, Darrius, Alex'in kayıp şehir Meyarin'in prensi Aven Dalmarta ile yaşadığı maceralardan bahsedince, ailesi yine paniğe kapıldı.

Alex, ailesini en çok neyin endişelendirdiğinden emin değildi. Ölümsüz bir varlığın Kayıp Şehir'e açılan bir kapı yaratmak için kutsal kütüphane aracılığıyla Alex'in etki gücünü kullanmaya çalışmasından mı -ki böyle söyleyince Alex onları suçlayamazdı-yoksa prensin planı başarılı olsaydı Medorada yaşayan insanları yok etme hareketini başlatacağından mı?

Sohbetin o noktasında Alex, Darrius'un "az, daha çoktur" prensibiyle hareket etmesini çok isterdi. Hatta anne ve babası tarafından kendi güvenliği için bir odaya kapatılma ihtimalinden korktu.

Alex'in, kokusundan anladığı kadarıyla *sadece* çay olmayan içecekten, annesinin de babasının da sakinleşmek adına birkaç fincan tüketmesi gerekiyordu. Bir şekilde rahatlamlarının ardından, Darrius, sorularının çoğunu cevapladı -neyse ki Alex'in bıçaklanarak ölümün eşiğinden döndüğü kısmı anlatmadı- ve sonra da taş kesilmiş bir hâlde büyük bir sessizlik içinde evlerine döndüler.

Alex, süper bir zamkla ailesinin korumacı yanına sonsuza dek yapıştırılacağını düşünüyordu. Onlar ise birkaç gün sonra, *seneye okumak için akademiye geri dönebileceğini* söylediler Alex'e. Belli ki şoku atlattıktan sonra -Aven'le ilgili her şeyi bastırmış olmalıydılar- Akarnae'deki son sekiz ayın Alex için ne kadar değerli olduğunu anlamışlardı. Kendileri de cesur birer kâşif olduklarından, kızlarının gerçek bir yaşam fantezisi macerasına karşı çıkmanın ikiyeüzlülük olacağını düşündüler. Ya da Alex'e öyle söylediler.

Sebepleri her neyse, Alex bunu duyunca çok heyecanlandı. Ta ki seneye Medora'da kendisine eşlik edeceklerini öğrenene dek.

Ailesi.

Medora'da.

Bilinmezin olasılığını belli ki çok cazip bulmuşlar ve bir sonraki arkeolojik maceralarını dünya dışı bir tarzda yapmak istemişlerdi. Bu kararın ardından, tüm yaz boyunca, kızlarının yeni dünyasında onunla daha kaliteli vakit geçirmek için, dünyevi eşyalarını toplayıp bir depoya yerleştirmekle meşgul oldular.

Alex ise onları Aven'dan nasıl koruyacağını düşünerek kafayı yedi çünkü Aven eğer geldiklerini öğrenecek olursa onları Alex'e karşı bir koz olarak kullanacaktı. Alex, bundan adı gibi emindi.

En sonunda uzlaşmaya vardılar. Alex, on yedinci doğum gününde, anne ve babasının kabul etmek zorunda kalacağı bir tekelif sundu. Tabii bunu yaparken onların suçluluk duygusunu da kullandı.

Çok düşündükten sonra ailesi için en iyi yerin Kütüphane'nin içi olduğuna karar vermişti. Artık Aven'in kapılara açılan sonsuz koridorlara erişimi vardı ve Alex'in ailesinin orada olduğunu tespit etme şansı Medorada olduğundan çok çok daha zayıftı. Zira Alex, ailesi için en güvenli yerin Kütüphane olduğunu biliyordu.

İster buna doğum günü şantajı deyin, isterseniz demeyin ama Alex'in, Medora'yı çok merak eden ailesini oradan uzak ve kapalı bir yerde kalmaya ikna etme çabası uzun sürdü. Ama onlara, "Eğer Aven size ulaşacak olursa, dünya dışı maceranız sona ermek zorunda kalır," diye açıkladı. *Dahası, tüm Medora halkının hayatları da.*

Bu duruma canları çok sıkılsa da Alex'in doğru söylediğini ve şartlarına uymayı kabul ettiler. Fakat bu sıkıntı, kısa süre içinde yerini neşeye bıraktı ve Darrius'un da yardımıyla Alex, kalmaları için onlara Kütüphane'de bir yer bulmayı başardı. Hatta bilimsel oyun alanı olarak, antik bir ekosistemin içinde olacaktı.

Daha bu sabah Freya'dan ayrılmış olmalarına rağmen, Alex onları daha önce hiç görmediği kadar heyecanlı bıraktı ve çekinecek, dikkat çekmemek adına ziyaretlerine çok sık gelemeyeceğini söyledi. Fakat kendilerini bekleyen imkânsız keşfetmenin heyecanından başları dönen anne ve babası, Alex'in söylediklerini hiç umursamadılar bile. Akılları başlarından gitmiş gibiydi. Onu alınından öpüp şans dilediler ve yaşayacağı "maceraların" tadını çıkarmasını söylediler. Alex ise gözlerini devirip onlara sarıldı. Mümkün olduğunca sık temasa geçeceklerine dair söz verdi.

Ailesinin, Kütüphane'nin derinliklerinde güvende olduğunu bilen Alex, dikkatini sonraki adıma odakladı. Akademiye dönüp arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmeye.

Tatilde Jordan, Bear ve D.C.'yi çok özlemişti ve Akarnae açılır açılmaz onlarla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordu. Holografik iletişim aleti olan ComTBA ile sık sık görüşmüş olsalar da Alex, onlarla yüz yüze görüşmek için akademiye ayak basmayı dört gözle beklemişti. Fakat onlar, Alexsiz de buluşmuşlardı.

Oğlanlar için bu çok kolaydı çünkü Jordan yaz tatillerini daima Bear'ın ailesinin yanında geçirirdi. Fakat Alex, D.C.'nin saraydan sıvışmayı nasıl becerdiğini bilmiyordu, özellikle de oğlanlar onun statüsü hakkında hiçbir fikre sahip değilken. Alex, her ne kadar D.C.'ye sırrını onlara anlatması gerektiğini söylese de, D.C. prenses olduğunu öğrenirlerse kendisine farklı davranacaklarını düşünüyordu. Alex onların bunu yapmayacaklarından emindi ama D.C.'yi de ikna etmesi gerekiyordu.

Fakat ailesinin Medora'daki yeni konumunu ayarlamakla fazlasıyla meşgul olan Alex, D.C. ile konuşmaya da onun itirazlarını kırmaya da vakit bulamamıştı. Bunun bir sebebi de tatilde kendisine kalan kısacık vakitlerde sürekli olarak dayak yemesiydi.

Bu, üzücü ama doğrudu. Zira Alex, haftanın üç günü, muharebe öğretmeni Karter ile dövüş becerilerini geliştirecek özel derslere katılmak zorundaydı. Karter, birlikte çalıştıkları dokuz haftalık kısacık bir sürede bile Alex'te mucizeler yarattığını iddia ediyordu. Son dersleri dündü ve Karter dövüş konusunda hiç de müsamaha göstermemişti. (Gerçi Alex de ondan bunu beklemiyordu.) Ve son dersin bitiminde, *okul açıldığında arkadaşlarıyla birlikte ders yapacak seviyeye geldiğini* söyledi Alex'e. Alex, çok endişe etse de okul açıldığında derslerle ve sınıf arkadaşlarıyla nasıl baş edeceğini kendisi de merak ediyordu.

Tüm Akarnae öğrencilerinin yarın akademiye gelmiş olacaklarını ve bir sonraki gün derslerin sabah erkenden başlayacağını öğrendi. Artık geriye sadece bu geceyi atlatmak kalmıştı... Yani D.C.'nin saraydaki doğum günü partisini.

Davet edilen herkes kraliyet ailesine olan saygılarını göstermek istediordu. Bu yüzden D.C. davetlilerin arasında sıkışıp kibar ve cici kız rolünü oynamak zorunda kalmıştı maalesef. Neyse ki akşamın erken saatlerinde odasında hazırlanırken Alex gelmişti de planladıkları üzere daha sonra onun yanına kaçabilecekti.

Alex onu beklerken, *en azından güzel giyindim*, diye düşündü. Gece elbisesi, geçen yıl Bear'ın annesinin ona Kaldora hediyesi olarak tasarladığı elbise kadar güzeldi. Nefes kesici gök mavisi o elbisenin aksine, D.C.'nin verdiği bu elbise zümrüt yeşiliydi ve bir omzundan drape iniyordu. Diğer omzu çıplaktı. En kaliteli kumaşlardan yapılmıştı ve yumuşacık bir şekilde Alex'in bedenini sarıyor, zarif vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları yüksek bir topuz yapılmış ve yüzünü çerçevelemesi için de birkaç lüle bırakılmıştı. Dumanlı makyajı, kahverengi gözlerini çok iyi vurguluyordu. Kısacası bu asil görünüşü, uzun süre tek başına beklemesi için onu cesaretlendirdi.

Sadece düşüncelerinin eşliğinde, Alex o gün olanları zihninde tekrar canlandırdı. Ailesine -ve Freya'ya- hoşça kal deyişinden daha önce kendisini buraya getirmesi için programlanan köpüğe binip onu açık kollar ve heyecanlı haykırışlarla bekleyen D.C.'nin sarayına gelişine kadar geçen her şeyi düşündü. Son birkaç saati, devasa ve muhteşem saray koridorlarında dolaşıp bu geceki partiye bir prensesle birlikte hazırlanmakla geçmişti. Ama toplanmak ve savaş eğitimiyle dolu geçen haftaların ardından, Alex'in tek yapmak istediği şey, o parlak altın merdivenlerden çıkıp D.C.'nin odasındaki kanepeye kıvrılmaktı... Bu arada, kızın odası küçük bir şehir büyüklüğündeydi.

Fakat henüz böyle bir seçeneği yoktu.

Alex'e saatler kadar gelen uzun bir sürenin ardından, D.C. nihayet ilgisini talep eden insanların arasından kurtulmayı başarıp Alex'in yanına gelebilmişti.

Mavi-yeşil canlı gözleriyle arkadaşına bakıp, "Çok çok özür dilerim!" dedi. "Kurtulmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

"Sorun değil," dedi Alex. "Ben de burada yeni arkadaşım ile takılıyordum." Yanında duran ejderhaya benzer bir heykele kolunu attı. "Adı, Spit. Ve gün batımında kumsalda uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Bence tam birbirimize göre, değil mi?" D.C. başını iki yana salladı. "Aklını yitirecek kadar sıkılmış olmalısın!"

“Cidden, hiç de sıkılmadım,” diye güldü Alex ve kolunu ejderha heykelinin boynundan çekti. “Aslına bakarsan seni ve aileni görenlerin verdiği tepkileri izlemek çok hoşuma gitti. Biliyorsun, hepsi sana hayran.”

D.C. neşeyle gülümsedi. “Hayran oldukları, sadece annemle babam aslında. Beni yıllardır yakından gören olmadı. Uzun zaman sonra gerçek bir parti vererek kutladığım ilk doğum günü bu.”

Alex, D.C.’ye verilen sıcak karşılama tepkisini bizzat gördüğü için kalabalığın hayranlığının sadece anne ve babasıyla ilgili olduğu hakkındaki sözlerine katılmıyordu. Ama bunu uzatmadı ve “Peki, şimdi göz önüne nasıl çıktın?” diye sordu. Başıyla salon dolusu misafiri işaret etti. “Şimdi insanlar senin kim olduğunu fark etmeyecek mi? Ya burada akademiden öğrenciler de varsa?”

D.C. elini kızın endişelerini süpürmek ister gibi salladı. “Merak etme, Alex. Konuk listesi çok yüksek tabakadakilerden oluşuyor. Burada Akarnæ’den birileri de olabilir, tabii eğer kraliyet konseyinin akrabaları ya da görev başındaki muhafızlarsa. Ama hepsi de içlerinde büyüdüğüm bir gruptur. Kimliğimin gizli kalmasının ne kadar önemli olduğunu bilirler.”

Arkadaşının bu açıklamasını kabul eden Alex, salonu dikkatle inceledi. Bakışları tanıdık bir yüze takılınca yanılmadığından emin olmak için iki kez baktı.

“Bu...” dedi gözlerini kısıp tıslayarak. “İnanamıyorum, bu Marcus Sparker! *Onun* burada ne işi var?” D.C. arkadaşının nereye baktığına baktı. “Sparkerlar önemli bir ailedir,” dedi alçak sesle. “Onları davet etmemek olmazdı. Aksi takdirde gereğinden fazla sorun çıkabilirdi.”

“Peki, Jordan’ın da ailesi ile birlikte gelebileceğinden hiç endişelenmedin mi?” diye sordu Alex, sandığından daha öfkeli bir sesle. Bir ara onu bilgi için yarı tutsak eden o adamla aynı yerde bulunma fikrinden hiç *hoşlanmamıştı*.

D.C., "Jordan daha önce hiçbir saray aktivitesine gelmedi, ben de şimdikine geleceğini düşünmedim. Hem zaten o, şu an Bear'ın yanında, unuttun mu?" diye cevap verdi. "Sakin ol, Alex. Marcus ile Natasha burada herhangi bir şey yapmaya cüret edemezler."

"Öyle diyorsan," diye mırıldandı, arkadaşına güvenmeyi seçen Alex. Buna rağmen endişesi dinmedi. Gözlerini bara çevirip, "Sanırım gidip bir içecek alacağım. Sen bir şey ister misin?" diye sordu.

"Şu meyve kokteylinden biraz alırım, sağ ol."

Alex arkadaşını bırakıp içecek masasına yöneldi. Aslında salonun ortasından geçse daha çabuk giderdi ama Marcus ile karşılaşma riskine girmek istemedi, o yüzden uzun yolu seçip duvar dibinden ilerlerdi. Masaya yaklaştıkça müziğin sesi de artmaya başladı zira ikramlar orkestranın tam altına kurulmuştu. Nihayet masaya vardığında, hangi renkli sıvıyı seçeceğine karar verecek mental enerjisi kalmadı.

"Neyin peşindesin sen?" dedi bir erkek sesi, Alex'in kulağına. Bu müzik sesine rağmen, ne söylediğini anlayabilmişti çünkü adam kendisine çok yaklaşmıştı.

Masadaki renkli ikramlara bakmaya devam eden Alex, "Meyveli kokteyl," diye cevap verdi. Arkasından bir el uzandı ve zarif, kristal kadehler içinde ikram edilen pembe baloncuklu sıvıyı işaret etti. İki kadeh alan Alex, garson olduğunu sandığı kişiye doğru döndü teşekkür etmek için.

"Teşekkür ede... Kaiden?" Alex, şaşkınlık içinde bu tanıdık yüze baktı.

"Alex," diye gülümseyerek cevap verdi Kaiden.

"Burada ne işin var?" dedi Alex. Bir yandan da D.C.'nin bulunduğu yöne doğru endişeyle baktı. Bu çocuğun varlığı, arkadaşının kimliği için bir tehdit olabilir miydi?

"Burası ikram masası," dedi Kaiden, imalı bir şekilde ve Alex'in arkasından dolanıp, içi parlak yeşil sıvıyla dolu bir kadeh aldı.

"Burada değil, *burada* ne işin var diyorum?" dedi Alex, öfkeyle.

Kaiden, kara kaşlarından birini havaya kaldırıncı, Alex kızarmamak için elinden geleni yaptı. Zira onu son gördüğü muharebe dersinden beri, özellikle de bu smokinin içinde çok yakışıklı görünüyordu.

“Sanırım, *burada* demekle *balo salonunu* kastettin?” diye konuyu netleştirdi Kaiden.

Alex karmaşık hislerinden kurtulmak ister gibi başını iki yana salladı ve dudaklarını büzdü. “Herhalde yani.”

“Prensesin doğum günü ve eğer fark etmediysen söyleyeyim, bir parti veriliyor. Ben de güzel bir parti davetini asla geri çevirmem.”

Alex, çocuğun bu esprisinin altında yatan derinliği tam anlamadı. Ama başka bir soru sormaya fırsat bulamadan, yanlarına bir tanıdık yüz daha geldi.

“Alex! Seni burada görmek ne güzel!”

“Selam, Declan,” diye selamladı Alex, iri yarı çocuğu. Üzerindeki smokinin dikişleri patlayacak gibiydi ve çocuk sanki resmî kıyafet giymek için doğmuş gibi görünen Kaiden’in aksine, hiç de rahat görünmüyordu. “Yaz tatilin nasıl geçti?”

“Benim yaz tatilimin nasıl geçtiğini sormadın,” dedi, nedense çok eğleniyormuş gibi görünen Kaiden.

Alex sol gözünün seğirdiğini hissetti. Sevindirici olan şu ki bu imalı lafa tepki vermek zorunda kalmadı. Çünkü Declan, cevap vermek konuşmak için konuşmaya başlamıştı.

“Evet, tamam. Çok heyecanlı olmasa da iyiydi. Ya seninki?”

“Benimki de aynı,” dedi fazla detay vermek istemeyen Alex. Bu çocuklar, onun muharebe dersindeki en kibar arkadaşlarıydı, yine de Declan ile tanıştıkları günün sonunda baygın bir vaziyette tıbbi koğuşa gitmek zorunda kalmıştı. Kaiden’e gelince, şey, yani onunla ilgili ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Ama ikisinin de *yakın* arkadaşı olduğunu söyleyemezdi.

Yakın arkadaş demişken...

“Yo, olamaz. Çok üzgünüm ama gitmem lazım,” dedi karşıya bakarak.

Alex, iki kadehi de masaya bırakıp, ayağı takılmadan hızlıca gidebilmek için uzun gece elbisesinin eteklerini hafifçe kaldırdı. Dans eden çiftlerin ve siyasi otoritelerin arasından hızla ilerlerken bu defa Marcus Sparker'la karşılaşmayı umursamadı. Zira dikkatini, salonun girişine az evvel gelen ve şu anda da D.C.'nin küçük bir grupla sohbet ettiği köşeye doğru ilerleyen iki kişiye odaklamıştı. Alex, prensesi uyarması gerektiğinin farkındaydı ama arkadaşının dikkatini çekemeyecek kadar uzağındaydı.

Müzik eşliğinde dans eden kral ve kraliçe, Alex'in görüşünü engelledi fakat ona iyi bir fırsat sunmuşlardı. Alex içinden homurdandı. Utanarak derin bir nefes aldı ve sessizce özür dileyip adımlarını hızlandırdı.

Sonra da... Kendini, dans eden çiftin üzerine attı. Üçü birden yere düşüp kapıya doğru yuvarlandılar. Alex etraftaki insanların bağırıklarını duydu ve daha gözünü bile kırpmaya fırsat bulmadan elleri arkasına bağlanmış bir vaziyette kraliyet çiftinin üzerinden kaldırıldı.

Ona açıklama şansı bile vermeyen muhafızlar, Alex'i sürükleyerek salondan çıkardılar. Tüm salon, muhafızların onu derdest etmesini izlerken, Alex yüzünün alev alev yandığını hissetti ama başını kaldırıp D.C.'nin gözlerine bakmayı başardı. D.C. müdahale etmek için bir adım öne çıkarken, Alex başını iki yana sallayıp herkesle birlikte şaşkınlık içinde bu olayı izleyen iki oğlanı işaret etti.

Yanlarından geçerken Jordan ile Bear'a hafifçe gülümsedi. Sonra D.C.'ye tekrar baktı. Yüzü bembeyaz kesilen oda arkadaşının başını öne doğru salladığını ve durumun ne olduğunu anladığını görünce içi rahatladı.

D.C., "*Bu işi halledeceğim,*" diye sessizce ağzıyla işaret etti. Alex gülümsedi, bir yandan da Medora Kral ve Kraliçesi'ne neden saldırdığı ile ilgili sağlam bir mazeret bulmakta nasıl zorlanacaklarını düşündü.

İki muhafız, Alex'i balo salonundan dışarıya çıkarıp ihtişamlı koridorlardan geçirdikten sonra, sarayın altına açılan karanlık ve dönemeçli bir merdivenden indirdiler. Yeniden zemin seviyesine geldiklerinde, zırh kuşanmış başka muhafızların yanından geçip, sadece "eski bir taş zindan" olarak nitelendirilebilecek bir yere geldiler. Neyse ki içinde mahkûm falan yoktu... Yani en azından Alex'in görebildiği kadarıyla.

Pis bir hücrenin önünde durdular ve Alex'i hiç de kibar olmayan bir şekilde içeri ittiler. Muhafızlardan biri, hemen bir TBA'nın dokunmatik ekranına bastı ve yarı şeffaf bir bariyer oluştu. Titreşim sesine bakılacak olursa bu, elektrikle kaplı bir bariyerdi. Bu bariyerin ciddi hasar vereceğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu ama Alex yine de hipnotize edici bariyere dokunmamak için kendini zor tuttu.

Muhafızlar, zindanın önüne geçip nöbetçi gibi dikildiler. Alex de kendisini bir sonraki olaya hazırlamak için küçücük hücrede volta atmaya başladı. Kısa süre sonra, yaklaşmaya başlayan ayak sesleri işitti ve karşısında genç bir kadın belirdi. Koyu renk saçları, çarpıcı yüz hatları olan bu kadın, kalbinin üzerinde altın bir amblem olan siyah bir üniforma giyiyordu. Amblemin üzerinde bir tacın arkasında çapraz duran iki kılıç vardı.

"Ben, Muhafız Jeera," dedi kadın, direkt olarak. Alex kadının unvanından, onun da Bear'ın babası gibi Medora'daki huzuru ve kraliyetin güvenliğini sağlayan muhafızlardan biri olduğunu anladı. "Ve *sen* az evvel kral ile kraliçeye suikast girişiminde bulundun."

İçinde bulunduğu durum, sandığından çok daha ciddiydi. Bunu kavrayan Alex, nefes almakta zorluk çekti. "Ben..."

"Adın ne?" diye sözünü kesti Jeera.

Güçlkle yutkunarak, "Alex," diye cevap verdi. Ama muhafızın yüzündeki "*umarım bundan daha iyisini yapabilirsin*" ifadesini görünce boğazını temizleyip çabucak ekledi: "Eğer yardımı olacaksa tam adım, Alexandra Jennings. Prenses Delucia'nın en yakın dostuyum."

Muhafız şüpheyile kaş kaldırdı. “Seni sarayda daha önce hiç görmedim. Tavrın, hiç de yakın bir dosta yaraşır gibi gelmedi bana.”

“Biz geçen yıl tanıştık,” diye kendini savundu Alex. “Birlikte Akarnae’ye gidiyoruz... Aslına bakarsanız oda arkadaşınız. İsterseniz kontrol edebilirsiniz.”

“Sen, Akarnae’de öğrenci misin?” deyip başını düşünceli bir şekilde yana eğdi Jeera.

“Evet,” dedi Alex. “Dördüncü yıl öğrencisi olarak başlayacağım. Tabii eğer beni yarından önce bu hücreden çıkartırsanız.”

Jeera’nın yüzünde ani bir anlayış ifadesi belirdi. Az evvelki sert ifadesi, yerini çok eğleniyormuş gibi bir ifadeye bıraktı. “Epsilon muharebe sınıfı, doğru mu?”

Alex’in kafası karıştı. Jeera bunu nereden bilebilirdi ki?

Soru sormasına ya da cevabını teyit etmesine fırsat kalmadan, Jeera elini sallayarak, “Boş ver,” dedi. “Fakat şunu cevapla: Madem prensesin en yakın dostu olduğunu iddia ediyorsun, o zaman neden ailesine saldırdın?”

Alex, inkâr eder gibi başını iki yana salladı. “Ben onlara saldırmadım.” Jeera’nın kaşları yeniden havaya kalktı. “Öyle görünmüş olabilir ama inanın bana, bunun çok mükemmel bir açıklaması var.” Jeera her ne kadar konuşmak üzere olsa da Alex’e cevap veren sözler onunkiler olmadı.

“İşte benim de duymak istediğim buydu,” diye, kuru bir erkek sesi geldi. “Özellikle de eşimle beni valsimizin tam ortasında rahatsız ettiğin için.”



“Alex, hücrenin önünde kralın belirdiğini görünce çok şaşır-
dı ama kendini hemen topladı ve eğilerek selam verdi:
“Majesteleri.”

“Alexandra Jennings,” diye karşılık verdi Kral Aurileous.
“Hakkında çok şey duydum ve hiçbirisi de aileme karşı kötü ni-
yet beslediğini gösteren şeyler değildi. O hâlde, söyle bakalım,
üst kattaki bu gösterinin sebebi neydi?”

“Ne söylemem gerektiğinden emin değilim,” diye dürüst-
çe cevap verdi Alex. Gözlerini kraldan, şu anda gerçekten çok
eğleniyormuş gibi görünen Jeera’ya çevirdi. “Görüyorsunuz...”

“Alex, neredesin? Seni buradan çıkarmaya geldik!”

Jordan’ın taş koridorda yankılanan fısıltısını duyan Alex,
homurdandı. Zaten onu bir saray zindanından kaçırabilecek-
lerine sadece Jordan ve Bear inanırdı. Aslında yetenekleri saye-
sinde onu gerçekten de buradan çıkarabilirlerdi ama bir daha
yakalanacak olursa da bu, onun başına daha çok dert açardı.

Krala baktı, adam da başıyla ona *devam et* der gibi işaret
etti.

“Buradayım,” diye seslendi Alex. Bir yandan da hemen buradan gitmeyi akıl etmelerini umuyordu. Ama böyle bir şans yoktu. Birkaç saniye sonra Jordan ile Bear koşarak köşeden çıkıp geldiler.

İlk duran Jordan oldu. “Ah, merhaba, Majesteleri.” Eğilip selam verdi, Bear da başını eğip aynısını yaptı. “Sizi burada görmeyi beklemiyorduk.”

“Bundan eminim,” dedi kral, hafif alaycı bir sesle. “Ben de muhafızlar ve mahkûmlar dışında başka birini görmeyi beklemiyordum doğrusu. Bilginiz olsun diye söylüyorum, daha önce zindanlarımdan hiç kimse kaçamadı. Ya da kaçırılamadı.”

Jordan, adama ukalaca sıırıttı. “Size olan saygım sonsuz, Majesteleri ama her şeyin bir ilki vardır.” Alex, arkadaşının bunu gerçekten söylediğine inanamıyordu -bütün halkın kralına- ama kralın gülümsediğini görünce şaşkınlığı ikiye katlandı.

“Çok doğru,” dedi Kral Aurileous. “Fakat korkarım bu olayda değil. Maalesef...”

“Alex’i serbest bırakmalısın! O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu!”

D.C.’nin bağıra bağıra koridordan geldiğini duyan Alex, elektrik yüklü de olsa, başını hücrenin bariyerlerinden geçirip bakmak istedi. *Ben onun kimliğini gizli tutmaya çalışırken, onun yaptığına bak,* diye düşündü. Onca çabası ziyan olmuştu.

“Dix? Sen misin?” dedi Bear, gözlerini kısarak D.C.’nin geldiği gölgelere doğru bakarken.

“Tatlım, sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu kral.

“Ben... şey... bu...”

Alex, arkadaşının söyleyecek söz bulamadığına ilk kez tanık oldu.

Buna karşılık Jordan, gülse mi gülmese mi bilemiyordu. “Kral sana az evvel ‘tatlım’ mı dedi?”

Herkes, birinin öne çıkıp olan biteni açıklamasını beklerken ortamda ağır bir sessizlik oluştu.

Alex alçak sesle, "Dix, artık onlara söylemek zorundasın," dedi. Oysa D.C. olduğu yerde donup kalmış gibi görünüyordu.

"Dix!" diye seslendi Alex, arkadaşını girdiği şoktan çıkarmak isteyerek.

İrkilen kız, yardım dilenen gözlerle Alex'e baktı.

"Söyle haydi," dedi Alex, yumuşak bir sesle. D.C.'nin omuzları düştü.

"Bize biraz izin verir misiniz?" dedi babasına ve Jeera'ya bakarak.

"Az evvel annenle benim üzerimize atlayan ve şu an bize suikast düzenlediğinden şüphelenen bir kızla seni zindanda yalnız bırakmamı mı istiyorsun?" Kralın sesi hem şüpheli hem de şaşkın çıkıyordu. "Hapishanedeki şüpheliyi kaçırmaya gelmiş olan ve izinsizce buraya giren arkadaşlarından söz etmiyorum bile."

Bu şekilde bakıldığında, Alex, içinde bulundukları durumun hiçbirini için harika olmadığını anladı.

D.C., "Sanırım haklısın," diye mırıldandı. Bir adım yaklaştı ve yüzünü Jordan ile Bear'a döndü. Titreyen bir sesle, "Size daha önce söylemek istedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim," dedi.

"Neyi?" diye sordu, Bear'ın sorusunu tekrar eden Jordan.

D.C., "Ben..." diye söze girdi ama kelimeler boğazına takılmış gibi öksürmeye başladı. Başını sallayarak, kendisini cesaretlendiren Alex'e bir kez daha baktı. Derin bir nefes alıp doğruldu. "Ben, Medora Prensesiyim. Şeyyy, bu gece de doğum günü partimi kutluyoruz. Sürpriz?" Yüzlerinden ne düşündükleri belli olmayan Jordan ve Bear, sessizce kıza baktılar.

Alex, D.C.'nin gerginliğini hissedebiliyordu, ta ki sonunda iki çocuk da birbirlerine bakıp omuz silkene kadar.

"Düşününce mantıklı aslında," dedi Jordan. "Sen zaten hep titiz bir..."

Kral yüksek sesle boğazını temizleyince, Jordan adamın yüzündeki sert ifadeyi fark etti ve ezilerek cümlesini, "Şey... Prenses gibiydin," diye tamamladı.

D.C. çok rahatlamıştı. Derin bir nefes alıp güldü. "Size söylemediğim için kızmadınız mı?"

“Zaten daha yakın zamana kadar seni doğru dürüst tanıımıyorduk bile,” dedi Bear. “Kızmaya ne hakkımız var ki?”

D.C. ikisine de gülümsedi ve koşup sıkıca sarıldı.

“Biri, bu anın önemini ve neden hepimizin zindanda buna tanıklık ettiğimizi bana açıklayabilir mi? Sanırım olaylar arasında bir bağlantı var?” diye sordu Kral Aurileous.

“Evet, baba,” dedi D.C., çocuklardan uzaklaşarak. “Bunlar benim arkadaşlarım Jordan Saparker ile Barnold Ronnigan.”

D.C. isimlerini söylerken çocuklar da neşeyle krala ellerini salladılar.

“Bir süredir onlara kim olduğumu söylemeyi erteliyordum,” dedi. “Bu gece onları burada görmeyi beklemiyordum ve sanırım Alex de en az benim kadar şaşırdı.”

D.C. durumu netleştirmek için Alex’e baktı. Bu defa hikâyeyi kendi açısından anlatmak üzere, sözü Alex devraldı.

“Jordan ile Bear’ın balo salonuna girdiklerini gördüğümde, onlar fark etmeden kaçabilmesi için Dix’in dikkatini çekmek istedim. Kendimi sizin ve kraliçenin üzerine atarsam yeterince dikkat çekerim diye düşündüm.” Jeera hafifçe güldü. Alex utanarak krala baktı. “Çok ama çok üzgünüm, Majesteleri. Eğer aklıma başka bir seçenek gelseydi, onu yapacağıma lütfen inanın.”

Herkes kızın açıklaması üzerine sessizce bekledi.

“Ha, bu arada ben suikastçı falan değilim. Yemin ederim,” diye ekledi Alex, telaşla.

Köşede duran biri, sessizce güldü. Alex, konuşmalarını dinleyen bu kişinin kim olduğunu merak etti.

Biraz sonra kral, hücreyi açması için başıyla Jeera’ya işaret etti. Bariyer inince muhafız başıyla hızlıca selam verdi ve Alex’e bakıp gizemli bir şekilde gülümsedikten sonra, küçük grubu zindandaki bekçilerin eşliğinde yalnız bırakarak gitti.

Kral, hücreye, Alex’in yanına girdi. “Sadakat, cesaretin en güçlü motivasyonudur, Alexandra.” D.C.’nin gözlerinin aynı sı olan gözleriyle Alex’e dikkatle baktı. “Yaptığın şey cesur ama

dramatik bir hamleydi ve kendini riske atacak kadar kızıma sadık olduğun için sana teşekkür ederim. Birkaç ay evvel Aven ile olanları da düşünürsek, bu iki etti.”

D.C., “En azından bu sefer ciğerlerinden bıçaklanmadı,” dedi. “Ben buna *gelişme* derim işte.”

“Evet ama suikast girişiminin cezası idamdır,” dedi kral. Alex nefes almakta güçlü çekti. “Buraya gelip bunu durdurmayabilirdik de, Alexandra’nın bir garantisi yoktu.”

Alex, birinin ona yardıma gelmeyeceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Bu ihtimalin sonuçlarını duyunca bunun aklından bile geçmemiş olmasına sevindi. İdam mı? Cidden mi? *Ufff*.

“Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi, kraldan aldığı bu iltifata nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemeyen Alex. “Ben, şey... Bunu bir daha yapmayacağıma söz veriyorum. Ya da en azından dansınızı bitirmenizi bekleyip, ondan sonra yaparım. Tabii eğer bir kez daha gerekli olursa.”

Kral bir kahkaha attı ve bütün yüzü aydınlandı. “Karım bunu takdir edecektir, Alexandra.”

“*Alex*,” diye ısrar etti Alex.

Kral ona sıcacık gülümsedi. “Tamam, Alex. Artık buradan çıkıp partiye geri dönme vaktimiz geldi.”

“Ciddi olamazsınız?” dedi, bir an için Medora hükümdarı ile konuştuğunu unutan Alex. “Bir daha oraya geri dönemem!”

“Saçmalık,” dedi kral. “Hiç kimse seni tanımayacaktır.”

Alex, bundan şüpheliydi ama itaatkâr bir biçimde, onları labirent gibi koridorlardan geçirerek tekrar balo salonuna götüren kralın peşinden gitti.

İçeri girdiklerinde salondaki herkes susup onlara bakınca, kral, “Yanılmış olabilirim,” diye mırıldandı. Orkestra bile şarkının ortasında çalmayı bıraktı.

“Öyle mi?” diye şaka yapan Alex, arkadaşlarının arkasına gizlenmeye çalıştı. Ama bunun bir anlamı yoktu çünkü herkes onu tanımıştı.

Kral da bunun üzerine sesini yükselterek kalabalığa konuştu: “Dostlarım, umarım az evvel size küçük bir kesit sunduğumuz *Sarhoş Misafir* oyunu sahnesinden keyif almışsınızdır. Bu, eğlenmeniz için gerçekleştirdiğimiz küçük bir teatral performanstı, yani bazı-
larınızın sandığı gibi bir suikast girişimi falan değildi. Hatta size başrol oyuncumuz Alexandra Jennings’i takdim etmek isterim.”

Kralın “sarhoş bir aptal taklidi” duyurusu üzerine, Alex’in ağzı bir karış açık kaldı. Konukların başta biraz tereddütle ama sonrasında büyük bir coşkuyla kendisini alkışladıklarını görünce daha da şaşırdı.

D.C. arkadaşını öne doğru itti. Alex’e, kralın yanına durup kalabalığı selamlamasını fısıldadı. Alex kendisini daha önce hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti ama söyleneni yaptı. O, selam verirken, kalabalık daha da büyük bir coşkuyla tezahürat yaptı.

“Bu gecelik eğlence sona erdiğine göre lütfen kutlamamızın tadını çıkarmaya devam edin,” dedi kral ve konuklar dikkatlerini yavaş yavaş başka şeylere yönelttiler.

“Kendi hakkımı teslim etmem lazım, bayağı iyi iş çıkardım.” Kralın sesi çok memnun çıkıyordu. “Şimdi dördünüz de gidin ve beladan uzak durun.”

Kral uzaklaşırken, Alex, *adamın, gerçekte ne olup bittiğini karısına açıklamasını* diledi.

“Alex, söylesene, ‘Sarhoş Misafir’ olarak tanınmak nasıl bir his?” diye sordu Jordan, sırtarak.

Alex ona dik dik baktı. “Suikastçı olarak tanınmaktan çok daha iyidir. Hayat yolundaki basamakları çiftler çiftler çıkıyorum doğrusu.”

D.C., “Siz ikinizin burada ne işiniz var?” diye araya girdi. Konu değiştiği için Alex çok sevindi.

“Sorma,” diye homurdandı Jordan.

D.C., “Sağ ol be,” diyerek kirpiklerini kırptırdı. “Doğum günümü benimle birlikte kutlamak için bu kadar heyecanlı olduğunu görmek beni çok mutlu etti.”

"Ah, doğru," diye irkilerek, özür diler gibi tepki verdi Jordan. "Ama buna alışmak biraz zaman alacak, affedersin." D.C. anlayışla ona başını sallayınca, Jordan, "Annemle babam beni aradılar ve yıllar sonra kendisini gösterecek olan prensesle -yani seninle- tanışma vaktimin geldiğini söyleyip buraya çağırdılar. Tabii ben de karşılığında, 'Bir arkadaşımı getirebilir miyim?' kartımı oynadım ve Bear'ı da yanımda sürükledim."

"Ben geldiğim için mutluyum," dedi Bear. "Daha önce saraya hiç girmemiştim. Ama babama nereye gideceğimizi söyleyince, o da aklını kaçırdı. Gerçekten çok garipti. Bize, saray kuralları ve 'ailemizin adını lekelememek' konusunda uzun bir vaaz çektiği için geciktik. Daha önce böyle şeyleri hiç takmazdı. Dediğim gibi, gerçekten garipti."

D.C. bir kahkaha parlatı.

"Komik olan ne?"

"Baban, burada muhafız. Beni yıllardır tanır ama seninle arkadaş olduğumuzu öğrenince, bizzat ben sana söyleyene kadar bunu bir sır olarak saklaması için ona yemin ettirdim."

Alex, "Herhalde bu gece birbirimize rastlayacağımız için endişelendi," dedi ve zavallı William'ın, D.C.'nin kimliğini gizlemek için neler çektiğini düşünüp gülümsedi. "Dix'in salona girişini ve partinin başlangıcını kaçırmamız için sizi oyaladığına bahse girerim."

Kafası karışan Jordan, "Tepkimiz seni neden bu kadar endişelendirdi?" diye sordu D.C.'ye.

"Yanımdayken farklı ve tuhaf davranmanızı istemedim de ondan," dedi D.C., Alex'in *ben sana söylemiştim* ifadesini görmezden gelerek.

"Dalga mı geçiyorsun? Daha önce de zaten bir prenses gibi davranan sendin, artık sana resmen öyle diyebilirim!" dedi Jordan, sırıtarak.

D.C.'nin yüzü düştü. "Kimseye söyleyemezsin. Lütfen, Jordan. İnsanların benim kim olduğumu bilmemelerinin bir sebebi

var. Ben sadece 'D.C.' olmak istiyorum, 'Prenses Delucia' değil. Özellikle de akademide."

"Hey, sakın ol," dedi Jordan ve kendisine doğru çektiği kıza sarıldı. "Bizden sır çıkmaz."

Bear da başını sallayınca D.C. rahatladı.

"Bu bir doğum günü, değil mi? O zaman pasta da vardır?" dedi Jordan.

D.C., "Kesinlikle var. Hem de bir sürü," diye cevap verdi. Jordan eğilerek selam verdi ve elini uzattı. "O zaman önden siz buyurun, Majesteleri."

"Ben de gidip az evvel aldığım içecekleri getireyim," dedi Alex. "Bu kez şansım yaver giderse tabii."

"Arkadaş ister misin?" dedi Bear.

Alex, pasta seçeneğiyle daha çok ilgilendiğini bildiği için Bear'ı zorlamadı. "Gerek yok, sağ ol. Birazdan görüşürüz."

Masaya doğru giderken son yarım saat içinde yaşananları düşündü. Bir el, kolunu sertçe kavrayıp rahatsız edecek şekilde sık-maya başlayınca, Alex irkildi.

"Ne güzel bir sürpriz."

Bir an için yüreği ağzına geldi ve hissettiği panik saniyeler içinde öfkeye dönüştü.

"Ben senin için aynısını söyleyemem, Marcus," dedi adamın elinden kurtulmaya çalışarak.

"Kıpırdama, Alexandra. Başka bir olay daha yaratmak istemezsin, değil mi?" diye tısladı Marcus, Alex'in kulağına. "Neden benimle dans etmiyorsun?"

Bir cevap beklemeden, kolunu daha da sıkı kavradığı Alex'i zorla valse sürükledi.

"Çok inatçısın, değil mi?" dedi adam. Alex, üçüncü kez adamın ayağına basmıştı ama o, yüzüne yapıştırdığı sahte gülümsemeyi yine de sürdürüyordu.

"İnatçı kelimesi kulağa çok negatif geliyor," dedi Alex. "Onun yerine kendime kararlı demeyi tercih ederim."

“Hakkını vermeliyim; hayatımı, gerekenden daha fazla zorlaştırmak konusunda oldukça *kararlısın*. Yeni yıl arifesindeki sohbetimizi bitirememiştik, biliyorsun. Zihnindekileri bilemiyorum ve çözülmemiş gizemlerden hiç hoşlanmam.”

Alex, omuz silkmeye çalıştı ama adam, onu çok sıkı tutuyordu. “Çorap giymeden koşu ayakkabısı giymeyi hiç sevmem ama ne derler bilirsin. Hayat sana limon verdiğinde...”

Marcus dişlerini sıkıp gözlerini kısıtı. “İçinde bulunduğun çıkmazı anlamıyormuş gibisin. Öyle sorularım var ki cevapları sadece sende. Ve sen, istesen de istemesen de onları *cevaplayacaksın*, Alexandra. Az evvelki aşağılık gösterin yüzünden maalesef seni buradan çıkarma şansım yok. Az evvelki embesilliğini tekrarlayacakmışın gibi saraydaki her gardiyanın gözü senin üzerinde çünkü.”

“Embesillik, ha?” dedi Alex. “Offf, Marcus, bu canımı acıttı işte.”

“Sabrımı sınamayı kes,” dedi adam, dişlerinin arasından.

Alex de ona öfkeyle baktı. “*Sen de* çok endişelendiğin o performansımı tekrarlamama gerek kalmadan önce beni bırak.”

“Buradan gider gitmez dilediğin kadar olay yaratabilirsin.”

Adamın bu iması üzerine, Alex midesinin altüst olduğunu hissetti.

“Fark etmediysen söyleyeyim, sarayın tam ortasındayız. Hiçbir yere gitmiyorum ve sen de beni götüremezsin,” dedi, hissettiğinden daha büyük bir öz güvenle.

Marcus, gözlerinde bilmiş bir ışıltıyla ona baktı. “Eminim ki bunu yapabileceğimi hatta sana da yaptırabileceğimi biliyorsundur.”

Ellerinden birini cebine götürdü ama Alex’in adamın ne yapmaya çalıştığı hakkında endişelenmesine gerek kalmadan, Kai-den adamın omzuna vurup dikkatini dağıttı.

“Bölebilir miyim?”

Marcus da en az Alex kadar şaşırmışa benziyordu ve ellerini gevşetti. Alex ondan kurtulmayı başarmıştı.

"Tabii ki," dedi, kurtarıcısına dönerek. Kaiden'in bu mükemmel zamanlamasına şükrederken, ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim, Bay Sparker ama dans eşiniz, sizin için fazla güzel," dedi ihtiyara.

"O hâlde sizindir," diye kibarca cevap verdi Marcus, sanki az evvel Alex'i tehdit eden o değilmiş gibi. Kıza, *henüz işimiz bitmedi* der gibi bakarak, yanlarından uzaklaştı.

Rahat bir nefes alan Alex, Kaiden'e döndü. "Teşekkür ederim. Gerçekten ama *gerçekten* teşekkürler."

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" dedi Kaiden, kızı kendisine çekip valse başlarken.

"Çok önemli bir şey değil," dedi, çocuğun emin adımlarına uyum sağlayan Alex. "Söylemeye bile gerek yok, o adamla hiç iyi anlaşıyoruz işte."

"Belli oluyor." Kaiden, başıyla kızın kollarında beliren pembe izleri gösterdi. "Marcus Sparker, düşmanın olmasını istemeyeceğin biridir."

"Bir dahakine, bir çaya davet ettiği zaman, bu sözünü aklımda tutarım."

"Ben ciddiym, Alex. O tehlikeli biridir."

Çocuğun endişeli mavi gözlerine bakan Alex, sonrasında bakışlarını omuzlarına çevirdi.

"Biliyorum," dedi sessizce.

Birkaç saniye sessizce dans ettikten sonra Alex, "Bu konuda çok iyisin. Dansta yani," dedi.

"Daha önce de dans ettik," diye cevap verdi çocuk. Alex, başını kaldırıp baktı, çocuğun gözlerinde bu sefer endişe yoktu... Hatta neşeyle parlıyorlardı. Daha birkaç saniye evvelki ciddi kolumdan bu duruma geçmesi, Alex'i şaşırttı.

Alex kaşlarını çattı. Onunla daha önce dans ettiğini hatırlamıyordu... Oysa bu, *kesinlikle* hatırlanacak bir şeydi. Ama sonra çocuğun ne demek istediğini anlayıp cevap verdi: "Kılıçla dövüşmeye *dans* denmez, Kaiden."

“Sana katılmıyorum.” Üç adımlı karmaşık bir manevra yapıp kızı etrafında çeviren çocuk, sonra onu yine kendisine doğru çekti. Müzikle mükemmel bir uyum içindeydi. “Her şey hareketlere bağlı.”

“Ama şimdi gösteriş yapıyorsun işte,” dedi, kendi kendine gülümseyen Alex. Bu hareketiyle Kaiden, onu sadece şaşırtmakla kalmamıştı. Hiçbir şey yapmadan sadece Kaiden’i takip ederek dans ediyor olmak, Alex’in çok hoşuna gitmişti. Ayağı bile takılmamıştı ki giydiği topuklular düşünülünce bu bir mucize sayılırdı.

“Olabilir,” dedi Kaiden, espri yapar gibi. “Ne de olsa her gün ‘Sarhoş Misafir’ ile dans etme şansım olmuyor.”

Alex, yüzünü, kendi esprisine gülen Kaiden’in boynuna gizledi, homurdanarak.

“Hiç komik değil,” diye mırıldandı.

“Sana yine katılmıyorum,” dedi Kaiden. Alex ona bir kez daha bakmak için başını çocuğun boynundan çekti. “Hem o performans hem de o açıklama ‘komik’ tanımının kitabı gibiydi bence.”

Alex yüzünü buruşturdu. “Hâlâ faydalı bir eğlence kaynağı olduğumu bilmek iyi oldu.”

“Duyduğuma göre bu yıl muharebe derslerine katılacaktınsın? Eğer bu doğruysa, eğlencenin devam edeceğinden eminim.”

“Güvenoyun için sağ ol. Desteğine nasıl teşekkür etsem azdır.”

“Her zaman,” diye dalga geçti Kaiden.

“Hey, Alex, içkilerimize ne oldu?” D.C.’nin sesi, sohbetlerini böldü.

Alex orkestranın kısa bir mola verdiğini hiç fark etmemişti. Hâlâ Kaiden’in şakalarında... ve kollarındaydı. Ama onu bulan arkadaşları, ikisine de merakla bakıyordu. Alex, hemen çocuğu bıraktı.

“Çocuklar, bu Kaiden James. Akarnae’de muharebe sınıfımda,” diye tanıştırdı.

“Kim olduğunu biliyoruz. Yıllardır akademide beraberiz,” dedi D.C., dalga geçercesine. “Ah, tabii ya,” dedi Alex, irkilerek. Elbette yıllardır birbirlerini tanıyorlardı.

“Bize yardım ettiğin için tekrar teşekkürler,” dedi Jordan, çocuğa.

Alex’in soru sorar gibi baktığını gören Bear, “Bize, zindana giden yolu Kaiden ile Declan gösterdi. Sonra da muhafızlar geliyor mu diye nöbet tuttular. Ama kralla muhafızın zaten orada olabileceği aklımıza gelmemiştii tabii.”

“Yanından koşarak geçerken o yüzden mi köşede dikiliyordun?” dedi D.C., çocuğa. Kaiden de cevaben sadece omuz silmekle yetindi.

“Selam, çocuklar. Ne kaçırdım?” diye sordu yanlarına gelen Declan.

“Önemli bir şey değil,” dedi Alex. Muharebe sınıfındaki bu iki çocuğun, zindanda kralla ne konuşulduğunu bildiklerini öğrenince, neler hissetmesi gerektiğinden emin olamadı. O yüzden D.C.’ye dönüp, “Siz hepiniz birlikte mi büyüdünüz?” diye sordu.

“Çoğunlukla evet,” dedi Declan. “Hem benim hem de Kaiden’in ailesi kraliyetle çok yakın görüşür. O yüzden çocukluğumuzdan beri tanışıırız.”

Alex iki çocuğun neden akademide D.C. ile arkadaşlık etmediğini merak etti ama sonra aklına oda arkadaşının prenses olarak hatırlanmak istemediği geldi ve bu ikisi, uygun olmasa da ona öyle davranıyor olmalıydılar. Dahası, ikisi de Alex’ten bir yaş büyüktü. Alex eğer yanılmıyorsa D.C. ile ortak dersleri de yoktu.

“Aileleriniz ne iş yapıyor?” diye merakla sordu.

Ama cevap vermelerine fırsat kalmadan, kral herkesin dikkatini istedi.

“Doğum günü kutlamalarımıza geldiğiniz için sizlere bir kez daha teşekkür ederiz ama geç olmaya başladı. O yüzden kızımız biraz uyuyabilsin diye -tabii anne ve babası da- hepinizden veda etmenizi rica ediyoruz.”

Birkaç gülümsemenin ardından kral herkese seslenerek, “Hoşça kalın,” dedi ve eşiyle birlikte balo salonundan ayrıldı.

D.C., “Ne kadar düşünceliler,” dedi. Ailesini çok sevdiği, yüzünden belli oluyordu. “Ben en iyisi gidip insanlarla vedalaşayım, yarın sizlerle akademide görüşürüz. Alex, seninle birazdan üst katta buluşuruz.”

“Elbette.”

Kısa süre içinde herkes partiden ayrıldı. Kısa bir vedanın ardından Kaiden ve Declan da gitti. Alex, Jordan ve Bear baş başa kalmıştı.

“İkiniz de Dix’in prenses olmasından yana bir sorun yaşamıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Onunla arkadaş olmadan önce bile *prensес olabileceğine dair* bir his vardı içimde,” dedi Jordan. “İnsan benim ailemde büyümeyince bazı şahıslar için kolay tahminde bulunamaz.”

“Benim bu konuda hiçbir fikrim yok ama zindanda da konuştuğumuz gibi bence mantıklı,” dedi Bear. “Hem bizim için farklı biri hâline de gelmedi. Yanımıza geldiğinde eğilip ona selam vermemizi istemediği sürece, benim için sorun yok.”

“İkiniz de harikasınız,” dedi Alex ve onlara sıkıca sarıldı.

Jordan kızın sırtını sıvazladı. “Kesinlikle öyleyiz.”

“Buradan gitme vaktimiz geldi,” dedi Bear, hafif geri çekilerek. “Babama *gece yarısı döneriz* dedim ve birazdan gece yarısı olacak.”

“Yarın akademide görüşürüz,” diye söz verdi Jordan ve ikisi birlikte, saraydan ayrılmakta olan kalabalığın arasına karıştılar.

Alex etrafına bakınca, D.C.’nin etrafının hayranlarıyla sarılı olduğunu gördü. O da hızla merdivenlere yönelip kraliyet süiti-ne doğru ilerledi. Çok çılgın bir gün geçirmişti, ayaklarını dikip dinlenmeyi dört gözle bekliyordu... ve *nihayet* bir şeyler içebilmeyi elbette.

D.C.’nin odasına girince, etrafına bakıp gördüklerine şükretti. O günü arkadaşlarıyla geçirmişti ama yine de bu yatak odasının görkeminden kurtulamıyordu. Sarayın diğer kısımları gibi burası da altınlarla süslenmiş, birbirine uyumlu açık ve koyu

tonlarla dekore edilmiş, beyaz incilere benzeyen taşlarla döşenmişti. Halıdan duvarlara kadar her şey, yatak ve perdeler altınla beyazın karışımıydı. Etkisi nefes kesiciydi. Fakat Alex'e göre en güzeli, odanın dekoru değil, manzarasıydı.

Susuzluktan ölüyor ve bir an evvel yatmak istiyor olsa da hiç tereddüt etmeden odanın diğer ucuna kadar yürüdü ve kule gibi tasarlanmış balkonun cam kapısını açtı.

O gün akşamüzeri, parlak şehir Tryllin'de batan güneşin solmakta olan ışıklarının, okyanusa yansiyarak aşağıdaki şehrin pencerelerinde dans edişini izlemişti. Görüntü, gece de en az akşamki kadar nefes kesiciydi. Işıl ışıl parlayan ay, Alex'in rahatlayıp akşamın stresini atmasına yardımcı olan bu manzaranın içinde âdeta yıkanıyordu.

Derin ve huzurlu bir nefes alan Alex, arkadaşını beklemek için kanepeye kıvrılmadan önce bir bardak su içmek için tekrar D.C.'nin süitine girdi. Sandığından daha yorgun olmalıydı çünkü sonrasında omzunu dürten D.C. tarafından uyandırıldı. Biraz homurdandıktan sonra kalan son enerjisiyle yatağa yuvarlanıp derin bir uykuya daldı.



“**B**ir süreliğine buradan çıkmaya ne dersin?”

Alex, arkadaşının heyecanlı yüzüne bakıp cevap verdi: “Çıkmamızın yasak olduğunu sanıyordum?”

Sabahın ilerleyen saatleriydi ve D.C. onu resmî bir tura çıkar-mış, sarayın koridorlarında gezinip durmuşlardı. Saray çok büyük ve muhteşemdi ama ikisi de dışarıya çıkmayı çok istiyordu. Maa-lesef kral, kahvaltıda, gün boyu içeride kalmalarını çünkü şehirde bir geçit töreni olduğunu, bu yüzden de güvenlikleri açısından en-dişelendiğini söylemişti. Kraliçe ise her ikisine de özür diler gibi bakmış ama o da eşyle aynı fikirde olduğunu belirtmişti.

Alex, Medora hükümdarlarıyla yemek yediğine inanamıyor-du. Üstelik de dün gece yaptığı şeyi bildikleri hâlde. O yüzden kral ile kraliçenin bu teklifini başıyla onaylamış ve D.C.’nin ra-hatsızlığını görmezden gelmişti.

“Akarnae’ye gidene kadar burada tıklıp kalmamızı istiyor ola-mazsınız? Daha şehrin hiçbir yerini görmedin!” dedi D.C., arka-daşını kendine getirerek. Alex’in gitmeden önce Tyrrlin’in küçük de olsa bir kısmını keşfetmek istediği doğrudur. Özellikle de D.C.’nin balkonundaki nefes kesici manzarayı gördükten sonra.

D.C., “Ben hep sıvışırım,” diye devam etti ve *tatilde* Jordan ile Bear’ı Woodhaven’da sık sık ziyaret ettiğini Alex’e, hatırlattı. “Güven bana, ben bir profesyonelim.”

D.C. gerçekten de görünmeden saraydan çıkmaları konusunda başarılı oldu ama bu, yeteneği sayesinde değil, bir şekilde ele geçirdiği kaçak köpükler sayesinde oldu. Ayrıca ikisinin de kılık değiştirip kömür renkli, parlak bir kumaştan yapılmış pelerinler giymeleri de işe yaradı. Pelerinlerin başlıkları, yüzlerini gölgeliyor ve güneş, gözlerine vursa bile tanınmamalarını sağlıyordu. D.C. bu pelerinlerin *gölge özü* ile yapıldıklarını iddia etti. Bu, Gölge Yürüyenlerin -bulut gibi dönen sislerin arasında yürüyen gri tenli varlıklardı bunlar- kullandığı özel bir çeşit enerjydi. Akarnae’deki T.K.B.¹ öğretmeni olan Profesör Caspar Lennox, Alex’in şimdiye dek karşılaştığı tek Gölge Yürüyendi. Adamı bir vampirle kıyaslamaktan vazgeçmesi biraz zaman almıştı ama bunu bıraktığı anda, ondan ve hafif karanlık bulut kümesinden çok hoşlanmaya başladı.

D.C.’ye göre, Gölge Yürüyenler Medora’da gizemli olmalarıyla tanınırdı ve bir de isimlerinin tam olarak gerektirdiği şeyi yapmalarıyla... Yani bir yerden bir yere gitmek için gölgelerin arasından yürümeleriyle. Alex, arkadaşına bunun nasıl mümkün olduğunu sordu ve aldığı cevap, başını döndürdü.

D.C., “Güneşin nasıl enerji verdiğini bilirsin?” demişti. “İşte uzun zaman önce bir ırk, karanlığın da kendine has bir enerjisi olduğunu keşfetti. Gölgelelerin enerjisini yakalamanın bir yolunu buldular ve o enerjiyi, kullanabilecekleri bir noktaya aktardılar. Öğrendikleri ilk şey, bu enerjiyi kullanarak gölgelerin arasında yürümek oldu. Bu yüzden de bahsi geçen ırka ‘Gölge Yürüyenler’ dendi.”

Alex daha fazla detay almak için bastırınca, D.C. omuz silkip, “Daha önce hiç onlar gibi yürümedim, o yüzden, nasıl olduğuyla ilgili pek bir şey anlatamam sana. Ama Bear’ın bana anlattığına

¹Toplum ve kültür bilgisi dersinin kısaltması.

göre, geçen Kaldoras'ta sana Blake'in verdiği yüzükle gölgelerin arasında üç kez yürünebiliyormuş. O yüzden eğer içindeki gölge özünü nasıl kullanacağını çözersen bunu kendin de yapabilirsin," dedi.

Alex şu anda dışarıdaki yakıcı güneşin altında dolaşırlarken bile, parmağındaki yüzüğe bakıp, yaptıkları bu konuşmayı düşünüyordu. Yüzük, Bear'ın ağabeyinin, Alex'e bu hediyeyle sürpriz yaptığı günkü gibi görünüyordu. Dışı siyahtı ve ortasındaki, onikse benzeyen taşı, kapkara bir şekilde parlıyordu. Bunun da gölge özüyle yapıldığını bilen Alex, yüzüğün, sandığından daha gizemli olduğunu fark etti ama hâlâ neler yapabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne görmek istersin?" dedi D.C., Tryllin'in rıhtımında gezerlerken. Alex'in dikkati, yüzüğünden arkadaşına kaydı.

Alex, etraflarını saran her manzara, her ses ve her kokudan büyülenmişti. Belli ki pazar günü buranın yerel balık pazarıydı ya da Alex, burnunu kırıstırıp nefesini tutmak zorunda kaldığı yoğun kokudan dolayı öyle olduğunu tahmin etti.

"Burası senin şehrin," diye cevap verdi. "Şaşırt beni. Ama şey... Bu kokudan uzak bir yere gitsek belki daha iyi olur."

Alex, gölge özüyle yapılmış pelerininin altındaki arkadaşının sırtıttığından emindi ama D.C., onları rıhtımdan çıkarıp çakıl taşlı bir yola doğru götürürken hiç yorum yapmadı. Bu, Alex'in aklına bir şey getirdi.

"Arabalarınız yoksa yollarınız neden var?" Sonra da D.C.'nin arabanın ne olduğunu bilmeyebileceğini düşünerek, "Şey, yani 'nakil araçlarınız' yoksa demek istedim," diye sorusunu açıklığa kavuşturdu.

D.C. omuz silkerek, "Teknolar, köpükleri icat etmeden uzun zaman önce insanları ve eşyaları taşımak için at ve at arabaları kullanırdık. O zaman yollar gerekliydi ama ben doğmadan çok önceydi. Günümüzde yolların çoğu yaya trafiği için kullanılıyor," dedi.

Alex başını salladı ve birlikte, çakıl taşlı yoldan yürüyüp şehrin eteklerine kadar geldiler.

“Bu yol bizi şehrin merkezine götürecektir, oradan da doğrudan saraya geri döndürecek. Burası, Tryllin’de en sevdiğim caddedir. Çok kalabalıktır ve bakacak çok şey vardır.” Yoldaki kıvrımı döndükten sonra Alex arkadaşının ne demek istediğini hemen anladı. Sanki yepyeni bir dünyaya adım atmışlardı. Sesler, renkler çok yoğun. Her yerde insan vardı. Çocuklar bağırıp koşuşturuyor, yetişkinler birbirlerine sesleniyor, sokak satıcıları müşterileriyle pazarlık ediyordu. Alex daha önce buradaki hiçbir şeyi tecrübe etmemişti. Caddenin tamamı bir ticaret pazarıydı. Hatta yolların kenarına dizilmiş olan binalardan bile bağırarak ürünlerini tanıtan satıcılar fişkırıyordu.

Her yerde insan vardı.

“Gel, haydi. Bir şeyler yemem lazım,” dedi D.C., Alex’i öne doğru sürükleyerek.

Birkaç dakika sonra durdular ve D.C. yol kenarındaki binalardan birine girdi.

İçeriye girer girmez Alex’in burnuna, ağzını sulandıran bir koku çarptı.

“Burası şehirdeki en iyi dükkândır,” dedi D.C., huzurla iç çekip.

Alex rahat koltuklar ve masalarla döşeli mekâna baktı. Camlı bir dolaba doğru giden D.C.’yi takip etti ve vitrindeki pastalarla diğer yiyecekleri görünce gözlerini belertti.

“Burası fırın mı?” diye sordu.

“Hı hıı ve muhteşemdir.” Alex daha önce bir sürü fırına ve pastaneye gitmişti ama arkadaşına uyum sağlayıp bu tantananın sebebini görmeye karar verdi. Sonunda, D.C.’nin haklı olduğu ortaya çıktı. Bayan Gribble’in mini kek ve atıştırmalıkları, Alex’in “çok lezzetli yemek” tanımına bire bir uyan tatlar barındırıyordu. Hatta bunlara “tanrıların yiyeceği” bile denebilirdi.

Yarım saatlik muhteşem bir lezzet şöleninin ardından, Alex rahatsız olup homurdanmaya başladı.

Elini ağrıyan karnına bastırarak, dışarıya çıkan arkadaşının peşinden giderken, "Bir daha asla bir şey yemeyeceğim," dedi. "Ama bunlar muhteşemdi."

D.C. başını sallayıp, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Ben turistim. Rehber olan sensin," diye bir kez daha hatırlattı Alex, yola koyulurlarken. Caddeler yine insan doluydu ama deminki kadar tıkiş tıkiş değildi.

"Evet ama gitmeden önce özellikle yapmak istediğın bir şey var mı?"

Alex biraz düşündükten sonra, "Babanın bahsettiğı geçit törenini görmek isterim," dedi.

"Elbette, gözlerden uzak durduğumuz sürece bunu yapabiliriz. Her ne kadar yüzümüzü göremeseler de annemle babam, pelerinlerimizi görünce bizi hemen fark eder. Eğer bu yolu takip etmeyi sürdürürsek, tam istediğimiz yere çıkarız."

Adımlarını hızlandırıp ilerlemeye devam ettiler. Alex sokak satıcıları ve müşterilerinin enerjisini hayranlıkla izlerken, dikkatini, şehrin içine doğru yaklaştıkça artan insan kalabalığına odakladı. Kalabalık, ikisinin de insanları ite kaka, ayrı ayrı yürümek zorunda kaldığı bir noktaya kadar ilerledi.

"Eğer kaybolursak Bayan Gribble'in dükkânında buluşalım, tamam mı?" diye seslendi D.C., omzunun üzerinden. "Bu caddeyi takip edip dönersin."

"Tamamdır," diye seslendi Alex.

Çok fazla insan vardı ve Alex klostrofobik hissetmeye başladı. Yine de D.C.'nin peşinden gitmeye devam etti ve kısa süre sonra hoparlörlerden yükselen bir ses, kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

"...büyük bir onurdur. Festivalin tadını çıkarmanızı umarız."

Alex ile D.C. sonunda bir açıklığa ulaşmayı başardılar. Uzaktaki sahnenin üzerinde halka seslenen kral ve kraliçeyi görabiliyorlardı.

Alkış ve tezahürat sesleri her şeyi bastırıldığından Alex, kralın konuşmasının sadece son cümlesini duyduklarını tahmin etti. İnsanlar sahneye doğru yığılmaya başlarken Alex bu kalabalıkta güçlkle ayakta durabiliyordu.

“Kötü zamanlama, ha?” diye seslendi D.C.’ye, omzunun üzerinden.

D.C. cevap vermeyince, Alex arkadaşına bakmak için döndü ama onu göremedi.

“Dix?” diye seslendi ama coşkulu kalabalığın gürültüsü, sesini bastırıyordu.

Açıklıkta olmasına rağmen etrafında çok fazla insan vardı. D.C. kolayca kalabalığın içine karışmış olabilirdi.

“Dix!” diye bir daha seslendi ve arkadaşını bulma umuduyla kalabalıkla birlikte öne doğru hareket etti. Birkaç dakika daha ilerledikten sonra bu kalabalıkta D.C.’yi bulmanın samanlıkta iğne aramaktan farkı olmadığını anlayıp Bayan Gribble’in dükkânına geri dönmeye ve D.C.’yi orada beklemeye karar verdi. Belki de D.C., akıllıca davranmıştı ve çoktan gitmiş, onu bekliyordu.

Alex bir binanın duvarına varana kadar kalabalığın içinde sıkış tepiş ilerlemeye devam etti. Yaya trafiği hâlâ çok yoğundu ama bu kalabalığın tam ortasındaiken, duvar sayesinde Alex’in hareket etmesi kolaylaşıyordu. İnsanların arasından geçip sonunda kalabalıktan sıyrılmayı başardı.

“Pardon, affedersiniz, pardon...”

İnsan nehrini yararak ilerlerken ağzından yalnızca bu sözler dökülüyordu. İnsanlar homurdanıp ona dik dik bakıyordu ama Alex, sadece gideceği noktaya odaklanmıştı.

Sonunda kalabalık azalmaya ve Alex’in ağzından dökülen özür kelimeleri seyrelmeye başladı. Birkaç dakika sonra, cadde-nin yaklaşık yirmi beş metre karşısındaki Bayan Gribble’in dükkânın kapısını gördü. D.C.’nin dışarıda beklediğini fark edince çok rahatladı.

“Di...”

Yanından geçtiği kapıdan uzanan bir el, Alex'in ağzını kapattı ve arkadaşına seslenmesini engelledi. Yeterince hızlı hareket edemeyecek kadar şoka uğrayan Alex, hızla binadan içeriye çekildi ve kapı, arkasından sertçe kapandı.

"Sana tekrar görüşeceğimizi söylemiştim, Alexandra."

Kulağına, Aven'in yumuşak sesinin fısıldadığını duyan Alex'in kanı dondu.

"Hımmm, kek!"

Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama Meyarin kuvvetine karşı koyamadı.

"Hey, arkadaşına seslenmene izin veremeyiz. Onun başına bir şey gelmesini istemezsin, değil mi?" dedi Aven, sakın bir sesle. Bir yandan da Alex'i daha sıkı kavradı.

Alex daha birkaç ay önce D.C.'yi öldürmeye çalışan -ya da bunu yapması için Alex'i kullanan- Aven'in şimdi onu uyarmasının nedenini anlamadı. Ama yine de arkadaşının hayatını riske atmak istemiyordu, o yüzden mücadele etmeyi bıraktı. Hem zaten çabaları hiçbir sonuç vermiyordu.

"Aferin sana, uslu kız," diye dalga geçti adam. "Şimdi seni bırakacağım ama bağırmayacaksın, tamam mı? Eğer bağırarak olursan daha nefesin ağzından çıkmadan, prenses ölür."

Güçlkle yutkunan Alex, başını öne doğru salladı. Aven eli ni Alex'in ağzından çekti. Alex, hemen o anda sıçrayarak Aven'a döndü ve kullanılmayan bir depoda olduklarını fark etti.

"Seni görmek çok güzel, Alexandra," dedi, boş odanın duvarına yaslanan Aven. "İyi görünüyorsun."

Alex gardını düşürmedi. Aven'in bu rahat tavırlarının aksine, onlar eski dost değillerdi. Adamın yüzündeki sakın ifade, onu tedirgin etti, özellikle de son görüşmeleri ikisi için de hiç iyi sonuçlanmamışken. Aven kaçmak zorunda kalmış, Alex de ölümden dönmüştü.

"Burada ne yapıyorsun, Aven?"

Adamın altın sarısı gözleri neşeyle parladı. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Oynadığı bu oyun her neyse, Alex oynamak istemiyordu. Onun yerine, kollarını hazır vaziyette iki yanına indirip, adamın bir sonraki hamlesini bekledi.

Kendisine cevap verilmeyeceğini fark eden Aven, konuşmaya devam etti: “Marselle’in nihayet sana o kıymetli akademisinden çıkış iznini verdiğini ve seni kollarıma atacağını duyduğum zaman yaşadığım şaşkınlığı hayal etmeye çalış.”

“Sarayın güvenliği yeterince güçlüydü,” diye savunmaya geçti Alex. “Orada tamamen güvendedim.”

Aven hafifçe sırıttı. Alex bundan nefret ediyordu zira şeytani kötülüğüne rağmen adam çok çekiciydi. Belli ki bu, tüm Meyarınlerin kullandığı bir kandırmacaydı ama Alex’in şimdiye dek bu ırktan gördüğü tek kişi Aven olduğu için, onunla kıyaslayabileceği başka biri yoktu.

“Bahsettiğin güvenlik beni durdurmaya yetmezdi,” dedi Aven. “O zavallı saray nöbetçileri ve saçma sapan muhafızlar beni sinir etmeye bile değmeyecek birer vakit kaybı sadece. Ama ben yapmam gereken tek şeyin senin bana gelmeni beklemek olduğunu biliyordum zaten.”

“Fark etmediysen söyleyeyim, buraya kendi isteğimle gelmedim. Bana tesadüfen rastlayan biri olarak kendine fazla güveniyorsun,” diye cevap verdi Alex.

“Bunun tesadüfle hiçbir alakası yok. Etrafı keşfetmek için saraydan ayrılacağını bir aptal bile tahmin ederdi. Sadece seni tek başına yakalamak için mükemmel fırsatı beklemem gerekiyordu, hepsi bu. Aslına bakarsan muhafız arkadaşın, zannettiğimden daha yetenekliymiş zira günümü çok zorlaştırdı ama fark etmez, artık buradasın.”

Alex adamın neden bahsettiğini bilmiyordu. “Ne muhafız arkadaşısı?”

“Tüm gün boyunca prensesle ikinizi takip eden,” dedi Aven, yüzünde sinsi bir gülümseme ile.

Alex şoke olmuştu. Eğer Aven'in söyledikleri doğruysa, sara-ya geri döndüklerinde D.C.'nin başı fena hâlde belaya girecek demektir.

Eğer dönebilirlerse... "Bir dakika," dedi, hızlı düşünerek. "Bir muhafız bizim kim olduğumuzu nereden bilebilir? Ayrıca sen bizi nasıl tanıdın? Bu pelerinin içindeyken beni tanımaman gerekirdi."

Başını kapatan kumaşı gösterince, Aven bir kahkaha patlattı.

"Ben bir Meyarin'im, Alexandra," dedi sanki bu, başlı başına sorusunun cevabıymış gibi. "Bir parça gölge özü beni kandırma-ya yetmez. Fakat muhafızın adına konuşamam. Umurumda da değil zaten."

Kaşlarını çatan Alex, D.C.'nin iyi olmasını umdu. Daha sonra sebep olacağı sorunlara rağmen, yine de onları gözetleyen bir muhafızın olduğunu duymak içini rahatlatmıştı.

"Bana neden burada olduğumuzu açıklayacak mısın, yoksa tüm gün ayaküstü sohbete devam mı edeceğiz?" diye sordu Alex. Buradan bir an evvel çıkmak istiyordu -tek parça hâlinde- ve bunun için Aven'in neyin peşinde olduğunu öğrenmesi lazımdı.

"Görüyorum ki hâlâ sabırsızsın."

Kız omuz silkti. "Sabır denen şey fazla abartılıyor."

Aven, sol elini havaya kaldırıp yaralı avucuna düşünceli bir şekilde baktı. "Belki de bu, sende olmayan bir erdemdir ama irade gücünle kesinlikle telafi edersin."

Kendi avucundaki benzer yara izinin karıncalandığını hissederek Alex'in içi ürperdi. Aven'in emirlerinin kölesi olduğu ve özgürlüğünün elinden alındığı o anların dehşetini, Alex asla unutamazdı. Eğer irade gücü dışında başka bir yetenekle doğmuş olsaydı, hayatının sonuna kadar Aven'in kölesi olarak kalırdı.

İçindeki korkuları bir kenara koymaya çalışarak, "Soruma cevap vermedin," dedi. "Beni neden buraya getirdin?"

Aven, yaslandığı duvardan birdenbire ayrılıp kızın önünde durdu ve gözlerinin içine baktı. Rahat tavırları gitmiş, yüzündeki tehlikeli ifade, Alex'in keskin keskin soluk alıp vermesine sebep olmuştu.

“Sence neden buradasın?” dedi Aven, yumuşak ama öfkeli bir sesle.

Adam her ne kadar kızın özel alanını işgal ediyor olsa da Alex bir adım geri çekilmeyi reddetti.

“Cevabı bilseydim sana sormazdım,” dedi. “Buradan Kütüphane’ye ya da Meya’ya girmene yardımcı olamam. Akademinin yakınında bile değiliz.”

Aven alaycı bir şekilde güldü. “Eğer bugün Kütüphane’ye girmek isteseydim, senin Akarnae’ye dönmeni beklerdim. Hayır, seni bu yüzden buraya getirmedim.”

Kıza doğru eğildi. Alex kıpırdamamak için direndi. Adam, sanki onu ne kadar rahatsız ettiğini anlamış gibi şimdi daha da neşeli görünüyordu.

“Bilmeni istediğim şey, her an ve her yerde karşına çıkabilecek olmam,” diye fısıldadı kızın kulağına. “Seni izlediğimi ve sana saldırmak için mükemmel anı kolladığımı bilerek yaşamamı istiyorum. Vakti geldiğinde planlarımın başarıya ulaşacağını bilmeni istiyorum. Ve başarımın sebebinin *sen* olacağını bilmeni istiyorum.”

Alex ürperdi ama daha cevap vermeye bile fırsat bulamadan, kapı ardına kadar açıldı ve Aven geri çekildi. Alex, kapıda D. C.’yi ve pelerinli birini daha gördü.

D.C., “Alex!” diye bağırarak ona doğru koştu.

Alex, Aven’ı görmek için arkasını döndü ama artık çok geçti. Aven çoktan gitmişti.



Dört

“Bahanelerinizi duymak istemiyorum,” dedi, özel toplantı odasında öfkeyle volta atan Kral Aurileous. “Bugün saraydan ayrılmamanızı özellikle söyledim size. Emrime itaat etmediniz ve bu yüzden canınız yanabilirdi... Ya da daha kötüsü olabilirdi.”

“Baba, lütfen...”

“Hayır, Delucia!” diye kızının sözünü kesti kral. “Bu işin ciddiyetini anlamaman gerekiyor. Eğer Muhafız Jeera şehre kadar peşinizden gitmemiş olsaydı, kim bilir neler olurdu!”

D.C. sessizce başını öne eğdi.

Kral, kızların şehri ziyaretiyle ilgili haberi hiç iyi karşılamamıştı. Aven’in tehdidiyle ilgili habere de sakince tepki vermemişti. Fakat ikisini birden zindana kapatmadan evvel öfkesini dindirmek gerekiyordu.

“Bu benim suçumdu, Majesteleri, Dixi’nin değil,” dedi arkadaşını savunmaya çalışan Alex. “Tryllin’i görmeyi ne çok istediğimi biliyordu. Sorun yaratmak gibi bir niyetimiz yoktu.”

Kral volta atmayı bırakıp kızlara döndü.

“Sadakatin bir kez daha kanıtlandı, Alex,” dedi. “Ama kızımın bunu bilmesi gerekirdi... Özellikle de ortalıkta dolaşan bir Meyarin varken.”

“Özür dilerim, baba,” dedi D.C., başını eğip alçak sesle.

Kral iç çekti ve kollarını açtı. “Gel buraya, tatlım.”

Bir an tereddüt ettikten sonra, D.C. babasının kollarına atıldı.

“Seni bir kez neredeyse benden alacaktı, canım kızım. Bunun bir daha olmasını düşünmeye bile katlanamam.” Her ne kadar bu sözler kendisine edilmemiş olsa da Alex, adamın sesindeki saf hüznü duyunca gözyaşlarını zor tuttu. Daha onları yalnız bırakıp bırakmama konusunda karar vermesine fırsat kalmadan, ikisi de sulu gözlerle kucaklaşmalarını bitirdiler.

“Yakında akademiye gitmek için buradan ayrılacağız,” dedi D.C., babasına. “Ama sen bize Aven’la ilgili gelişmeleri bildirir misin?”

“En iyi muhafızlarım şu an onu arıyor,” dedi, düşünceli bir ifadeyle Alex’e bakan kral. “Gündüz gözüyle sana bu şekilde yaklaşmış olmasına inanamıyorum. Sonra da seni bırakmasına. Bu... Çok endişe verici bir durum. Ama eğer onu bulur ya da hakkında daha fazla şey öğrenirsek, ikinizi de bilgilendireceğime söz veriyorum.”

Kralın sakinleştiğini görüp rahatlayan Alex, ona teşekkür etti.

Kral, gözlerini ondan ayırmadan, “Bu yıl bebeğime göz kulak olacaksın, değil mi, Alex?” diye sordu.

Alex şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Şey, tabii. Yani, evet, Majesteleri. Elimden geldiğince. Yani onunla beraberken... Ki zaten çoğunlukla beraberiz.” Daha fazla saçmalamamak için çenesini kapattı ama çok geç kalmıştı çünkü kral da D.C. de gülmeye başlamıştı.

“Kendimi ne kadar güvende hissettiğimi anlatamam,” dedi D.C., gülmeye devam ederek.

Alex ağzını açmamaya karar verdi fakat kral ile prenses yine de gülüyorlardı.

“En azından hevesli,” dedi Kral Aurileous.

“Aynen öyle,” dedi D.C., arkadaşına gülümseyerek.

“Artık gitmemiz gerekmiyor mu?” dedi, utancını saklamaya çalışan Alex.

D.C., “Evet, geç kalmak istemeyiz,” dedi. “Gitmeden evvel annene *hoşça kal* demeyi unutma,” dedi kral, kızına bir kez daha sarıldı. “Sen yokken annen seni çok özlüyor.”

D.C., “Elbette,” diye söz verdi.

Kral, kızına son bir kez daha gülümseyip Alex’e döndü. “Kendine iyi bak, Alex. İçimde, *sana* sandığımızdan daha çok ihtiyaç duyacakmışız gibi bir his var.”

Alex adamın bu uğursuz sözlerinin altındaki mesajı anlamaya çalışır gibi merakla baktı. Ama kral göz kırpıp onun endişesini azalttı. Alex, bu yorumun ciddi mi yoksa şaka mı olduğunu anlayamadı ama kralın, onu tedirgin etmeye çalışmadığı ortadaydı.

Hafifçe eğilip selam vererek, “Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi.

D.C. önden çıktı, Alex de onun peşinden koridora ve oradan da odasına gitmek için bitmek tükenmek bilmeyen merdivenlere yöneldi.

Hızla toplandıktan sonra D.C. küçük eşya çantasını kaptı ve “Tamam, ben hazırım. Haydi, gidip annemi bulalım, sonra da buradan çıkalım,” dedi.

Kraliçe, sarayın kelebek bahçesindeydi ve evet, Alex buranın canlı ve uçan kelebeklere dolu olduğunu görünce çok şaşırdı. D.C. ile annesinin vedalaşması kısa ama yürek burkan bir sahneydi. Kraliçe Osmada, Alex’e bile bir anne gibi sarılıp, kızının en yakın dostunu gelecekte daha iyi tanımayı sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Vedalaşmaları bitince D.C., Alex’e bir köpük verdi ve gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla, “Önden buyur,” dedi.

Alex sırtarak cam küreyi yere attı ve kelebekler kaçışmaya başladı. Önlerinde bir köpükkapı açıldı. Alex, renkli nesnenin içine girdi ve birkaç saniye sonra kendini, akademideki Kule’ye bakarken buldu.

D.C. de Alex’in ardından girmişti. Tekrar Akarnae’de oldukları için çok sevinen iki arkadaş, birbirine bakıp gülümsedi.

Geçen yılki yurt odalarına girip eşyalarını bıraktılar ve doğrudan yemek bölümüne gittiler.

Alex içerideki kalabalığı görünce sevindi çünkü gürültüden dolayı hiç kimse onların birkaç dakika geciktiğini fark etmemişti. Burayı daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Acıkan ğrenciler, genelde uygun yemek saatleri içinde, buraya diledikleri zaman gelip giderdi. Fakat şu an içerisi ağzına kadar ğrenci ve öğretmenlerle doluydu.

“Alex! Dix! Buradayız!”

Alex, Jordan’ın kendilerine seslendiğini duydu ve D.C. ile beraber, arkadaşlarının oturduğu yere yöneldi.

“Vaktinde gelemeyeceksiniz diye endişelendik,” dedi Bear, kızlar yerlerine otururken.

“Biz mi? Gecikmek mi?” dedi Alex, gözlerini kocaman açarak. “Asla.”

“Doğru ya, bir dahaki sefere B.E. dersinden önce seni kaldırmak için odana daldığımızda bunu aklımda tutarım,” dedi Bear.

“Sadece bir kere oldu,” diye homurdandı Alex. “stelik kapıyı açıp sizi içeriye alan da bendim. Dalmadınız yani.”

Kendilerine kulak misafiri olan sınıf arkadaşlarının dalga geçmelerini duymazdan gelen Alex, dikkatini masanın geri kalanına yöneltti. Normalde yemekhanede rastgele şekil ve büyüklükte masalar olurdu ama bu gece tüm mobilyalar daha genişti ve insanlar gruplar hâlinde oturuyordu. Masanın etrafına bakınca geçen seneki derslerinden tanıdığı pek çok yüz gördü.

Jordan, Alex’in yüzündeki meraklı ifadeyi fark etmiş olacak ki sormasına gerek kalmadan açıklama yaptı: “Her yeni ders yılının ilk gecesi, yaş bazlı gruplar hâlinde otururuz, böylece yeni ders programlarımızı almamız daha kolay olur.”

Bu mantıklıydı. Fakat maalesef Akarnae’ye nakli ve Medora’ya gelişi kendisini çok yoran Alex, bir önceki yıl çoğu arkadaşıyla tanışma fırsatı bulamamıştı.

“Bu insanların çoğunu tanımıyorum,” dedi Jordan’a, alçak sesle.

“Sorun değil.” Jordan döndü ve bağırarak masadaki herkesin dikkatini çekti. “Hey, haydi buzları kiralım, ocuklar!”

“Jordan!” diye tısladı Alex.

“Ne var?” dedi Jordan, masum bir ifadeyle. “Böylece birbirimizi daha iyi tanımış oluruz.”

Masanın diğer ucunda oturan bir çocuk, “Sparkar,” dedi. “Ne oluyor?”

“Bilirsın işte, buz kırmaca,” diye tekrarladı Jordan. “Hepimiz kendi hakkımızda rastgele bir şeyler söyleyeceğiz. Herkesin çok bilmediği bir şey. Eğlenceli, değil mi?”

Hiç kimse bu fıkirden heyecanlanmışa benzemiyordu ama Jordan hepsini ikna etmeyi başardı.

“Ben başlıyorum,” dedi. “Adım Jordan Sparkar ve üç yaşımdayken burnuma kadar işediğim için burnum ameliyatla yerinden alınmak zorunda kaldı. Sıra sende, Alex.”

Heyecanla kendisini bekleyen gözleri gören Alex’in aklına hiçbir şey gelmedi. “Ben Alexandra Jennings -ama sadece ‘Alex’ deyin- ve ben, şey, kitap okumayı severim?”

Bu cümleyi soru sorarmış gibi söylememiş olmayı çok isterdi. Aslında neden söylediğini de bilmiyordu çünkü çok fazla kitap okumazdı. Ama herhalde başka bir dünyadan geldiğini söyleyecek hâli yoktu.

Sonra sıra D.C.’ye, ardından Bear’a, sonrasında Alex’in geçen yıl birlikte biraz vakit geçirdiği kuzenler Connor ve Mel O’Malley’e geldi. Masa etrafındaki tanışmalar devam etti ve Alex, sınıf arkadaşlarının bazıları hakkında bir şeyler öğrenmiş oldu.

“Ben, Savannah Hill ve ben bir sanal gerçeklik bağımlısıyım,” dedi, Alex’in geçen yılki Delta B.E. dersinden tanıdığı sarışın kız. “Eğlence odasındaki projektör benim evimdekinden çok daha iyi, o yüzden ona biraz takıntılıyım.”

“Kelly Gleeson,” dedi, onun yanındaki kahverengi, kısa saçlı ve kısık gözlü kız. “En sevdiğim film *Hilalin Ötesinde* filmidir.”

Ardından sıra uzun boylu, sıska, aşırı bronz ve dik saçlı bir çocuğa geldi. Çocuk direkt olarak bir sörf reklamından fırlamış gibi konuşuyordu. “N’aber! Arkadaşlarım bana ‘Blink’ der.

Aşırı olan şeyleri severim -aşırı sporu, aşırı yemeği, aşırı müziği yani-, aşırı olan ne varsa her şeyi. Telaşı kucaklayın!”

Tanışmalar tüm isimler birbirine karışana kadar sürdü. Alex herkesi nasıl hatırlayacağını bir türlü bilemiyordu. Chelsea Jones... Kimberley Cooke... Mathew Parker... Andrew Nickles... Tate Golde... Ruth Voran... Anna Ford... Elliot Parvie... Samuel Hortham... Geriye son iki kişi kalana kadar isimler akmaya devam etti.

“Ben, Sean McInney,” dedi, uzun saçlı ve iri yarı bir çocuk. Dik dik Jordan’a baktı ve “Buz kıracaklarından hiç hoşlanmam,” dedi.

Herkesle birlikte Alex de sıırıttı ve karşısında oturan kısa boylu, fare gibi kahverengi saçları, baykuş gibi gözleri olan son kişiye döndü. Kız o kadar minikti ki ufak bir rüzgâr esse uçup gidecekmiş gibi görünüyordu.

“Ben, Phillipa Squeaker,” dedi kız. “İsmimden nefret ederim, o yüzden bana ‘Pip’ ya da ‘Pipsqueak’ deyin. Aksi takdirde gece uyurken kaşlarınızı tıraş ederim. Uyarmadı demeyin.” Pipsqueak, herkese tehditkâr gözlerle dik dik baktı ama sonra parlak bir şekilde gülümsedi. “Ah, gökkuşağı keklerini ve pofuduk tavşanları çok sevdiğimi söylemeyi unuttum.”

Alex, öksürüyormuş gibi yaparak kahkahasını gizlemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Pipsqueak, ona dönünce de ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama nafile, bu imkânsızdı. Tam gülmeyi kesmeyi başarmıştı ki kız ona göz kırptı ve Alex elinde olmadan bir kez daha güldü. En azından kızın espri anlayışı vardı. Masadaki başka hiç kimse bu küçücük kıza nasıl tepki vereceğini bilemedi.

“Senin hikâyen ne, Alex?” diye bir anda soruverdi Pipsqueak. “Yani geçen yılın ortasında kurtlarla dolu bir ormanda kaybolmuş bir koyun gibi geldin ve *potansiyel sınavından* bazı çok zor derslere girebilecek kapasitede notlar aldın, çoğu öğrencinin okulda geçirdiği süreden çok daha büyük bir sıklıkta tıbbi koğuşa gittin ve sonra da yaz tatilinde, hiç iz bırakmadan ortadan kayboldun. Tüm bunların altında yatan şey nedir?”

Masadakilerin, kızın söylediklerini onaylar gibi başlarını salladığını görünce, Alex biraz rahatsız oldu.

“Hayatımın senin için bu kadar ilginç olduğunu fark etmemişim,” dedi, takmıyormuş gibi göründüğünü umut ederek, “Günlüğümün bir kopyasını ister misin? Belki de o sıkıcı hayatına biraz neşe katar?”

“Çok tatlı!” dedi, yumruğunu havaya kaldıran Blink. “Ben de varım!”

“Blink, dostum, Alex’in ciddi olmadığından eminim,” dedi Connor, masanın karşısından. Onun yanında oturan Mel de başını iki yana salladı.

“Of, bu haksızlık ama. Bütün hevesimi söndürdünüz,” dedi Blink.

Alex, arkadaşlarının arasındaki bu konuşmayı izledikten sonra, cevap vermesi için kendisine bakan Pipsqueak’e döndü.

“Bilmediğin bir şey söyleyecek değilim. Dediğin gibi buraya geçen yıl transfer oldum ve potansiyel sınavımın sonuçlarının neden öyle çıktığını ben de anlamadım. İnan bana, daha farklı çıkmalarını dilerdim. Tıbbi koğuşa yaptığım sayısız ziyaretlerin sebebi de o ‘çok zor’ dediğin bazı dersler yüzündendi. Öte yandan, yaz tatili gelince herkes ortadan kaybolmadı mı zaten?”

Kız kaşlarını çattı. Biraz baştan savma olsa da Alex’in söyledikleri doğrudu.

“Sen çok gizemli birisin,” dedi kız. “Neredeyse sekiz ay boyunca seninle aynı dersleri aldık ama hiçbirimiz senin kim olduğunu bilmiyoruz.”

Masadaki tüm kafalar öne doğru sallanıyordu. Alex kendisini savunma yaparken buldu. Bütün gruba, “Bu sadece benim suçum mu?” dedi. “Siz benimle tanışmak için herhangi bir çaba gösterdiniz mi?”

“Vay vay vay,” dedi Blink, teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırarak. “Aslında Squeaking-Pippa’nın söylemek istediği şey şu: Hepimizin seni daha iyi tanımak istiyoruz. Bıçaklanıp deşilen kim olursa olsun, cidden muhteşem biridir. Yani hepimiz önünde eğiliyoruz.”

Çocuk gerçekten önünde eğilince, Alex çok şaşırdı. Rahatsız olmuş bir şekilde diğer tarafa dönüp, "Bıçaklanıp deşilen mi?" dedi.

"Tabii ki," dedi Blink. "Etrafta dolaşan yemek zehirlenmesi söylentilerine rağmen herkes geçen yıl senin bıçaklandığını biliyor. Bu epik bir olay."

Alex paniklemiş görünüyor olmalıydı çünkü Jordan eğilip onun kulağına fısıldadı: "Sorun yok. Gerçekte ne olduğunu bilmiyorlar. Ama böyle haberler hızlı yayılır. Öğretmenlerin koşarak geldiği, seni de kan kaybederken getirdikleri görülünce, doğal olarak çok söylenti çıktı. Yine de kesin bir şey bilen yok." Alex, kendisine bakan tüm bu meraklı yüzlere ne söyleyeceğini bilemedi. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü tam o anda herkesin önünde birer lolipop belirdi. Alex kendisininkini aldı ve ne için olduğunu bilmesine rağmen, yine de merakla şekere baktı.

"Neden yine potansiyel testine giriyoruz?" diye sordu, sınıf arkadaşları gibi o da şekerini ağzına atarken. Tıpkı ilk tattığı lolipop gibi bunun da meyveli bir tadı vardı. Portakaldan elmaya, sonra muza, ardından mangoya, sonra çarkıfelek meyvesine ve ananasa dönüşüyordu. Şekeri ağzında çevirdikçe, aldığı tat değişmeye devam etti.

"Bu çok nadir görülür ama gerçek hayatta yaşanan bazı deneyimler insanın potansiyelini değiştirebilir," diye cevap verdi Bear.

"Bu çok sık olur mu?" diye sordu Alex, ağzında şekerin sapıyla.

"Hayır, çok sık olmaz. Mesela iki yıl önce Bear, Delta kimya sınıfından, Epsilon kimya sınıfına atlamıştı," dedi Jordan. "Aslında şu an Epsilon sınıfında olanların çoğu daha o sınıfa geçememişti bile. Akademiye başlar başlamaz Epsilon seviyesine girmek duyulmuş şey değildir. Bazen de Delta. Zor derslerin çoğunda daha eski öğrencilerin olmasının sebebi de budur."

"Ve benim de ucube sanılmamın," diye mırıldandı Alex. Arkadaşları ona bakıp sırtıttı ama hiçbiri bu yorumuna itiraz etmedi.

"Peki, potansiyelin düştüğü oluyor mu?"

"Elbette," diye cevap verdi Bear. "Mesela ben binicilik becerileri dersine Beta seviyesinde başlamıştım ama ikinci yılımda Alfa'ya düştüm. Atlarla çok uyumlu değilim."

"Hımmmm," dedi Alex, düşünceli bir şekilde. Şans getirmesi için parmaklarını çapraz şekilde birleştirdiğini hayal etti.

Lolipopu bitmek üzereydi, daha hızlı bitirmek için kalan şekeri çiğnemeye başladı. Sonra ağzından çıkardığı çubuğu ne yapacağını düşündü. Sanki aklını okur gibi, önüne pat diye, ağzı kilitli bir poşet çıktı ve Alex çubuğu onun içine attı. Poşetin ağzını kapattı ve masaya bıraktı. Poşet belirlediği gibi aniden ortadan kayboldu.

Birkaç dakika içinde yemekhanedeki herkes lolipoplarını bitirmiş ve sonuçlarını öğrenmek için derin bir sessizliğe gömülmüştü. Saniyeler sonra her öğrencinin önünde birer kâğıt belirdi ve gergin hava dağıldı. Alex, heyecanla kendi kâğıdını alıp yeni ders programını inceledi.

	PAZARTESİ	SALI	ÇARŞAMBA	PERŞEMBE	CUMA
06:30—07:30	KAHVALTI	KAHVALTI	KAHVALTI	KAHVALTI	KAHVALTI
08:00—10:00	Delta B.E. Saha/Orman Göl	Tıbbi Bilimler Gen-Sek Lab.3	Delta B.E. Saha/Orman Göl	Tıbbi Bilimler Gen-Sek Lab.3	Delta B.E. Saha/Orma Göl
10:00—10:30	TENEFFÜS	TENEFFÜS	TENEFFÜS	TENEFFÜS	TENEFFÜS
10:30—12:30	Gama Okçuluk Saha2	Öz Yetenekler Gen-Sek R5	Gama Okçuluk Saha3	Öz Yetenekler Gen-Sek R5	Gama Kimya Gen-Sek Lab7
12:30—13:30	ÖĞLE YEMEĞİ	ÖĞLE YEMEĞİ	ÖĞLE YEMEĞİ	ÖĞLE YEMEĞİ	ÖĞLE YEMEĞİ
13:30—15:30	Epsilon Binicilik Becerileri Ahır Kompleksi	Gama Kimya Gen-Sek Lab7	Epsilon Binicilik Becerileri Ahır Kompleksi	Tarih Gen-Sek R4	Epsilon Binicilik Becerileri Ahır Kompleksi
15:30—16:00	TENEFFÜS	TENEFFÜS	TENEFFÜS	TENEFFÜS	TENEFFÜS
16:00—18:00	Epsilon Muharebe Arena	T.KB. Gen-Sek R2	Epsilon Muharebe Arena	Türlerin Ayrımı Klinik	Epsilon Muharebe Arena
18:00—19:30	AKŞAM YEMEĞİ	AKŞAM YEMEĞİ	AKŞAM YEMEĞİ	AKŞAM YEMEĞİ	AKŞAM YEMEĞİ
19:30—22:00	SERBEST ZAMAN	SERBEST ZAMAN	SERBEST ZAMAN	SERBEST ZAMAN	SERBEST ZAMAN
22:00	Dişarı Çıkma Yasağı	Dişarı Çıkma Yasağı	Dişarı Çıkma Yasağı	Dişarı Çıkma Yasağı	Dişarı Çıkma Yasağı

Başını kaldırıp arkadaşlarının gözlerine baktı ve hepsine hafifçe gülümseyip hayal kırıklığına uğramış gibi derin bir iç çekti. “Potansiyelimde bir değişiklik olmamış. Seneye farklı bir lolipop istiyorum.”

Hiçbirinde bir değişiklik olmadığı ortaya çıktı. Bu hem iyi hem de kötüydü. Kötüydü çünkü Alex yine Epsilon muharebe sınıfında arkadaşları olmadan ders görecekti (sadece yine Kaiden ve Declan’la birlikte olmayı umdu); iyiydi çünkü diğer bütün potansiyel bazlı derslerde onlarla aynı sınıftaydı. Gama okçuluk ve Epsilon binicilik yetenekleri derslerinde D.C. ile; Gama kimya dersinde hem D.C. hem Bear ile; Delta B.E. dersinde de hem Bear hem de Jordan ile birlikteydi. Üstelik yaş bazlı derslerde hepsi bir arada olacaktı.

“Vay canına, bu yıl seni öldürmeye çalışacaklar galiba,” dedi, Alex’in omzunun üzerinden programına bakan Jordan.

Alex çocuğun ne demek istediğini anlamak için gözlerini kısarak kâğıda baktı. Derken Jordan’ın neyi gösterdiğini fark edip homurdandı.

“B.E., okçuluk, binicilik becerileri ve muharebe derslerinin dördü de aynı gün mü? Üstelik haftada üç kez! Bunu hak etmek için kimi öldürdüm ben?” Herhangi bir güne Finn’le başlamak ve o günü Karter’la bitirmek hiç de hoş değildi.

“En azından perşembeler daha kolay geçecek,” dedi Jordan. “Bütün gün sadece yaş bazlı dersler var. Salı günün de fena sayılmaz.”

Jordan haklıydı ama bu, pazartesi, çarşamba ve cumalarını daha iyi hâle getirmiyordu. Bu sene çok uzun olacaktı.

“Bir saniyenizi rica edeceğim,” diye seslendi, yemekhanenin ortasında dikilen Darrius. “Yemeğinizin ardından geceyi odalarınıza yerleşerek geçirebilirsiniz. Boş vaktinizi burada da geçirebilirsiniz ama unutmayın, birinci ve üçüncü yıl öğrencileri için dışarı çıkma yasağı saat dokuzda başlıyor. Dördüncü yıl ve üstü öğrenciler için de onda.”

Alex, programına tekrar baktı ve az evvel fark etmediği bu saat değişikliğini görünce çok heyecanlandı.

“Son bir şey daha...” diye anons etti Darrius. “Dördüncü yıl öğrencileri, yemekten sonra size müfredatınızla ilgili bir seçenekten söz edeceğim için burada kalmanızı rica ediyorum. Teşekkür ederim.”

Belli ki adamın söyleyecekleri bu kadardı çünkü herkesin önünde bir anda menüler belirmişti. Alex kendisininkini hevesle alıp hızlıca inceledikten sonra lazanya ve cips yazan yerdeki düğmeye bastı. Ayrıca, bir bardak köpüklü mor yabanmersini suyuyla da kendisini ödüllendirmek istedi.

Saniyeler içinde önünde beliren yemeğine iştahla saldırdı. En son Bayan Gribble’in dükkânında bir şeyler yemişti ve o günkü olaylardan sonra açlıktan ölüyordu.

Birkaç koca lokmayı güzelce yuttuktan sonra arkadaşlarına döndü.

“Sizce Darri... Şey, Profesör Marselle neden yemekten sonra kalmamızı istedi?” dedi. Bir yandan da müdürün adını ağzından kaçırmak üzere olduğunu hiç kimsenin fark etmemiş olmasını umdu.

“Tahmin ediyor ve *umuyorum* ki konu, avcılık dersiyle ilgilidir,” dedi, bifteğini kesen Jordan. “Bu yıl hepimizin *gizlilik ve hile* dersi almamız gerekiyor.”

“Bence de öyle,” dedi, içeceğinden bir yudum alan Bear. “Ama bekleyip göreceğiz.”

Yemekhanedeki gürültü yüzünden sohbet etmek zor olduğu için yemeklerini sessizce bitirdiler. Kirli tabakları TBA’lar tarafından alındı ve masa bir kez daha tertemiz oldu.

Sonunda dördüncü yıl öğrencileri hariç, diğer herkes yemekhaneden ayrıldı. Ardından müdür, yüzü kapüşonlu bir pelerinle gizlenmiş olan, uzun boylu biriyle birlikte masalarına geldi.

“Eminim ki bazılarınız dördüncü yılınızda olduğunuz için *avcılık* sınıfının G.H.² derslerine başvurma seçeneğiniz olduğunu tahmin etmiştir,” dedi konuya doğrudan giren Darrius. “Bu, seçmeli bir ders olduğu için salı ve perşembeleri akşam yemeğinden sonraki boş vaktinizden ikişer saat zaman ayırmanız gerekecek. Ayrıca her cumartesi sabahı zorunlu dersleriniz ve bununla birlikte tüm hafta sonunuzu kapsayacak görevleriniz de olacak. Bu hiçbir açıdan kolay bir ders değildir ve başvurmadan önce hepinizden uzun uzun düşünüp karar vermenizi isteyeceğim. Avcı, sen devam eder misin?”

Pelerinli figür, ellerini kaldırıp başındaki kapüşonu indirdi ve gizemli, karanlık Avcı’yı -ya da Alex’in bildiği kadarıyla namıdiğer *Hayalet*’i ortaya çıkardı. Bu adamın tehlikeli olduğuna hiç şüphe yoktu, özellikle de kemerindeki ve o siyah pelerinin altında gizlenen bedenine sardığı silahlara bakılacak olursa.

“Kolay kolay yeni öğrenci kabul etmem,” dedi Avcı. Ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlediklerini biliyordu. İlgisiz bir şekilde gruba baktı. “Hatta bu yıl, içinizden sadece bir avuç öğrenciyi kabul edersem hiç şaşmayın. O da en iyi ihtimalle.”

Alex masadakilere şöyle bir baktı ve alınıp hayal kırıklığına uğramış yirmi tane yüz gördü. Avcılık derslerinin neden bu kadar önemsendiğini merak etti. Tek bildiği, bu derse katılmak istemediği idi, özellikle de adı “gizlilik ve hile” olan bir derse.

“Eğer başvurmak isterseniz kâğıda isminizi yazın ve bu cumartesi öğlen yemeğinden sonra deneme dersine gelin. Derse kabul edilenler, ertesi salı akşamı mevcut öğrencilere katılıp derslere oradan başlayacak. Tecrübeli olanların yanında öğrenerek başlamanızın sizi daha hızlı ilerlemeye teşvik edeceğine inanıyorum.”

Bu, kulağa iğrenç geliyordu. Alex’in aklına herkesin tecrübeli, kendisininse tamamen acemi olarak kaldığı geçen yılki muharebe dersi geldi. Hiç hoş değildi.

² Gizlilik ve hile dersinin kısaltması.

Jordan, Alex'i dürtüp kâğıdı önüne uzattı. Şu ana kadar herkesin imza atmış olduğunu gören Alex, hiç dokunmadan kâğıdı yandaki arkadaşına itti.

"İsmi yazmadın," dedi D.C., sanki Alex unutmuş gibi.

"Biliyorum," dedi Alex. "Hayatıma daha fazla zorluk eklememe gerek yok çünkü zaten yeterince var."

D.C. ona anlayışla baktı ve kâğıdı çabucak imzalayıp daha sonra Bear'a uzattı.

Alex, başını kaldırıp, Avcı'nın kara gözlerinin kendisine kilitlendiğini görünce irkildi. Adamın ağzının kenarı gülümser gibi hafifçe kıvrıldı, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bu neydi şimdi? diye düşündü Alex.

Kâğıdı alan Avcı, katlayıp pelerininin cebine koydu.

"Eğer bu yıl dersime katılma şansını bulamazsanız, seneye yine denersiniz. Cumartesi günkü deneme dersine gelip sınıfta yer almanız teklif edilirse bu teklifi kabul etmeniz zorunludur. Sonrasında da tıpkı diğer derslerde olduğu gibi her derse katılmanız gerekecektir. Tüm başarılı adaylar, pazar akşamı açıklanacaktır. Eğer o saate kadar haber almazsanız, bilin ki bu yıl başaramadınız."

Bu son sözlerin ardından Avcı arkasını dönüp uzaklaştı.

"Peki, çocuklar, hepsi bu kadar. Akşamınızın tadını çıkarın," dedi Darrius.

Alex ve sınıf arkadaşları yerlerinden kalktılar.

Alex tam çıkacaktı ki müdür ona seslendi: "Bayan Jennings, sizinle biraz konuşabilir miyim lütfen?" Adamın ne söyleyeceğini anlayan Alex'in midesi altüst oldu.

D.C. ona sempatik bir şekilde gülümsedi. "Odamızda görüşürüz."

Herkes dışarıya çıkınca, Darrius sessizce durdu. Belli ki önce Alex'in konuşmasını bekliyordu.

"Ne duydunuz?" diye alçak sesle sordu Alex.

"Kral Aurileous benimle irtibata geçti ve bu hafta olanlar hakkında seninle konuşmamı şiddetle tavsiye etti," diye cevap verdi Darrius. "Söylesene, Alex, Medora hükümdarı neden benden böyle bir şey istedi?"

Alex kendisini yaramaz bir öğrenci gibi hissederek kıpırdanmaya başladı.

“Ben, şey, Tryllin’de birtakım sorunlarla karşılaştım?” dedi Alex, soru sorar gibi.

“Öyle mi? Peki, ne tip sorunlarmış bunlar?”

Konuşmalarının kısa olmayacağını bilen Alex, kendisini bir sandalyenin üzerine attı. Darrius da aynısını yaptı ama çok daha nazik bir şekilde.

“Başlangıç olarak vals yapan kral ve kraliçeye saldırdığım için suikast ile suçlanıp sarayın zindanına atıldım.” Alex, sözlerinin kulağa nasıl geldiğini fark edince irkilip hızla devam etti: “Sonra serbest bırakıldım ve Dix’in partisinin tam ortasında Marcus Sparker beni kaçırmakla tehdit etti *sanırım* ama etrafta çok fazla insan vardı. Kalabalık iyi oldu yani. Ama sonra bugün, şey... Aven’a rastladım sayılır. Aslında tam olarak ‘rastladım’ denemez çünkü beni hazırlıksız yakalamak için zaten takip ediyormuş... ama... şey...”

Kız omuz silkip, durdu. Müdür, stresini atmak ister gibi parmaklarıyla burun köprüsünü ovuşturuyordu

“Cidden, ben iyiyim,” dedi, bunun adama faydasının olmasını umarak.

“Baştan başla, Alex,” dedi Darrius. “Ve hiçbir şeyi atlama.”

Beş dakikanın ardından Darrius hâlâ burnunu ovuşturuyordu. Alex, endişelenmesinin gerekip gerekmediğinden emin değildi.

“Tamam, anlattığın için sağ ol,” dedi sonuna, ellerini indiren ve parmaklarını davul çalar gibi masaya vurmaya başlayan Darrius. “Aven’ın tehdidi endişe verici olsa da beklemediğimiz bir şey değil. Uyanık olmamız lazım.”

Zaten başından beri bunu yapmıyor muyuz? diye düşündü Alex ama çenesini kapalı tutmanın en iyisi olacağına karar verdi.

“Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ama yakında Meya’yı ziyaret etmeye gider misin diye düşünüyordum,” dedi Darrius, tavsiyesine karşı alacağı tepkiden çok da emin değilmiş gibi sessizce.

O âna kadar başı yere eğik olan Alex, bu sözü duyar duymaz kafasını hızla kaldırdı. Hatta o kadar hızlı kaldırdı ki boynu kütledi.

“Ne?” dedi ağrıyan boynunu ovuşturarak. Herhalde yanlış duymuştu. “Ciddi olamazsın?”

“Kütüphane, sana bir noktada oraya gideceğinden söz etmedi mi?”

Alex bunu kendine saklamadığına pişman oldu. Tatildayken bunu Darrius’a anlatmıştı çünkü ne kadar çılgınca bir fikir olduğunu onun da teyit etmesini istiyordu. Kayıp Şehir’i bin yıldır gören ya da oraya giden olmamıştı. Doğru kapıyı bulup geçecek olursa neler olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Evet, Kütüphane böyle söyledi ama, Darrius, o bir *Kütüphane*. Geleceği bilemez.”

“Kim demiş?” dedi adam, gümüş renkli gözlerinde bilgiç bir ışıltıyla.

Alex, ağzını açtı fakat konuşamadı. Kütüphane’nin her şeyi biliyor olabilmesi, imkânsız bir şey miydi? *Ah, evet*. O anki bilinçle Alex bunu düşünemezdi.

“Tamam, diyelim ki Meya’ya hop diye gitmeye karar verdim,” dedi fazla alaycı konuşmamaya çalışarak. “Sonra ne olacak?”

“O yüzden senden en azından bu fikri iyice düşünmeni istiyorum ya. Çünkü cevabı bilmiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında biraz bilgi almak iyi olabilir. Hatta daha da iyisi, orada Aven konusunda uyarabileceğin birileri var mı diye görmüş oluruz. Eğer hâlâ onun soyu hükümdarsa, o zaman Aven’in niyetinden haberleri olması gerekir.”

“Meya’ya ayak basan son insanların soğukkanlılıkla öldürüldüklerinin farkındasın, değil mi?” diye sordu Alex, biraz öfkelenerek.

“Biliyorum, Alex, inan ki biliyorum,” dedi, kızın rahatsız olmuş bakışlarına yumuşak gözlerle karşılık veren Darrius. “Bunu senden bilinçsizce istemedim.”

Bir nefes veren Alex, elini yüzüne götürdü. Adamın muhtemelen kendisinden daha endişeli olduğunun farkındaydı.

Neredeyse yalvarırcasına, “Neden *sen* gitmiyorsun?” diye sordu.

“Ben senin gibi *seçilmiş* kişi olmadığım için doğru kapıyı bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Ama bulsam bile, Aven tehdidi geçene kadar kampüste kalıp öğrencilerin güvenliğini sağlamalıyım. Müdür okuldayken güvenlik kalkanları maksimum güce ulaşır. Aven’in istese de bu kalkanları aşabileceğini sanmıyorum. Ama zaten buradan ayrılarak ona bu şansı vermeye de hiç niyetim yok.”

“Ama tatillerde gittin,” dedi Alex ve bu defa gerçekten yalvarıyordu. Çok korktuğunu Darrius anlasın diye ve geleceğin getirebileceği güçlüklerle uğraşmak zorunda kalmamak adına, “senin yerine ben gideyim mi” teklifini sunması için âdeta yalvarıyordu.

“Sadece bir kere gittim, o da taşınmanız sırasında sen ve aileme yardım edebilmek için. O zaman bile çok uzun kalmayı düşünmedim ki tatil dönemiymiş zaten, kampüste hiç öğrenci yoktu. Bunu gayet iyi biliyorsun, Alex.”

Alex başka bir itirazla cevap vermek istese de aklına hiçbir şey gelmedi. Darrius’un doğru dürüst düşünmeden ondan böyle bir şey istemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ama bu durum, heyecanlanmadığı anlamına da gelmezdi. Hatta tam tersine, bu potansiyel ölüm-kalım senaryosunu düşününce, eğlenceli bile olabilirdi.

“Bunu düşüneneğim,” dedi sonunda, heyecanlı ses tonunu saklama zahmetine bile girmeden.

“Zaten ben de senden sadece bunu istiyorum,” dedi ayağa kalkan Darrius.

Alex de onunla birlikte kalkıp iyi geceler diledi ve yurt binasına doğru ilerledi. Adamın sözlerini düşünürken, vereceğini bildiği cevabı görmezden gelmeye çalışıyordu. Zaten endişe etmesi gereken bir sürü şey vardı, o yüzden Meya başka bir güne kadar bekleyebilirdi... Tercihen çok uzak gelecekteki bir güne.



Beş

Ertesi sabah kahvaltıda, “Hepimiz çok yoğun bir güne hazır mıyız?” diye sordu Jordan.

D.C., “Gün?” diye tekrar etti. “*Hafta* demek istedin herhalde? Ders programlarımızı gördün mü?”

“Daha çok *yıl* diyelim,” diye mırıldandı, tostunu yiyen Alex ve kendi zalim ders programını düşündü.

En azından hepsi, kendilerini bekleyen bu kötü güne hazır olabilmek için güzel bir uyku çekecek kadar akıllıydı. Alex dün gece yurt odasına döndüğünde, müdürle neler konuştuğunu anlatıp bitirine kadar dört arkadaş birlikte durdular. Daha sonra oğlanlar, erken yatmaları için kızları bırakıp kendi odalarına gitmişti. Hem Jordan hem de Bear, Meya’ya gitme olasılığı karşısında heyecandan hoplayıp zıplamışlar ama D.C. daha temkinli davranmıştı. Alex buna minnettardı. Zira arkadaşının bu davranışı sayesinde Alex, çekingenliği konusunda kendini daha rahat hissetmişti.

“Medora’dan, Alex’e?” dedi Bear, kızın yüzüne doğru elini sallayarak.

Bir an için kendinden geçmiş olan Alex, gözlerini kırptırdı. Sonra çocuğun ne dediğini anlayıp güldü ama bu biraz tuhaf oldu.

Siyah saçlı arkadaşı ona garip garip baktı. "Gitmeye hazır mısın? Finn muhtemelen bugün bizi öldüresiye çalıştıracak, o yüzden gidip ders başlamadan vücudumuzu esnetsek iyi olur."

"Tamam," diye cevap verdi Alex, portakal suyunu bitirerek.

Hepsi kalkıp çıkışa doğru giderlerken D.C., "Benim ilk dersim muharebe," diye suratını buruşturdu. "Ama seninle okçulukta görüşürüz, Alex."

"Biz de seninle öğle yemeğinde görüşürüz, Dix," dedi Jordan, dışarıya çıktıklarında.

D.C. onlara el sallayıp Arena'ya doğru uzaklaştı. Alex kimin daha beter bir hâlde olduğundan emin değildi. Sabah ilk iş Karter'ı görmek zorunda kalacak olan D.C.'nin mi ya da Finn'e mahkûm olan kendilerinin mi? Sonra bu iki alternatifi de Finn ile güne başlayıp Karter ile günü bitiren kendi programının yanına bile yaklaşamayacağını fark etti. Kendi ders programı hakikaten berbattı.

Alex, o günkü B.E. derslerinin yapılacağı devasa sahaya doğru ilerlerken, "Bugün Finn bizi çok çalıştıracak derken neyi kastettin?" diye sordu Bear'a. "Zaten hep öyle yapmıyor mu?"

Bear yüzünü buruşturdu. "Bugün yaz tatilinden sonraki ilk ders günü. Haftalarca tembellik yaptık mı diye görmek için bizi test etmeyi sever. Eğer etmişsek, hemen pişman oluruz."

"Yaa," dedi, arkadaşının ne demek istediğini anlayan Alex. Yaz tatilinde mecburen katılmak zorunda kaldığı muharebe derslerine şükretti, aksi takdirde Bear'ın sözünü ettiği gibi pişman olanlardan biri de *kendisi* olacaktı. Ayrıca Finn'in derslerde hiçbir tembele rahat vermeyecek kadar psikopatça davrandığını da biliyordu dolayısıyla toplu bir ceza vermek konusunda da aynı tavrına sadık kalırdı.

Fakat günün son dersi geldiğinde Alex, muharebe öğretmeniyle karşılaşmaktansa o kâbus gibi B.E. dersine tekrar tekrar girebileceğini düşündü. Bunun sebebi de ders bitiminde akademiyeki söylenti çarklarının çok leziz bir dedikodu ile dönmeye başlamasıydı.

Alex'in dâhil olduğu bir dedikoduyla.

Ve Karter'ın.

Birlikte.

Alex'in tatilde yaptığı eğitimler bir şekilde duyulmuştu ama yayılan söylentilerin gerçeklerle alakası yoktu. Hatta Karter'ın "bire bir" dersleriyle ilgili çok ama çok imalı şeyler söyleniyordu.

Alex bu dedikodunun nasıl başladığını bilmiyordu ama gün ilerledikçe dedikodular daha da kötüleşti. Öğlen yemeği berbat geçti. Herkes ona sinsi sinsi bakıp sırıtıyor ya da imalı bir şekilde gülüyordu. İlk muharebe dersi yaklaştıkça Alex, *okulun her köşesine yayılan bu söylentileri Karter da duymuşsa eğer, bir gün sonrasını görecektik kadar yaşayamayacağından* daha da emin olmaya başladı.

Binicilik yetenekleri dersinin sonunda ahırların bulunduğu yerden ayrılırlarken, Alex, "Bugünden nefret ediyorum," diye homurdandı D.C.'ye.

D.C., "Eğer oyalanmayı kesmezsen daha da çok nefret edeceksin," dedi. "Karter'ın dersine girmekten daha kötü olan tek şey, Karter'ın dersine *geç kalmaktır*. Eğer kıpırdamazsan sen de gecikeceksin."

"Ama gitmek istemiyorum," diye sızlandı Alex.

"Ben de akşam yemeğinde barbekü sosla fıstık ezmeli sandviç yemek istemiyorum ama Jordan'a karşı aptalca bir bahis kaybetmişim için buna mecburum, Alex. Bazen sesimizi kesip, yapmamız gereken şeyi yapmalıyız."

"Ne kadar da bilgesin, Dix," dedi Alex, gözlerini devirerek.

"Ben sana yardım etmeye çalışıyorum. Haydi, artık kıpırda."

D.C. arkadaşını hızlandırmak için itmek zorunda kaldı ama yola koyulur koyulmaz Alex'in öz güveni yükseldi. Ne de olsa insanların böyle korkunç şeyler söylemeleri onun suçu değildi. Olanlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Karter'ın bunu bilmesi gerekirdi.

Değil mi?

Alex Arena'ya yaklaştıkça kendisini daha iyi hissetti. İtiraf etmesi gerekirse hâlâ biraz tedirgindi ama Karter yüzünden değil. Muharebe dersinde ilk kez doğru dürüst bir şekilde yer alacaktı ve bu sinir bozucu bir şeydi, özellikle de geçen yılın sonunda girdikleri o yorucu sınavı hatırlayınca. Tatilde Karter'la yaptığı dokuz haftalık çalışma, onu sınıf arkadaşlarının seviyesine çıkarmış olmalıydı ama en azından bu yıla daha iyi hazırlanmıştı.

Başı dik ve kararlı bir şekilde Arena'ya girdi. Sınıf arkadaşları çoktan gelmişlerdi ve geçen yılki gibi sadece beş kişiydiler. Breandan, Nick, Sebastian ve Kaiden ile Declan (Alex, onları görünce çok rahatlamıştı). Etrafa hızla baktı ve Karter'ı göremeyince bedeninin hafifçe gevşediğini hissetti.

"Selam, kraliçe!" diye seslendi Sebastian. Bu ismi ona geçen seneki kâbus gibi son sınavlarında gösterdiği başarıdan ötürü takmışlardı. "Galiba geçen yıl sana yetmemiş, ha?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Alex, kızıyormuş gibi yaparak. Esneme çalışması yapan arkadaşlarının yanına gitti. "Kana susuyorum hatta bunun için yaşıyorum diyebilirim. Ölüm onurdan önce gelir, işte bu kadar."

Hepsi birden kahkahalara boğulunca Nick suratını astı. Gerçi Alex de yorumunun böyle bir tepki alacağını tahmin etmemişti ama Declan araya girdi. "Sanırım ölüm onursuzluktan önce gelir diyecektin," diyerek kızı düzeltti.

Alex söylediklerini tekrar düşündü ve kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti. "Şey, ben de öyle demedim mi?"

İyi denemeydi ama hepsi daha da çok güldü.

Alex birazcık utansa da bu neşeli ortam onun hafiflemesine yardımcı oldu, ta ki sözü Brendan alana kadar.

"Yaz tatilin nasıl geçti bakalım?"

Bu yeterince masum bir soruydu. Ama bir anda herkes durup Alex'e baktı. Ortalıkta dolaşan söylentileri onların da duyduğunu tahmin eden Alex, yüzünün yandığını hissetti. Ama hiçbiri ona tiksinierek bakmıyordu, bu da bir şey sayılırdı. Yine de meraklı görünüyorlardı.

“Şey,” dedi. “Yaz tatilim...”

“Jennings!” diye kükredi Arena’ya bir fırtına gibi giren Karter. Biraz yaklaşıp durdu ve “Buraya gel. Hemen!” diye emretti.

Alex korkudan sinmiş olabilirdi. Adam çok öfkeli görünüyordu. Morarmış suratı öfkeden köpürüyor ve buz mavisi gözleri sinirli bir şekilde parlıyordu.

Alex hemen adamın yanına geçti.

“Efendim?” diye çekinerek sordu.

Karter herhangi bir uyarıda bulunmadan kızın yüzüne doğru bir yumruk salladı ve Alex gelişen refleksleri sayesinde tam zamanında eğilmeyi başardı. Adam tekrar saldırdı, Alex de tek ayağının üzerinde dönerek bir kez daha atağı bertaraf etti. Sonra adam bacağını uzatıp ona çelme takmaya çalıştı ama Alex havaya zıpladı ve adamın göğsüne bir döner tekme indirdi. Adam kızın bacağını iri kollarıyla tuttu fakat dengesini kaybetti ve Alex’e hamlesini tekrarlama fırsatı doğdu. Ne olduğunu düşünecek vakti yoktu. Sadece iki ayağının üzerine sağlam bir şekilde basıp adamın bir sonraki hamlesini bekledi.

Karter elini omzuna götürdü ve sırtındaki kından bir kılıç çıkardı. Kılıcı kıza attı -sağlık ve güvenliğe hiç aldırmadığı belliydi- ve belinde takılı olan bıçağı da çekip havaya kaldırdı.

“Of, haydi ama!” diye haykırdı Alex. Karter’ın dövüşmeye devam etmemesini umuyordu. “Beni suçlayamazsınız...”

Ama cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan adam kıza saldırdı.

Alex, bu adamla geçirdiği iki aylık eğitimin bir faydası olarak; her şeyi bir kenara koydu ve onun hamlelerini engelleyip kendi saldırılarını yaparken doğal bir ritimle hareket etmeye başladı.

Bir adım sola. Savunma. Sağa geç. İt. Geriye sıçra. Eğil. Hamle yap.

Karter acımasızca saldırıyordu. Kılıçları defalarca kez buluşurken çarpışma sesleri Arenada yankılandı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca dövüşmeye devam ettiler. Karter eğitimlerde Alex’e çok yüklense de onu mahvetmeye hiç bu kadar odaklanmamıştı. Ama o, görev

adamıydı ve hamleleri son derece kontrollü bir öfkeyle doluydu. Dövüşten kopmamak için tüm gücüyle odaklanan Alex'in, bir süre sonra sadece kendisini savunacak kadar enerjisi kaldı.

Alex'in silahı nihayet elinden *klink* diye düştü ve dalga geçer gibi *pat* diye Arena'nın zeminine indi.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyor ama dengesini korumaya çalışıyordu çünkü Karter'in bıçağının ucu nefes borusunun üzerinde duruyordu.

"Pes mi?" diye bağırdı adam.

Alex'in içinden "*Sence?*" demek geldi ama onun yerine, "Pes," dedi soluk soluğa bir vaziyette.

Adam kılıcını indirdi ve beline geri taktı. Alex de kendi kılıcını yerden aldı ve hiç göz teması kurmadan adama geri verdi. Kılıcı sırtındaki kına geçiren Karter, kendilerini izleyen, gözleri fal taşı gibi açılmış öğrencilerine döndü.

"Etrafta dolanan aptal söylentilere inananınız varsa," dedi Karter, "onların söylenti olduklarının az evvel kanıtlandığını biz-zat gördünüz." Her bir öğrencisine dik dik bakıp sert bir sesle devam etti: "Bilginiz olsun diye söylüyorum, Jennings müdürün emriyle yaz boyunca benden bire bir muharebe dersleri aldı. Ne kadar çok çabaladığını ve yol aldığını az evvel kendi gözlerinizle görmüş oldunuz. Eğer bu sınıfta ya da dışarıda herhangi birinin farklı şeyler söylediğini duyarsam, kendinize dikkat edin derim. Zira hoşgörülü *olmayacağım*."

Alex, muharebe öğretmenine şaşkınlıkla baktı. Onunla sırf bunu kanıtlamak için mi dövüşmüştü? Gerçi sınıf arkadaşlarının yüzündeki hayranlık dolu ifadeleri görünce, adamın çabasının boşa çıkmadığını anladı. Ama *keşke bu küçük gösterideki domuz-cuk, başka biri olsaydı*, diye de düşündü.

"Bu konu kapandığına göre artık hepinize *yeni bir Epsilon muharebe yılına hoş geldiniz* diyebilirim," dedi Karter.

Alex'in içinden mantıksızca kahkaha atmak geldi. Neyse ki Karter'a yakalanmadan ve bu saygısızlığı yüzünden tekrar dövüş-meye zorlanmadan, kendini tutmayı başardı.

“Labinsky, Gibbs ve Baxter, hepiniz bir ve ikinci yıl çıraqları olarak devam ediyorsunuz. O yüzden sizden en iyi performansları bekliyorum. James, Stirling ve Jennings, sizler henüz çırak olmadığınız için sonraki yıllarda sizinle ilgilenmeme değer olduğunuzu bana kanıtlamanız için, sizden çok daha fazlasını bekliyorum. Anlaşıldı mı?”

Altısı birden itaatkâr bir şekilde başlarını salladı ve Karter konuşmasına devam etti: “Zaten yeterince vakit harcadık, o yüzden hemen derse başlıyoruz. Çift olun ve kendinize açık bir alan bulun. Dersin geri kalanını silahsız dövüş tekniklerini uygulayarak geçireceğiz.”

Karter yanlarından uzaklaşırken, Alex kalbinin yine hızlandığını hissetti. Az evvel öğretmeniyle yaptığı *demoya* rağmen şu an daha gergindi. Tanımadığı bir düşmandansa daha iyi tanıdığı bir düşmanı yeğlerdi.

“Alex’i seçiyorum,” diye bağırdı Declan. Alex çok şaşırdı.

“Mümkün değil, dostum,” diye itiraz etti Brendan. “Ben en büyüğünüzüm.”

“Ve en çirkinimiz,” diye sıırttı Nick.

Sohbet ilerlemeden Kaiden araya girdi. Alex, onu en son Tryllin’de görmüştü. O gece onunla dans ettiği o anı düşünmemek için kendini zor tuttu.

“Neden Alex’in seçmesine izin vermiyoruz?” diye önerdi çocuk.

Ah, harika. İhtiyacı olan şey tam da buydu: En iyileri seçmek. Böylece ağzını burnunu kırmalarını garanti etmiş olacaktı. *Çok sağ ol, Kaiden.*

Herkes Alex’in cevabını bekliyordu. “Şey, âdil olmak lazım. Beni istediğini ilk söyleyen, Declan’dı,” dedi.

Sonra da seçtiği kelime yüzünden kendi kendine homurdandı.

“Yani, benimle dövüşmek istediğini ilk söyleyen demek istedim,” diye hemen düzeltti. “Rakip olarak.”

Kendi kendini canlı canlı gömdüğü bir deliği resmen kazarak büyütüyordu.

Beni hemen öldürün.

Sınıf arkadaşları gülmeyi bitirince -ki bu biraz sürdü- Alex, Declan'ın peşinden Arena'nın uzak bir köşesine doğru gitti. İtiraf etmesi gerekirse bugünkü rakibinden çok memnundu zira onunla önceden iki kez silahsız dövülmüştü. Gerçi ikisi de çok mükemmel geçmemişti ama Declan zırhlı bir araç gibiydi.

"İşte yeniden karşılaştık," dedi Declan, sırtarak. Önceki dövüşlerini hatırladığına şüphe yoktu.

Alex, "Bu kez dövüşü baygın hâlde bitirecek kişi sen olacaksın," diye zalim bir sesle onu tehdit etti... Daha doğrusu, tehdit etmeye çalıştı.

Sonuçta, hiç kimse dövüşü baygın hâlde bitirmedi. Declan kızıdan daha az yıpranmış hâlde dövüşten çıktı ama bu zaten sürpriz değildi. Alex çocuğun çoğu saldırısına karşı kendini iyi savunabildiği için memnundu, hatta kendisi de birkaç kez saldırmıştı.

"Çok gelişmişsin," dedi Declan, sınıf arkadaşlarının yanına dönerlerken. "Bu defa kendimi tutmak zorunda kalmadım."

"İşte insan... Bir dakika, Karter buna ne diyordu? İyileştirici muharebe dersleri alınca böyle oluyor. Ya geliyorsun ya da kendini yerin üç metre altında buluyorsun. Ben de ikinci seçeneğe bayıldığımı söyleyemem," dedi Alex.

"Yaşayanlar dünyasında kalabildiğine sevindim. Bize çok iyi bir gösteri sundun," dedi Declan.

Alex ona dik dik baktı. "Hayatım tamamlanmış oldu."

Arkadaşlarının yanına geldiler ve sıfır-nokta-iki saniye sonra, Karter dersin bittiğini duyurdu.

Yorgun ve şaşkın bir hâlde günü atlattığına çok sevinen Alex, arkadaşlarının peşinden Arenadan çıktı.

"Bu muhteşemdi!" dedi Sebastian, hep birlikte tepeye çıkarırken.

Alex, herkesin onaylar gibi başlarını sallayarak kendisine baktığını gördü.

"Ha?" dedi bir şey kaçırdığını düşünerek.

"Cidden, kraliçe! Karter'la baş ettiğine inanamıyorum!" dedi Sebastian.

Alex kaşlarını çattı. "Sen neden söz ediyorsun?"

Sebastian ellerini havaya kaldırarak karate hamlesi yaptı. "Sen *vam vam* yaptın, o da *bam bam* diye hareket etti, sonra..."

"Tamam, Seb," diye araya girdi, çocuğun omzunu sıvazlayan Kaiden. "Sakin ol, ahbap."

"Affedersin, kraliçe," dedi Sebastian. "Ama çok harikaydı!"

"Neden?" dedi çocuğun tepkisine şaşırان Alex.

"Karter'ın dövüştüğünü çok nadir görürüz," diye açıkladı Brendan. "*Dövüşebildiğini* biliyoruz ve genelde sınıfta canlandırmalar da yapar ama onu en son ne zaman tam kapasite dövüşürken gördüğümüzü hatırlamıyorum."

Alex suratını astı. "Yaptığımız şeye 'dövüşmek' denmezdi ben-
ce. Fark etmediyseniz söyleyeyim, adam beni fena benzetti. Gördüğünüz şey yaz tatilindeki hayatımdan bir kesitti."

Sebastian heyecanla iç çekti. "Çok kışkırdım doğrusu."

Alex keyifsizce başını iki yana salladı.

"Yanıldığını biliyorsun," dedi Kaiden, yemekhaneye vardıklarında. "Sonucuna rağmen çok iyi dövüştün."

Çocuk, Alex'e sıcacık gözlerle bakıyordu.

Alex, "Şey, sağ ol," dedi ve böylesi basit bir yorumun yüzünü kızartmasına çok sinirlendi. Bu hiç de hoş olmamıştı.

Sanki Alex'in zihnini okuyormuş gibi Kaiden'in dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Alex hemen bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. "Benim temizlenmem lazım, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, kraliçe," dedi Sebastian, yine karate hareketi yaparak.

"Sen yemiyor musun?" diye sordu Declan. "Aç değil misin?"

"Hayır, böyle iyiyim," diye yalan söyledi Alex ve maalesef midesinin tam o anda guruldayacağı tuttu. Bütün sınıf arkadaşları ona kaşlarını kaldırıp bakınca, "Bu gece eğlence odasına yerim," dedi.

Akşam yemeğinde de öğlen olduğu gibi kötü vakit geçirmek istemiyordu. Gizlenmek ona çok mükemmel bir fikir gibi geldi, en azından söylentiler biraz azalana kadar. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirdi... Eğer zamana bırakırsa, insanlar başka dedikodular yapmaya başlardı.

“Atıştırmalık çok da besleyici olmaz ama,” dedi Brendan. “Üstelik, eğlence odasında başka da bir şey yok.”

Bu çocuk, kim olduğunu sanıyordu? Onun babası mı? *Tabii tabii.*

“Bu gece neden bizimle yemiyorsun?” dedi Kaiden. “Grup hâlinde boy göstermemiz iyi bir fikir olabilir.”

Alex ona şaşkın şaşkın baktı ama diğerlerinin de onu onaylar gibi kafa salladıklarını gördü.

“Şey... Neden?” diye sordu. “Yani yemek istemediğimden değil de ben sadece... Neden iyi bir fikir olduğunu anlamadım?”

“Sayıların gücü,” dedi Nick. “İnsanlar sen ve Karter’in... Şey... Biliyorsun işte. Bizi birlikte görürlerse söylentiler bitebilir. Muharebe dersinden çıktığımız çok belli. Bunun da faydası olur. Eğer bir sorunumuz olmadığını görürlerse, o zaman söylentilerin gerçek olmadığını da anlarlar.”

Alex kendisine şöyle bir baktı. Berbat görünüyordu. Az evvel Karter’in dersinden çıktığı çok belliydi. Ama yine de arkadaşının söylediklerinden emin olamadı.

“Denemenin bir zararı olmaz,” dedi Brendan.

“Neden bana yardım etmek istiyorsunuz?”

“Karter’in Arena’ya nasıl girdiğini görmedin mi?” dedi Nick. “Bir dahakine öfkesini sadece senden değil, hepimizden çıkarır. Bunu yapmak senin olduğu kadar, bizim iyiliğimiz için de olacaktır.”

Haklıydı. Hem zaten Alex açlıktan ölüyordu.

“Tamam, deneyelim bakalım.”

Altısı birden hep birlikte içeriye girince kalabalıktan yükselen gürültüler aniden kesildi.

Akademinin çoğu, onlara bakıyordu. Girişte dikilirlerken, “Çok tuhaaaaf,” dedi Sebastian, ağzının ucuyla.

Declan, kıza doğru eğilip fısıldadı: "Buraya her girdiğimde böyle oluyor. Aşırı derecede yakışıklı olmanın sonuçları işte."

Alex gülmemek için kendini zor tuttu. Bu yorum tıpkı Jordan'a göre bir şeydi, Alex *acaba doğumda ayrılan ikizler olabilirler mi* diye merak etti. Ama arkadaşının bu sözleri gergin ortamı yumuşatmaya yetmişti.

"Haydi, bir masa kapalım," dedi Kaiden ve elini kibarca Alex'in sırtına koydu, yürümeye devam ettiler.

İlerlerlerken Alex, arkadaşları D.C., Jordan ve Bear ile göz göze geldi. Onlar da hemen Alex'in ve garip şekilde koruyucu bir tavır takınan sınıf arkadaşlarının yanına geldiler. Küçük grupları bir masa bulup oturduğu an yemekhanede fısıltılar başladı. Ama Alex bu kez çok daha rahatsız olmadı. Belki de şu an çok daha az insan ona baktığı içindi ya da hiç kimse gülmediğinden veya fısıltılarının kötü niyetli değil, meraklı olmasındandı.

"Sanırım haklıdınız," dedi Alex, yemekleri önlerinde beliren muharebe sınıfı arkadaşlarına.

"Biz hep haklıyızdır, Alex," dedi kibirle sırıtan Brendan. "Bunu çoktan öğrenmiş olmalıydın."

Alex ağzına bir cips atıp gözlerini devirdi.

"Benim asıl bilmek istediğim şey, bu söylentileri kimin, neden başlattığı?" dedi Jordan.

Tüm gün moralsizdi, Alex'e zamk gibi yapışmış, ona çok fazla bakan birilerini dik dik süzmüştü. Alex, her ne kadar hayal edemeyeceği kadar kötü bir ilk gün geçirmiş olsa da yarın için umutluydu. Ama Jordan kesinlikle kan peşindeydi.

"Kim başlattı, bilmiyorum ama sanırım nedenini biliyorum," dedi Sebastian.

Bütün gözler ona döndü ama durumu açıklayan Nick oldu. "Artık sen bir tehdit olduğun için başlatıldı, Alex. Seni rakip olarak görüyorlar. Geçen yıl... Şey, sen muharebe dersinde berbat-tın. Üstelik fikirlerimizi pek alçak sesle de ifade etmemiştik."

"*Hala* berbatım," dedi Alex. "Sadece önceki kadar değil."

“Hayır, arada büyük bir fark var,” dedi Declan. “Geçen yıl çok kötüydün ve bildiğimiz kadarıyla gelişmek için de hiçbir şey yapmıyordun. Mesela Karter’in sana engelli saha egzersizleri yaptırdığını bilmiyorduk.”

Alex bunları hatırlayınca ürperdi.

“Buradaki öğrencilerin çoğu, Epsilon muharebe sınıfını ancak rüyasında görür,” diye araya girdi Brendan. “Onlarda bu seviyeye gelecek kapasite yok ve bu yüzden de bizi hep kıskanacaklar. Senin de onlardan biri olduğunu sandılar çünkü sen... şey...”

“Berbat mıydım?” diye, onun cümlesini tamamladı Alex.

“Evet,” dedi çocuk, sırtıtarak. “Ama artık gerçek potansiyelini gösteriyor olduğun için onlar da sana çamur atıyor. Eskiden *kovanın* bir parçasıyken artık kraliçe arı oldun. Ve işçi arıların çoğu, bal yaparak geçirdikleri hayatları boyunca bu mertebeye erişemez. Kendi potansiyellerini değiştiremedikleri için de mantıksızca davranıyorlar. Kendini arı sokmuş gibi düşün.”

Biraz düşünen Alex, “Bu, şimdiye dek duyduğum en güçlü benzetme olabilir,” dedi. Başını iki yana salladı. “Kendimi daha iyi mi yoksa kötü mü hissettiğimden gerçekten emin olamıyorum.”

“Fazla endişelenme,” dedi kızın tabağından bir cips çalan Kaiden. “Bugün ilk gün ve herkes çok sıkılıyor, hepsi bu. Fakat dikkatleri kolayca dağılıyor. Yani bu söylentilerin sönmesi uzun sürmez, yakında her şeyi unuturlar.”

Alex başını salladı ve sessizce yemeğini bitirdi. Bu sırada farkında olmadan, yemediği cipslerini de Kaiden’in önüne itti. Etrafındaki konuşmaları dinliyor, muharebe dersindeki sınıf arkadaşlarıyla kaynaşan dostlarını izlerken kendisini gerçeküstü bir ortamdaymış gibi hissediyordu. Hepsi de birkaç yıl boyunca aynı akademiye gitmişlerdi, o yüzden birbirlerini tanıyor olmaları mantıklıydı. Ama bu durum yine de biraz... *Tuhaftı.*

“Ben bitirdim,” dedi ayağa kalkarak. O gün ilk kez, kimse ona bakmıyordu. Belli ki akademinin dedikodu kraliçeleri konuyu kapatmışlardı. Alex bunun muharebe dersindeki arkadaşları sayesinde olduğunun farkındaydı.

“Ben de,” dedi D.C. de ayağa kalkarak. “Çok uzun bir gün oldu.”

Bilemezsin, diye düşündü Alex.

Jordan ile Bear da hemen yerlerinden kalkıp, yurda kadar kızlarla birlikte yürümeyi önerdiler.

“Bu gece için tekrar teşekkürler,” dedi Alex, muharebe dersindeki arkadaşlarına.

“Her zaman, kraliçe,” dedi herkesin adına konuşan Sebastian. Dışarıya çıkar çıkmaz Jordan, “Kraliçe mi?” diye sordu.

“Sakin sorma,” diye mırıldandı Alex. “Bu, size de en az bana geldiği kadar garip mi geldi?”

D.C., “Kesinlikle,” diye cevap verdi. “Yemeklerde, bırakın diğer öğrencileri, ben hâlâ sizinle oturmaya alışmaya çalışıyorum. Aslında kim olduğumu bilen kişileri saymıyorum bile.”

Son kısmı fısıldayarak söyledi ama hepsi de Kaiden ve Declan’dan söz ettiğini anladı. İkisi de sarayda onunla aynı ortamda büyümüş olabilirdi ama Alex, arkadaşının gerçek kimliğini bilen kişilerle takılmaya alışkın olmadığıнын farkındaydı.

“Yaptıkları şey çok güzeldi,” dedi Bear. “Sana faydası oldu bence, Alex.”

“Evet,” dedi arkadaşlarının bu nezaketine çok şaşırان Alex. “Bence de.”



Altı

İlk günkü sinir bozukluğunun ardından, Alex haftanın geri kalanının daha iyi ve daha sakin geçmesini bekliyordu ama tam tersi oldu. Dersleri çok hızlı, hatta bazıları fazla hızlı akıp geçti.

Akademiye geri dönmek ve öğretmenlerinin tanıdık yüzlerini tekrar görmek güzeldi. Tuhaf bir Viking gibi görünen, türlerin ayrımı dersi profesörü Varin, ilk dersin başında, tüm öğrencileri çok görkemli bir şekilde karşıladı. Tarih öğretmeni Doc, tatilde ziyaret ettiği ve keşfettiği şeyler hakkında bir şeyler anlattı. Bir Gölge Yürüyen olan T.K.B. profesörü Caspar Lennox da -her ne kadar alacalı gri teni ve boş yüz ifadesi, içindeki neşeyi pek yansıtamasa da- öğretmenliğe geri döndüğü için heyecanlı görünüyordu.

Alex'in uzak durmaktan mutlu olacağı bazı dersler ve öğretmenler de vardı tabii. Tıp bilimi öğretmeni Profesör Luranda, önceki yıldan ne kadar bilginin akıllarında kaldığını görmek için onları kısa bir sınavla karşılayacak kadar *nazikti*. Kimya öğretmenleri Fitzy -ya da tam adıyla Profesör Fitzwilliam Grey- sınıfı iki dengesiz kimyasalla yaptığı bir deneyle karşıladı. Deneyin sonunda, Genel Sektör -ya da kısa adıyla Gen-Sek binası- tahliye edilmek zorunda kaldı. Fitzy iyi yürekli biriydi ama kafası her zaman yerinde sayılmazdı.

Öz yetenekler dersinin profesörü Astrid Marmaduke, ilk der- si uzun bir konferansla açıp, yeteneklerini kontrol etmelerinin önemini hatırlattı herkese. Sonra sınıftan rastgele seçtiği öğren- cilerden, yaz tatilinde yeterince pratik yaptıktan sonra -o, öyle yaptıklarını sanıyordu- ne kadar ilerlediklerini görmek istedi. Mel, element yeteneğini gösterirken yanlışlıkla sırasını ateşe ve- rince, Connor havayı kontrol etme yeteneğini kullanıp sınıfın *içine* yağmur yağdırdı. Ama yağmuru durduramayınca panikledi, bunun üzerine Savannah yardım etmek için atladı ve suyu don- durdu. Eğer donan yağmur suyu öğrencilerin kafasına birer han- çer gibi düşmeseydi, aslında bu yaptığı gayet iyi sonuçlanabilirdi. Neyse ki Sean görünmez bir kalkan yaptı da hiçbiri donmuş su damlalarından zarar görmedi.

Bu küçük gösterinin ardından Profesör Marmaduke dersin sonuna kadar onlara teorik egzersizler yaptırmak zorunda kaldı.

B.E. dersine gelince... Finn, hepsini cesur yürek kampında "forma girene kadar kırbaçla" uygulamasıyla öldürmeye kararlıy- dı. Fakat Alex, yazın aldığı yoğun muharebe dersleri sayesinde, Finn'in geçen yılki derslerde bizzat kendisinin icat ettiği zalimce egzersizlerdeki dayanıklılık oranının ne kadar yükseldiğini test etmiş oldu. Finn'in çarpan sopası ve sert emirlerine rağmen -Alex B.E. öğretmeninin eğitim tarzının her ne kadar etik eğitim ku- rallarına uygun olmadığını düşünse de- artık bu dersin değerini takdir etmeye başlamıştı.

Okçuluk dersindeyse Alex ilk gün dönen dedikodulardan ötürü kendinden geçmiş olmalıydı. İkinci dersinde, Maggie'den, sonraki aylarda tekniklerini ilerleteceklerini öğrendi. Sabit he- deflere gittikçe zorlaşan atışlar yapmaktan ziyade artık hareketli hedeflerle çalışacaklardı.

Bu kesinlikle ilginç olacaktı.

Alex başta binicilik yetenekleri dersine geri döndüğüne hiç memnun olmamıştı. İlk gününden, dedikodular ve Karter yü- zünden hiç keyif alamamış ama Tayla'nın eğitmenliğinde geçen

sonraki iki dersi onu daha çok memnun etmişti. Tayla kısa süre sonra yapacakları bazı yeni egzersizlerden söz edince, Alex daha da heyecanlandı.

Muharebe dersi ise... Şey, muharebe dersi idi işte. Alex ikinci ders için Arena'ya girdiğinde Karter'in morali çok daha iyiydi. Bu da Alex'i epey rahatlattı. Silahsız dövüş egzersizlerine devam ettiler. Karter, öğrencilerinin tekniklerini düzeltti ve onlara güçlü ve zayıf yanları hakkında geri bildirimde bulundu. Görünüşe bakılırsa Alex'in çok az güçlü yanı ve uzun bir listeyi doldurmaya yetecek kadar çok zayıf yanı vardı. Ama gelişmeye kararlıydı ve bunu yapabilmesinin tek yolu, derslere katılım göstermekti. Çarşamba günü Sebastian'la eşleşti ve cuma günü de Nick'e karşı dövüştü. İkisi de onu ezip geçti ama Alex her dersin sonunda kendisiyle gurur duydu çünkü Arena'dan tek parça hâlinde çıkmayı başarmıştı.

Karter ile ikisi hakkındaki söylentilere gelince, muharebe sınıfındaki arkadaşlarının haklı olduğu ortaya çıktı. Daha ikinci günkü derslerde tüm söylentiler unutulmuştu bile ve hafta sonuna kadar Alex bu konuda çok az şey duydu. Her şey, ta en başında olması gerektiği gibi, normale dönmüştü.

"Alex?"

"Ha?" dedi geçen haftayla ilgili düşüncelerinden sıyrılan Alex.

"Biz, G.H. denemesindeyken sen ne yapacaksın diye sordum?" dedi Jordan.

Cumartesi günü öğlen yemeği saatiydi ve beklenti dolu bir hava vardı. En azından dört yıllıklar için. Çünkü birazdan Avcı'nın G.H. dersi için teste gireceklerdi.

"Sanırım ailemi ziyaret edeceğim," dedi Alex. "Muhtemelen benden bilgi almak için bekliyorlardır. Haber almazlarsa endişelenmelerini istemiyorum."

Bear başını öne doğru salladı. "İyi bir fikre benziyor."

"Bizden de selam söyle," dedi D.C., kibarca.

"Söylerim," diye gülümsedi Alex. "Siz Avcı'yla nerede buluşuyorsunuz?"

“Tam burada,” dedi Jordan. “Herkes çıktıktan sonra gelecekmiş.”

Alex boşalmakta olan yemekhaneye baktı. “O zaman çıkma sıram geldi.”

D.C., “Bizimle denemeye girmek istemediğinden emin misin?” diye sordu. “Eğlenceli olabilir.”

Alex buna çok güldü. “Benim eğlence tanımıma girmiyor, Dix. Ama siz keyfinize bakın lütfen.”

Ayağa kalktı ve Avcı geldiğinde orada olmamak için hemen uzaklaştı. O dersin bir parçası olmak istediğine dair bir izlenim yaratmak, ihtiyacı olan en son şeydi. Hayır, efendiiim.

Alex dışarıya çıkar çıkmaz, Kule’ye gidip alt kattaki Kütüphane’ye indi. Bu çok tuhaftı çünkü tatilde bu kapıdan girip çıkmaya çok alışmış olsa da okul başladığından beri buraya ilk kez geliyordu. Kocaman fuayeye girdiği an, sıcak bir kucaklamaya benzer bir his uyandı içinde. Sanki Kütüphane kollarını açmış, onu karşılıyordu.

Kendisine homurdanarak cevap veren somurtkan kütüphane-ciye el sallayıp alt kata indi. Gitmek istediği yere odaklanıp bir kapı açtı ve Antik Mısır’a benzeyen bir yere adım attı.

Kütüphane, detayları kesinlikle atlamamıştı. Burada piramitler dâhil her şey mevcuttu. Alex’in anne ve babası yeni kazı alanlarını gördükten sonra, Medora’da kapalı bir “binanın” içinde yaşama fikrini hiç önemsemişti. Hatta Dünyanın Yedi Harikası’ndan birinde kazı yapacakları için çok heyecanlanmışlardı. En azından *kendi* dünyalarının. Medora tarihi farklıydı. Buna rağmen Kütüphane tüm cömertliğiyle Alex’in ailesi için hem güvenli hem de üretken bir yer sağlamıştı. İşin doğrusu ekosistem o kadar gerçektir ki Alex aslında Kütüphane’nin içinde olduklarını bilmesine rağmen, duvarlar olmasaydı bunu hissedemezdi. Zira kum tepelikleri sonsuzluğa uzanıyor gibiydi ama Alex, bu ilk ziyaretinde etrafı keşfetmek için yürürken şeffaf bir bariyere çarptı. Neredeyse burnunu kıracaktı.

“Buraya bir uyarı tabelası konmalıydı,” diye homurdanarak Kütüphane’nin rüzgârda yankılanan sıcacık sesini duymazdan gelmeye çalıştı: “*Adımlarına dikkat etsen iyi olur, Alexandra.*”

Yine de bu sözü dinledi ve yapay güneşten korunmak için eliyle gözlerini örterek, etrafta dolaşıp başka bir bariyere çarp-maktansa, anne ve babasına seslendi. Fakat herhangi bir yanıt almasına fırsat kalmadan, boğazına çöldeki her bir kum zerresi-nin dolduğunu hissettiren ani bir rüzgâr çıktı.

Yemek borusuna kaçan kumları boşaltmak için iki büklüm olan Alex, nefesini düzeltmek için biraz bekledi ve öne doğru sendeleyerek en yakın piramide yaslanmaya karar verdi. Bu ilk ziyaretinde, hiç de hoş olmayan bir şekilde, diğer piramitlerin aksine “gerçek” olan tek piramidin de bu olduğunu keşfetmiş oldu.

Rüzgârın hamlesi yüzünden yaşaran gözlerini sildi ve etrafa baktı. Bu arkeolojik mucizenin içinde kendisine bir sığınak bulduğunu görünce rahatladı. O an uzaktan gelen heyecanlı sesler duydu ve hemen o yöne doğru koştu. Anne ve babası hiyeroglif-lerle kaplı bir sütunun tabanında yer alan bir deliğin başında diz çökmüşler, birbirleriyle konuşuyorlardı.

“Rach, tatlım, şunu görüyor musun...”

“Farkındayım, Jack, bu inanılmaz bir şey! Şuna baksana...”

“Sıra dışı! Buna inanamıyorum...”

Alex, yüksek sesle boğazını temizleyince irkilen anne ve ba-basının dikkatini çekti.

“Alex? Bu ne güzel bir sürpriz!” dedi annesi Rachel ve ayağa kalkıp dizlerindeki kumu temizledi. Kendisine doğru çektiği kı-zına sıkıca sarıldı.

Rachel’in ardından kızına sarılan Jack, “Burada ne arıyorsun, tatlım?” diye sordu. “Sakın peşine ölümsüz cinlerin takıldığı-nı falan söyleyip bizi daha da endişelendirme. Bence büyük bir macera için tek bir düşman yeter.”

"Aven bir cin değil, baba," dedi Alex ama bu popüler kültür kıyaslamasını da anlayabiliyordu çünkü kendisinin de sık sık yaptığı bir şeydi. "O bir Meyarin. Hem bir kız, anne ve babasını sebepsiz yere ziyaret edemez mi?"

Jack ona sadece bir babanın bakabileceği gibi baktı. "Bu, insanın hayatta karşısına bir kez çıkabilecek bir fırsat olsa da *bu-
raya geri dönmene izin vermekle doğru mu yaptık* diye hâlâ ara sıra merak ediyorum. Eğer Aven söylediğin kadar tehlikeliyse..." Durup aklındakileri toparladı. "Biliyorsun, eğer Darrius bize o cinin seni kaçırmak için Kütüphane'yi kullanarak Dünya'ya geçebileceğini anlatmamış olsaydı, kararımız aynı olmazdı. Fakat nerede olursan ol eğer sana ulaşabiliyorsa, o zaman sanırım..."

"O zaman sen de ona *yakalanmamayı* öğrenebileceğin herhangi bir yerde de olsan fark etmez," diye araya girdi Rachel. "Sen de bunu öğreniyorsun, öyle değil mi, tatlım? Yani ondan nasıl uzak kalacağını?"

Endişelerini çok iyi anlayan Alex, onları rahatlatmaya çalıştı. "Öğreniyorum ve inanın bana, muharebe öğretmenim yanımdayken, Aven'in hiç şansı yok. Hiç kimse beni kaçıramaz... Ne bir Meyarin ne de bir insan."

Yüzlerinde hâlâ duran endişeli ifadeyi fark eden Alex, artık onların dikkatlerini, hayatındaki ve dolayısıyla tüm Medoralılar'ın hayatlarındaki risklerden başka bir yöne çevirmenin vaktinin geldiğine karar verdi. Tozla kaplı ciltlerine dikkatle bakıp son derece neşeli bir ses tonuyla, "Benim hakkımda konuştuğumuz yeter. Ben, sizin neler yaptığınız duymak istiyorum. Burada çok eğleniyormuş gibi görünüyorsunuz," dedi.

Dikkatlerinin dağılmasına bu kadarı bile yetti ve işlerini çok seven çift, bir anda Aven'ı unuttu. Alex bir kez daha, Darrius'un onlara Meyarin'le ilgili anlattıkları yüzünden ailesi tarafından nasıl bir baskıya maruz kaldığını fark etti. Ama eğer bu kazı onların sakinleşmesine ve Alex'in Akarnae'de kalmaya devam etmesine yetecekse, istedikleri kadar baskı yapabilirlerdi.

“Burası muhteşem bir yer!” dedi Rachel, heyecanla. “Medora ve Dünya arasındaki benzerlikler nefes kesici. Daha şimdiden birkaç keşif yaptık bile ve yeni harikalar da gelmeye devam ediyor!”

“Dün bulduğumuz alüvyonlu tortuyu görmem gerekirdi,” dedi keyifle parlayan Jack. “Daha önce besin değeri bu kadar yüksek olan bir toprak çeşidi hiç görmemiştim!”

“Kim iyi bir alüvyonlu tortuyu sevmez ki?” diye cevap verdi Alex ve farkında olmadan, annesiyle babasının eski dönemdeki mahsuller için verimli toprakların ne kadar önemli olduğuyla ilgili uzun bir konuşma yapmasına yol açmış oldu.

Sabırla onların çiftçilik hakkındaki geniş bilgilerini ve birkaç gün önce buldukları Kanopik vazoların ne kadar büyük olduklarını dinledi -hatta içlerindeki mumyalanmış nesneleri ve bunların *kime* ait olabileceğini bile anlattılar- ve sonunda ebeveynlerine karşı günlük görevini tamamladığına karar verdi.

Hiyerogliflerine dönmek için çok hevesli oldukları açıkça görünen anne ve babasının “hoşça kal” ve “dikkatli ol” sözlerinin ardından, Alex piramidin içinden bir kapı açıp geri döndü. Kapının ardından Kütüphane’nin fuayesi görünüyordu ama adımını attığı an beklenmedik bir şey oldu. Renkler birbirine girdi, sahne değişti ve Alex aydınlık fuayenin yerine, bir ormanın ortasına indi.

Korkuyla etrafına bir iki kez bakındıktan sonra sakinleşip seçeneklerini gözden geçirdi. Artık Kütüphane’de olmadığı belliydi ama bunun nasıl gerçekleştiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Daha önce bir kapı açıp kendisinin seçmediği bir yere hiç geçmemişti.

Hayır, bu doğru değildi. Bu hayal dünyasına ilk geldiği ve önce Aven ile sonra da Jordan ve Bear ile ilk karşılaştığı yer yine böyle bir ormandı. Fakat bu durum, onun şu an nerede olduğunu ya da *neden* burada olduğunu açıklamıyordu.

Ne yapması gerektiğini merak ederek alçak sesle, “Merhaba?” diye seslendi.

Hiç kimse cevap vermedi, zaten hiç kimsenin cevap vereceği de yoktu. Nedense Kütüphane onu beklenmedik bir yere bırakmaya karar vermişti -üstelik de hiçbir talimat ya da bilgi vermeden- ve dolayısıyla Alex'in de akışına bırakmaktan başka seçeneği yoktu.

Eğer bir kapı açabilseydi tüm sorunları çözüldü ama Medo-
ra'dayken bir kapı açabilmesi için Kütüphane'nin sınırları içinde olması gerekiyordu. Ya da geri dönmek için daha önce açmış ol-
duğu kapıyı kullanması. Fakat şu an bu seçeneklerin hiçbirine sa-
hip değildi çünkü teknik olarak, hiçliğin ortasına çıkan bu kapıyı
o açmamıştı. Böylece geriye tek bir seçeneği kalıyordu.

"Portakalı soydum, başucuma koydum..." dedi gözlerini ka-
patıp parmağını rastgele sallayarak. Tekerleme bitince parmağı-
nın durduğu yöne doğru yürüyüp ormanın derinliklerine daldı.
Bu sırada *keşke ayağıma daha kalın bir ayakkabı giyseymdim* diye
düşündü.

Onu buraya koyan Kütüphane tarafından dinlenmekte oldu-
ğunu bilen Alex, "Umarım beni buraya göndermek için iyi bir
sebebin vardır," dedi.

Arkasındaki bir dal gürültüyle çıtırdayınca, Alex ormanlarda
her tür yaratığın kol gezdiği bir dünyada olduğunu hatırladı.

Bu kez daha yakındaki başka bir dal çıtırdadı. Alex'in bedeni
korkuyla gerildi.

Durduğu yerden birkaç metre ilerideki çalılar hışırdadı. Çalılar ondan en az iki metre uzundu, en az üç kat da daha genişti. Hışırdama arttı ve çalılık kıpırdamaya başladı. Geri geri giden Alex'in kalbi neredeyse göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Hışırdama durunca Alex tuttuğu nefesini yavaşça verdi. Ama üzerine doğru bir şey atlayınca, korkudan ödü patladı. Geri geri kaçtı ve bir ağaca dayandı. Fakat "saldırganının" yüzünü görünce rahatlayıp bir kahkaha patlattı.

"Çok tatlısın!" dedi sincaba benzeyen, koca gözlü, uzun ve kıvrık kuyruklu, kürklü, minik hayvana. Bu hayvan hiç de korkulacak bir canavara benzemiyordu.

Fakat Alex, ona dokunmaması gerektiğini biliyordu zira mikrop kapmak gibi bir talihsizlik yaşayabilirdi ama hayvan çok tatlıydı. Yiyecek arar gibi bir hâli vardı, o kadar tatlıydı ki Alex gözlerini ondan ayıramadı ve çalıların hâlâ hışırdadığını fark edemedi. Ani bir kükreme duydu ve çalıların arasından fırlayan karanlık bir gölge, sincaba benzeyen yaratığı sivri dişleriyle kapı-verdi. İnce bedenini mide bulandıran bir çıtırtıyla kırarak bütün hâlinde yuttu.

Alex, korku dolu bir çığlık attı. Korkunç hayvan, Alex'in üzerine hamle yaparken, Alex kendisini yere attı. Çok çirkin ve korkunç bir yaratıktı. Kocaman, kıllı, kan kırmızısı gözleri ve simsiyah gözbebekleri vardı. Az evvel dayandığı ağacı koca pençeleriyle ikiye böldü ve kükreyerek Alex'e döndüğünde, jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı. Her biri en az bir insan eli kadar büyüktü.

Dövüş ya da kaç içgüdüğü harekete geçen Alex, ayağa fırladı ve körlemesine ormana daldı. Hiçbir savunması, silahı, hiçbir şeyi yoktu. Hızı bile yetersizdi zira yaratığın arkadan geldiğini duyabiliyordu. Onu atlatmayı başaramayacaktı. Ama başka ne yapabiliirdi?

Neyse ki yoğun ağaçlar sayesinde canavar biraz yavaşladı. Alex arkasına bakmaya cesaret edemiyordu çünkü dalların arasından geçmeye çalışırken hayvanın kükremesini duyabiliyor ve hâlâ yeterince yakınlarda olduğunu biliyordu. Hem de çok yakınlarda. Buradan çıkması lazımdı. *Daha yüksek* bir yere çıkmalıydı.

Ormandaki ağaçları yara yara koşarken dönüp yaratığa şöyle bir baktı. Ön ayaklarında ölümcül pençeleri olan hayvanın arka ayaklarında pençe göremedi. Bu hâliyle tırmanamayacağını umut ederek, kalın bir sarmaşığa tutunup en yakındaki ağaca zıpladı. Fakat canavar ona yetişene kadar, yeterince yükseğe çıkabilmiş değildi. Üstteki dallara uzanmasına fırsat kalmadan, yaratık zıpladı ve pençesini Alex'in sırtına geçirip etini parçaladı.

Alex acı içinde çığlık attı. Neredeyse bayılacaktı ama tutunmayı başardı ve yukarıya doğru tırmanmaya devam etti. En tepeye yaklaştığında durdu ve kalın ağacın gövdesinde titreyerek dinlendi. Sırtındaki acıyla çığlık atıyor ama bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Yaratık ağacın dibinde dolaşp ona kükrüyordu. Kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Derken, Alex bir yerlerden gelen sesler işitti.

Yaratık da onları duymuştu ve dönüp gürültünün geldiği yöne doğru baktı. Yoğun bir çalılığın içine gizlenip gözden kayboldu. Siyah ve tüylü bedeni, çalılarının arasında artık görünmüyordu.

Alex tam seslerin sahibini uyacakken üç kişi yürüyerek geldi. Şok içinde irkilen Alex, ağacın dalları arasına büzülerek gizlendi.

Dramatik bir tepki vermiş olabilirdi ama tepkisinde haklıydı. Zira o üç kişiden biri Aven'di.

Gerçekten bu kadar talihsiz olabilir miydi?

“Yakınlarda bir yerlerde. Onu hissedebiliyorum,” dedi Aven.

Alex bunu duyunca korkuyla ürperdi. Ondan mı bahsediyordu? Burada olduğunu nasıl bilmişti?

Elindeki gümüş renkli yaraya baktı. Kanının Aven'in kanıyla karıştığı ânı hatırlayınca midesi bulandı. Yoksa... Hayır, onu yarası sayesinde hissedebildiğini düşünmek bile istemiyordu. Bu imkânsızdı. Mümkün değildi.

“Emin misin?” diye sordu Gerald. Eğilerek saklandığı yerden bile Alex, en son Aven ile birlikte Kütüphane'de gördüğü, her yeri dövmeyle kaplı olan bu adamı kolayca tanımıştı.

“Benden şüphen mi var, Gerald?” diye tehlikeli bir ima ile sordu Aven.

“Ta... tabii ki yok,” diye kekeledi Gerald.

“Sizden şüphe duyacak kadar aptal biri değildir, Prensım,” dedi grubun üçüncü üyesi olan bir kadın. Alex onu tanımadı. Uzun ve ince, sarışın bir kadındı. Boş bakan, cam gibi gözleri vardı.

“Haklısın, Calista,” dedi Aven. “Benim kararlarımı sorgulamanın ne büyük bir cahillik olduğunu biliyordur.”

Gerald muhtemelen bir kez daha özür dilemek için ağzını açtı ama Aven bir bakışıyla onu susturdu.

“Sessiz ol. O burada.”

Gerald ve kadın -Calista- gerildiler. İkisi de bellerindeki kılıçları çekip hazır vaziyette beklemeye başladılar. Kendisine ne yapmayı planladıklarını merak eden Alex, olduğu yerde donup kaldı.

“Kaldırın silahlarınızı,” dedi Aven. “Bu, onunla benim aramda.”

Kendilerine emredileni yaptılar ve Aven, Alex’in tepesinde gizlenmekte olduğu ağaca bir adım yaklaştı.

“Her neredeyse çık,” dedi silahını çekerek.

Alex, parmakları bembeyaz olana kadar ağacın gövdesine sıkıca tutundu. Aven başını kaldırmamıştı, demek ki Alex’in tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Alex de her ne olursa olsun yerini belli edecek değildi.

Fakat sonrasında olanlar o kadar beklenmedikti ki Alex neredeyse vazgeçecekti.

Aven’in korkusuyla siyah canavarı unutmuştu. Hayvan bir anda çalılardan fırlayıp Aven’in göğsüne doğru saldırdı.

Meyarin, gözünü bile kırpmadı. Kolunu kaldırdı ve postlu yaratığın boğazını kesti. Hayvanın devasa bedeni, boğazında Aven’in bıçağıyla yere serildi. Yaratığın yere düşen çıkardığı sesler Alex’in midesini bulandırdı.

Aven yaratığın pençesiyle yırttığı gömleğinin kolunu düzeltti ve giysileriyle tenini çılgın gibi inceledi. Alex, hayvanın pençesiyle yırttığı yerden akan gümüş renkli kanını görebiliyordu ama Meyarin’in genlerinin kısa süre içinde yarayı iyileştireceğinin de farkındaydı.

Aven, “Çabuk ol, Gerald,” diye bağırdı ve iki yaverini girdikleri şoktan uyandırdı. “Marselle, kıymetli okuluna ne kadar yakın olduğumuzu anlamadan önce hemen buradan gitmemiz lazım.”

Alex, o an Aven’in kendisi için gelmediğini anladı. Seslendiği ve “hissettiği” kişi *kendisi* değildi... Aven’in peşinde olduğu şey, o *yaratıktı*.

Rahat bir nefes aldı ama yerinden kesinlikle kıpırdamadı. Aven başını yana eğip süper duyma gücünü kullanarak etrafı dinliyordu. Sorgular gibi çevresine bakındı ama sonra başını iki yana sallayıp dikkatini yine yaverlerine yöneltti.

Alex adamın dikkatini çekmemek için sessiz olmaya odaklanırken, Calista ceketinin cebinden cam bir şişe çıkardı. Şişeyi, diz üstü çökmüş, Aven'in bıçağını yaratıktan çıkarmaya çalışan Gerald'a uzattı. Adam şişeyi hayvanın kesik boynuna dayadı. Şişenin içi, hayvanın ölümcül yarısından akan kahverengi, bulanık bir sıvıyla doldu.

"Bu kadarı yeter," dedi Aven.

Gerald, ağzını kapattığı şişeyi Aven'a uzattı. Fakat Meyarin tıslayarak geri çekildi: "Sana ne söylediğimi unutma, aptal!"

Gerald'ın mürekkep kaplı suratı bembeyaz oldu ve kanla dolu şişeyi kendi giysilerinin arasına bir yere soktu.

"Bu kadar mı, Prensım?" diye sordu Calista.

"Şu an için, evet." Aven yaratığın cansız bedenine baktı. "Ziyan oldu, oysa büyük bir potansiyele sahipti."

Alex bunu duyunca tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ve kendisini, hayvanın olduğu yerde hayal etti. Aven'ı, kendi cesedinin üzerinde dikilirken düşündü.

Bu düşünceyi hemen aklından sildi ve Aven'ın bir köpüğü yere atışını sessizce izledi. Tek laf etmeden köpüğün içine giren Aven'ı diğer ikisi takip etti. Köpük bir anda ortadan kayboldu.

Onlar gider gitmez Alex derin bir nefes aldı. Aven'ın, az evvel kendi peşinde olan o yaratığı aradığına inanamıyordu. Bu kadar tesadüf olamazdı.

Ve Alex tesadüflere inanmazdı.

Kütüphane tarafından oraya neden gönderildiğini merak ederek, "Sen ne tür bir oyun oynuyorsun?" diye fısıldadı. Ama tabii ki bir cevap alamadı.

Ağacın gövdesini kavrayan parmaklarını gevşetip bir sonraki hamlesini düşündü. Bu ağaçtan kesinlikle inmeyecekti ama bir

şekilde Akarnae'ye geri dönmesi lazımdı. Aven'in az evvel Darrius hakkında söylediklerinden, akademiden çok uzakta olmadığını umuyordu. Sadece ne yöne gideceğini çözmesi lazımdı.

Sırtındaki zonklamayı yok sayıp daha da yukarıya tırmanmaya başladı. Eğer Akarnae'ye yakınsa, ağacın en tepesinden, nerede olduğunu görebilirdi.

Tırmanmak zor işti. Yüksekçe çıktıkça dallarla yapraklar sıklaşıyordu. Fakat sonunda ulaşmayı başardı ve canını tehlikeye atmamak için sıkıca tutunarak dengesini buldu.

Gözlerini kısıp ileriye doğru bakınca, Paedris Dağı'nın yükselen zirvesini gördü. Demek ki Ezera Ormanı'ndaydı, bu da ona akademiye ulaşmak için hangi yöne gitmesi gerektiğini gösteriyordu.

Alex, yavaş yavaş, dalların birbirlerinin üzerlerine yoğun şekilde geçerek birleştiği ve daha dengeli olduğu bir noktaya kadar indi. Emekleyerek ağaçların üzerinde ilerlemeye başladı. Yavaş gidiyordu ama yüksekte olmanın sağladığı avantaj sayesinde artık postlu ve vahşi yaratıklarla karşılaşma korkusu yoktu. Ya da Aven'la. Adamın çoktan gittiğinden emindi ve ona yeniden rastlamak, ihtiyacı olan en son şeydi.

Sabırla ilerlemeye devam eden Alex'in öz güveni de gittikçe arttı. Dalların, ağırlığını kaldırabileceğini fark edip yürümeye, koşmaya hatta ağaçtan ağaca zıplayarak ilerleme başladı. Dengesini korumak ve destek almak için sarmaşıklara tutunuyor, ormanda hızla ilerlerken kendisini biraz da Tarzan gibi hissediyordu.

Sonunda ağaçlar seyrelmeye başladı ve Alex ormanlık bölgeden akademi sınırlarının ucuna ulaştı. Tam yere inecekken birkaç ağaç ötede bir şey gözüne takıldı. Onca tırmanış ve zıplamanın ardından, yaralı sırtı acı içinde çığlık atıyordu. Mucizevi merheminden sürmek için bir an evvel Fletcher'ın yanına gitmek istiyordu ama güneşin altında parlayan nesneye bakmadan edemedi.

Son kalan dallardan birkaç seviye aşağıya atladı ve nesneyi alıp havaya kaldırdı.

“Bunun burada ne işi var?” diye fısıldarken, kolye olduğunu fark ettiği şeyi evirip çevirdi.

Mücevherin beklenmedik yeri şimdilik gizemini korurken, Alex'i en çok şaşırtan şey, onun nadir bulunan bir Meyarin çeliği olan myroxtan yapılmış olmasıydı. Zinciri basit bir gümüşlendi ama ucundaki kolye gerçekten büyüleyici görünüyordu. Kolye, çok güzel işlenmiş minyatür bir yay şeklindeydi ve yayın üstünde, fırlatılmak için hazır bekleyen bir ok vardı. Detayları muhteşimdi ve myrox çok kaliteli bir şekilde parlıyordu.

Alex, bu denli değerli bir kolyenin ağaçların arasında ne işi olduğunu merak etti. Bu hiç mantıklı değildi.

Kendi kendine omuz silkti ve ne yapacağını bilemediği için kolyeyi boynuna taktı. Başka birinin kolyesini taktığı için biraz huzursuz olmuştu ama bu şekilde onu düşürüp kaybetmezdi.

Alex daldan dala inerken, sırtındaki acı iyice sızlamaya başladı. Sürekli tırmanarak ilerlediği için avuçlarının içi yara olmuştu ama bu acı, sırtındaki korkunç zonklamayla kıyas bile edilemezdi.

Alex yere indi ve kramp giren kollarını ve bacaklarını iyice esneterek, giderek seyrelen ormanlık araziden çıktı. Birkaç adım attıktan sonra akademi karşısında belirdi. O kadar rahatlardı ki diz üstü yere çökmek istedi. Ama tekrar ayağa kalkamayacağını düşünüp bunu yapmadı.

Fee Gölü'nün etrafından dolaşıp kocaman tarlayı geçmesi biraz zaman aldı ama sonunda kampüse ulaştı ve doğrudan tıbbi koğuşa yöneldi.

Fletcher'in yanına vardığında gördüğü manzara beklenmedikti. İçerisi hasta kaynıyordu. *Acaba sonra mı gelsem* diye düşündü ama sırtı ona *hayır* der gibi zonklamaya başlayınca suratını buruşturarak beklemeye başladı.

“Alex.” Fletcher o kadar bitkindi ki Alex onu daha önce hiç böyle görmemişti. “Sen de buraya sınıf arkadaşlarıyla aynı sebepten dolayı mı geldin?”

Alex şaşıracak kaşlarını çatı ve etrafına bakınca, bekleyen hastaların neredeyse tamamının öğrenciler olduğunu fark etti.

“Ne oldu?” diye endişeyle sordu, arkadaşlarının tanıdık yüzlerini görmek için etrafına bakarak. Fakat onları göremeyince rahatladı.

“Sen onlarla birlikte değil miydin?”

“Hayır, ben... Başka bir yerdeydim,” dedi imalı bir sesle.

Kızın ne demek istediğini anlayan Fletcher’ın gözleri parladı. “Ah, anladım. Şey, Avcı’nın dersinde, sınıf arkadaşlarından bazıları kendilerini biraz fazla zorlamışlar. Gerçi çok ciddi bir şey yok ama hiç dikkatli davranmamış oldukları kesin.”

Alex bir kez daha etrafına bakınca yaralıları fark etti. Herkesin çizik ve morlukları vardı ama birkaç tane sarılı bacak da gördü.

“Madem onlarla beraber değildin, o hâlde ben hepsini gönderene kadar beklersin sanırım?” diye sordu Fletcher.

Bunun ne kadar süreceğini merak eden Alex, cevap vermeden önce bir yutkundü. Ama zaten ormandan buraya kadar onca yolu sağ gelmeyi başarmıştı, herhalde biraz daha bekleyebilirdi, değil mi? Bunu düşününce sırtındaki zonklama yine başladı ama Alex bu acıyı duymazdan gelip, başıyla Fletcher’ı onayladı.

Ona minnettar bir şekilde gülümseyen doktor, odanın bir köşesinde duran boş yatağı işaret etti. “Çok geç kalmam,” diye söz verdi ve diğer hastalara yardım etmek için telaşla ayrıldı.

Alex sırtını duvara çarpmamaya ve meraklı gözlerden uzak durmaya dikkat ederek kendini yatağa attı. Üzerindeki siyah gömlek kan lekelerini belli etmiyordu ama yaratığın pençelerinin, kumaşı yırttığından emindi. Yatağa oturup ayaklarını aşağı sallandırarak beklemeye koyuldu. Sırtüstü uzanamıyor, herhangi bir yere yaslanamıyordu... Tabii beyaz çarşafa ya da duvarlara kan lekesi bulaştırmak istemiyorsa.

Yorgundu, açtı ve o kadar canı yanıyordu ki adrenalin seviyesini yükseltecek ya da aklını yarasından uzaklaştıracak hiçbir şey yapacak hâlde değildi. Keşke demin Fletcher’dan biraz ağrı kesici istemeyi akıl etseydi. En azından beklerken biraz rahatlamış olurdu.

Sınıf arkadaşlarının taburcu edilmesi yarım saat sürdü ama odada hâlâ Fletcher'ın muayene ettiği birkaç kişi vardı. Alex hepsinin çok hızlı iyileşmesini diledi.

"Sakin sen de bana bir ağaçtan düştüğünü söyleme?"

Alex başını kaldırınca karşısında Kaiden'i gördü. Ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden ağaçtan düşeyim ki?"

Aslında yaşadıklarını düşününce, ağaçtan *düşmemiş olması* gerçekten bir mucizeydi. İyi de Kaiden bunu nereden biliyordu?

"Arkadaşlarının çoğu düşmedi mi?" dedi yatağa yaslanarak. Alex, parçalanmış etini görmesin diye yüzünü ona döndü.

"Onlara ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Fletcher, G.H. denemelerinde biraz aşırıya kaçtıklarını söyledi."

Kaiden'in gözleri sanki yarasını incelermiş gibi Alex'in üzerinde dolaştı. "Sana ne oldu?"

"Ne olmuş bana?"

"Denemelerde ne yaptın?"

Alex gözlerini kırptırdı. "Ben girmedim ki."

Kaiden çok şaşırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye pofladı Alex. İnsanların, onun Avcı'nın dersinin bir parçası olmak istemediğini anlamaları neden bu kadar zordu?

"Çok... Beklenmedik bir durum." Kaiden gizemli bir şekilde gülümsedi. "Şimdiye kadar G.H. denemelerine *katılmayan* birini hiç duymamıştım."

Alex bir cevap bulmaya çalıştı. "Artık duydun işte," demekle yetindi.

Kaiden ona dikkatle baktı ve sessizce güldü. Alex bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamadı. "Sen farklısın, Alex, bunu biliyorsun."

"Hem de nasıl," dedi Alex, bitkin bir sesle.

Kaiden cevaben ona gülümsedi ve çok şükür ki başka soru sormadı.

Alex hafifçe döndü ama acıdan irkildi. Bunu belli etmemeye çalışarak sırf sohbet olsun diye, "Sen neden buradasın?" diye sordu. "Yaralı ya da hasta gibi durmuyorsun."

"At gibi sağlıklıyım," dedi Kaiden.

"O hâlde?"

"Fletcher'a, herkesin döndüğünü söylemeye geldim," dedi.

"Herkesin?"

"Avcı mevcut G.H. öğrencilerinin, potansiyel adaylara göz kulak olmasını istedi," dedi, hâlâ tıbbi koğuştaki olan öğrencileri gösteren Kaiden. "Egzersize karışmamız yasaktı, sadece gözlemlerimizi raporlamamız istendi. Avcı, benden buraya gelip, herkesin şu an ormandan döndüğünü Fletcher'a bildirmemi istedi."

"Sen G.H. sınıfında mısın?" diye sordu Alex, merakla. "Nasıl bir ders?"

Kaiden'in gözleri parladı. Ama sadece, "Kesinlikle bizzat tecrübe etmen gereken bir ders," dedi.

"Biraz daha açar mısın?" dedi Alex, dalga geçer gibi sırtarak. "Egzersiz neydi?"

"Bunu söyleyemem," dedi Kaiden, özür diler gibi başını iki yana sallayıp. "Sınıf arkadaşlarına bile önceden söylenmedi."

Alex kaşlarını çatı. "Ne yapacaklarını bilmeden egzersizi nasıl tamamladılar?"

"İpucu olarak nitelendirilen bazı kısa talimatlar aldılar."

"Bu talimatlar tam olarak ne kadar *kısaydı*?"

Kaiden teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol. Ben Avcı değilim, unutma. Üstelik ben de geçen yıl aynı şeyi yapmak zorunda kaldım. Ya da ona benzer bir şeyi."

"Sonra sen de tıbbi koğuşa gelmiş miydin?"

"Köprücük kemiğim kırılmıştı," dedi Kaiden, gurur duyar gibi. "Ama buna değerdik çünkü derse dâhil olmayı başarmıştım."

"Sen delisin," dedi Alex. "Bu dersin nesi çekici, gerçekten hiç anlamıyorum."

"Merak etme, yakında öğrenirsin."

Böyle bir şey olmayacaktı, tabii eğer sınıf arkadaşlarından biri, denemelerde yaşadığı gizemli ve hile dolu macerasını ona anlatmaya kalkmazsa. Ama anlatsa da muhtemelen “hileli” gibi havalı bir kelime kullanırdı.

Alex bunu düşününce güldü ve gülünce sırtı acıdı ama bu defa tepkisini gizleyemedi.

Kaiden’in gerildiğini gören Alex, çocuğun gözlerindeki endişeyi fark etti. “Yaralı mısınız?”

“Önemli bir şey değil,” diye cevap verdi.

“Sana inanmıyorum,” dedi yüzüne dikkatle bakan Kaiden. “Ben sana neden burada olduğumu söyledim, sen niye geldin?”

“Gerçekten önemli bir şey değil,” diye tekrar etti. Bakışlarını başka yöne çevirip çocuğun bu konuyu kapatmasını umdu. “Sen de Fletcher’a mesajını iletip gitsen iyi olur çünkü akşam yemeği vakti geldi.”

“Hey,” dedi Kaiden ve omzundan nazikçe tuttuğu Alex’i kendisine doğru döndürdü.

Çok şaşıran Alex, yarası zonklayınca acıyla inledi.

Bu tepki üzerine Kaiden hemen elini çekti ama sonra yüzünde kararlı bir ifadeyle, Alex’in onu durdurmasına fırsat bırakmadan eğilip kızın sırtına baktı.

Alex biraz geri çekilse de olan oldu.

“Ne oldu?” dedi Kaiden, endişeli ve beklenmedik şekilde koruyucu bir ses tonuyla.

“Şey...”

“Eğer bir kez daha önemli bir şey olmadığını söylersen...” diye sözünü kesti Kaiden.

Öğrenmeden pes etmeyecekti, Alex bunun farkındaydı. Ama Kaiden’e ne cevap vereceğine karar bile veremedi Fletcher geldi.

“Artık her şey hallolduğuna göre, senin için ne yapabilirim, Alex?”

Alex, bakışlarını, gülümseyen doktordan, gözlerini kısarak kendisine bakan Kaiden’e kaydırdı ve yenilgiyi kabul ederek derin bir iç çekti. “Ormanda bir hayvanın saldırısına uğradım.”

İşte. Söylemişti. Sanki yaranın üzerindeki bandı bir anda çekmiş gibi hissetti.

Fletcher, durumu basitleştiriyormuş gibi ifade ettiğini anlayan imalı bir bakış attı Alex'e. "Neren incindi?"

Alex dikkatle yataktan inip arkasını döndü. Yarasına bakma fırsatı olmamıştı, Kaiden de çok iyi görememişti ama Fletcher ile Kaiden'in keskin nefes alıp verişinden anlamıştı ki sırtındaki manzara o kadar da iç açıcı değildi.

"Alex..." dedi Fletcher. "Bu kadar kötü yaralandığını neden söylemedin bana?"

Alex tekrar yüzünü döndü ama adama bakamadı. "Meşgul-dün. Seni bölmek istemedim."

Adam sessizce homurdandı ve tıbbi malzemelerini almaya giderken, Alex'e yüzükoyun uzanmasını söyledi. Geri döndüğünde kızın gömleğini sıyırdı. Yara, sırtının alt kısmındaydı, o yüzden Alex muayene olurken kendisini çok tuhaf hissetmedi ama Kaiden'in hâlâ başında dikildiğinin de farkındaydı.

Fletcher yaranın üzerine ıslak bir şey koydu. Alex hissettiği acı karşısında bağırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Doktor onun dikkatini dağıtmaya çalışmak için sorular soruyordu.

"Bunu ne tip bir hayvan yaptı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," demeye çalıştı Alex ama acıya değil de soruya odaklanmaya çalışıp nefesini dengelemeye uğraşırken başarılı olamadı. "Büyük, siyah ve kıllıydı. Kırmızı-siyah, korkunç gözleri vardı ve ön ayaklarında da pençeleri. Dişleri ellerim kadar uzundu. Kanı da garip bir kahverengiydi."

"Hyroa olabilir. Ama onların soyu tükenmişti. Buralarda yaşamadıklarından da kesinlikle eminim. Sen ne dersin, Kaiden?"

Kaiden endişeli bir ifadeyle cevap verdi: "Tarifi duyunca benim de önce aklıma aynısı geldi. Ama senin de söylediğin gibi, Fletch, onların nesli tükendi diye biliyoruz. Ezera Ormanı'nda özgürce dolaşmadıkları da kesin."

“Peki,” dedi Fletcher, tekrar Alex’e dönüp, “ondan kaçmayı nasıl başardın? Ben daha önce hiç karşılaşmadım ama söylentilere bakılırsa aşırı derecede kana susamış, çok hızlı hareket eden ve ortalama bir insandan çok daha hızlı koşan yaratıklarmış. Çok tehlikeliler, Alex.”

Yapma yahu, ciddi misin? diye kendi kendine düşündü Alex ama bunu sesli bir şekilde ifade etmedi.

“Çok iyi tırmanabilecek bir hayvana benzemiyordu çünkü ön ve arka ayakları farklıydı. Ben de bunu avantaj olarak kullanmaya karar verdim ve ağaçlara tırmandım. Ama tırmanırken zıplayıp beni pençesiyle çizdi.”

“Çok canın yanmış olmalı,” diye mırıldandı Fletcher.

“Daha kötülerini yaşamıştım,” dedi Alex. Çünkü aklına Aven’in keskin hançeri tarafından ciğerleri delindiğinde hissettiği o acı geldi. Birdenbire ürperdi ve başını çevirdi. Bu sırada Kaiden’in meraklı gözleri Alex’in üzerindeydi. Bu çocuk neden hâlâ buradaydı?

“Yine de bu yara seni çok rahatsız etmiştir,” diye bastırdı Fletcher. “Saldırının üzerinden kaç saat geçti?”

Alex hesaplamaya çalıştı. Yemekten sonra ailesini ziyarete gitmiş, onlarla bir saat kaldıktan sonra da birdenbire kendisini ormanda bulmuştu. Bu da... “Sanırım iki buçuk civarında oldu.”

Ama sonra odaya ağır bir sessizlik çöktü.

“Ne oldu?” diye sordu Alex.

“Alex, saat altı. Buraya daha yarım saat önce geldin. Onca zaman ne yaptın?” dedi Fletcher.

“Geri dönmeye çalıştım,” dedi Alex. *Başka ne yapacaktı ki?*

Kaiden ona şüpheyle baktı. “Nereden?”

Eyvahhhh.

“Şey, ormanda kaybolmuştum,” dedi Alex. Bu da doğrudu aslında.

“Madem G.H. denemelerine katılmadın, o zaman neden ormandaydın?” diye bastırdı Kaiden.

“Bu harika bir soru,” dedi Alex. Sonra da ağzını kapatıp başını ters yöne çevirerek cevap vermeyeceğini belli etti. Katil Meyarın’ın hain emelleri için onu kullanmaya çalıştığını, Kaiden’in öğrenmesi, ihtiyacı olan en son şeydi. Hayır, bu asla olmayacaktı.

Çocuğun öfkeyle iç çektiğini duyunca kendini biraz suçlu hissetti. Ama Kaiden’i doğru dürüst tanımıyordu bile. Ona açıklama yapmaya mecbur değildi.

“Peki, şunu söyle?” dedi Kaiden ve yatağın diğer tarafına dolanıp Alex’in önünde durdu. “Hyroanın kan rengini nereden biliyorsun?”

Alex bu yeni sorgulama karşısında biraz şaşırdı. Bu soruya, Aven’den bahsetmeden cevap vermesi imkânsızdı.

Kızın irkildiğini gören Kaiden, öne doğru daha da çok eğildi. Hiçbir şey söylemeden Alex’in yüzüne bakmaya devam edip cevap vermesini bekledi.

“Ben... ben... şey...” diye kekeleydi Alex.

Fletcher, tam o an kızın sırtına bant gibi bir şey koydu. Alex kendini tutamadı ve acıyla inledi.

“Belki de gitsen iyi olur, Kaiden,” dedi doktor, kibar ama ciddi bir ses tonuyla. “Alex’in canı çok yanıyor, dinlenmesi gerek.”

Kaiden’in tereddüt ettiğini gören Alex, ondan olumlu bir yanıt bekledi. Kaiden de sonunda başını sallayıp Fletcher’in dediğini yaptı.

“Bana bilgi verdiğin için sağ ol,” dedi Fletcher, çocuğa. “Ayrıca tüm yardımların için de teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” dedi Kaiden. Bir kez daha Alex’in gözlerine baktı. Çocuğun bakışları çok şey anlatıyor, Alex’ten ona güvenmesini istiyordu sanki.

Ama Alex bunu yapamazdı. Riske atacağı çok şey olurdu. O da gözlerini kapatıp başını çevirdi.

Kulaklarına sessiz bir iç çekiş sesi geldi. Fletcher yavaşça, “Geçmiş olsun, Alex,” dedi.

Kaiden’in bu kibar sözleri, nedense Alex’in kendisini daha kötü hissetmesine neden oldu.



“Sonra ne oldu?”

Ertesi gün öğleden sonraydı ve Alex arkadaşlarıyla birlikte gölün kenarındaki en sevdiği ağacın altında oturuyordu. Son yirmi dört saat içinde yaşadıklarını onlara anlatmakla meşguldü. Fletcher, gece onun tıbbi koğuştta kalmasını istemiş ve “*Sadece bir çizik,*” diye itiraz edişini duymazdan gelip sabah da hemen salmamıştı. Pençe yaralarının ne kadar derin olduğunu gördükten sonra enfeksiyon kapmasından endişelenmiş ve yarasının tamamen kapandığından emin olana kadar Alex’i bırakmamıştı. Verdiği ilaçların içten dışa yarayı tamamen iyileştirmesi bütün gece sürmüştü.

Alex’i ziyaret etmesine izin verilen tek kişi müdür olmuştu. Alex, doktora hikâyenin devamı olduğunu ve Darrius’un da duyması gerektiğini söylemişti. Alex, hyroaya olanları detaylı şekilde anlatırken ikisi de onu can kulağıyla dinlemişti fakat ikisi de Aven’in o kanı neden istediğini bilmiyordu. Onlar da tıpkı Alex gibi, Meyarin’in onun yakınlarda olduğunu anlamadığını öğrenince çok rahatlamışlardı.

Darrius, Alex’e bir kez daha dikkatli olması gerektiğini hatırlatmış ama Meya’ya gitmesi için daha fazla baskı yapmamıştı. Alex’e tıpkı rica ettiği günkü gibi, düşünmesi için zaman veriyordu. Alex de sabrı için ona minnettardı.

Fletcher öğlen yemeğinden önce Alex’i salınca, o da arkadaşlarıyla buluştu. Gece hepsi koğuşa gelmişti ama Alex derin uykundaydı. Fazlasıyla ilaç aldığı için bu hiç de sürpriz olmamıştı.

Ama şu an dördü birlikte oturmuş konuşuyorlardı. Önce Alex anlatmaya başlamıştı ama bir an evvel bitirmek istiyordu çünkü G.H. denemelerinin nasıl geçtiğini dinlemeye can atıyordu.

“Bu kadar,” diye cevap verdi Jordan’a. “Fletcher yaramı dikti, Kaiden bazı şüpheli sorular sordu, Darrius dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı, sonra da uykuya daldım.”

“Bir hyroa!” diyerek ıslık çaldı Bear. “Buna inanamıyorum. O şeyler *deli*.”

“Yara izi kaldı mı?” diye sordu Jordan. “Kesin kalmıştır. Pençe izi... Vay be, bu çok havalı!”

Alex bunun *hiç de* havalı olmadığını anlatmaya zahmet bile etmedi. Ağrılı mıydı? Kesinlikle. Havalı? Asla değildi. Bu konuyu tartışmaktansa ona Fletcher’in muhteşem ilaçlarını hatırlatıp, sırtında yara izi kalmadığını göstermek için gömleğini hafifçe sıyırdı.

Jordan hayal kırıklığına uğramışa benziyordu... En azından Alex’in, kendisine dik dik baktığını görüp sırtına kadar.

“Şu kolyeye bir daha bakayım,” dedi D.C. ve Alex’in boynundaki muhteşem mücevhere uzandı.

Alex bir gece önce bunu Darrius’a da söylemişti ama adam sadece çok şaşırmış ve ona başka bir şey yapmasını söyleyene kadar kolyeyi saklamasını istemişti. Bu çok tuhaftı ama aldığı ilaçlardan dolayı kafası, o an Darrius ile tartışamayacak kadar bulanıktı.

“Tamam, benim hakkımda konuştuğumuz yeter. Ben Avcı ile neler olduğunu duymak istiyorum,” dedi Alex.

“Anlatacak fazla bir şey yok,” dedi küçük bir dal parçasını parmağının arasına alıp kıran Bear. “Bizi ormana götürüp dersine layık olup olmadığımızı kanıtlamamızı istedi. Sonra da gitti.”

D.C., “Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyorduk,” diye itiraf etti. “İlk başta kayıp kedi yavruları gibi orada öylece durduk ama sonra hepimiz ne yapmak için geldiğimizle ilgili fikir yürütüp harekete geçtik.”

“Ben leşçil bir hayvan avı olabileceğini düşündüm,” dedi Jordan. “Diğerleri de toplandı ve hep birlikte ipucu aramaya başladık. Nedense çoğu, sonunda ağaçlara tırmandı ve yere düştü. Avcı’nın saygısını kazanmak için ciddi bir rekabet vardı.”

“Sonunda ne oldu?” diye sordu Alex. “Herhangi bir ipucu buldunuz mu?”

“Tek bulabildiğim bir yuva dolusu mutsuz *Faenda* oldu,” diye homurdandı Bear ve şişmiş olan elini Alex’e gösterdi. Şefkatle irkilen Alex, ilk tıp bilimi dersinde zehri geçici felce yol açan bu eşek arısına benzer böceklerden biri tarafından sokulduğunu hatırladı.

“U şeklinde bir sopa buldum,” dedi Jordan. “Bunun bir ipucu olduğunu ve ‘u dönüşü yap, seni salak’ anlamına geldiğini düşündüm fakat öyle yapmama rağmen hiçbir şey bulamadım.” Se- sindeki hayal kırıklığını duymamak imkânsızdı. “Dürüst olmak gerekirse herhangi bir ipucu bulmamızın gerekli olup olmadığını bile bilmiyorduk. Yani çok uzak bir hedefti.”

D.C., “Sanırım bu gece sonuçların açıklanmasını beklemek- ten başka çaremiz yok,” dedi. “Avcı, dersine seçtiği kişileri bizzat ziyaret edeceğini söyledi.”

Onları cesaretlendirmeye çalışan Alex, “Çok heyecanlı,” dedi neşeyle.

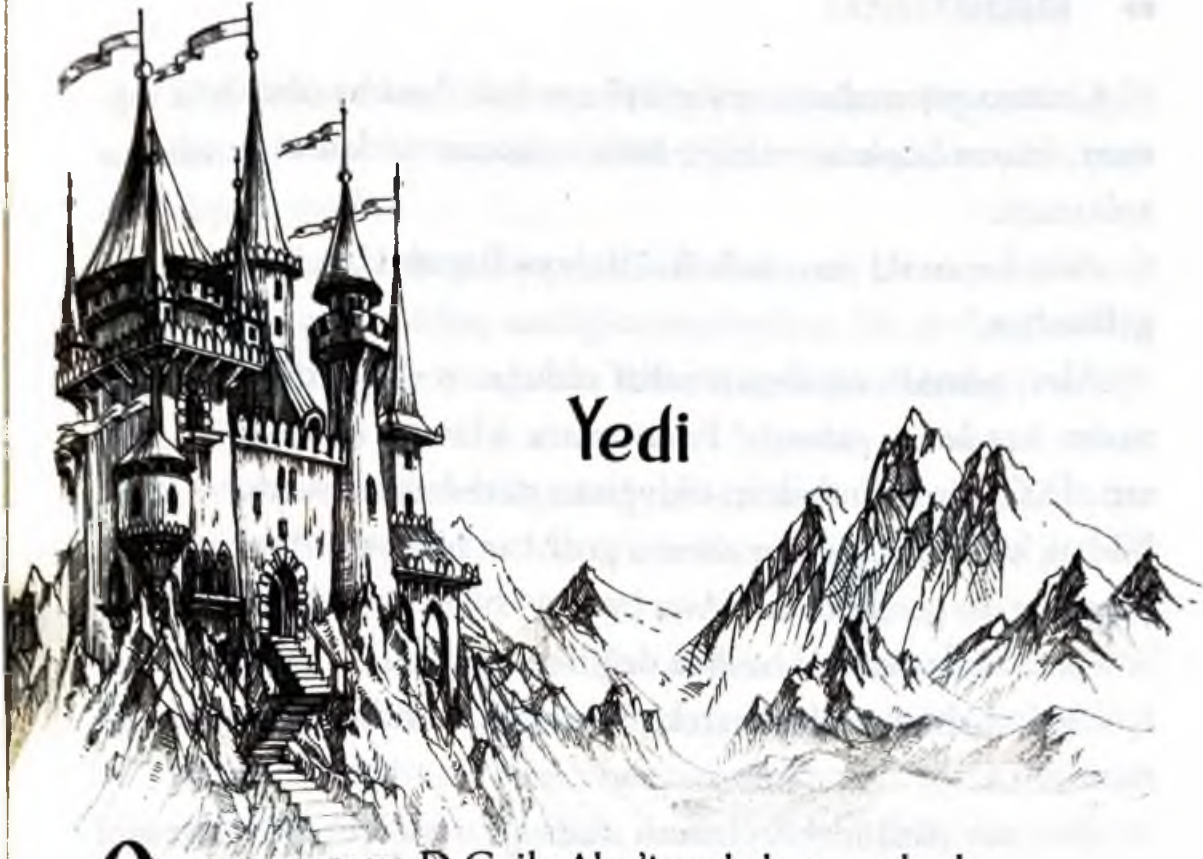
Bear somurturken, diğer ikisi Alex’in bu hevesli tepkisine gülümseyerek karşılık verdiler.

Alex, “Gerçekten,” diye ekledi ama sonra ne kadar sahte bir tavır sergilediğini fark edip onlarla birlikte gülmeye başladı. “Tamam, hepiniz beni çok iyi tanıyorsunuz. Fakat ben yine de sizin o derse girmenizi umut ediyorum çünkü sizin için çok önemli olduğunu biliyorum.”

“Sağ ol, Alex,” dedi Bear. “Ama hiçbirimiz için sonuç iyi gözüküyor. Zaten geçen yılın yarısı tıbbi koğuştaki geçti, bazı- rımızın vakti kalmadı ve buraya ilk başladığımızdan çok daha şaşkın bir hâlde geri gönderildik.”

Elindeki sopayı yere saplayan Jordan, “Evet,” dedi. “Avcı bu yıl yeni öğrenci almazsa hiç şaşırmam.”

“Hey, hemen pes etmeyin bakalım. Neler olacağını asla bile- mezsınız,” dedi Alex.



Yedi

O gece geç saatte D.C. ile Alex'in oda kapısı çalındı. D.C.'nin kendi odasına girmeden önce kapıyı çalmadığını bilen Alex, gelen kişinin Jordan ya da Bear olduğunu düşünüp hiç tereddüt etmeden kapıyı açtı.

"İyi akşamlar, Alex."

Karşısında Avcı'nın durduğunu gören Alex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın siyah pelerini uçuşuyordu ve kapüşonunu indirdiği için yüzü görünmüyordu.

"Ah, iyi akşamlar, efendim," diye tuhaf bir şekilde cevap verdi. Adamın ona "Alex" diye hitap etmesine şaşırılmıştı. Bunu önem-sediğinden değildi... Zaten o da kendisine "Alex" denmesini tercih ederdi. Sadece bunu Avcı'dan... Hiç beklemiyordu.

Ama daha da beklemediği şey, kapısında dikiliyor olmasıydı... Ah! Alex, D.C.'nin öğleden sonra söylediğini hatırlayınca gülümsedi.

"Dix'i görmeye gelmiş olmalısınız," dedi. Arkadaşı için çok heyecanlandı, demek ki Avcı'nın sınıfına kabul edilmişti. "Şu an burada değil, Kütüphane'ye gitti. Kendisini orada yakalayacağınızdan eminim ya da eğer isterseniz ben gidip onu bulabilirim?"

Çoktan pijamalarını giyip uykuya hazırlanmış olmasına rağmen, adama böyle bir teklifte bulunmasının nedenini kendisi de anlamadı.

Avcı başını iki yana salladı. "Buraya Bayan Cavelle'i görmeye gelmedim."

Alex, adamın cevabının tuhaf olduğunu düşündü. *O zaman neden kapılarını çalmıştı?* Fakat sonra adamın ne dediğini fark etti. D.C.'nin aslında kim olduğunu nereden biliyordu? Alex'in bildiği kadarıyla bu son derece gizli bir bilgiydi. Ama yine de şaşırmaması gerekirdi zira Avcı her şeyi bilen biriydi.

"Jordan ile Bear da burada değiller," dedi Alex, belki de onlar için gelmiştir diye düşünerek. "Odaları, koridorun hemen sonunda."

Avcı'nın yüzündeki eğlenceli ifadeyi bir an için fark eder gibi olan Alex'in içini korkunç bir ürperti kapladı.

"Buraya arkadaşların için gelmedim, Alex," dedi adam, sırtarak. "Dünkü denemeni geçtiğin için tebrik ederim. Gizlilik ve hile dersime resmî olarak kabul edilmiş bulunmaktasın."

Şeyyy... Ne?

Alex, hissettiği kadar şaşkın görünüp görünmediğini merak etti. "Bir yanlışlık olmalı sanırım."

Avcı başını yana eğip daha da çok sırttı. "Ben genelde yanlış yapmam."

"O zaman bugün şanslı gününüzmüş," dedi Alex. "Zira ben dünkü denemelere katılmadım, o yüzden her ne yaptıysanız, geçmiş olmama imkân yok. Yanlış kişiye geldiniz."

Adamın siyah gözleri eğleniyormuş gibi parladı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Alex, büyük bir öz güvenle. "Vaktinizi aldığım için özür dilerim."

Konuşmalarının bittiğini düşünerek kapıyı kapatmak için hamle yaparken, bu davranışının ne kadar kaba görüldüğünü umursamadı bile. Fakat Avcı eğilip kapıya yüklendi ve onu engelledi.

“Söylesene, Alex,” dedi sanki bir kumsalda uzanıyormuş gibi son derece rahat bir şekilde. “Dün öğleden sonra ormanda mıydın, değil miydin?”

İsteyerek gitmedim, diye düşündü Alex ama bunu yüksek sesle söylemedi. “Evet, birkaç saatliğine oradaydım. Ne olmuş yani?”

Adam bilgiç bilgiç sırtınca Alex’in içini yine bir ürperti kapladı.

“O zaman deneme bölgesine girdin,” dedi. “Her ne kadar test için imza atmış olmasan da orada bulunman, dersime girmek istediğini gösterir.”

“Ne... ne?” diye kekeledi Alex. “Ben denemeye katılmadım! Hatta denemenin nerede yapıldığından bile haberim yoktu!”

“Bilerek ya da bilmeyerek, egzersizimin içinde yer aldın. O an bunun farkında olup olmaman önemli değil,” dedi Avcı. “Tüm sınıf arkadaşlarının içinde tek başarılı olan da sensin.”

Hayır, hayır, hayır! Bu çok yanılttı. Avcı yanılıyordu. Bu bir eşek şakasıydı, değil mi?

Alex kapıdan uzaklaşıp yatağının kenarına yığıldı çünkü ayaklarının üzerinde duramayacak kadar bitkindi.

“Kendinle gurur duymalısın,” diye devam etti kapıda dikilmeye devam eden Avcı. “Daha önce denemelerden hiçbir öğrenci senin kadar usta bir şekilde geçmedi.”

Alex şakaklarını ovdu. “Anlamıyorum.”

“Hecelemem mi lazım?” diye sordu Avcı, alaycı bir ses tonuyla. “Söylediğim gibi: Artık *gizlilik ve hile* dersimin öğrencilerinden birisin.”

Alex başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Evet.”

“*Hayır*. Şey, teklifiniz için sağ olun ama korkarım reddetmek zorundayım.”

İşte. Bu işe yarardı. Adamın neden bahsettiğini hâlâ anlamasa da en azından evet ya da hayır diye seçme hakkına sahipti. Alex de kesinlikle hayır diyordu.

“Korkarım seçme hakkın yok,” dedi Avcı, kızın gittikçe büyüyen öfkesine hiç aldırmadan.

“Bu benim hayatım,” diye itiraz etti Alex.

“Bu dönemin ilk akşamındaki toplantıyı hatırlıyor musun?” diye sordu Avcı. “Cumartesi günkü seçmelere katılan herhangi bir öğrencinin, eğer başarılı olursa otomatikman dersime alınacağını ve bunu reddetme hakkına sahip olmayacağını söylemedim mi?”

Alex adamın söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlamıyordu ama o tip bir şey söylediğini biliyordu. Fakat bırakın başarılı olmayı, Alex denemelere bile *katılmamıştı*. Artık bu “deneme” her ne ise...

“Evet ama...”

“Boynundaki şey ne, Alex?” diye sözünü kesti Avcı.

Konunun aniden değişmesi üzerine afallayan Alex, ışıktan parlayan myroxa baktı. “Kolye. Onu...”

Bütün taşların yerine oturduğunu fark eden Alex, homurdandı. *Olamaz.*

Avcı onun bu tepkisi karşısında güldü. “Onu madalyan olarak say ve takmaya devam et. Onca yıllık dersimde daha önce hiç kimse hedefe ulaşmamıştı, dolayısıyla sen örnek teşkil ediyorsun. Üstelik gelecekte karşılaşacağın denemeler düşünülürse, bu çok işine yarayabilir.”

Alex adamın son cümlesindeki imayı duymazdan geldi ve kolyenin “ne işe yarayacağı” yorumunu da. Avcı’nın diğer sözlerine cevap verdi. “Bunu yapamazsın, Avcı. Kazara oldu bir kere! Ben oraya isteyerek bile gitmedim! Her şey... Birdenbire oldu.”

Adam umursamaz bir tavırla omuz silkip, “Bu benim sorunum değil,” dedi.

“Dersinde berbat bir öğrenci olurum!” diye çabaladı Alex. Belki bu açıdan bakarsa vazgeçer diye umdu. “Ben gizliliği de hileyi de bilmem! Üstelik... şey... örümcekleri de hiç sevmem!”

Harika bir savunma olmamıştı ama devam etmesi lazımdı.

Avcı kaşını kaldırdı. “Yani?”

“Sadece örümcekleri değil... hiçbir böceği sevmem. Onlarla hiç iyi anlaşılamam,” dedi Alex. “Ama dersinin çoğunun ormanda yapılacağını düşünüyorum, herhalde koluma her böcek tırmandığında bağırarak dersini bölmemi istemezsin. Bu durum gizemli havayı tamamen bozacaktır.”

“Beni dinle, Alex,” dedi adam, sessiz ama ciddi bir tavırla. Alex, adamın bu denli resmî konuştuğunu ilk kez görüyordu. “Yeteneklerimden bir kısmı da algılamadır. Böylece çevremdeki insanlar hakkında bilgi sahibi olurum. Sana şu an bu katta on beş kişi olduğunu söyleyebilirim. Altısı uyuyor, dördü ödevlerini yetiştirmeye çalışıyor, ikisi erkekler hakkında dedikodu yapıyor, ikisi de içtikleri dilly üzümü suyu yüzünden sarhoş olmuş gibi hoplayıp zıplıyor.”

Biraz durup ekledi: “Ne tesadüf ki son ikisi senin arkadaşların ve onları gördüğün zaman lütfen kendilerine yataklarının tram-bolin olmadığını hatırlat.”

Alex, o an Avcı ile burada değil de Jordan ve Bear ile birlikte onların odalarında olmayı çok isterdi.

“Saydığım kişilerden sonuncusu da *benim*. Fakat matematik yeteneğin varsa, verdiğim sayıda bir kişinin eksik olduğunu anlamışsındır. O da *sensin*. Seni okuyamıyorum... Hem de hiç. Nerede olduğunu, ne yaptığını algılayamıyorum. Bence bunun sebebi, senin kendi yeteneğin ve yeteneğinin sana sağladığı korunma. Bana göre bu son derece kıymetli bir özellik. Ama yine de bu özellik, dersime girmeyeceğin anlamına gelmiyor. Dün öğleden sonra o ağaçların arasında olduğundan haberim bile yoktu ve bunun tek sebebi seni algılayamıyor olmam değildi. Bilerek ya da bilmeyerek, kullandığın tekniğin neredeyse kusursuzdu.”

“Ama ben...”

Avcı, Alex’in araya girmesine izin vermeden, sözlerine devam etti:

“Öncelikle ormanda olmadığını sandığımız için G.H. yardımcılarım seni aramaları gerektiğini bilmiyordu. Bu durum tam bir hile örneği ve en iyi stratejik aldatmacaydı.”

"Hayır, ben..."

"İkinci olarak," diye bastırdı bakışlarıyla Alex'i susturan Avcı, "orman girişindeki bütün tuzaklarımdan yüksekte yürümeyi akıl ederek kaçmayı başardın. Bu da çok zekice bir hileydi. Üçüncü olarak da ağaçtan ağaca sanki bunu yapmak için doğmuşsun gibi kolayca geçtin. Seni ancak en sonda fark edebildim ama daldan atlayıp zıplarken ne kadar rahat olduğun son derece belliydi. Sen hile yapmadığını iddia ediyorsun ama ben sana katılmıyorum."

İnsan birkaç saat boyunca ağaçtan ağaca hoplayınca öyle oluyor, diye düşündü Alex. Ama adamın lafını bir daha bölmeye çalışmadı.

"Orijinalliğin ve adaptasyonun ilgimi çekti," dedi Avcı. "Fakat noktayı koyan asıl olay, merakın oldu. Baktığım yerden yaralı olduğunu net şekilde gördüm. Buna rağmen ağaçların arasında parlayan kolyeyi gördüğünde arkasını dönüp gitmek yerine, devam edip onu aldı. Çok güzel bir kararlılık örneği sergiledin ki bu benim dersim için son derece hayati bir özelliktir. Yeni öğrencilerin çoğu için aranılan bir özelliktir ki daha önce de söylediğim gibi, şimdiye dek arama yapan hiç kimse bir nesne bulamadı."

"Belki onlara bir şey *aramaları* gerektiğini açıkça söyleseydin bulurlardı," diye mırıldandı Alex.

"Bir odak noktası söz konusu olduğunda kararlılık göstermek kolaydır," dedi Avcı. "Fakat insanın gerçek karakteri sonuç belirsizken ortaya çıkar."

Avcı'ya karşı kazanamayacağını bilen Alex, derin bir iç çekti. Adamın -Alex istemese de- onu dersine almak istemesi için haklı sebepleri vardı... Hem de bayağı çok.

"Senden hiç hoşlanmıyorum," dedi Alex, öfkeyle. "Daha önce fark etmediysen diye bir kez daha belirtmek isterim ki *kesinlikle* dersinde yer almak da istemiyorum."

"Fikrini zihnime not aldım," dedi Avcı. Sonra pelerinini savurarak hızla arkasını döndü ve omzunun üzerinden, "Salı gecesi görüşürüz, Alex," deyip gitti.

Kapı otomatik olarak arkasından kapanırken, Alex de boş gözlerle az evvel adamın durduğu yere baktı.

“Az evvel ne oldu?” dedi yüksek sesle ve eğilip başını ellerinin arasına aldı.

Bir saniye sonra kapı tekrar açıldı. Alex korkudan yerinden sıçradı.

“Hey!” diye içeriye giren D.C., elindeki kitapları masasına bıraktı. “Az evvel Avcı’yı koridorda gördüm. Bana selam verdi ama bir şey söylemedi, sanırım dersine girmeyi başaramadım. Böylesi daha iyi oldu aslında. Senin de söylediğin gibi zaten işler çılgınca ilerlerken fazladan bir ders yüküne daha hiç ihtiyacım yok. Hem bir de... Sen iyi misin?”

D.C. nihayet Alex’in yüzündeki gergin ifadeyi fark etmiş olmalıydı.

“Bir şey mi oldu? Yine Aven gelmedi, değil mi?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Sadece...”

Ne söyleyeceğini ya da nereden başlayacağını bilmiyordu. O da baklayı ağzından çıkarmaya karar verdi. “Ben...”

Tam o sırada kapı ritmik bir şekilde çalınmaya başladı ve Alex’in sözü yarım kaldı.

D.C. arkadaşına bakıp ikisinin de bildiği şeyi söyledi. “Jordan ile Bear olmalı. Onları içeri almam senin için sorun olur mu?”

“Yo, alabilirsin.” Alex, hepsine aynı anda bilgi vereceği için memnun oldu, böylece ardı ardına kendisini ifade etmek zorunda kalmayacaktı.

D.C.’nin kapıyı açmasıyla birlikte içeriye dalan Bear, “Muhteşem kahramanımıza selam verin!” diye bağırdı.

“Sağ olun, sağ olun. Hepinizi seviyorum, kıymetli kullarım,” dedi Jordan, eğilip selam vererek.

D.C., “Derse alındın mı?” diye sordu. Jordan başıyla onu onaylayınca da bir çığlık atıp sevinçle ona sarıldı.

Bu tepki karşısında bir saniyeliğine şaşırان Jordan, sonrasında toparlanıp gülmeye ve D.C.’yi kucağında döndürmeye başladı. Sonra kızı yere indirdi. D.C. bu kez de Bear’a döndü.

"Korkarım ben alınmadım," dedi siyah saçlı arkadaşları. Hayal kırıklığına uğramış da olsa Jordan için çok heyecanlıydı. "Umarım seneye başarırım."

Alex'in midesi bulanıyordu. Zira bu pozisyonun arkadaşları için önemini biliyordu ve onlar da Alex'in bunu hiç *istemediğini* biliyorlardı. Birazdan anlatacaklarına nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek güzel haber, eğer ondan nefret etmemeye karar verirlerse, Jordan ile aynı sınıfta olmanın rahatlığını yaşayacak olmasıydı.

"Ben de alınmadım," dedi D.C., "ama senin adına çok mutlu oldum, Jordan. Bize her şeyi anlatırsın artık. Off, hele yaşayacağın olaylar.. Muhteşem olacaklarına bahse girerim!"

"Evet, çok heyecanlıyım. Ama keşke siz de alınsaydınız," dedi Jordan.

"Belki seneye," dedi D.C., Bear'ın sözlerini tekrar ederek.

"Hey, Alex! En iyi arkadaşını tebrik etmek yok mu?" diye sordu, Alex'in yatağında iki büküm oturduğunu gören Jordan.

D.C., "Onun en iyi arkadaşı benim bir kere," diye çocuğun dirseğini dürttü.

Jordan da D.C.'yi dürttü. "Sen öyle san."

"Madem ikiniz bu konuda tartışıyorsunuz, bilin ki burun farkıyla ben kazandım," dedi Bear.

Aklındaki onca şeye rağmen Alex gülümsemeden edemedi. Bu insanlar onun en yakın dostlarıydı. Onun ailesiydiler. Birazdan söyleyeceklerini onlar da kabul etmeyecekse, hiç kimse kabul etmezdi.

Ayağa kalkıp yanlarına gitti. "Senin adına çok mutluyum, Jordan. Bunu ne çok istediğini biliyorum."

"Sağ ol, Alex," dedi Jordan ve ona sarıldı. Sonra da ellerini omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı. Alex ona bakamıyordu.

"Tamam, neler oluyor?" Jordan, onu tekrar yatağına götürdü. "Dökül bakalım."

Derin bir iç çeken Alex, dostlarının onu bu kadar iyi anlamıyor olmalarını diledi.

Jordan Alex'in yanına otururken, diğer ikisi de D.C.'nin yanına oturdu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Biziz, Alex," dedi yumuşak bir sesle Bear. "Seni ısırmayız."

Jordan kıza göz kırpıp ekledi: "Çok ısırmayız demek istedi."

Arkadaşlarına hafifçe gülümseyen Alex, ağzını açtı ve kelimelerin bir bir dökülmesine izin verdi. "Avcı'nın dersine seçildim."

Üç çift göz, ona şaşkınlıkla baktı.

"Nasıl yani?" dedi kafası karışan Bear.

"Avcı'nın G.H. dersine girdim," diye tekrar etti Alex. "Siz gelmeden az evvel kendisi gelip söyledi."

D.C., "İyi... İyi de nasıl?" diye kekeledi. "Denemelere bile katılmadın."

"Biliyorum! Bu hiç mantıklı değil! Avcı dün ormanda olduğum için onun denemelerine katılmış bulunduğumu söyledi."

Öfkeyle ellerini saçlarında gezdirdi sonra da boynundaki myrox kolyeye dokundu. "Bunu bulmamış olsaydım sorun olmazdı. Belli ki bu hepinizin aradığı şeymiş. Ben yüksekte olmanın avantajı sayesinde bunu bulmuş oldum çünkü ağaçların arasından ilerlemek zorunda kalmıştım... Ve diğerleri gibi düşmedim."

Alex sustu. Arkadaşlarının ne düşündükleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Ondandır nefret mi ediyorlardı? Kıskanıp ona sırtlarını mı döneceklerdi? Ya onu bir daha hiç görmek istemezlerse ne olacaktı?

Huzursuz bir şekilde oturup birinin sessizliği bozmasını bekledi.

Derken Jordan gülmeye başladı.

Alex ona hayretle baktı, D.C. ve Bear da gülmeye başlayınca şaşkın bakışlarını bu kez onlara çevirdi. Üçü birden kontrolsüzce gülüyorlardı.

"Bunun neresi komik?" diye sordu.

"Sadece sen komiksin," dedi Jordan. "Bu yalnızca senin başına gelebilirdi."

"Bana kızmadınız mı?" dedi çekinerek.

"Ben mi? Aksine çok heyecanlandım," diye cevap verdi Jordan. "Birlikte harika vakit geçireceğiz!"

"Sana sormuyordum, Jordan," dedi Alex, sessizce diğer iki arkadaşına dönerek. Zira derse alınmayanlar onlardı. Çok korkmasına rağmen, ikisinin de kendisine gülümsediklerini gördü.

"Kesinlikle kızmadım," dedi D.C., "ama senin için çok endişeliyim çünkü bunu hiç istemediğini biliyorum ama Avcı'nın haklı sebepleri var."

"Hem de bir sürü," diye mırıldandı Alex, fakat detay vermedi. Cevabı konusunda çok tedirgin olduğu Bear'a döndü çünkü özellikle onun bu derse katılmayı ne kadar çok istediğini biliyordu.

"Hayalet, gizemli bir adamdır," dedi, Alex'e sıcacık bir gülümsemeyle bakmaya devam eden Bear. "Dix'e katılıyorum. Seni kabul ettiğine göre haklı sebepleri olmalı, özellikle de dersine katılmak istemediğini bilmesine rağmen. Bu konuda çok nettin. Ama ondan çok şey öğreneceğine eminim ve tıpkı Jordan için olduğu gibi, senin için de çok heyecanlıyım."

Alex rahat bir nefes aldı. "Bana kızacağınızı sanmıştım."

"Bu derse girmeyi biz de çok istiyorduk ama şansımızın çok düşük olduğunun da farkındaydık," dedi Bear. "Avcı bize o toplantıda bunu anlattı. Kontrolümüz altında olmayan bir konu için hayal kırıklığı yaşamamanın bir anlamı yok."

"Sanırım haklısın," dedi Alex. Tepkileri, korktuğu gibi olmamıştı.

Sonraki birkaç saat boyunca oturup rahatça sohbet ettiler ve Avcı'nın derste neler öğretebileceğine dair fikirler ortaya attılar. Her yeni fikir, Alex'in midesinin kasılmasına yol açıyor, salı gecesini düşündükçe daha da kötü hissetmesine neden oluyordu.

Hafta sonu gerginliği hepsini sarmaya başladığında nihayet sohbetlerinin hızı da kesildi.

ComTBA'sından saate bakan Jordan, "Artık gitsek iyi olur," dedi. Çıkış yasağına göre en geç saat onda odalarında olmaları gerekiyordu ama Akarnae'de, ışıkların sönmesi gerektiği ile ilgili bir uygulama yoktu. Yani öğrenciler binanın içinde oldukları

sürece dilediklerini yapmakta özgürlerdi. Zaten yorucu ders saatleri, kendi uyku saatlerinin sorumluluğunu kendilerinin belirlemesine yetiyordu.

Oğlanlar gitmeye hazırlanırken D.C. ve Alex yerlerinden kalkmaya zahmet bile etmediler çünkü uyumaya hazırlardı ama Bear ile Jordan tam kapıdan çıkacakken, Alex'in aklına bir şey geldi.

"Ha, bu arada," dedi. "Avcı size yataklarınızda zıplamayı kesmenizi iletmemi istedi."

Çocukların yüzündeki şaşkın ifadeyi çok kısa bir süre için fark etti ve kapı arkalarından kapanır kapanmaz Alex yüzünde bir gülümsemeyle hemen uykuya daldı.



Alex'e göre sonraki iki gün çok hızlı geçti. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendini salı günü akşam yemeğinde buldu. Gece yaşayacağı korkunç deneyimi beklerken sinirleri iyice gerildi.

"Hâlâ heyecanlı değil misin?" diye sordu Jordan, belki yirminci kez.

"Henüz değil," dedi Alex. "Sen sordukça heyecanım daha da azalıyor."

O gün ikisi de ilk iki saatlik ders için yemekten sonra ormana gelmelerini söyleyen birer not almıştı. Notta ne giymeleri gerektiği de yazıyordu. Alex, dolabında duran ve ne olduğunu hep merak ettiği siyah pelerini giydi. Tepeden tırnağa siyahlar içinde yemekhanede oturmak, ona kendisini kumsaldaki Darth Vader gibi hissettiriyordu.

"Haydi ama, Alex. Muhteşem olacak!" dedi Jordan.

"İkimizin 'muhteşem' tanımı çok farklı," diye cevap verdi Alex.

Jordan heyecandan yerinde duramazken, Alex de zamanın geri sarmasını ve bulunduğu pozisyondan kurtulabilmeyi diliyordu.

"Çok kötü olmayacağından eminim," dedi D.C., arkadaşını cesaretlendirmek isteyerek. "Hiçbir şey olmasa en azından Avcı'dan birkaç taktik öğrenirsin."

“Ben de bundan korkuyorum ya,” diye mırıldandı Alex. Adam çok gizemli bir tipti.

“Vakit geldi,” dedi Jordan, ayağa kalkarak. “Hazır mısınız?”

“Kesinlikle hayır,” diye cevap verdi Alex ama yine de kalktı. Zaten başka bir seçeneği de yoktu. İrade gücü yeteneği artık canını sıkıyordu... Bu durumda ona ne faydası olmuştu ki?

Birlikte yemekhaneden çıkıp gecenin karanlığında kayboldular. Siyah giysileriyle gecenin içine karıştılar.

“Eğer bir çalığa sıkışıp kalırsam gecenin sonunda gelip beni bulacağına söz verir misin?” dedi, üçüncü kez pelerinine basıp ayağı takılan Alex. “Bu şey beni öldürecek.”

“O kadar da kötü değil.” Jordan sesindeki eğlenceli tonu saklamayı başaramadı. “Sadece kumaşın yerlere süründüğünü görmezden gelmeyi öğrenmen gerekiyor.”

“Yerlere süründüğünü görmezden gelmek mi? Tavsiyen *bu mu?*”

Jordan güldü ve cevap vermedi ama Alex, pelerinine odaklanmayınca daha kolay yürüdüğünü fark etti.

“Yine de orman için uygun bir giysi değil,” diye kendi kendine mırıldandı.

Kısa süre içinde gidecekleri yere vardılar. İki kişi daha gelmiş, bekliyordu.

“Selam, çocuklar,” dedi Pipsqueak.

“Merhaba!” dedi Blink. “İçimizdeki gizemi fark etmek için ne güzel bir gece, haksız mıyım?”

“Kesinlikle öyle,” dedi Jordan ve arkadaşıyla yumruk tokuşturdu.

Belli ki Pipsqueak ve Blink de bu ders için en az Jordan kadar heyecanlıydılar. İçlerinde canı sıkkın olan tek kişi Alex’ti.

“Derse başka kabul edilen var mı?” diye sordu.

“Duyduğum kadarıyla yok,” diye cevap verdi Pipsqueak. “Ama senin kabul edildiğini de bilmiyordum. Denemelerde seni gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Uzun hikâye,” diye mırıldandı açıklama yapmak istemeyen Alex.

Pipsqueak omuz silkti. "Burada olmana sevindim. Harika bir ders olacak."

Üçü birden neler olabileceğine dair konuşmaya başladılar ama dakikalar ilerledikçe Alex daha da geriliyordu. Saat yedi buçukta gelmeleri söylenmişti ama saat yedi buçuğu geçmesine rağmen Avcı dâhil, henüz başka gelen olmamıştı. Dersin adı düşünülünce, Alex *acaba ders sert ve ani mi başlayacak* diye merak etti.

"Çocuklar, bence sessiz olun," dedi telaşla.

Hiçbiri onu umursamadı ama Jordan dönüp her şeyin yolunda olduğunu göstermek ister gibi gülümsedi. Alex'in gergin olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ki *öyleydi* de. Ama gerginliğinin konuyla alakası yoktu.

Bir dal çıtırdadı. Alex hızla arkasını dönüp karanlık ormana dikkatle baktı. Fazla bir şey göremiyordu ama örümcek hisleri harekete geçmişti. İzlendiklerini düşünüyordu.

Gölgelerin arasına doğru dikkatle baktı ve gözüne bir şey takıldı. Bir hareket gördü ve çalılar hışırdadı.

"Çocuklar, cidden," diye fısıldadı. "*Susun.*"

Ses tonundan oyun oynamadığı anlaşılıyor olmalıydı ki üçü birden derhâl seslerini kestiler.

Alex'e bir adım yaklaşan Jordan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Şurada bir şey var," dedi Alex, gölgeleri işaret ederek.

Hyroanın çalılarının arasından üzerine atladığı âni anımsadı ve içi ürperdi.

"Ne gibi bir şey?" dedi, ses tonu normalden daha yüksek çıkan Pipsqueak.

Yaşayacağı maceranın heyecanı ile gözleri parlayan Blink, "Haydi, gidip bakalım," dedi.

Alex bu fikri çok sevmedi ama sayıca güçlü olduklarını düşündü. Üçünün çalılara doğru ilerlediğini görünce o da peşlerinden gitti.

Ormana doğru birkaç adım attıktan sonra hareketin kaynağını gördüler. Bu, bir ağacın dalına takılı kalmış ve rüzgârda sallanan bir kumaş parçasıydı.

“Hayal kırıklığına uğradım,” dedi Blink. “Ama en azından büyük havlu gizemini çözmüş olduk.”

Alex bu şeyin havlu olduğunu düşünmüyordu ama zaten konu bu değildi. Onun asıl endişelendiği şey, kumaşın çıkardığı sesin kırılan dal ya da hışırdayan çalılarla bir alakasının olmamasıydı. Ters giden bir şeyler vardı.

Tam Blink ağaçtaki kumaşı eline almak için bir adım öne atılmıştı ki Alex yerde bir şey gördü ve arkadaşına, “Bekle...” dedi.

Ama çok geç kalmıştı. Blink kumaşı çoktan almış ve kazara, bulundukları noktadaki tuzacı çalıştırmıştı. Yerden kalkan bir ağ, hepsini içine aldı ve dördü de hızla havaya fırlayıp ağın içinde sallanmaya başladı.

Alex’in dirseğini yüzünden çekmeye çalışan Jordan, “Bunu beklemiyordum,” diye mırıldandı. Alex’in kıpırdayacak yeri yoktu çünkü hepsi birden ağın içinde neredeyse bir top gibi kalakalmıştı. Alex çok rahatsız oldu çünkü pelerini boynuna dolanmıştı ve boğulacak gibi oldu.

“Offf... çceekk... şşşunuu... yyyüzümmmdennnn...” dedi Blink, boğuk bir sesle.

“Ne?” diye bağırdı Pipsqueak. “Ahhh!”

“Affedersin ama ayağın suratımı kaplıyordu,” diye tekrar etti, bu kez ne dediği gayet iyi anlaşılan Blink.

“Sen de beni ısırдың?” dedi Pipaqueak.

“Ayağını çekmem lazımdı, değil mi? Görev, başarıyla tamamlandı!” dedi Blink.

“Sessiz olun, çocuklar,” dedi aralarına giren Alex. “Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Bıçağı olan var mı?” diye sordu Jordan.

Alex kendisini boğan peleriniyle o kadar meşguldü ki bunun ne kadar aptal bir soru olduğunu söyleyemedi. Zira derse silah getirmeleri yasaktı. Ama sonra aklına başka bir nesne geldi ve bunun o kadar kötü bir fikir olmayabileceğini düşündü.

“Üzgünüm, dostum ama yüzde yüz silahsızım,” dedi Blink.

"Ben de," dedi Pipsqueak.

"Alex?"

"Hiçbir şeyim yok," dedi, sonunda biraz nefes almayı başaran Alex. Artık boğulma tehlikesini atlattığından ağa dokunmak için uzandı. "Bende..."

Avcuna bir ağırlık bindi. O kadar şaşırdı ki neredeyse nesneyi düşürecekti ama ne olduğunu anlayınca bilerek düşürdü. Sonra da yeniden yakalamak için uzandı ama nesne, ağın arasından kaydı. Alex hem çok şaşkın hem de çok pişmandı.

Çünkü eline düşen şey, Aven'in onun sırtına sapladığı ve neredeyse ölümüne sebep olacak olan hançerdi.

"Şey, aslında az evvel bize yardımcı olacak bir şeyim vardı," dedi kekeleyerek. "Herkes tutunsun, bizi buradan çıkarmayı deneyeceğim."

Buz rengi hançer, sık ağın arasından yağdan yapılmış gibi kayarak iniyordu. Alex bu kadar kolay bir sonuç beklemediği için hançer, ağı keserek düşerken hazırlıksız yakalanmıştı. Hançerin düşmesini engellemesi lazımdı ama hançerin yere düşüp... *yok olduğunu* gördü.

O kadar şaşırdı ki ağı bırakıp *tak* diye yere düştü.

"Ahh," diye mırıldandı. Bir yandan da yere düşen silahı arıyordu. Ama hiçbir yerde bulamadı.

"İyi misin?" diye sordu, tepedeki ağın içinde sallanmaya devam eden Jordan.

"Evet," diye cevap verdi ama hiç de iyi değildi. O hançer nereden gelmişti? Ve nereye kaybolmuştu? Onu, en son, yaralanmadan evvel D.C.'ye doğru uçarken gördüğünü hatırlıyordu. Sırtından çıkarttıktan sonra hançeri ne yaptıklarını, ne Darrius'a ne de Fletcher'a sormak hiç aklına gelmemişti. Sormak *istememişti*. Ama şimdi *keşke sorsaydım* diye düşündü.

"Bugün bir ara hareket eder misin sence?" diye, sabırsızca aşağıya seslendi Pipsqueak.

Alex bir anda irkilerek kendine geldi.

"Pardon," diyerek ayağa kalkıp ağın yan tarafını aşağıya doğru çekti.

Pisqueak, Blink ve Jordan, yere Alex kadar sert düşmediler.

"Çok eğlenceliydi," dedi Jordan. Eğer dalga geçmiyor olsa, Alex sinirden kafasına bir taş atabilirdi.

"Yırtıcıydı, dostum," dedi Blink.

Alex, "yırtıcının" ne demek olduğunu tam olarak anlayamadı ama Blink'in yüzündeki heyecanlı ifadeye bakarak iyi bir şey olduğunu tahmin etti. Maalesef bu çocuğu o kadar iyi tanımadığı için ne demek istediğini de anlayamıyordu.

Etraflarını saran ağaçlara dikkatle bakan Pipsqueak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Şimdi eğitiminize başlıyoruz."



Sekiz

Avcı'nın sözleri, etraflarında yankılandı ama Alex, ne kadar dikkatli bakarsa baksın öğretmeni hiçbir yerde göremedi. Ta ki adam pat diye ormanın karanlığından çıkıp önlerinde dikilene kadar.

"Gizlilik ve hile sınıfının ilk dersine hoş geldiniz," dedi. "Az evvel giriş testinden geçtiniz. Ne öğrendiniz?"

Adamın bu ani sorgusu karşısında şoke olan dörtlüden ses çıkmadı. Derken, Jordan atladı:

"Gizli tuzaklara dikkat etmemiz gerektiğini."

"Güzel," dedi Avcı. "Başka?"

"Ağaçlarda gördüğümüz havluları almamayı?" dedi Blink.

Avcı'nın cevap vermesine fırsat kalmadan Pipsqueak ekledi: "Silah gerektiğinde yanımızda Alex'i bulundurmayı."

Jordan ile Blink güldüler ama Alex hâlâ çok gergin olduğundan onlara eşlik etmedi.

"Ya sen, Alex?" diye sordu Avcı. "Senin eklemek istediğin bir şey var mı?"

Hemen cevap vermek istemeyen Alex biraz düşündü. "Test" esnasında birkaç şey öğrenmişti ama özellikle bir tanesi öne çıkıyordu.

"Görüntü aldatıcı olabilir."

"Nasıl?" diye bastırdı Avcı.

"O kumaş parçası bir aldatmacaydı. Dikkatimizi yere vermemiz için oraya asılmıştı. Tuzağı görmeyelim diye dikkat dağıtmak amacıyla kullanıldı."

"Ama sen buna rağmen tuzağı fark ettin," dedi Avcı. "Sınıf arkadaşların fark etmediği hâlde."

Acaba ne kadar zamandır onları izliyordu? Alex, *herhalde baştan beri* diye düşündü.

"Dersimde birçok şey öğreneceksiniz ve bunların çoğunu deneyimlerinizden edineceksiniz. Eğer öğrettiklerime dikkat ederseniz hem bu yıl ve hem de gelecek yıl dersimde kalmaya devam edersiniz. Çaylakları dersime nadiren alırım ama eğer yüksek seviyede bir kararlılık gösterirseniz, ben de size daha ileri seviyede bir eğitim veririm. Şu an için sadece tek bir çaylağım var ve diğer sınıf arkadaşlarınız da beşinci yıllarındalar."

Avcı konuşurken ormanın içinden dört kişi çıktı. Onlar da tıpkı Alex gibi giyinmişlerdi -siyah, siyah ve simsiyah- ayrıca başlarında o aptal kapüşonlar da vardı. Yüzleri fazla görünmese de Alex ikisini hemen tanıdı. Zaten Kaiden'in bu derste olduğunu biliyordu ama Declan'ı da gördüğüne çok sevindi.

"Kendinizi tanıtmak için beş dakikanız var," dedi Avcı. "Derslerimin çoğunu grup aktiviteleri yaparak geçireceksiniz, o yüzden birbirinize güvenmeniz lazım. Çok yakın dost olmanıza gerek yok ama birbirinize saygı duymayı öğrenmek zorundasınız. Şu andan başlayarak."

Tuzağı tutan ağaca doğru yürüdü ve ağı indirmeye başladı. Birbirleriyle tanışsınlar diye öğrencilerin yanından ayrıldı. Alex'in henüz tanışmadığı diğer iki sınıf arkadaşından biri, ondan bir yaş büyük olan *Skyla Fay* isimli bir kız, diğeri de Avcı'nın ilk yıl çırağı olan *Tom Barrett* idi. Skyla uzun ve ince bir kızdı, klasik güzellikteki yüzü çevreleyen altın sarısı saçları vardı. Alex ile Pipsqueak kendilerini tanıtırken, Skyla onlara pek bakmadı.

Onun yerine Jordan ve Blink'e odaklandı... Aslında daha çok Jordan'a. Onlara bakmadığı zaman da -Alex'e göre son derece bariz bir şekilde- gözlerini Kaiden'in üzerine dikti. Alex kızı suçlayamazdı doğrusu ama belli ki Skyla'nın öncelikleri vardı ve Alex de Pipsqueak de bu önceliklerin içinde yer almıyordu.

Tom, iyi ve sessiz birine benziyordu. O da uzun boyluydu, siyah ve kısa saçları, neredeyse ormanın karanlığına karışacak kadar esmer bir teni vardı.

Tanışma faslı bitince tuhaf bir sessizlik oldu, ta ki Blink onlara ağa yakalandıklarını görüp görmediklerini sorana kadar. Belli ki görmüşlerdi. Avcı'nın aynı hileli taktiği onlara da uyguladığını söylediler.

Alex onları yarım yamalak dinliyordu. Daha çok etrafını saran sessiz ormana odaklanmıştı. Duyduğu her minik ses orada ne olduğunu merak etmesine yol açıyordu. Ya Aven yakınlardaysa? Ya da başka bir yırtıcı canavar? Çevredeki ağaçları dikkatle taradı ve Avcı'nın bir an evvel derse başlamasını endişeyle bekledi. Böylece az da olsa dikkati dağılılabilirdi.

Sıcak bir ses, kulağına, "İçimde seni burada göreceğime dair bir his vardı," diye fısıldayınca, Alex'in tüyleri diken diken oldu.

Telaşla arkasını döndü ve yanında Kaiden'in durduğunu gördü. Diğerleri tuzaktan kaçmakla ilgili çeşitli yöntemler hakkında derin bir sohbete dalmış olduğundan, Alex onun yaklaştığını fark etmemişti. Bir önceki gün muharebe dersinden sonra -ki orada da fazla konuşamamışlardı- onu en son tıbbi koğuşta görmüştü.

Ona sırtını döndüğü gün.

"Neden böyle söyledin?" diye sordu, çocuğun çekici yüz hatlarına dikkatle bakarken. Ay ışığı altında Kiaden daha da büyüleyici görünüyordu. Gölgeler, o güçlü kaşlarından keskin çene hattına kadar tüm yüzünü çerçeveleyordu...

Keskin çene hattı mı? Alex aklından kendi kendine bir tokat attı. *Kes şunu, kızım. Tanrım!*

Kaiden omuz silkti. Pelerini hışırdayınca Alex kendine geldi. "İçgüdü diyelim."

“Önceden haber verdiğin için sağ ol,” dedi Alex, imalı bir şekilde.

“Buraya bir sebeple geldiğin belli,” dedi Kaiden, arkadaşlarının sorusunu tekrar ederek. “Aksi takdirde Avcı seni almazdı.”

“Herkes aynı şeyi söyleyip duruyor,” diye mırıldandı Alex, iç çekerek.

“Vakit doldu,” diye seslendi Avcı. “Dersin geri kalanında ikişerli grup olacak ve size verilen görevi tamamlayacaksınız. Philipa, sen Tom’lasın. Jordan Kaiden ile, Blink de Declan’la. Alex ise Skyla ile eşleşecek. Eşinizi alıp gelin de size bir sayfa kâğıt vereyim.”

Alex, *bu çok eğlenceli olacak*, diye kendi kendine dalga geçti çünkü Skyla’nın yüzündeki hayal kırıklığını fark etmişti.

Jordan’ın yanına gitmek üzere hazırlanan Kaiden, “Kötü şans,” diye fısıldadı.

Kaiden’e ne cevap vereceğini bilemeyen Alex, bir adım öne çıkıp Avcı’dan kâğıdı aldı çünkü Skyla’nın kıpırdamaya niyeti yoktu. Eşinin yanına giderken kâğıdı açıp, yazanları okudu.

Küçük insanların oynadığı,

Şarkılar söyleyip gün boyunca dans ettiği yerde.

İşte orada kilden bir figür bulacaksınız.

Mantarları takip edin de başınıza bir şey gelmesin

Ama söylediklerinize dikkat edin

Zira o gıcık peri çok hilebazdır

O yüzden dikkat edin

Yoksa bedelini ödersiniz.

“Ne yazıyor?” diye sordu Skyla.

Alex kâğıdı kıza uzattı. “Bilmece gibi bir şey.”

Suratını buruşturan Skyla, gözlerini kısıp notu okudu. “Ne demek bu?”

“Yeni olan benim,” diye hatırlattı Alex. “Sen bir yıldır Avcı’nın sınıfındasın, benden daha iyi tahmin edersin.”

Omuz silken Skyla, tırnaklarını pelerinine sildi.

Aman ne güzel.

"Aldığınız talimatları uygulamak için doksan dakikanız var," diye seslendi Avcı. "Eğer vaktinde geri dönemezseniz görevi başaramamış sayılacaksınız."

"O zaman ne olur?" diye sordu Alex.

Avcı, sanki cevap çok açıkmiş gibi baktı. "Başarana kadar devam edersiniz. Ancak görevinizi tamamladıktan sonra dersten ayrılabilirsiniz."

Alex homurdanmamak için kendini zor tuttu. Bütün gece bu ormanda tıklıp kalacağından emindi. Hatta belki daha da uzun süre.

"Başlayın," dedi Avcı. "Yeni öğrenciler, bu dersin ne ile ilgili olduğunu sakın unutmayın. Yolculuğunuz kolay olmayacak."

Alex her ne kadar bunun doğru olmamasını dilese de aslında Avcı'nın *sizin için daha bir sürü tuzak hazırladım ve hepiniz öleceksiniz*, demek istediğini biliyordu.

Derin bir iç çekti.

"Haydi gidelim, Skyla," dedi ve kontrolü ele alıp önden gitti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu arkadan yürüyen Skyla.

"İpucunda mantarları takip edin diyor," dedi Alex. "O yüzden bence oradan başlamalıyız. Tabii daha iyi bir fikrin yoksa?"

Bastığı yeri daha iyi görebilmek için saçını düzeltmekle meşgul olan Skyla, "Yok," diye cevap verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kızın duyamayacağı bir şekilde mırıldandı Alex.

On dakika sonra Alex, kendisinde bir tik başlayıp başlamadığını merak etti. Alex dünyanın en sessiz insanı olmayabilirdi ama Skyla'nın ormanda yürürken çıkardığı gürültüye inanamadı.

"Biliyor musun," dedi kendini tutamayıp, "Bu dersin adının 'gizlilik ve hile' olmasının çok geçerli bir sebebi olduğundan eminim. Özellikle de *gizliliğin*. Yürürken ayaklarını kaldırırsan nasıl olur?"

Tamam, bu biraz kaba olmuştu ama bir an evvel bu ormandan çıkmak istiyordu ve bırakın bilmedikleri yerlerden geçmeyi, daha hâlâ tek bir tane bile mantar görmemişlerdi.

“Kendini çok özel sanıyorsun, değil mi?” diye sordu Skyla.

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi Alex. “Güzel çünkü öyle değilsin. Yani özel değilsin. Hem de hiç değilsin.”

“Netleştirdiğin için sağ ol,” dedi Alex, kuru bir ses tonuyla. “Az evvel neden bahsettiğini anlamamıştım ama şimdi anladım. Özel biri değilmişim.”

“Doğru,” dedi Skyla, zafer kazanmış gibi bir edayla. “Buna katılman iyi oldu. Fakat senin tam aksine *benim* çok özel biri olduğumu da bil. Ne yapalım, öyle işte.”

Tamam, o çok özel biri, diye düşündü Alex. Yürüyüşleri esnasında, Skyla’nın aslında umursamaz bir kendini beğenmiş olmadığı kanaatine vardı, o sadece yüzeysel biriydi ama zararsızdı. Bu, inek olmasından çok daha iyi bir şeydi ama şu an içinde bulundukları duruma hiçbir faydası yoktu, dahası Avcı’nın dersine nasıl kabul edilmiş olduğunu da açıklamıyordu.

Alçaktan sarkan bir dalın altından eğilerek geçerken, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Alex. “Sakın yanlış anlama ama G.H.’ye nasıl girdin?”

Sorusundaki imayı Skyla’nın anlamamasını diledi... Yani, *Avcı seni dersine kabul ederken ne düşünüyordu acaba?* imasını.

“Özel olduğum için girdim, unuttun mu?” dedi Skyla. “Daha demin söyledim. Beni dinlemiyor muydun yoksa?”

“Elbette dinliyordum,” dedi, kızın sinirlenmeye başladığını hisseden Alex. “Ben, seni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu sormak istedim aslında.”

“Ha,” dedi Skyla. “Tamam, o zaman. Zira konuşurken insanların beni dinlememesinden nefret ederim.”

Hiçbir şey söylemeyen Alex, fikrini kendine saklamanın en iyisi olacağını düşündü.

“Bariz çekiciliğim dışında,” diye söze başladı Skyla. Alex, bunu duyunca dalga geçmemek için kendini zor tuttu. “Avcı, yeteneğim sayesinde beni dersine aldı. Gizli ve hileli durumlarda çok işe yarıyor çünkü.”

Dilinin ucuna gelen diğer tüm yorumları yutan Alex, kıza sadece, “Yeteneğin ne?” diye sormakla yetindi.

“Şekil değiştirebiliyorum,” diye cevap verdi Skyla.

Yaprakları yara yara ilerleyen Alex, bir anda durdu ve arkasını dönüp kıza hayretle baktı. “Ciddi misin?”

Cevaben, Skyla’nın bedeni pırıldamaya başladı ve kız saniyeler içinde birebir Alex’in kopyasına dönüştü.

“Ciddiyim,” dedi Alex’in kopyası, onun mimiklerini taklit ederek.

“Bu çok *tuhaf*,” dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir vaziyette, tıpatıp aynısı olan kıza bakarak.

Skyla yine pırıldadı ve eski hâline geri döndü. “Diğer şekillerde uzun süre kalamıyorum çünkü çok yoruluyorum ama bazen karşı tarafı şaşırtmaya geliyor.”

Alex’in bundan hiç şüphesi yoktu. Bu görüntüyü uzunca bir süre aklından çıkaramayacağı kesindi.

“Şekil değiştirmek, hile yapmak için kesinlikle çok faydalı bir yetenek,” diye itiraf etti. Ama kızın gizlilik konusunda berbat olduğunu söylemekle uğraşmadı. “Bu şekilde insanları kolayca kandırabilirsin. Resmen delilik.”

“Sensin deli,” diye çıkıştı Skyla.

Şaşkınlık içinde irkilen Alex, “Seni aşağılamıyordum, Skyla, sana iltifat ettim,” dedi.

“Ah.” Skyla, parmağına doladığı bir tutam saçıyla oynamaya başladı. “Anladım çünkü insanlar bana sürekli iltifat eder. Buna çok alışkınım.”

Alex, gözlerini devirip, yürümeye devam etti. Eşinin “özelligi” canını sıkmaya başlamadan evvel biraz mantar bulmak istiyordu.

Neyse ki sadece birkaç adım sonra ilk mantarı gördüler de Alex rahat bir nefes aldı.

Mantarları yirmi dakika takip ettikten sonra, Skyla huzur dolu sessizliği bozdu.

“Geldik mi?”

Alex homurdandı. “Umarım öyledir.”

“Ne demek o?”

“*Sanırım* demek istedim. Mantarlar sıklaşmaya başladı. Herhalde bu iyiye işarettir.”

Bu doğrudu. İlk başlarda mantarlar ormanın çeşitli yerlerine yayılmış, düzensiz bir biçimde karşlarına çıkarken, ilerledikçe dümdüz bir hat oluşturmaya başlamışlardı.

“Acıktım,” dedi Skyla. “Sence bu mantarlar yenir mi?”

Neden deneyip görmüyorsun? diye düşündü Alex. Ama eğer Skyla’ya bir şey olursa onu ormandan kendisinin çıkarması gerekecekti. O yüzden son derece ciddi bir ses tonuyla, “Onları yemek iyi bir fikir değil bence. Zehirli olabilirler,” diye cevap verdi.

“Evet, sanırım haklısın.” Skyla’nın yüzündeki ifadeden hayal kırıklığı okunuyordu. “Ah, bak! Bu, mantardan çok daha iyi!”

Kızın neden söz ettiğini görmek için arkasını dönen Alex, onun kocaman bir ağaca doğru yürüdüğünü gördü. Göz hizasındaki bir dalın üzerinde, içi yemekle dolu bir piknik sepeti duruyordu.

“Skyla, bekle!” dedi, bunun kesinlikle bir tuzak olduğunu fark eden Alex. Üstelik de çok barizdi. Avcı’nın kurduğu bir bubi tuzağı olduğundan emindi.

“Bana ne yapacağımı söylemeyi kes,” diye tısladı Skyla ve Alex’in uyarısını duymazdan gelip dala doğru uzandı.

“Hayır, gerçekten. Beni dinle...”

“Bak,” diye sözünü kesti Skyla, “sürekli vır vır edip ‘şu bulmaca saçmalığını bir an evvel çözelim’ dediğinin farkındayım ama artık yeter. Hem ben çok kibar biri olduğumdan bu sepeti seninle paylaşacağım.”

"Skyla!" diye kızın dikkatini çekmek için bağırdı Alex ama Skyla'nın onu dinlemeye hiç niyeti yoktu.

"Cidden, Alex," diye sabırsızca cevap verdi, "artık şunu yapmayı kesmen la... *AHHHHH!*"

"SKYLA!"

Alex az evvel Skyla'nın durduğu yerde açılan devasa çukurun yanına koştu. Dengesini kaybedip düşmemek için son birkaç metreyi yüzükoyun sürünerek gitti.

"Skyla, beni duyuyor musun? Yaralandın mı?"

"İyiyim," dedi, bitkin sesi çukurda derin derin yankılanan Skyla.

Alex rahat bir nefes aldı. "Ne kadar aşağıdasın? Hiçbir şey göremiyorum."

"Fazla değil sanırım," dedi Skyla, titrek bir sesle. "Çok uzun düşmedim."

"Beni görebiliyor musun?" dedi Alex. En azından üzerine biraz ışık yansıdığını bildiği için Skyla'nın kendisini görebilmesini umuyordu.

"Evet ama uzanamayacağım kadar yukarıdasın."

"Tamam, dayan." Alex çukurdan uzaklaşıp ayağa kalktı. İşe yarar bir şey bulmak için etrafına bakındı ve uzun bir ağaç dalında karar kıldı. Dalı biraz eğdi, biraz büktü ve sonunda ağaçtan koparmayı başardı.

Tekrar çukurun yanına gitti ve dalı aşağıya uzattı. "Tutmaya çalış, Skyla."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Alex, kızın neden beklediğini merak etti.

"Hazır olduğunda," dedi.

"Ayağa kalkamıyorum," diye inledi Skyla. "Sanırım bileğimi burkmuşum. Ayağa kalkmadan dala uzanamam."

Alex öfkeyle homurdandı. Skyla'yı bu tuzaktan kurtarması lazımdı ama ip olmadan bunu nasıl yapacaktı?

“Skyla, yeteneğini kullanıp kolunu uzatamaz mısın?” diye sordu. “Ya da bana erişebilecek kadar uzun bir şeyin şeklini alsan?”

“Doğaüstü bir esnekliğim yok, Alex,” dedi acı dolu bir sesle Skyla. “Ben sadece başka insanların şekline bürünebilirim ve merdiven gibi kolları olan birini de tanımıyorum.”

Yine de denemeye değerdi.

Tekrar ayağa kalkan Alex, bir şeyler bulma umuduyla etrafta dolaşmaya başladı. Daha üç adım atmıştı ki yine pelerinine basıp yalpaladı.

“Aptal şey,” diye mırıldandı, pelerini omzuna atıp yürümeye devam ederek. Ama sonra aklına bir fikir geldi ve olduğu yerde donup kaldı. Üzerindeki sinir bozucu pelerini hemen çıkardı ve çukurun yanına gidip onu mümkün olduğunca aşağıya uzattı.

“Pelerinimi tutabilir misin?” diye seslendi.

“Hâlâ uzanamıyorum,” dedi Skyla ağlar gibi bir sesle. “Lütfen beni burada bırakma.”

“Seni bırakmayacağım,” diye söz verdi Alex. “Peki, pelerinini bana atabilir misin? Bunu yapabilir misin? İkisini birbirine bağlarsam daha kolay uzanırsın.”

“Sanırım atabilirim...” dedi Skyla, ve pelerinini Alex’in yüzüne doğru fırlattı. “Aferin, bana bir saniye izin ver.”

Alex, iki pelerini birbirine bağladı ve güzelce sıktı. Sonra da bir ucunu çukurun içine sarkıttı.

“Tuttum!” diye haykırdı Skyla.

“Sıkı tutun,” diye seslendi Alex. “Yapabiliyorsan bana yardım et.”

Şimdi zor kısım başlıyor, diye düşündü ve pelerini çekerek Skyla’yı çukurdan çıkarmaya çalıştı. Yüzükoyun yattığı için bu hiç de kolay bir iş değildi çünkü sadece üst gövdesindeki gücü kullanabiliyordu ama ikisi birden yeterince çabaladı ve sonunda Skyla çukurdan çıkmayı başardı. Alex’in kolları alev alev yansa da onu asıl endişelendiren şey Skyla’nın ayak bileği idi. Ya yürüyemezse, ne yapacaklardı?

“Ayakta durabilir misin?” dedi Alex, çukurdan yeterince uzaklaştıklarında.

“Eğer yardım edersen, belki,” dedi Skyla, acı dolu bir sesle.

Alex uzandı ve kızı nazikçe ayağa kaldırdı. Skyla titriyor ve sol ayağının üzerine basamıyordu ama en azından ayakta durabiliyordu.

“Sence devam edebilir misin, yoksa gidip yardım mı çağırırım?” diye sordu.

Kız, “Beni burada yalnız bırakma,” diye yalvardı ve çaresizce Alex’in gömleğine yapıştı. “Lütfen beni bırakma.”

“Tamam, sorun yok. Birlikteyiz. Fakat görevi tamamlamamız lazım. Avcı bu konuda oldukça sertti. Gerçi sen onu daha iyi tanıyorsun, sence yaralandığın için bize ayrıcalık tanır mı? Hemen geri dönsek mi?”

Yüzü bembeyaz olan Skyla, başını iki yana salladı. “Geçen yıl, Tom derste el bileğini kırmıştı, hatta kemiği dışarı fırlamıştı ama Avcı, bileğine bir bandaj sardı, ona bir şişe ağrı kesici verdi ve görevi tamamlamasını bekledi. Tom görevi tamamlayana kadar da hiçbirimizin dersten ayrılmasına izin vermedi. Bunun karakter gelişimi olduğunu söyledi.”

Alex, bunu düşününce midesinin bulandığını hissetti. “Tamam. O zaman acele edip şu işi bitirelim. Eminim kısa sürede geri dönmüş oluruz.”

Skyla ağırlığını Alex’e verdi ve birlikte mantarlı yoldan ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Alex yolda birkaç kez daha Avcı’nın tuzaklarını fark etti... Önlerine çıkan ince bir tel, farklı yöne doğru uzanan hafif değişik mantarlar ve hatta ayaklarına dolanıp onları havada asılı bırakmak için yerleştirilmiş bir halat bile gördü. Alex, *bu tuzaklardan herhangi birine yakalansak ne olurdu* diye merak etmeden duramadı.

Kendisine sonsuzluk gibi gelen uzun bir sürenin ardından nihayet mantarlı yolun sonuna gelmeyi başardılar. Bu yol onları mantarların mükemmel bir halka oluşturduğu açık bir alana çıkarttı. Ağaçların arasından inen ay ışığı, çok güzel ama ürkütücü bir atmosfer yaratıyordu.

"Bu bir peri halkası," dedi Skyla. Hoplayarak birkaç adım geri giderken Alex'i de kendisiyle birlikte sürükledi. "Oraya asla adım atmam."

Alex önce mantardan halkaya, sonra da Skyla'ya baktı. "Sakin batıl inancım var deme?"

"Bu batıl inanç değil," dedi gerginlikten sesi boğuk çıkan Skyla. "Bize verilen notu okudun. Avcı bile Perilerin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor. I-ı, asla olmaz."

"Avcı onların tehlikeli değil, hilebaz olduklarını söylemiş." Alex bunu söylerken aslında Perilerin gerçek olma ihtimalini tartıştığına inanamıyordu ama olsalar da, olmasalar da şu an bir tehdit oluşturuyorlardı.

"Ödenmesi gereken bir bedel olacağını yazmış!" dedi Skyla sesini yükselterek. "Eğer bir Peri halkasına basılırsa asla geri dönelemeyeceğini herkes bilir!"

"Hayır, ne *yaptığımıza* değil ne söylediğimize dikkat etmemiz gerektiğini yazmış," diye hatırlattı Alex korkan arkadaşına. "Avcı'nın bizi geri dönemeyeceğimiz bir yere gönderme riskini almayacağından eminim... Yani periler her nerede yaşıyorsa oraya."

Skyla, inatla kollarını göğsünde birleştirdi. "Ben yine de oraya adım atmıyorum."

İç çeken Alex, halkaya tekrar baktı. Açıklığın çoğunu dolduran geniş bir halkaydı. Fakat Alex'in gözüne, halkanın tam ortasındaki küçük heykel takıldı... Belli ki bulmacadaki "kilden heykel" buydu ve bunu almaları gerekiyordu. Ona ulaşmanın tek yolu da halkanın içine girmekti.

"Tamam," dedi arkadaşını bir ağaç gövdesine yaslayan Alex. "Sen burada bekle, ben gidip heykeli getireyim, olur mu?"

"Hayır, olmaz!" diye bağırdı Skyla. "O zaman burada tek başıma kalakalıyorum!"

"Şuracıkta olacağım," dedi Alex, en sakin ses tonuyla. "Zaten beni görüyor olacaksın."

"Kaybolursan göremem... Sonra da herhalde burada ölürüm!"

"*Benim* iyiliğimi düşündüğünü bilmek içimi rahatlatı," dedi Alex, alçak sesle. Sonra da sesini yükseltip, "Dinle, o heykeli ne kadar çabuk alırsam buradan o kadar çabuk çıkarız. Sakin ol. İkimize de bir şey olmayacak."

Alex çekinmekten vazgeçti ve kararlı bir şekilde gidip mantar halkasının içine girdi. İki ayağı da halkanın içindeydi. Tuttuğunu fark etmediği nefesini rahat bir şekilde bıraktı. Sonra da dönüp Skyla'ya gülümseyerek "Gördün mü bak..." dedi ama bir anda sustu.

Çünkü Skyla yoktu.

Dokuz



Alex başını diğer tarafa çevirdi ve ay ışığının aydınlattığı açık alanı çılgınca taramaya başladı. Mantardan halkanın tam ortasında, yani aynı yerde duruyordu. Hiçbir şey değişmemişti, buna rağmen *her şey* değişmiş gibiydi. Zira artık heykel yoktu. Skyla da öyle.

“Bu tıpkı *Alacakaranlık Kuşağından* fırlamış bir sahne gibi,” diye mırıldandı. Tüm bedeni gerilmişti. “Şimdi ne yapacağım?”

Rüzgârda yankılanan melodik bir ses, ona şiirsel bir karşılık verdi.

*“Cesaretin varsa gir,
Meyayı arayan kişi olarak.
Zihnin güçlü, yüreğin temiz olsun
Raelia’ya yolculuğun başlayacak.”*

“Biraz şifreli olmadı mı?” diye fısıldadı Alex, ürkerek. “Şifreli bir yere uygun bir cümle,” diye cevapladı aynı melodik ses.

“Bana gösterecek misin? Ya da kim olduğunu söyleyecek misin?” Gözlerini kısarak gölgelerin içine baktı ama hiç kimseyi göremedi.

“Ben de sana aynı soruyu sorardım,” dedi ses, “ama zaten kim olduğunu biliyorum, o yüzden buna gerek yok.”

Alex kendi kendine homurdanırken bir anda karşısında bir figür belirince o kadar irkildi ki geri geri sendeledi.

“Lady Mystique!” diye haykırdı dengesini bulmaya çalışarak.

“Tekrar merhaba, çocuk,” dedi ihtiyar kadın. “Son görüşmemizden bu yana uzun bir yol aldın.”

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan Alex. Onunla en son Woodhaven’daki aslında var olmadığını keşfettiği *Ye Olde* isimli kitapçada karşılaşmıştı.

“Ne yapıyor gibi görünüyorum?” dedi kadın, elindeki sepeti göstererek. “Mantar topluyorum. Raelian mantarları bulup bulabileceğin en iyi mantarlardır.”

Çok şaşırان Alex, hafif bir çığlık attı.

“Ama ben *senin* neden burada olduğunu daha çok merak ettim.”

“Buraya bilerek gelmedim. Kendimi bir anda burada buldum.”

“Halkaya adım atmadın mı?” diye sordu Lady Mystique.

“Şey, evet...”

“O zaman buraya bilerek geldin.”

Alex bu konuyu tartışmaya zahmet etmedi. “Sanırım ‘buranın’ tam olarak neresi olduğunu söylemenizde bir sakınca yoktur?”

“Etrafına bak, ne görüyorsun?”

“Bir mantar halkasını çevreleyen bir orman.”

“Daha yakından bak.”

Kaşlarını çatan Alex, söyleneni yaptı. Çevresine odaklandıkça ay ışığının güçlendiğini ve etrafı aydınlattığını fark etti. Açıklığın ağaçlarla bulunduğu yerde -mantar halkasının hemen ilerisinde- ormana giden birkaç farklı patika olduğunu gördü. Hepsi de açık alanın kenarındaydı. Daha önce hiç fark etmediği en az sekiz değişik patika vardı.

“Neresi burası?” dedi ürpererek.

“Burası, Raelia,” diye cevap verdi Lady Mystique. “Genelde ‘Kavşaklar’ olarak bilinir. Burası kutsal bir yerdir. *Kadere* doğru giden yoldur. Etrafına bak ve seçeneklerini gör. Hangi yolu seçeceksin? Sola mı, sağa mı, ileri mi, geri mi gideceksin? Ama sakın

aldanma çünkü burası coğrafi bir kavşak değildir. Raelia, *fırsat* temsil eder. İnsanın yüreğindeki arzuları açığa çıkartır. Heyecan, fedakarlık, umut ve zafer vadeder. Yolun gittiği yön, seçtiği yola adım atan her bir birey için farklıdır.”

Alex, bir süre düşündükten sonra, “Anladığımdan emin değilim,” dedi.

“Anlayacaksın, Alexandra. Anlayacaksın.”

“İşte *bunu* hiç anlamadım.”

Kadın boğuk bir sesle güldü.

“Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?” dedi Alex, alnını ovuşturarak.

“Ah, tatlı çocuk,” dedi Alex’in omzunu sıvazlayan ihtiyar kadın. “Vakti geldiğinde, ihtiyacın olan tüm cevapları bulacaksın.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Alex, dalga geçer gibi.

Kadın ona gülümsedi. “Artık arkadaşına dönme vaktin geldi.”

“Bir saniye,” dedi Alex. “Buraya ilk geldiğimde Meya ile ilgili bir şey söyledin. Biraz açar mısın?”

“Hoşça kal, Alexandra,” dedi gözleri parlayan Lady Mystique. “Seni yeniden görmek çok güzeldi.”

“Bekle...”

Alex daha cümlesini tamamlayamadan, kadın uzanıp Alex’in avucuna bir nesne bıraktı. Sonra az evvelki ışık kararmaya başladı ve bedeni bir rüzgârla sarılan Alex, kendisini mantar halkasının *dışında* dikilirken buldu.

“Hah, sanırım haklıymışsın.”

Alex, telaşla arkasını dönünce, Skyla’yı bıraktığı ağacın gövdesine yaslanmış hâlde buldu.

“Ne konuda haklıymışım?” dedi son birkaç dakika içinde yaşadıklarını toparlamaya çalışarak. Etrafına bakınca o sekiz farklı patikayı göremedi. Belli ki artık Raelia’da değildi. Ezera Ormanı’na geri dönmüştü.

“Hiçbir şey olmayacağı konusunda,” diye cevap verdi Skyla.

“Hiçbir şey olmadı mı?” dedi tüm dikkatini kıza veren Alex.

Skyla onu sorgular gibi baktı. "Olmadı. Heykeli alıp geldin işte."

"Heykel mi?" dedi Alex, boş gözlerle. Sonra elindeki ağırlığı hissetti ve Lady Mystique'ten aldığı kilden heykelciği havaya kaldırdı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Skyla. "Normalden daha tuhaf görünüyorsun."

"Evet evet, iyiyim. Haydi, buradan gidelim," dedi Alex, başını iki yana sallayıp kendine gelmeye çalışarak.

"Bir dakika. Bir şey denemek istiyorum," dedi Skyla. "Şu an korkumu yenmem lazım. Artık başıma bir şey gelmeyeceğini biliyorum."

Alex hiçbir şey anlamadı. "Sen neden söz ediyorsun?"

Alex'in başka bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat kalmadan, Skyla üç adım zıpladı ve halkanın içine girdi.

"Hayır!"

"Ne?" diye bağırdı Skyla, etrafına bakarak. "Ne oldu?"

Alex, hayretler içinde kıza baktı. "Hâlâ beni görebiliyor musun?"

Skyla kaşlarını çattı. "Neden böyle tuhaf davranıyorsun? Öf, neyse. Gel de buradan çıkmama yardım et, olur mu?"

Alex çekinerek bir kez daha halkanın içine girdi. Ama bu sefer hiçbir şey olmadı. Ne rüzgâr esti ne de sahne değişti.

Peki, neydi bu? diye düşünürken bir yandan da Skyla'nın halkadan çıkmasına yardım etti.

"Heykele bakabilir miyim?"

"Tabii," dedi Alex, düşüncelere daldığı için dikkati dağılmış bir vaziyette.

Alex, kilden heykelciği uzattı ve ikisin de eli heykele aynı anda dokunduğu an etrafta rengârenk bir ışık patladı ve havaya fırlayıp bir saniye sonra durdular.

"Tam zamanında, hanımlar."

Alex korkudan yerinden sıçrayıp Skyla'ya çarptı. Dengelerini yitiren kızlar pat diye yere düştüler.

“Muhteşem bir giriş oldu,” diye güldü Jordan ve kalkması için Alex’e elini uzattı. Bu sırada Tom da Skyla’ya yardım ediyordu.

“Sağ ol,” dedi Alex, ayağa kalkarken. “Demin ne oldu öyle?”

“Önceden programlanmış köpükkapı,” dedi Jordan. “Avcı’nın size gönderdiği nesneyi bulup aynı anda tuttuğunuzda harekete geçti. Nottaki uyarıyı fark etmediniz mi?”

“Yo, hayır. Notta uyarı falan yoktu,” dedi arkasını ovuşturan Alex.

“Tamam, millet,” diye seslendi Avcı. “Hepiniz döndüğünüze göre -bazıları diğerlerinden daha iyi durumda döndüler- bakalım ne kadar başarılı olmuşsunuz.”

Hepsinin bir adım öne çıkmasını, bulmaları gereken nesneyi vermelerini istedi. Kaiden ve Jordan koca bir sırt çantası, Tom ve Pipsqueak bir tablo, Declan ve Blink sincaba çok benzeyen canlı bir hayvan uzattılar. Alex onu nasıl yakaladıklarını öğrenmezse çok daha iyi olacağını düşündü, hele de bu sincabın bir köpükkapı işlevini nasıl gördüğünü. Bazı şeylerin gizemli kalması en güzeliydi.

Avcı elini onlara uzattığında, Alex adama heykeli verdi.

Adam heykele yakından bakarken, daha önce inceleme fırsatı bulamayan Alex de aynısını yaptı. Bu küçük bir mantar heykeliydi. Duruma çok uygun bir seçim olmuştu.

“Nedir bu?” dedi Avcı.

Alex kaşlarını çatı. “Kilden heykelcik. Bulmamız istenen nesne.”

Avcı gözlerini mantardan Alex’e çevirdi ve ona dikkatle baktı.

“Tamam,” dedi ve tekrar sınıfa döndü. “Dersimiz bitti. Fletcher’ı görecekseniz çıkış yasağından önce tıbbi koğuşa gidin. Perşembe gecesi yeniden toplanacağız.”

Grup dağılırken Avcı, “Alex, bir dakika konuşabilir miyiz?” diye seslendi.

“Ormanın çıkışında bekliyorum,” dedi Jordan, arkadaşına. Alex ona teşekkür eder gibi gülümsedi.

Herkes gittikten sonra Avcı, “Sana verdiğim not hâlâ yanında mı?” diye sordu.

"Evet," dedi Alex ve kâğıdı adama uzattı.

Avcı'nın gözleri satırların üzerinde gezdi. Sonra elindeki mantar heykelini gösterip, "Bunu açıklamak ister misin?" diye sordu.

Alex şaşırıp, "Nasıl yani?" dedi.

"Ve buraya o piknik sepeti olmadan nasıl geri döndünüz?"

Alex afallayarak gözlerini kırptırdı. "Piknik sepeti mi?"

Avcı sabırsızlanır gibi bir ses çıkardı. "Notu bir daha oku, Alex."

Notu adamın elinden aldı ve yeniden okudu. El yazısı aynı ama yazanlar farklıydı.

Okları takip et ve piknik sepetini bul.

Tuzaklara dikkat et.

Köpükkapı seni geri getirecek.

"Daha önce bu yazmıyordu," diye fısıldadı Alex. "Ben ok falan görmedim."

"İlk okuduğunda ne yazıyordu?"

Alex aklında kalanları tekrar etti ve Avcı'ya, nereye gittiklerini anlattı. Gerçi Raeliadan bahsetmedi. Zira o doğaüstü element olmadan da hikâyesi yeterince tuhaftı. Her ne kadar Medora halkının böyle gizemli şeylere alışık olduğunu bilse de henüz Lady Mystique ile yaşadıklarını dillendirmeye hazır değildi. En azından yüksek sesle. En azından şimdilik. Daha sonra arkadaşlarına anlatırdı ama şimdi, ürkütücü ormanın ortasında, ürkütücü öğretmenine değil. Onun yerine adama mantar halkasından ve heykelin onları nasıl geri getirdiğinden söz etti.

"İlginç," dedi Avcı. "Bana anlatmak istediğin başka bir şey olmadığından emin misin? Mesela yetkisi olmayan bir köpükkapının sizi buraya nasıl getirdiği gibi?"

Alex yutkundu ve gözlerini adamın delici bakışlarından çekti. Hiçbir fikri yoktu ama bu işin Lady Mystique ile bir alakası olduğundan emindi.

Kısa bir sessizliğin ardından Avcı derin bir iç çekti ve "Tamam, o zaman. Gidebilirsin," dedi.

Başını sallayan Alex, adamın ürkütücü varlığından bir an evvel uzaklaşmak için arkasını dönüp giderken Avcı'nın yine seslendiğini duydu ve durup arkasını döndü.

"Bu gece iyiydin," dedi Avcı. "Piknik sepeti dışındaki tuzaklar sizin için değildi ama onları fark etmen beni çok etkiledi. Bu sınıfta olmak istemediğini biliyorum ama aslında buraya ait olduğunu sonunda sen de anlayacaksın."

Alex itiraz etmeye fırsat bulamadan Avcı pelerinini savurdu ve karanlık ormanda gözden kayboldu.



Bear ve D.C.'nin dersleri bittikten sonra gece hep birlikte eğlence odasında toplandıklarında, Jordan, "Notu sana gerçekten vermedi mi?" diye sordu.

"Belli ki vermemiş," dedi Alex. Rahatlamak için önlerindeki çikolata yığınının bir tane daha aldı.

"Senin şu çılgın Lady Mystique'inin geri döndüğüne inanmıyorum," dedi Bear. "Ve yine onu gören tek kişi sen oldun."

"Farkındayım," dedi Alex. "Orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve mantar toplamak için geldiğinden de şüpheliyim. Yaşadığım o şey, baştan sonra gerçeküstüydü."

Alex'inkiyle kıyaslandığında Jordan daha normal bir gece geçirmişti. Kaiden ile ikisi, onlara bir ağaçta saklı duran sırt çantasını bulmaları söylenen norttaki talimatları takip etmişlerdi. Avcı'nın bütün tuzaklarını atlatmış ve doksan dakikalık sürede kolayca geri dönmüşlerdi.

D.C., "Ben şu Raelia denen yeri çok merak ettim," dedi. "Kulağa çok... gizemli geliyor. Anlamlı. Önemli."

Alex, arkadaşının yüzündeki ifadeyi fark etti. "Endişeli görünüyorsun, Dix. Ne oldu?"

D.C. başını iki yana salladı. "Hiç. Sadece düşünüyorum."

Alex biraz daha soru sormak için ağzını açmıştı ki Jordan araya girdi.

“Sonra ne oldu?”

Alex parmaklarına bulaşan çikolatayı yaladı. “Hiçbir fikrim yok. Lady Mystique, Meya ile ilgili bir şey söyledi ama netleştirmek için soru sorduğumda daha fazla açıklama yapmadı. Sonra bana Raelia’nın bir kavşak olduğunu ve vakti gelince bunun ne demek olduğunu anlayacağımı söyledi.”

D.C. ellerine bakarak, “Bu, kulağa hiç de iyi bir şeymiş gibi gelmiyor,” dedi sessizce.

“Evet,” dedi Bear. “Şunu kabul edelim ki Lady Mystique’in seni derinliklere fırlatmak gibi bir huyu var.”

Alex homurdandı. “Başka bir şey konuşabilir miyiz? Daha... normal bir şey?”

Derslerle geçen bir günün ardından “normal” şeylerden konuşacak kadar enerjilerinin olmadığı ortaya çıktı, o yüzden daha fazla takılmadan odalarına geri döndüler.

Odada baş başa kaldıklarında Alex, D.C.’ye *her şey yolunda mı* diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi D.C., “sadece son zamanlarda uyku mu alamıyorum, hepsi bu.”

Alex arkadaşının neden söz ettiğini anlıyordu. Akademiye geri dönüp kalabalığa karışmak -yorucu derslerinin yarattığı gerginliği eklemeye bile gerek yoktu- uyku düzenlerini kesinlikle bozmuştu. Çalışma düzenine alışıp doğru dürüst dinlendiklerini hissetmeleri muhtemelen birkaç haftayı bulurdu.

“Haydi,” dedi ışıkları kapatan Alex. “O zaman uyku vakti.”

Sonraki birkaç hafta boyunca Alex yeni programına alıştı ve Aven ya da Meya konusunda bir şey yapma telaşını bir kenara bıraktı. Sonunda akademi hayatına ayak uydurmaya, kendisini derslerine -yeni ve eski- vermeye başlamıştı. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da muharebe ve B.E. dersleri onu en çok yoran derslerdi. Ama artık listeye G.H.’yi de ekleyebilirdi.

G.H.'nin ilk dersinin çok kolay bir giriş dersi olduğu anlaşıldı çünkü ondan sonraki her ders, Alex belirli şartlarda gizliliğini korumak için çabaladığından bir yerleri morarmış ya da kanamış olarak geri dönüyordu. Avcı, dersinde ve dersinin dışında, onlara farklı gerçek yaşam senaryoları çizdiği egzersizleriyle hileleri fark etmeyi ve uygulamayı da öğretmeye başlamıştı. Şu ana kadar Alex'in en sevmediği görev, Profesör Marmaduke'un uyuduğu odaya gizlice girip şahsi bir eşyasını çalmasının istendiği görev olmuştu. Eğer öz yetenekler profesörü hırsızlığı fark edecek olursa da Alex'in çaldığı eşyayı gizlice geri koyması ve *bu esnada da* kadını hayal gördüğüne ikna etmesi gerekecekti.

Fakat Alex mucizevi bir şekilde görevini başarmıştı. İrade gücü yeteneği sayesinde Marmaduke onun zihnini okuyamamıştı. Ama bu yeteneği olmasaydı Alex onu kandırmayı kesinlikle beceremezdi.

Dört haftadır G.H. dersleri alıyor ve buna rağmen hâlâ aktif katılımcı olmak istemiyordu. Ama sonunda içinde bulunduğu durumu kabullenme noktasına geldi, hatta bazen şaşırtıcı derecede sabırlı olan öğretmeninin yaptırdığı egzersizlerden keyif almaya bile başladı. Adamın ürkütücü tavırlarına rağmen, Alex elinde olmadan Avcı'ya saygı duyuyordu ama bunu yüksek sesle itiraf edecek değildi.

"Ne düşünüyorsunuz, Bayan Jennings?"

"Pardon?" dedi bir anda kendine gelen Alex. T.K.B. dersinde, profesörü Caspar Lennox upuzun boyuyla Alex'in tepesinde dikiliyordu.

Adam o melodik sesiyle, "Fikrinizi soruyorum," dedi.

Alex o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki adamın neden söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben... şey..." Toparlanmaya çalışarak boğazını temizledi. Sonra parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Şeyyy..."

"Nedir o?" diye sordu Caspar Lennox. Gözlerini kızın saçlarında gezinen parmaklarına odaklamıştı.

Alex elini indirip dikkatle parmaklarına baktı ama sıra dışı bir şey görmedi. "Ne nedir?"

Caspar Lennox kızın orta parmağını işaret etti. "Bunu nereden aldınız?"

Alex, Bear'ın ağabeyinin verdiği yüzüğü korumak ister gibi parmaklarını kıvırdı. "Hediye."

"Hediye mi?" diye şüpheyile sordu öğretmeni.

"Evet, hediye," dedi Alex, ciddi bir sesle.

"Ne işe yaradığını biliyor musunuz?"

"Ne *olduğunu* biliyorum," dedi, sınıf arkadaşlarının da dinlediğini fark eden Alex. "Ama ne yaptığından ya da nasıl yaptığından emin değilim."

Gölge Yürüyen, ona dikkatle baktı. "Dersten sonra görüşelim, Bayan Jennings."

Alex ne tepki vereceğini bilemedi ama öğretmenin derse devam etmek için yanından uzaklaştığı anda çok rahatladı.

Dakikalar geçti ve dersin bittiğini bildiren gong çaldı. Alex meraklı dostlarına el sallayıp, profesörü beklemek için sınıfta kaldı.

"Bir *gölge yüzüğü* nasıl olup da elde ettiniz, Bayan Jennings?"

"Söyledim ya," dedi Alex, "bir arkadaşımın hediyesi."

"Buna rağmen nasıl kullanılacağını bilmiyorsunuz?"

"Sormadım."

Caspar Lannox gri elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Alex çekinerek yüzüğü parmağından çıkartıp adama uzattı.

Profesör bir şey arıyor -aslında daha çok hissediyor- gibi yüzüğü evire çevire dikkatle inceledi.

"Bu eşsiz bir parça. Bunu Blake Ronnigan'dan almış olabilir misiniz?"

Bunu nasıl bildiğini merak eden Alex, *evet* der gibi başını salladı.

"Blake'in iyi bir bakış açısına sahip bir genç adam olduğunu düşünürüm hep. Bunu size vermekle bilgece davrandığına inanıyorum," diye mırıldandı yüzüğe bakmaya devam eden Caspar Lennox. "Özellikle de sizin içinde bulunduğunuz... *eşsiz* şartlar göz önüne alındığında."

“Ne demek istiyorsun yani?” diye sordu Alex.

“Ormanda Aven’in yanında Calista isimli bir kadını gördüğünü ilk söylediğinde aklıma bir şey gelmedi,” dedi Darrius. “Ama kadını detaylı bir şekilde tarif ettiğin zaman onu tanıyormuşum hissine kapıldım. Dosyadaki kadın, meğerse bir zamanlar Akarnae akademisinde öğrenciymiş.”

Alex adamın bunu neden hemen hatırlamadığını merak etti.

“Kaç tane Calista tanıyorsun ki?” diye sordu. “Çok yaygın bir isim olmasa gerek, öyle değil mi? Neden ondan ilk söz ettiğim anda hatırlayamadın?”

Darrius kızın gözlerinin içine bakıp cevap verdi: “Alex, Calista Maine bu okuldan yetmiş yıl önce mezun olmuş.”

Çok şaşırان Alex, başını hafifçe geriye attı.

“Bu doğru,” dedi kızın yüzündeki ifadeyi gören Darrius. “Onun dosyasını müdür olduğum zaman incelemiştim çünkü çok güçlü bir yeteneğe sahipti ve ortadan kaybolması tam bir trajediydi.”

“Yetmiş yıl?” diye haykırdı Alex. “Bu doğru olamaz. Benden çok da büyük görünmüyordu!”

“Calista yirmi üç yaşındayken, ailesi onun kaybolduğunu bildirmişti. Bildiğim kadarıyla o günden beri ondan haber alan da onu gören de olmadı. Fiziksel olarak yaşlanmamış bir vaziyette yeniden ortaya çıktığına göre, sanırım Aven onca yıldır onu alıkoymuş.”

Dudağını ısırان Alex, dosyadaki diğer sayfaları gösterdi. “Ya tüm bu insanlar?”

“Onlar da Akarnae’nin öğrencisiymiş,” dedi beti benzi atmış olan Darrius. “Tıpkı Calista gibi onların da çok güçlü yetenekleri varmış, hatta eşsiz. Onlar da yıllar içinde kaybolmuşlar. Korkarım hepsinin de kaderi Calista ile aynı olmuş.”

Alex başının döndüğünü hissetti. “Ne ima ediyorsun? Aven’in yetenekli bir ordusunun olduğunu mu? O insanlardan *nefret ediyor!* Neden onları kullansın ki? Hem ne için?”

"Bilmiyorum, Alex ama bu, hiçbirimiz için iyiye işaret değil."

Alex, o an Darrius'un ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Yeni tanıştıkları zamanlardaki o enerjik adam gitmiş, yerine de belirsiz bir geleceğin ağırlığı altında ezilmiş bir adam gelmişti sanki.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Darrius gümüş renkli gözleriyle Alex'in gözlerinin içine baktı. "Bunun cevabını biliyorsun, Alex."

Alex gözlerini adamın gözlerinden çekmeden, "Meya'ya gitmemi istiyorsun," diye cevap verdi.

Darrius özür diler gibi baktı ve aynı ses tonuyla, "Sana zaman vereceğimi söylemiştim, farkındayım ama şartlar değişti. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz lazım ve Meyarinleri de uyarmak zorundayız. Bunu da sadece sen yapabilirsin," dedi.

Adamın sözlerindeki gerçekliğin bilincinde olan Alex, zaten vereceği cevabı biliyordu.

"Yapacağım. Cumartesi giderim."

Adamın rahatladığı o kadar belli oldu ki, bir anda gergin olan tüm bedeni gevşedi. "Teşekkür ederim, Alex. Bunu hiç yapmak istemiyorsun, biliyorum. Ne kadar tehlikeli olabileceğinin de farkındayım."

"Henüz teşekkür etme," diye uyardı Alex. "Neler olacağını ben de bilmiyorum. Oraya gitmemin bir yolunu bile bulamayabilirim. Hem gitsem bile, bakalım Meyarinler beni nasıl karşılayacaklar?"

"Sana olan güvenim tam," diyen Darrius, ona sıcacık gülümsedi. Ofise adım attığından beri ilk kez adamın yüzünde o eski neşeli ifadeyi gören Alex, buraya çağrılma sebebine rağmen, çok rahatladı.

"Göreceğiz," dedi.

"Bu arada kalan hiçbir şey hakkında endişelenmeni istemiyorum," dedi, masadaki dosyayı ima eden Darrius.

"Eğer sen de aynını yaparsan," diye cevap verdi Alex.

"Ben... şey. Tamam... denerim," dedi Darrius.

Alex tokalaşmak için elini uzattı. "Anlaştık."

"Bu arada dışarıya çıkma yasağı başlamak üzere. Seni alıkoyduğum için tekrar özür dilerim."

"Sorun değil. Ayrıca bana anlattığın şeyleri hiç öğrenmemiş olmayı istesem de bana bu kadar güvenmene çok sevindim. En azından bu sayede ileride karşıma çıkacak olan zombi yeteneklerine sahip insanlarla nasıl baş edeceğimi bilirim."

Darrius'un suratını buruşturduğunu görünce, bu konuda espri yapmasının yersiz olduğunu fark etti.

"Özür dilerim," dedi utanarak. "Mizah benim en iyi savunma mekanizmamdır."

Bunun üzerine adam hafifçe güldü. "Hepimizin farklı yöntemleri var," dedi. "En normal taktiklerden birinin mizah olduğunu duymak, belki hoşuna gider."

Alex dramatik bir şekilde çığlık atıp elini göğsüne koydu. "Çok şükür, *normal* bir şey yapmışım."

İkisi birden gülmeye başladılar. Alex, birkaç dakika öncesine kıyasla kendisini çok daha iyi hissettiğini fark etti. Gelecekte karşılarına ne çıkarsa çıksın, bunu hep birlikte göğüsleyeceklerdi.

Bilmesi gereken tek şey de buydu.



D.C., “Bundan emin misin?” diye sordu.

“Hiç değilim,” diye cevap verdi Alex. “Ama şu an bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.”

Cumartesi sabahıydı ve Alex’le dostları Kütüphane’nin fuayesindeydiler. Alex zamanı yavaşlatmayı çok istese de son birkaç gün, sinir bozacak kadar hızlı geçmişti. Sakinleşmek için ailesini ziyarete gitmiş fakat onlar da yeni bir eser keşfettikleri için Alex’i aşırı heyecanlı bir şekilde karşılamışlardı. Alex, sonu hiçbir yere varmayacak olan ayaküstü bir sohbetin ardından onların yanından ayrılmış ve işte şu anda da devam etmek adına cesaret toplamak için Jordan, D.C. ve Bear ile birlikte burada dikiliyordu.

Jordan onu dürterek, “Macera anlayışına ne oldu?” diye sordu. “Bunun ne kadar muhteşem bir deneyim olacağını düşün-sene!”

“Jordan’a katılıyorum,” dedi Bear. “Efsanevi olacak.”

D.C., Alex’e baktı. “Her an mağara adamları gibi homurdanıp göğüslerini yumruklamaya başlayabilirler.”

“Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?” dedi on yedi yaşındaki birinden ziyade bir çocuk gibi hoplayıp duran Jordan.

“Gidiyoruz,” diye teyit etti Alex ve odanın diğer ucundaki merdivenlere yöneldi. Arkadaşlarını burada kalsınlar diye ikna etmeye çalışmıştı çünkü onlara neyle karşılaşacaklarını bilmediğini ve bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini söylemişti. Ama arkadaşları onu dinlemedi ve yalnız gitmesine izin vermediler. Alex bunun bir nedeninin, hepsinin Kayıp Şehir’i görme arzusu olduğunu biliyordu ama çok daha büyük bir nedeni de -en azından Alex öyle olmasını umuyordu- onu tek başına, böyle bilinmeyen bir durumla baş başa bırakmak istememeleriydi. İşte onun arkadaşları böyle iyi insanlardı. Hepsi de bu konuyu D.C.’nin ailesinden gizleyecekleri konusunda hemfikirdi. Ama eğer kral ve kraliçe bu durumu öğrenirse, tahtın varisi ve tek evlatları olan kızlarının bu denli tehlikeli ve bilinmez bir maceraya atılmasından kesinlikle hoşnut olmazlardı. Dört arkadaş da bunun farkındaydı.

Kütüphane’nin alt katına doğru inen yolculuklarına başlarken, “Bir planımız var mı?” diye sordu Bear.

“Hayır,” diye cevap verdi Alex. “Siz de ne yaptığımı bilmediğimi biliyorsunuz. Ama bence kapılarla dolu koridordan başlayıp bizi yönlendirmesini umalım.”

“Çok kötü,” diye heyecanla fısıldadı Jordan.

Hiçbiri, Kütüphane’nin mucizelerini Alex kadar tecrübe etmemişti. Elbette hikâyeleri dinlemiş ve ufak tefek şeylere tanıklık etmişlerdi ama bir “Kütüphane macerasını” ne demek olduğunu anlayacak kadar ilk elden deneyimleme fırsatları hiç olmamıştı. Yüzlerindeki heyecanlı ifadeye bakılacak olursa, hepsi bunu öğrenmeye can atıyordu.

Merdivenler mimari yapısından çok daha aşağıya kadar iniyorlardı. Çıkmaz bir duvara ulaştıklarında Alex, iradesiyle bir kapı açtı.

“Hazır olsam da olmasam da geliyorum,” diye mırıldandı ve göz alabildiğince uzanan kapılarla kaplı labirent gibi koridora adım attı. Daha önceki tecrübelerinden, bu kapıların bazılarının egzotik, hatta ulaşılması imkânsız yerlere açıldığını biliyordu. Bazılarıysa kapılarla dolu başka koridorlara açılmaktaydı.

D.C., Alex'in yanına geldi. "Nereden başlıyoruz?"

Aven, bu iki kızı kaçırdığında, avantajlı genlerine ve Akar-nae'nin kurucusuyla akraba olmasına rağmen, Meya'ya açılan kapıyı bulması biraz zaman almıştı. Alex, Eanraka'nın akrabası olmayabilirdi ama onda Aven'da olmayan bir şey vardı: Alex, seçilmiş kişiydi ve Kütüphane, Alex'i çok seviyordu.

"Bilgin olsun, bence bu kötü bir fikir," dedi Alex.

"Ama yapılması gerek," dedi D.C., "bunu kendin söyledin. Aksi takdirde buraya gelmezdik."

Alex'in omuzları düştü. "Farkındayım."

Tekrar doğrulup kararlı bir şekilde ilerlemeye çalışırken, *en iyisi şu işi bir an evvel bitirmek* diye düşündü.

"Affedersin, Kütüphane?" diye seslendi. İrkilen arkadaşlarının şaşkın tepkilerini görmezden geldi. "Lütfen bize Meya'ya giden yolu gösterir misin?"

"Alex, sen ne..."

Bear sorusunu bitirme fırsatı bulamadan, koridorun ilerisindeki bir kapı açıldı ve karşılarına çok tanıdık bir zırh çıktı.

"Sir Camden!" diye haykırdı, şövalyeyi selamlamak için ilerleyen Alex.

"Lady Alexandra," diye cevap verdi şövalye ve eğilerek onu resmî bir şekilde selamladı. "Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim ama sen burada ne arıyorsun?"

"Muhafız istememiş miydiniz? Lady Alexandra ve dostları Kayıp Şehir'e gitmek istemiyorlar mı? Sir Camden onlara rehberlik edecek!"

Alex şaşkın şaşkın şövalyeye bakarken içinden, "Bu Kütüphane kesinlikle çok gizemli yöntemlerle çalışıyor," diye mırıldandı.

"Beni takip edin, Lady Alexandra," dedi şövalye. "Sir Camden size yolu gösterecek."

Koridorda ilerleyen zırh, sonunda açık bir kapının önünde durup, gelmelerini bekledi.

"Bu bana davet gibi geldi," dedi, neşeyle ellerini ovuşturarak Jordan. "Sizi bilmem ama bence bugün Kayıp Şehir'i bulmak için harika bir gün, çocuklar!"

Her ne kadar D.C. ile Bear da Jordan gibi hevesli olsalar da şövalyenin arkasından ilk giden kişinin Alex olması gerektiği konusunda üçü de hemfikir. *Macera heveslerinden fenalık geldi*, diye düşündü Alex. Ama endişelenmelerine gerek yoktu çünkü kapı, yine kapılarla dolu başka bir koridora açılıyordu. Hepsini birden yeni koridora girip, kendilerine yeni bir kapı açana dek, şövalyeyi takip ettiler. Bu kapı da yine kapılarla dolu başka bir koridora açılıyordu. Bu şekilde bir süre devam ettikten sonra Sir Camden başka bir kapının önüne gelip durdu.

"Aradığınız kapı bu," dedi Alex'e. "Eğer bu labirentte tekrar dolaşmak isterseniz lütfen Sir Camden'a seslenin. Derhâl yanınızda olurum. Kayıp Şehir'in kapısı tek bir yerde sabit değildir ve sizin bile onu bulmak için bir rehber ihtiyacınız olacaktır."

Şövalyenin yardımlarına çok minnettar olan Alex, "Teşekkürler, Sir Camden," dedi.

"Bir şey değil, Sevgili Lady." Şövalye, Alex'e ve arkadaşlarına eğilerek selam verdikten sonra koridorun diğer tarafındaki bir kapıdan geçip gözden kayboldu.

"Ne iyi bir yardımcı, öyle değil mi?" dedi Jordan.

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Alex ve önlerinde duran kapıya döndü. Bu kapıyı diğerlerinden ayıran herhangi bir özellik yoktu ama Alex yine de farklı olduğunu hissediyordu.

"Sence bu mu?" diye sessizce sordu Bear.

D.C., "Sir Camden bizi boş yere buraya getirmemiştir," dedi.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Jordan ve elini uzattı.

"Bekle, Jordan, bence..." diye söze başladı Alex ama çok geç kalmıştı çünkü Jordan kapı kolunu tutmuş çeviriyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Jordan kapı kolunu bir daha çevirmeye çalıştı. "Kilitli."

"Hayal kırıklığına uğradım doğrusu," dedi Bear.

Jordan elini çekip kapıya omuz atmak için hafifçe uzaklaştı.

"Şey, yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Alex.

"Biraz zorlamak gerekebilir," dedi Jordan, omzuyla kapıya bir kez daha yüklenerek. "Ne de olsa binlerce yıldır kapalı, öyle değil mi?"

"Evet ama unutma ki Kütüphane..."

Alex daha cümlesini tamamlayamadan bilinmeyen bir güç Jordan'a vurduğu gibi onu koridorun karşısındaki duvara fırlattı.

"...canlı," diyerek cümlesini tamamladı Alex.

Jordan inleyerek ayağa kalkarken elini başına bastırdı. "Bunu bir daha denemeyeceğim."

D.C., "Aptalca davranmanın karşılığını veriyor," dedi. Ses tonundaki ciddiyete rağmen bakışları endişeliydi. Çocuğun yanına gidip dikkatle başını inceledi. Jordan'ın ölmeyeceğini anlayınca ellerini beline koydu. "Sence tek yapması gereken şey kapıyı kırmak olsa, Aven beni ve Alex'i kaçırmakla uğraşır mıydı? Beynini kullan, Jordan! Seçilmiş kişinin bu kapıyı açması gerekiyordu ve bunu da sadece *Alex* yapabilir."

Jordan utançla gülümsedi. "Uuups..."

"Ciddi bir yara almadığın için şanlısın!"

"Sadece egom yaralandı," diye espri yaptı Jordan.

"Bence o, ara sıra daha çok yaralansa iyi olur," dedi D.C. ve arkadaşıyla birlikte sırıtmaya başladı.

Alex araya girme vaktinin geldiğine karar verdi. "Yeniden deneyelim mi?"

Hepsi birden başını sallayınca Alex kapı koluna uzandı ve kolayca çevirdi. Açılmak yerine kapı kayboldu ve dördü de beklenmedik bir manzarayla karşılaştı. Kesinlikle çok güzel bir manzaraydı ama Alex'in bunun için heyecanlandığı söylenemezdi.

"Ben buraya daha önce geldim," diye fısıldadı, eşikten geçip tanıdık ormanlığa bakarak. Gün ışığında farklı görünüyordu ama bölgeyi çevreleyen mantarları kesinlikle görebiliyordu. "Burası Raelia."

“Raelia?” diye tekrar etti Jordan. “O gece Ladyi Mystique’i gördüğün yer mi?”

“Evet,” dedi Alex, arkasını dönerek. Ay ışığında bu açıklık çok gizemli duruyordu ama gün ışığı yeni bir sürpriz getirmişti. Etraflarındaki ağaçlar normal kahverengi gövdelere ve yeşil yapraklara sahip değildi. Bunlar *gümüştü*. Parlayan gövdeleri, ormanın yeşil zemininden gökyüzüne doğru uzanıyor, ışıldayan kömür siyahı-gri yaprakları artistik bir etkiyle yansıma yapıyordu. Alanın etrafını çevreleyen çalı ve asmaların canlı yeşilleri bu güzelim ormanın rengiyle zıt bir uyum içindeydi. Kısacası burası bir ressamın hayalindeki ormanı andırıyordu.

Alex dönüp kapının kaybolduğunu görünce hiç endişelenmedi. Vakti geldiğinde onu geri çağırabileceğini biliyordu. Ormanın ortasına tek başına bırakıldığı o günün aksine, bu defa kapıyı açan Alex olmuştu. O yüzden aynı şeyi geri dönerken de yapabiliirdi. Yine de bu, içinde bulundukları çıkmaza fayda sağlamıyordu.

“Ne taraftan gidiyoruz?” diye sordu Bear. “Her yönde patikalar var.”

“Burası *Kavşak*,” dedi Alex. “Raelia’nın anlamı buydu, unuttun mu?”

“Yolunu seç,” diye fısıldadı D.C., neredeyse hiç kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. Alex arkadaşının ses tonundaki tuhaflığı fark etti. “Dix, sen iyi misin? Bembeyaz olmuşsun?”

D.C., korkulu gözlerle Alex’e baktı. Sonra gözlerini kırptırdı ve kendine geldi. “İyiyim, sanırım biraz gerildim, hepsi bu.”

“Merak etme, Dix. Ben seni korurum,” dedi Jordan.

Pazularını gösterip kaşlarını oynattı. D.C., gülümseyerek onu başından savmaya çalıştı ama Jordan onu belinden tuttuğu gibi omzuna aldı.

“Bu, daha önce yaptığın ‘mağara adamı’ yorumu için,” dedi.

“Jordan! Bırak beni!” diye D.C., kahkaha atarak. “Prensesi taciz ediyorsun!”

“Sen *taciz* diyorsun, ben *yardım etmek* diyorum,” diye düzeltti Jordan. “Sadece gevşe ve bu muhteşem manzaranın tadını çıkar.”

“Sırtındayken mi? İnan bana, bu o kadar da iyi bir fikir değil.” Kısa bir sessizlikten sonra dördü birden kahkahalara boğuldu. Jordan kızı yere indirmek zorunda kaldı çünkü D.C. katıla katıla gülüyordu.

“Öyle demek istemedim...” demeye çalıştı ama gülmekten konuşamadı. Derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Yani öyle söylemek istemedim!”

Jordan’ın gözleri parlıyordu. “Sanırım seni azımsamışız, prenses.”

Hepsi sakinleştikten sonra D.C., “Bence burada ağzımızdan çıkanlara dikkat etmemiz lazım. Kimin dinlediğini bilemeyiz,” dedi.

“Dix haklı,” diye onayladı Alex. “Gardımız düşürmeden önce nerede olduğumuzu bulmamız gerek.”

“Hangi yöne gideceğimizi neden Kütüphane’ye sormuyorsun?” diye önerdi Jordan.

“Deneyeyim,” dedi Alex. “Ama artık Kütüphane’de değiliz, o yüzden işe yarar mı, bilmem.” Hiç kimsenin kendisini duymasını umarak seslendi: “Affedersin Kütüphane, bize hangi yoldan gitmemiz gerektiğini gösterebilir misin lütfen?”

Hiçbir şey olmadı. Ne yardıma koşan bir şövalye ne bir ışık ne de kıpırdayan bir ağaç... Ufacık bir esinti bile yoktu.

“Sanırım tek başımızayız,” dedi Jordan. “Bence bir tanesini seçip nereye çıktığına baka...”

ÇITIRT!

“Bu da ne!” diye bağıdı Alex ve hızla eğildi. Vızlayarak gelen ve başının üzerinden geçerken saçlarını savuracak kadar yakından uçan ikinci okun hedefi olmadı.

“YATIN!” diye bağırdı Jordan, herkesin yere çökmesi için.

Alex çıtırt seslerine eşlik eden üç ıslık daha işitti ve sadece uyarıldıklarını ama hedef olmadıklarını fark etti. Ancak ne için uyarıldıklarından emin değildi.

"*Terin mortalis saes ora en Raelia?*" diyen öfkeli bir kadın sesi geldi.

Alex elini başından çekti ve fal taşı gibi gözlerle arkadaşlarına baktı. Hiç kimse sese cevap vermeyince, saldırgan, sorusunu tekrarladı ama bu defa sesi daha da sinirli çıkıyordu.

"*Terin mortalis saes ora en Raelia!*"

"Bundan kaçmaya ne dersin, Alex?" diye fısıldadı Jordan.

Alex, arkadaşına *aynen öyle hissediyorum* der gibi baktı. Fakat neler olup bittiğini öğrenmeleri gerekiyordu. Alex de o yüzden büyük bir dikkatle ve ağır ağır ayağa kalkıp teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Çok üzgünüm, sizi anlayamıyorum," diye seslendi. O an kendisini alnına kırmızı bir işaret çizilmiş koca bir hedef gibi hissetti. Ya az evvelki oklar sırf uyarı için atılmadıysa ne olacaktı?

Solundaki gümüş ağaçlar hışırdayınca Alex gerildi. Ama ormanın içinden, bir ok yerine genç bir kadın çıktı.

Gerçi Meyarin olduğu için "genç" olmayabilirdi zira bu ebedi ırk için yaşın bir önemi yoktu.

"Raelia'ya giren bu aptal ölümlüler de kim, dedim."

Meyarin ırkındaki her canlı gibi çok güzeldi. Uzun, altın sarısı saçları, bal rengi bir teni ve zümrüt yeşili gözleri vardı. O delici gözler, Alex'e yanan bir öfkeyle bakıyordu. Ancak Alex kendisine doğrultulmuş oktan daha çok korktu.

"Şey... Sadece biziz. Arkadaşlarım ve ben. Biz... Biz barıştan yanayız?"

Eğer ani hareket etmekten bu kadar korkmasaydı, bu aptalca lafı ettiği için kendi alnına bir tokat atardı.

"Kutsal topraklara izinsiz girdiniz," dedi Meyarin, öfkeli bir ifadeyle. "Bunun cezası ölümdür."

"Bir dakika, bir dakika." Jordan ayağa fırladı. Bear ve D.C. de onu takip etti. "Biz buraya bilerek gelmedik. Şey, en azından *tam buraya*. Biz Meya'yı arıyoruz. Ama bir anda kendimiz Raeliada bulduk. Yani bu bizim suçumuz değil."

“Evet,” dedi Bear, Alex’i işaret ederek. “Üstelik Alex daha önce buraya gelmiş olmasa, hiçbirimiz buranın Raelia olduğunu bile bilemezdik.”

Meyarin, konuşurlarken onlara baktı ama Alex’e doğrulttuğu okunu indirmede. Sonunda bakışlarını tekrar Alex’e yöneltti. “Arkadaşların neden söz ediyor?”

“Buraya kasten gelmedik,” diye açıkladı Alex. “Bilerek olmadı...”

“Hayır,” diye sözünü kesti Meyarin. “Senin buraya daha önce geldiğini söyledi.”

Alex, Bear’a bakıp kaşlarını çatı. Bu sözlerle başının daha büyük yük bir belaya girip girmediğini merak etti. Ama madem burada bulunmanın cezası ölümdü, herhalde iki kere idam edilecek hâli yoktu. “Yaklaşık bir ay önce geldim. Geceydi.”

“İmkânsız.” Meyarin sertçe başını iki yana salladı. “Bugünden önce hiçbir ölümlü Raelia’ya adım atmadı. Yanılıyor olmalısın.”

“İstediğine inan ama ben doğruyu söylüyorum.”

Meyarin, Alex’in dürüstlüğü karşısında afalladı ve birkaç gergin saniyenin ardından silahını indirdi. “Benimle gel,” diye emretti. “Bakalım doğruyu mu söylüyorsun.”

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp ormana daldı. Alex, Meyarin’in peşinden giderken mantarların üzerinden geçerek ilerledi. Değişen bir şey olmayınca en son Ezera Ormanı’nın ortasından bir anda buraya nakledildiği anın aksine gerçekten Raelia’da olduğunu anladı.

“Kıpırdayın ölümlüler,” diye emretti Meyarin. “Yoksa sizi zorla motive ederim.”

Finn’i hatırlayan Alex, Meyarin’in arkalarına geçip oklarını ata ata onları kovaladığını hayal etti ve korkudan ürperdi. Arkadaşlarıyla birbirlerine baktılar ve hepsi de adımlarını hızlandırdılar.

On dakikalık bir sessizliğin ardından Alex daha fazla dayanamadı. “Bu ağaçlar neden gümüş?”

Meyarin’in adımları yavaşladı ama durup dönmeye gerek bile duymadan yeniden yürümeye devam etti.

Alex, *insan olduğum için beni cevap vermeye değer bulmadı* diye düşündü, o yüzden Meyarin konuşunca çok şaşırdı.

“Gümüş Orman’dasın. Bu onların doğal hâli.”

“Gümüş Orman mı?” diye sordu Jordan. “Bu çok havalı! Oysa ben onun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum.”

“Konumuz bu değil,” dedi Meyarin, kuru bir ses tonuyla. “Ama buradan gidecek olursanız ki bu mümkün değil, bundan hiç kimseye bahsedemezsiniz.”

Bu cümle, Jordan’ın heyecanını söndürdü.

Beş dakika daha sessizce yürümeye devam ettiler, sonra gümüş ağaçlar yavaş yavaş renk değiştirmeye başladı. Etraf ağır ağır altın sarısına, yapraklar da koyu bal rengi tonuna döndüler.

“Şu anda da *Altın Orman*’da mıyız?” diye fısıldadı Alex, Jordan’a.

Alex, ne kadar iyi duyabildiğini unutmuş bulunduğu Meyarin’in homurdanmasıyla birlikte bunu hemen hatırladı. Bu, Meyarin’in sergilediği ilk saldırgan olmayan tavidir ve Alex, bunun pozitif bir homurtu olmasını umdu ama yine de emin olamadı.

“Bütün ölümlüler senin gibi bilgisiz mi?” diye sordu rehberleri. Ne diyeceğini bilemeyen Alex, ağzını hiç açmadı.

“‘Altın Orman’ teorin için diyor galiba,” diye sessizce fısıldadı Jordan.

Alex sinirlenerek, “Sağ ol, anladım,” dedi.

“Altın Orman diye bir şey yok. Bu ağaçların altın olmalarının sebebi, Meya şehrinin etrafındaki sınırları belirliyor olmaları,” diye bilgi verdi Meyarin.

Alex heyecandan yüreğinin pır pır ettiğini hissetti. Arkadaşlarına bakınca onların da yüzlerinde aynı heyecanlı ifadeyi gördü. Hepsi de Kayıp Şehir hikâyelerini dinleyerek büyümüşlerdi. Onlar için tecrübe etmek üzere oldukları şey, büyülü bir dünyada yürümek gibiydi.

Bu yeni altın ormana doğru attıkları her adımda, Alex gerginliğinin arttığını hissetti. Kayıp Şehir'i görecek olmanın heyecanına rağmen, kutsal bir yere izinsiz girmiş oldukları gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu işin sonunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aven ile ilgili berbat haberleri vermesi gerektiği konusuna girmiyordu bile.

Gerçekten bir plana ihtiyaçları vardı...

Ağaçlar, ufuk çizgisine kadar uzanan derin bir vadiye bakan bir tepenin üzerinde bir anda bitti. Etrafı saran uçurumlarda, güneş ışığında parlayan altın sarısı ağaçlar diziliydi. Sınırların çevresinde, bir kalenin etrafındaki, hendeğe benzeyen bir nehre gürültüyle dökülen şelaleler vardı. Alex bulundukları yerden, vadinin sonuna kadar uzanan sivri uçurumlardan ve kayalardan ötesini göremiyor ama mesafenin ne kadar olduğunu merak etmeden de duramıyordu. Meya'yı ilk görüşü, dikkatini çok dağıtmıştı.

"Vay canına."

Alex bunu kimin söylediğinden emin değildi ama şu an karşılığında duran manzarayı ancak bu kelimelerle ifade edebilirdi. En yaratıcı hayallerinde bile böylesine nefes kesici bir yeri hayal edemezdi. Tüm şehir gümüş bir ışık kaynağından yayılan bir pırıltıyla parlıyordu. Vadinin tam ortasına devasa, spiral bir bina inşa edilmişti.

"Sarayları gerçekten de myroxtan yapılmış!" diye fısıldadı D.C., hayranlıkla.

Alex arkadaşının haklı olduğunu fark etti. Şehrin tam ortasında yer alan bu devasa mimari yapı, binlerce güneşin ışığıyla parlıyordu. Tabii aslında, yapıldığı myrox taşının ısıltısıyla parlamaktaydı. Pırıltı o kadar güçlüydü ki bu, etkileyici şehrin tamamına yansıyor, bütün vadiyi aydınlatıyor, nehrin üzerinden geçip ormanın içindeki şelalelere kadar uzanıyordu.

"Muhteşem," dedi Alex, yavaşça.

"Gurur duymalısın," dedi Meyarin. "Zira senin ırkın bin yıldır Altın Kayalar'a adımını atmadı. Yalnız, bu manzarayı, sonunla yüzleşmeden evvel sadece bir kerelik gördüğünü unutma."

“Şu ölüm tehditlerinden vazgeçer misin lütfen?” diye mırıldandı Jordan. “Eğer bunlar bizim son anlarımızsa onları mahvediyorsun çünkü.”

Alex daha ne olduğunu bile anlamadan Meyarin çok büyük bir hızla okunu çekip, ölümcül silahını Jordan’ın suratına doğrulttu. Oku çekerse gözlerini bile kırpmadan Jordan öldürdü.

“Sözlerine dikkat et, genç,” diye tısladı Meyarin. “Sizi götürdüğüm kişiler benim kadar toleranslı değillerdir.”

Silahını indirdi. Alex titreyen ellerle Jordan’ın omzunu sıvazladı. Jordan çok korkmuşa benzemiyordu ama Alex, bunun sebebinin şoke olmasından kaynaklandığını biliyordu. Ne Jordan ne de Bear daha önce Aven’la hiç karşılaşmamış, dolayısıyla bu ölümsüz ırkın hızına ve gücüne kendi gözleriyle tanıklık etmemişlerdi. En azından şu ana kadar.

“Gelin bakalım, ölümlüler,” dedi Meyarin ve dengesiz duran bir kayaya doğru yürüdü. “Adımlarınıza dikkat edin de sonunuza daha da hızlandırmayın.”

Sesi hafifçe titreyen D.C., “Kayalardan aşağıya inmeyeceğiz, değil mi?” dedi. “Boynumuz kırılır!”

Meyarin, uçurumun kenarına gelene kadar yürüdü ve çömel-di. Sonra tek elini kaldırıp kendisini kayalıklardan aşağıya itti.

“Hayır!” diye haykırdı, şok içinde öne doğru fırlayan Alex. Evet, Meyarin onları öldürmekle tehdit etmişti ama Alex, yine de onun ölmesini istemiyordu.

Yüzükoyun yatıp uçurumun kenarına kadar süründü. Fakat Meyarin kayanın hemen altında, havada asılı duruyordu.

“Ben sonsuza kadar yaşarım da siz her saniye yaşıyorsunuz,” dedi. “Haydi, daha fazla vakit kaybetmeyelim artık.”

Alex şaşkın bir çığlık attı. “Sen nasıl... *Havada duruyorsun?*”

Meyarin bitkin şekilde iç çekti. Parmak uçlarında yükseldi ve Alex’in bileğinden tuttuğu gibi onu aşağıya çekti.

Alex düşerken arkadaşlarının ona seslendiklerini duydu ama uçurumdan düşüp ölmek yerine, sert bir yüzeye indi.

Titreyen bacaklarının üzerinde durmaya çalışarak şeffaf yüze baktı ve "Nedir bu?" diye sordu. Bedeninin ona söylediklerine rağmen, ayağının altında herhangi bir destek göremiyordu. Havada asılı duruyormuş gibiydi.

Çevresini saran manzara dönmeye başlayınca Alex gözlerini yummak zorunda kaldı. Çok yüksektdiler ve ayağının altında görünmez bir zemin dışında hiçbir şey yokken, midesi daha fazla dayanamadı.

"Alex! İyi misin?"

Başını kaldırıp bakınca uçurumun kenarında ona hayretle bakan üç arkadaşını gördü.

"Evet, burada bariyer gibi bir şey var," diye cevap verdi.

"Onun adı *valisyolu*," diye bilgilendirdi Meyarin, onları. "Sonsuz Yol. Yolun geri kalanına bizi o götürecekt."

"Benim gibi başınız dönmeden hemen buraya inseniz iyi olur, çocuklar," diye uyardı Alex, arkadaşlarını.

Tek tek birbirlerine yardım ettikten sonra artık hepsi birden valisyolunun üzerindeydiler.

Bear aşağıya bakarak, "Bu çok doğüstü," dedi.

"Hepinize oturmanızı tavsiye ederim," dedi Meyarin.

Başka bir şey söylemeden, hızla havalandılar. Alex kendilerini çevreleyen şeffaf gücün basıncından nefessiz kaldığını hissetti. Ancak *görünmez bir hız treni* diye tarif edebileceği bu şeyin üzerinde hızla ilerlerlerken neredeyse boğulacak gibi olduğundan çığlık bile atamadı. Her bir dönüşlerinde yere ve şehre biraz daha yaklaşıyorlardı. Hendeğe benzeyen nehrin üzerinden geçtiler, şelalelerden birine o kadar yaklaştılar ki Alex sıçrayan suları bile hissetti. Belli ki bu şeffaf bariyer o kadar da sağlam değildi.

Valisyolu o kadar hızlı hareket ediyordu ki birkaç saniye içinde şehrin eteklerine ulaştılar. Sonra içeriye dalıp, gümüş gibi parlayan binaların altından süzöldüler.

Yanlarından hızla geçtikleri Meyarinlerin yüzleri bulanık görünüyordu ama büyük bir hızla şehir merkezine uçmaya devam ederken böyle küçük detaylara dikkat edecek hâlleri kalmamıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı, rüzgâr yüzünden sesini duyurmak isteyen Alex. Başka elementleri taşımayan valisyolunun onları düşmekten neden ve nasıl koruduğunu merak ediyordu.

“Sence?” diye sordu Meyarin, ona doğru dönerek. “Bütün ölümlüler böyle, zeki değiller midir?”

Alex ikinci kez bu genel ve küçümseyen soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Onun yerine nihai sonları olduğunu tahmin ettiği, tam karşısındaki yere baktı.

Meyarin sarayı, şehrin mücevheriydi. Gerçekten çok güzeldi, gökyüzüne doğru döne döne yükselen incecik kuleleri vardı. Saraya yaklaştıkça Alex, myroxun güçlü ışıltısını ve mimarının şık detaylarını daha iyi görebiliyordu.

Tam girişe geldiklerinde valisyolu hızını kesip durdu. Alex, “Vay canına,” diye iç çekti.

Altındaki bariyere hâlâ sıkı sıkı tutunan Jordan, “Bir daha söyle,” dedi.

Sarayın myroxtan yapıldığını zaten biliyorlardı ama *sadece* myroxtan yapılmakla kalmamıştı. Bu gümüş Meyarin metalinin üzeri, altından yapılmış asma tasarımları kaplıydı. Alex’in şimdiye dek gördüğü en nefes kesici manzarayı oluşturuyorlardı. Benzersiz ve muhteşem bir görkeme sahipti. En yaratıcı hayallerden fırlamış bir saraya benziyordu.

Alex bu mimari şaheseri günlerce izleyebilirdi ama Meyarin rehberleri, boğazını temizledi ve hepsinin hayranlık dolu bakışlarına son verdi.

“Beni takip edin,” dedi. “Söz verilmeden de konuşmayın.”

Alex ve dostları Meyarin’in peşinden parlak altın merdivenlerden çıktılar ve saraya doğru açılan devasa bir kemerli yola vardılar. Burası da myrox ve altından yapılmıştı. Girişin her iki yanında biri erkek, diğer kadın olmak üzere iki korkunç muhafız duruyordu. Myroxla karışık deri benzeri zırhlarının üzerinde kılıç ve bazı parlak silahlar asılıydı. Sırtlarına tüylü oklar ve yay bağlamışlardı.

İri yarı ve otoriter görünüşlerine rağmen dayanılmaz güzellik-
teydiler. Esmer olan erkek muhafız dev gibiydi. Hem uzun boylu
hem de çok kaslıydı. Omuz hizasında saçları, sert ve yakışıklı
yüzünde eğlenceli bir ifadesi vardı. Kadın ise dalgalı, siyah saçlara
ve son derece yoğun, çelik grisi gözlere sahipti.

Bütün ırkın bu kadar çekici olması hiç adil değil, diye düşündü
Alex.

"Kyia, frey de gearsa landi?" dedi erkek muhafız, Alex ve arka-
daşlarına merakla bakarak.

"Hireth en gartha de seafe lae nias," diye cevap verdi Meyarin
rehberleri. *"Taern de Raelia."*

Kadın muhafız kaşlarını çattı ve elindeki kılıcı tehdit eder gibi
havaya kaldırdı. *"Mae keare vars en hersan! Kyia, raesa felin de
oarna Raelia!"*

Meyarin rehber bir cevap verdi ve çelik gözleri öfkeyle parla-
yan kadın muhafız bir adım öne çıktı.

"Dur, Vaera!" diye emretti rehberleri, ciddi bir ses tonuyla.
Ortak dilde konuşması sayesinde Alex ve arkadaşları onun ne
söylediğini anlayabildiler. *"İnsanlar, sorgulanana kadar benim
korumam altındalar."*

"Ben senden emir almam, Kyia," diye çıkıştı kadın muhafız
Vaera.

"Ama benden alırsın," diyen başka bir ses duyuldu.

Alex sarayın girişinde beliren Meyarin'i görünce nefessiz kal-
dı. O... Vay canına, doğrusu tam olarak toparlayamıyordu. Gör-
düğü diğer Meyarinler kadar genç değildi ama onlar kadar güzel-
di. Uzun boylu, kendinden emin görünen bu adamın altın sarısı
saçları ve amber renkli sıcacık gözleri vardı. Üzerinden bilgelik ve
iyilik akıyordu. Her nedense varlığı, Alex'i rahatlatmıştı.

Derken adamın başındaki tacı fark etti.

"Diz çök, Vaera," diye emretti adam.

"Evet, efendim." Kadın, muhafız kılıcını indirdi ve saygıyla
eğilerek adamı selamladı.

"Kyia," dedi tacı olan Meyarin. "Yürüyüşe çıkmaya niyetlendiğimde kapımın önünde insanlarla karşılaşacakmışım demek. Umarım bu ölümlüleri şehrimde getirmek için iyi bir sebebin vardır?"

"Evet, kralım," dedi Kyia. "Sizinle özel olarak konuşmam gerek."

Alex, Kyia'nın krala gösterdiği saygı eksikliği karşısında çok şaşırdı ama bu, kralın pek umurunda değil gibiydi. Tek yaptığı düşünceli bir ifadeyle başını yana eğip, "Sen ve yanındakiler mi-safir odamda bana eşlik edebilirsiniz," demek oldu.

Kral içeriye döndü. Kyia kralın peşinden gitmeden önce, Alex ve arkadaşlarına imalı şekilde baktı.

"En azından ölmediğini öğrendik," dedi Jordan. "Bu iyi haber."

Jordan haklıydı... Bu iyi haberdi. Aven, babasını öldürmeye çalışmış ve onu hançerlemeyi başarmıştı. O yüzden Meya Kralı'nın sağ salim olduğunu görmek hepsini rahatlatmıştı.

Alex önce arkadaşlarının geçmesini bekledi. Onların peşinden gitmek için iki muhafızın yanından geçerken, erkek olanın kasıldığını hissetti. Neler olduğunu anlamak için başını çevirip adamın yüzüne baktığı anda, muhafız onu omzundan sertçe tutup kendisine doğru çevirdi.

"Nesin sen?"

Alex olduğu yerde donup kaldı. "Ben... şey...Ne?"

Muhafız onu sertçe sarsarak, "*Nesin sen?*" diye tekrar etti.

Adamın güçlü ellerinden canı yandığı için irkilse de Alex cevap vermeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun? İnsanım. Ölümlüyüm." Cümlesinin sonunda, *başka ne olacaktım ki?* dememek için kendini zor tuttu.

"*Garseth* gibi kokuyorsun," dedi muhafız, siyah gözlerini kısıp Alex'in gözlerinin içine bakarken.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Alex. Muhafız, onu daha da sert sıktı.

"Zain, bırak onu!" diye emretti, fırtına gibi yanlarına gelen Kyia.

"*Garseth rai tealon fera de leas,*" dedi erkek muhafız Zain, öfkeyle.

"*Caen de taris en loga,*" diye sert bir ses tonuyla cevap verdi Kyia.

Başını öfkeyle sallayan Zain, Alex'i bıraktı. Kızın eli, direkt, acıyan omzunu ovuşturdu.

Bunu fark eden Zain'in gözlerindeki ifade az da olsa yumuşadı. "Özür dilerim, minik insan. Beni hazırlıksız yakaladın."

"Muhafızların daima hazırlıklı olmaları gerekmez mi?" diye mırıldandı Alex, yavaşça.

Fakat Meyarinlerin ne kadar iyi duyduklarını, ancak Zain'in ağzını yamulttuğunu görünce hatırladı. *Uuuups.*

Alex herhangi bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadan Kyia araya girdi. "Gel bakalım, ölümlü. Kral bekliyor."

Alex bir daha omzundan tutulup çekileceğinden bu kadar endişelenmeseydi, devasa girişe adım attığında durup uzun uzun etrafı incelerdi. Ama şaşkın gözlerle etrafa bakınıp Kyia'nın peşinden telaşla giderken kendi ayağına takılarak sendeledi.

Bu sarayla kıyaslanınca D.C.'nin Tryllin'deki sarayı *hiç* ama *hiç* kalıyordu.

Kyia kilometrelerce uzuyormuş gibi görünen ve çok şık dekore edilmiş bir koridora doğru ilerledi. Neyse ki çok fazla yürümelerine gerek kalmadı. Muhafız açık bir kapının önünde durdu. Alex'in arkadaşları içerideki rahat görünümlü sandalyelere oturmuşlardı.

D.C., yanına oturan Alex'e, "Seni beklememize izin vermediler," dedi sessizce. "Orada ne oldu da geciktin?"

"Sadece bir yanlış anlaşılma," diye fısıldadı Alex. En azından bunun doğru olmasını umuyordu.

"Kyia, seninle biraz konuşalım," dedi kral ve ayağa kalkıp rehberleriyle birlikte yan odaya geçti.

Kyia aradaki kapıyı kapattıktan sonra arkadaşları, Alex'e döndü.

"Sence kaçalım mı?" diye sordu Jordan.

"Ne? Neden?" dedi Alex.

“Ne de olsa kutsal bir bölgeye izinsiz girerken yakalandık. Kyia’nın söylediğini duydun. Ölüm cezasına çarptırılabiliriz. Ben buna *iyi vakit geçirmek* demem doğrusu.”

“Hiç kimse bu yolculuğun kolay olacağını söylemedi, Jordan. Henüz gidemeyiz, bunu biliyorsun.”

“Neden?” diye araya girdi Bear.

“Öncelikle kapının kapalı olması bizi duymadıklarına anlamına gelmiyor. İkincisi, buraya bir sebeple geldim. Unuttunuz mu? İletmem gereken bir mesaj var. Ne olursa olsun kalmak zorundayım. Ama eğer siz kaçmak istiyorsanız, ben sizi kollarım.”

Bunu nasıl yapacağından emin değildi ama Jordan’ın yeteneği sayesinde üçü de görünmeden buradan çıkabilirdi.

“Asla,” dedi D.C., “Burada birlikteyiz.”

“Ama...”

Jordan, Alex’in sözünü kesti. “Dix haklı. Sen olmadan hiçbir yere gitmeyiz. Sen kalırsan, biz de kalırız.”

Bear da başıyla arkadaşlarını onayladı. Sonra dördü birden gergin bir sessizliğe büründüler. Saatler gibi gelen ancak sadece üç dakika süren bir bekleyişin ardından kapı açıldı ve Kyia ile kral geri geldiler. İkisi de oturmadı. Kyia volta atmaya, kral da Alex ile arkadaşlarına bakmaya başladı. Gözlerini Alex’e çevirdiğinde, Alex adamın ağır bakışları altında ezildiğini hissedip titrediydi. Gerginlik artıyordu. Alex sandalyesine sıkıca tutunup kralın söyleyeceklerini bekledi.

Kral nihayet ona bakmayı bırakıp, volta atmayı kesen ve yanına gelen Kyia’ya başını salladı.

“Meya’ya hoş geldiniz, genç ölümlüler,” dedi kral, şaşırtıcı derecede sıcak bir ses tonuyla. “Ben Kral Astophe, en güvenilir savaşçılarımdan biri olan Kyia ile zaten tanıştınız.”

Kral bir şey bekliyormuş gibi durdu ama Alex bunun ne olduğundan emin değildi. Zira diplomatik ilişkilerden pek anlamazdı.

“Yaptığımı yapın,” diye fısıldadı D.C. ve ayağa kalkmalarını işaret etti. Ayağa kalktıklarında D.C. eğilerek krala selam verdi, diğerleri de aynı şeyi yaptılar.

“Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz, Kral Astophe,” dedi D.C., saygıyla. “Benim adım, Prenses Delucia Cavelle ve bunlar da arkadaşlarım Jordan Sparker, Barnold Ronnigan ve Alexandra Jennings. Muhteşem şehrinizi ziyaret etmekten onu duyarız, ayrıca varlığınızla bizi yücelttiğiniz için kendimizi ayrıcalıklı hissediyoruz.”

“Güzel konuşuyorsun, genç prenses,” dedi Kral Astophe. “Fakat sözünü ettiğin onur ve ayrıcalığı izin alarak elde etmediniz. Kyia, sizi Raelia’da bulduğunu söyledi bana... En kutsal bölgede. Daha da kötüsü, içinizden birinin daha önce de o noktaya ayak bastığından söz etti.” Bunu söylerken Alex’e baktı. Alex gururlandı. “Kendinizi açıklama nezaketinde bulunursunuz belki?”

D.C., “Elbette, Majesteleri,” dedi. Ağzından bal damlıyordu. Alex, arkadaşının ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordu ama söyleyeceği şey her ne ise, daha çok hasara yol açacağını hissediyordu. “Bizler...”

“Bekle, Dix,” diye araya girdi Alex.

D.C. arkadaşına sözünü kesmemesi için yalvarır gibi, “Alex...” dedi.

“Burada olmamız benim hatam,” dedi Alex, çok alçak sesle... Gerçi Meyarinlerin süper duyma yeteneklerinden dolayı bunun pek de bir anlamı yoktu. “Sizi de kendimle birlikte sürükleyecek değilim.”

D.C. itiraz etmek ister gibi görünüyordu fakat sonra bedeni gevşedi ve başını öne doğru salladı.

Arkadaşına hafifçe gülümseyen Alex, krala dönüp adamın gözlerinin içine baktı. “Onları buraya ben getirdim. Hepimizi Raelia’ya ben getirdim. Eğer cezalandırılması gereken biri varsa, o da benim. Fakat oranın kutsal bir yer olduğunu bilmediğime lütfen inanın. Ve başımı kesmeden ya da beni asmadan önce, size acilen söylemem gereken bir şey var. Konu oğlunuzla ilgili...”

Kapı bir anda açılınca Alex korkudan yerinden sıçradı ve hızla arkasını döndü. Eşikte erkek muhafız Zain duruyordu. Burun deliklerinden dumanlar çıkan adamın alev alev gözleri Alex'i hedef almıştı.

"Efendim, kabalığımı bağışlayın," dedi, gözlerini Alex'ten ayırmadan. "Fakat bu insanın *garseth* ile bir ilişkisi olduğuna dair şüphelerim var."

Kyia, "Zain, bir daha bundan bahsetmeyeceğini söylemiştin," diye sinirli bir şekilde araya girdi.

"Sebepsiz yere bahsetmeyeceğimi söyledim," diye itiraz etti Zain ve köşede duran birini, iterek odanın ortasına getirdi. Bu başka bir Meyarındı. Büyüleyici, esmer yüz hatları vardı. Pis ve yırtık giysiler giymişti. Üstelik uzun zamandır duş almamışa benziyordu. El ve ayakları moxyreel ile zincirlenmişti. Bu, myroxtan yapılmış ve sadece myrox ile kırılabilen çok güçlü ve sağlam bir kabloydu.

"Onun burada ne işi var?" diye çıkıştı Kyia.

"Bu haini zindandan buraya ben getirdim. O kıza karşı kanıtım çünkü," dedi Zain.

Parmağıyla direkt Alex'i gösteriyordu. Alex'in yüreği ağzına geldi. Neler oluyordu?

"O kız bir *insan*, Zain," dedi Kyia.

"Öyle mi? Buna gerçekten inanıyor musun, Kyia? Benim gördüğümü ve kokladığımı sen de görüp koklamıyor musun?" Zain bakışlarını Alex'ten, Kyia'ya çevirdi. "O kız farklı ve bunu anlamamak mümkün değil."

Alex bunun üzerine gergin bir kahkaha patlattı.

"O farklı," diye onayladı Kyia. "Ama neden ve nasıl olduğundan emin değilim."

Zincirlenmiş Meyarin, cesur bir şekilde, "Ben size söyleyeyim," dedi. Adamın yağlı saçları dalgalar hâlinde yüzüne düşüyordu. Kurnaz bakışlarını Alex'in gözlerine dikti. Alex ürperdi. "Biz çok... *yakınız*, anlarsınız. Ama sen bunu zaten çoktan çözdün, öyle değil mi?"

"Size söyledim! O kız da bir *garseth*!" dedi Zain.

"Değilim!" diye öfkeyle cevap verdi Alex. "*Garsethin* ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Gel bakalım, kedicik," diye mırladı mahkûm. "Seni çok özledim. Sensiz hayatım bomboştu."

Alex hayretle bir çığlık attı. Tüm gözler onun üzerine odaklandığı için hiç kimse mahkûmun sırtıp ona garip bir şekilde göz kırptığını görmedi.

"Yalan söylüyor!" diye haykırdı Alex. "Bu adamı... Meyarin'i... *ya da her neyse...* daha önce hiç görmedim!"

"Niyx neden yalan söylesin ki?" diye üsteledi Zain. "Zaten ihaneti yüzünden mahkûm edildi. Yalan söylemek ona daha çok acıdan başka bir şey getirmez ama doğruyu söylerse içinde bulunduğu durum biraz daha rahat hâle gelir."

"Bu hiç mantıklı değil!" diye bağırdı Alex. "Ya yalan söyleyerek özel bir iyilik elde edeceğini düşünüyorsa? Onun sözüne karşılık benimki!"

Etrafındakilerin yüzlerinde hiçbir kıpırtı görmeyen Alex, derin bir nefes alıp kendini toparladı. Arkadaşlarının endişelendiklerini hissetti. Zain telaşlı, Kyia ise emin değildi. Mahkûm Niyx, çok eğleniyor gibiydi. Kral da olup biteni tartar gibi bakıyordu. Meya hükümdarı açıklama bekler gibi kaşlarını kaldırdı.

"*Niyx neden yalan söylesin ki* dedin, peki ya ben?" dedi mümkün olduğunca sakın konuşmaya çalışan Alex. "Neden sizi kandırmak isteyeyim?"

Zain öfkeyle güldü. "Bizden bir *garsethin* ne düşündüğünü anlamamızı mı bekliyorsun? Bu imkânsız. Böylesi karanlık bir şeyi ne bir Meyarin ne de herhangi bir canlı için isterim doğrusu."

"Eğer bu tartışmaya devam etmemi istiyorsanız, o zaman bana *garsethin* ne olduğunu açıklayın," dedi Alex.

"Alex, '*garseth*' Meyarin dilinde 'asi' demektir," diye fısıldadı D.C., korkuyla. "Senin, Aven'in asilerinden biri olduğunu sanıyorlar."



On Bir

Alex, yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Sürgün edilmiş prenslerinin adı geçince Meyarinlerin verdikleri öfkeli tepkiyi zar zor fark etti. Eğer onun Aven’la birlik olduğunu düşünüyorlarsa, Raeliada neden bulunduğu hakkında ne açıklama yaparsa yapsın, sonu kesin *ölüm* demekti.

“Böyle düşünmenize imkân yok...”

“Kanın tıpkı *garseth* gibi kirli,” diye araya girdi Zain. “Bunun inkâr edilecek bir yanı yok.”

Alex çıldırmış gibi başını iki yana salladı. Ama sonra neler olduğunu anladı. Gözleri kocaman oldu, elini kaldırdı ve avucundaki gümüş renkli yaraya baktı.

Korkusu ve şaşkınlığı, öfkesinin içinde kayboldu. “Ah, onu öldüreceğim. Ölümsüz olması ve *muharebe* konusunda yetersiz olmam umurumda değil... Onun işi *bitti*. Aptal Meyarinler hayatımı mahvediyor. Normal olmak istiyorum, bu çok şey mi yani?” Son cümlesini sanki ilahi bir güce söylüyormuş gibi, tavana bakarak söylemişti. Cevap gelmeyince derin bir iç çekip başını öne eğdi. “Sanırım bunu açıklayabilirim ama beni dinleyeceğinize söz vermelisiniz.”

“Sana hiçbir söz vermek zorunda değiliz, *garseth*,” dedi, tehditkâr biçimde bir adım öne çıkan Zain.

Alex de ona dik dik baktı. “O zaman sanırım Kütüphane’de bir kapı açarak onun Meya’ya geçmesini sağlamam için Aven Dalmarta’nın beni *talep etmek* adına eski bir kan bağı ritüeli yaptığını duymak istemiyorsunuz?”

Bu sözlerin ardından odayı gergin bir sessizlik kapladı.

“Zain, lütfen Niyx’i hücrelerine geri götür ve derhâl buraya dön,” dedi kral.

Gözleri şaşkınlıktan hâlâ fal taşı gibi açık olan muhafız, denileni yaptı.

Tekrar bir sessizlik oldu. Alex zaten Zain’in dönmesini beklemek zorunda oldukları için, diplomasiyi bir kenara fırlatmaya karar verdi ve bitkin bir şekilde sandalyesine gömüldü.

Muhafızın dönmesi neredeyse hiç vakit almamıştı. Gelirken de yanında yine birini getirmişti. Bu da bir başka Meyarin’di ama kesinlikle bir mahkûm değildi. Yeni gelen kişi uzun boylu, yapılı, parlak siyah saçlı ve sıcacık, altın renkli gözlere sahipti.

Kapı kapanınca, “Açıkla bakalım, küçük insan,” diye emretti kral. Şu anda bakışları daha öncekinden çok daha soğuktu.

“Öncelikle benim adım ‘küçük insan’ değil, Alex.”

D.C., Alex’in bu saygısızlığı karşısında irkildi ama muhafızla birlikte içeriye giren yeni Meyarin güldü. Kral da bu sözlerle pek alınmışa benzemiyordu.

“Lütfen bize hikâyeyi anlat, Alex,” diye bu kez daha kibar bir şekilde cevap verdi Kral Astophe.

Alex derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. “Aven’la ilk kez dokuz ay önce karşılaştım...”

Alex onlara sürgün prensle yaşadığı her şeyi anlattı. Neden onu *talep etme* teşebbüsünde bulunduğunu, sahip olduğu irade gücü sayesinde Aven’in kontrolünden nasıl kurtulduğunu açıkladı. Buz renkli hançerle sırtından bıçaklandığından söz etme zahmetine girmedi çünkü bunun alakasız olduğunu düşündü

ama onunla en son karşılaşmasını detaylı şekilde anlatıp, Aven'in en yeni tehditlerini de açıkladı. İş birliği yaptığı diğer yetenekli insanlardan da söz etti ve onların da uzun yaşamak gibi, bazı Meyarin özelliklerini nasıl aldıklarını anlattı. Kütüphane tarafından seçilmiş kişi olduğu için, Meyarinleri asi prens konusunda uyarmayı kabul ettiğini, o yüzden de şehirlerine bir kapı açtığını söyleyerek sözlerini bitirdi.

"...O yüzden buradayız. Kütüphane, Raelia'ya bir kapı açtı ve daha önce de söylediğimiz gibi buraya kasten gelmedik. Bizi öldürmemeye karar verirsiniz çok iyi olur."

Alex yüzünü buruşturdu ve sessizliğe gömüldü.

Birkaç gergin saniyenin ardından, Meyarinler kendi dillerinde birbirleriyle konuşmaya başladılar. Alex arkadaşlarına baktı.

"Fırsat varken kaçmadığımıza pişman olduğuna eminim," diye fısıldadı Jordan.

"Belki biraz," dedi Alex. Ama doğru şeyi yaptığını biliyordu. Artık Meyarinlerin, Aven'dan haberi vardı ve en önemlisi de buydu.

Konuşmaları bitince yeni gelen Meyarin birkaç adım öne çıkıp Alex'in önünde diz çöktü.

"Lütfen elini görebilir miyim, Alex?"

Adamın bu denli kibar olmasından dolayı mı, yoksa büyüleyici gözleri ve nazik yüz ifadesinden mi, bilinmez, Alex hiç tereddüt etmeden yaralı avucunu açıp uzattı. Adam kibarca kızın avucunu ışığa tuttu ve Aven'in hançeriyle kestiği gümüş renkli yarayı inceledi.

"Hemen iyileşti mi?" dedi meraklı bir ifadeyle.

"Sadece..." Alex durdu ve yutkundu. O korkunç âni hatırlamak ve sonrasında tekrar tekrar o âna geri dönmek, onu çok rahatsız ediyordu. "Sadece Aven kanlı ellerimizi birleştirdikten sonra."

Birleşen kırmızı ve gümüş renkli kanlarının kolundan aşağıya doğru damladığı o sahneyi hayatı boyunca unutmayacaktı.

Meyarin anlayışla başını salladı ve kızın elini bıraktı. Kyia'nın yanına gidip Zain ve kral ile konuşmaya başladı. "Aven'in kanı damarlarında dolaştığı için Alex de bir *garseth* gibi kokuyor. Fakat onunla iş birliği yaptığına inanmıyorum."

Alex kaşlarını çattı. "Hayır, bu doğru değil."

Meyarin ona şaşırarak baktı. "Yani Aven'in asilerinden biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ne? Hayır!" Alex telaşla başını iki yana salladı. "Aven'in kanının damarlarımda dolaştığı konusunda yanılıyorsunuz, diyorum. Bu... doğru değil. Fletcher -Akarnae'nin doktoru- benim tamamen kendim olduğumu ve endişelenecek hiçbir şey kalmadığını söyledi."

"Artık yönetilmiyor olabilirsin," dedi Meyarin, "ama Aven kendi kanıyla seninkini son derece karanlık bir ritüelle birleştirmiş. Onunla bağlan ya da bağlanma Meyarin kanı senin içinde dolaşıyor."

Alex odanın döndüğü hissetti. Oturuyor olmasına çok sevindi, aksi takdirde düşüp bayılabilirdi. Ya da kusardı. İkincisi daha güçlü bir olasılıktı.

Parmaklarıyla yüzünü ovuşturup, "Bu benim hayatım olmaz," diye fısıldadı.

D.C. arkadaşının sırtına elini koyup, rahatlamasını sağlamak istedi.

"Hey, bunun çok havalı olduğunu itiraf et," dedi Jordan. "Hiç kimse kolay kolay yarı Meyarin olduğu iddiasında bulunamaz."

Alex'in hızla solmaya başlayan yüzünü fark eden Bear, "Dostum, bence hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

"Ben yine de sözlerini doğrulamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Zain, diğer Meyarinlere. "Bağın izini görebiliyoruz ama asi prensin artık onu *talep etmediğinden* nasıl emin olabiliriz? Ya şu an onun kontrolü altındaysa ve rol yapıyorsa? Eğer gerçekten bir *garseth* değilse, bunu anlarız. Ama eğer öyleyse geç kalmış sayılırız."

"Bu, neden söz ediyor?" diye sordu Alex, arkadaşlarına ama hiç kimse bir şey anlamamıştı.

"Efendim, iddiasını doğrulamak için izninizi istiyorum," dedi Zain, doğrudan krala dönerek.

Kral Astophe, bakışlarını Zain'den Alex'e çevirdi, sonra da yeni gelen Meyarin'e baktı. Yeni gelen Meyarin, kralın sormadığı soruya omuz silkerek cevap verdi.

Tekrar muhafıza dönen kral, "İzin veriyorum," diye cevap verdi. "Ama, Zain, ne olursa olsun, onun insan olduğunu unutma."

"Onun kırmam," diye söz verdi Zain. "Sadece gerçeği keşfetmek için kibarca araştıracım."

Alex ürperdiğini hissetti. "*Onu kırmam.*" Bu ne demek oluyordu şimdi?

Kral başını salladı, Zain de eğilerek onu selamlayıp odadan çıktı.

"Gelin, ölümlüler," dedi Kyia, Alex'le arkadaşlarına ayağa kalkıp kendisini takip etmeleri için başıyla işaret etti. Kral ile diğer Meyarin onları geçirdi.

"Bu konuda kendimi hiç iyi hissetmiyorum," dedi Alex, arkadaşlarına.

D.C., "Yalnız değilsin," diye cevap verdi.

Hepsi birden koridora çıktıklarında altlarındaki kapı harekete geçti. Kendilerini havaya kaldıran valisyolunun gücünden dolayı Alex yine geriye doğru sendeledi. Fakat bu defa binanın *içinde* hareket ediyorlardı. Yani sanki açık camlardan geçer gibi duvarlardan geçtiler, bir şeyler yapmakta olan Meyarinlerin üzerinden uçtular, döne döne uzayan kulelerden birine doğru yükseldiler ve saydam bariyer, onları kocaman, kubbeli bir odaya indirdi.

"Kendime bunlardan bir tane *almalıyım*," dedi, yeniden ayaklarının üzerinde duran Jordan. Rüzgârdan dağılan saçlarını düzeltti. Alex bu yolculuk esnasında Meyarinlerin nasıl düşmeden sapasağlam durabildiklerini çok merak ediyordu.

Kocaman odaya şöyle bir bakan D.C., "Neredeyiz?" diye sordu. Odada, bu sekiz kişi haricinde başka hiç kimse yoktu ve kapı, jimnastik matı gibi bir şeyle kaplıydı.

"Burası en az kullanılan egzersiz odalarımızdan biridir," dedi Kyia. Bu sırada Zain de kendilerine en yakın olan başka bir kapıyı açıp gözden kayboldu.

“Egzersiz odası mı?” dedi Jordan. “Ne için egzersiz?”

Hiç kimse ona cevap vermedi ve Zain elinde bir kılıçla yanlarına geri döndü. Diğer eliyle belinde takılı duran hançerini çekti. Alex yan yana tuttuğu iki silahın da parlak Meyarin çeliğinden yapılmış olduğunu gördü. Silahlardan biri, dikkat çekici şekilde, diğerinden daha büyüktü.

Zain, hiç uyardırmadan, küçük olan silahı doğrudan Alex’e fırlattı. Karter’in öfkelenip geçmişte ona aynı şekilde bir şeyler fırlatması sayesinde refleksleri çok gelişmiş olan Alex, hançeri hemen yakaladı.

“Hey, dikkat et. Biri yaralanabilir,” diye kızdı.

Ve Zain’in kılıcı, göz açıp kapayana kadar, Alex’in gövdesine doğru kükreyerek inmeye başladı.

Alex içgüdüsel bir şekilde geriye sıçradı ve Zain’in yapmayı planladığı şeyi savuşturmayı başardı. Fakat arkadaşları yanındaydı ve eğer Zain onunla dövüşmeyi planlıyorsa, Alex bu süreçte hiç kimsenin zarar görmesine izin veremezdi.

“Gel bakalım, sersem,” diye homurdanıp, arkadaşlarının yanından uzaklaştı. Süngerimsi mata varana kadar koştu. Artık diğerleriyle arasında güvenli bir mesafe oluşmuştu. “Eğer kavga istiyorsan alırsın.”

Zain’in onu kovaladığını duymamıştı. Arkasını döndüğünde, tam karşısında olduğunu gördü ve bağırılmamak için kendini zor tuttu. Kılıç dövüşünde bir Meyarin’e karşı savaştığını fark eden Alex, korkusuna yenik düşmemeliydi.

Of, ben öldüm, diye düşündü.

Zain’in kılıcı yine onu ikiye bölmek için üzerine inerken, Alex bu defa kendi hançeriyle karşılık verdi. Adamın güçlü darbesiyle Alex sendeledi ama tekrar dengesini buldu ve iki eliyle kılıcı tutup adamın doğaüstü gücüne karşı koymayı başardı. Ancak sonraki hamlesinden emin olamadı. Meyarin’e saldırmak istemiyordu ama eğer alternatifi ölümse, o zaman geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Savunma, diye karar verdi. Adamın saldırılarına karşı kendini savunacak ama kendisi de saldırıya geçip onu kıskırtmayacaktı.

Takip eden birkaç dakika içinde Alex neredeyse birden fazla şekilde ölümle burun buruna geldi. Konu bir Meyarin'le dövüşmek olduğunda "savunma yapmak" söylendiğinden çok daha zordu. Zain şimdiye dek dövüştüğü herkesten -Karter da dâhil- daha güçlü, daha hızlı ve çok daha deneyimliydi. Alex, üzerine doğru gelen kılıcı çoğu kez neredeyse göremedi. İçgüdüğü ile yaptığı savunma hamleleri sayesinde, bacakları bedeninden ayrılmadı.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu, küçük *garseth*?" diye dalga geçti Zain.

"Sana söyledim," dedi adamın kılıcından kaçmaya çalışan Alex, nefes nefese, "ben *asi* değilim!"

"Ama şimdiye dek karşılaştığım tüm ölümlülerden çok daha ateşli ve kuvvetli dövüsyorsun!" diye cevap verdi Zain.

"Ben... Ne?"

Adamın sözleri onu hazırlıksız yakaladı ve Zain'in hamlesine karşı silahını son saniyede kaldırdı. Adamın hareketini engellemeye çalışırken, Zain'in bacağına uzatıp kendisine çelme taktığını fark edemedi ve kapıya çarptı. *Sandığı kadar yumuşak olmayan kapı* Alex'in üzerine düştü. Kızın silahı elinden fırladı.

Zain kaderini mühürlemek için kılıcını Alex'in üzerine indirmek yerine, elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti.

"Şey, sağ ol," dedi Alex, elini zonklayan başına bastırarak. Evet, bu mat hiç de sünger gibi yumuşak değildi.

"Bir şey değil, küçük insan," dedi Zain, sırtarak.

Adamın onu öldürmekten neden vazgeçtiğini Alex de bilmiyordu ama bu konuyu sorgulamaya da hiç niyeti yoktu... Elinde silahı olmadan asla. Hatta Zain artık onun hayatını tehdit etmediği için de şu "küçük insan" lakabına bile takılmadı.

Zain eğilip Alex'in düşürdüğü silahı yerden aldı ve kızı arkadaşlarının yanına götürdü. Alex, adamın *iki* silahla birlikte gelmesinden rahatsız olduğu için telaşla dostlarının yanına koşarken, Zain de diğer Meyarinlerin yanına gitti.

Bembeyaz olan D.C., "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi boynunu kütleten ve sanki bir kemiği yerine oturtmuş gibi hisseden Alex.

"Bu *muhteşemdi*," dedi, kıza hayranlıkla bakan Jordan. "Cidden... Daha önce hiç böyle bir şey görmedim!"

Alex ona döndü. "Sen neden söz ediyorsun? Bu kesinlikle muhteşem falan *değildi*."

"Bizim açımızdan çok harikaydı, Alex," dedi Bear. "Böyle dövülebildiğini hiç bilmiyorduk."

Doğru kelimeleri arayan Alex, sonunda sakinleşti. "Hâlâ öğrenecek çok şeyim var."

"Aynen öyle, küçük insan," dedi sohbetlerini bölen Zain. Belli ki Meyarinlerin özel konuşmaları bitmişti. "Ama doğru yoldasın."

Alex bu beklenmedik iltifata ne cevap vereceğini bilemedi, o yüzden sessizce, "Şey... Teşekkür ederim," demekle yetindi. Sonra Meyarinlere döndü.

"Ne kadar 'eğlenceli' de olsa bu egzersizin bir nedeni olduğundan eminim. Bilmeniz gereken şeyi buldunuz mu?"

"Aven'in kontrolü altında olup olmadığını test ediyorduk," dedi, zümrüt gözleriyle düşünceli bir şekilde Alex'e bakan Kyia.

"Peki, ne karara vardınız?"

"İrkından beklenmeyecek kadar iyi dövüştün," diye cevap verdi Zain. "Gelecek vad ediyorsun ama gücün ve yeteneklerin kendi kontrolün altında. Yani asi prensin etkisi altında değilsin."

Alex gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bunu onlara zaten söylemişti ama onlar inanmamıştı. Fakat tehlikesine ve az evvel yaşadığı rahatsız duruma rağmen, bunu kontrol etmek zorunda olduklarını da anlıyordu. Her ne kadar kontrol etme yöntemlerinden pek hoşlanmamış olsa da.

"Çok rahatladım," dedi Jordan, neşeyle. "Kötü bir tiranın etkisi altına girmiş bir dostumun olması çok kötü bir şey olurdu. Aslında harika bir anekdot ama kesinlikle idealimdeki şey değil."

"Jordan, cidden sus," diye mırıldandı D.C., başını iki yana sallayarak.

"Çok asil bir heyecan söndürücüsün," diye iç çekti Jordan. Ama sonra yüzündeki neşeli ifade geri döndü. "Şimdi ne olacak? Gitmeden önce Meya'yı gezebilecek miyiz?" Arkadaşları konuşurken, Alex ismini bilmediği Meyarin'in gözlerini üzerinde hissetti. Adam sanki bir şey arıyormuş gibi onu izliyordu.

"Eğer sakıncası yoksa bir şey denemek istiyorum?" dedi ve Alex cevap vermeden önce, onayını ister gibi krala döndü. Kral başını öne doğru salladı.

Kral çoktan izin vermiş olmasına rağmen hâlâ neden kendisinden de cevap beklendiğini merak eden Alex, "Şey, olur," dedi.

Meyarin onu diğerlerinin yanından alıp tekrar matın üzerine götürdü. Alex'in kalp atışları hızlanmıştı. Meyarin sanki bu atışları duymuş gibi hafifçe gülümsedi. *Belki de duymuştur*, diye düşündü Alex. Meyarin'in ne kadar iyi duyabildiği hakkında net bir fikri yoktu.

Adam daha önce gibi yine kibar bir şekilde, "Endişelenme, Alex," dedi. "Sadece küçük bir deney."

"Ne tür bir deney?" diye sordu, adamın giysilerinin içinden uzun bir şey çıktığını gören Alex. Zain gibi tepeden tırnağa zırh giymemiş olmasına rağmen, üzerindeki siyah giysiler fantastik bir filminden fırlamış gibi görünüyordu. Eksik olan tek şey pelerindi.

"Gençliğimin büyük bir kısmını Aven Dalmarta ile geçirdim," dedi Meyarin. "Onu kanının kokusunu çok iyi bilirim, zaten senin damarlarında dolaştığını da sana bu nedenle ben söyledim. Seni kontrol edebildiğine inanmıyorum -zira aktif çalışan zihninin onun *talebinden* bağımsız olduğu ortada- ama damarlarındaki kanının sana bir etkisi olup olmadığını merak ediyorum. Bu hipotezimi test etmek isterim."

"Peki, hipotezin neymiş?" diye sordu Alex. Bir yandan da daha ne kadar yürüyeceklerini merak ediyor ve arkadaşlarının yanına geri dönmek istediğini söylesem mi söylemesem mi diye düşünüyordu.

“Test ettikten sonra söylerim.”

Alex bu cevaptan hoşlandığından emin değildi. “Bir ismin var mı?”

Adam ona döndü ve -nefes kesici güzelliğiyle- gülümsedi. “Var.”

“Nedir?”

“Diğerlerinden çok uzaktayız,” dedi sorudan kaçınarak. “Ama ne olur ne olmaz...”

Adam biraz geri çekilip kapının önüne diz çöktü ve şifreli bir ritimle parmaklarını mata bastırdı. Tekrar ayağa kalktığında kapı titremeye başladı ve ışıldayan bir myrox, bariyer ayaklarının altından yükselip ikisini de aşılmaz bir kubbenin içine aldı.

Alex üzerlerine inen bu mühürlü güç kalkanına gerilerek baktı. Parlak barikatın arkasını göremiyordu ve arkadaşlarıyla diğer Meyarinlerin de onları göremediklerinin farkındaydı.

“Immm... Bu, planladığın şey hakkında kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor.”

“Sorun yok, Alex,” dedi adam, onu rahatlatmak için. “Bariyer seni korumak için. Eğer haklı çıkarsam, diğerlerinin karanlıkta kalmaları çok daha iyi olur.”

“İnsanların şifreli konuşmasından nefret ederim,” dedi rahatsızlığı ve korkusu gittikçe artan Alex.

Meyarin güldü. Bu sıcacık gülümseme, Alex’e güneş ışığını hatırlatacak kadar tuhaftı.

“Benim de çok sevdiğim söylenemez,” dedi. “Nişanlım bana o kadar az bilgi verir ki beni delirtir. Mantıklı olan her küçük detayı da kendine saklar. Kendisi şifrecilik sanatında ustadır.”

Alex suratını astı. “Şifrecilik diye bir sanat yok.”

“Olabilirdi.”

“Ama yok. Bu arada, bunu neden yaptığını da bilmiyorum.”

Adam yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğdi. “Ne yapıyorum?”

“Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.”

“İşe yarıyor mu?”

“Evet,” dedi kendisini çok daha rahatlamış hissedenden Alex.

“Güzel. Şimdi dön de gözlerini bağlayabileyim.”

Hoşça kal rahatlık.

Adam, kızın tedirgin olduğunu görünce, “Kötü bir şey olmayacağına söz veriyorum,” dedi.

Alex nedense bu uyumlu Meyarin'e inandı. Zira adam hem sıcacık gülümsüyor hem de çok kibar davranıyordu. Derin bir nefes verdi ve içgüdülerinin haklı çıkmasını umarak arkasını döndü.

“Gözlerini kapat,” dedi adam ve Alex yanaklarından yukarıya doğru çıkan kumaş parçasının hafifçe bağlandığını hissetti. Adam sonra Alex'in omzuna elini koydu ve yüzünü tekrar kendisine döndürdü.

“Şimdi ne olacak?” dedi Alex, tedirgin bir sesle.

“Şimdi reflekslerinin ne kadar iyi olduğunu göreceğiz.”



On İki

Ayakları yerden kesilip düşene kadar hissettiği tek uyarı, ani bir esinti oldu.

“Hey!” diye haykırdı. “Sen ne...”

Nedenini bilmeden yerde yuvarlandı ve *tak* diye duyduğu sestten tam zamanında kaçmayı başardı. Evet, daha bir saniye önce yattığı yerden gelen sestten.

“Derin bir nefes al, Alex,” dedi Meyarin. “Her şeyi bırak ve çevrendeki havayı *hisset*.”

“Neden söz ettiğini bilmi...” Cümlesini bitiremeden bir gürültü duydu ve yine yuvarlanarak kaçtı ama bu kez ayağa fırlaması için gereken momentumu da kullandı. Göz bandını açmaya çalıştı ama olmadı. Başından çıkarmayı denediğindeyse bandın olduğu yerde sıkıştığını fark etti.

“Çıkar şu şeyi gözümünden!”

“Sakin ol ve dikkatini ver,” dedi Mayerin, nazik ama ciddi bir ses tonuyla. “Nefes alıp *dinlemelisin*.”

“Ne yapmaya çalıştığını anlamıyo...”

“Dinle, Alex,” diye sözünü kesti adam. “Sadece *dinle*.”

Adamın ses tonu, Alex’in itirazlarını durdurdu. Yapmaya çalıştığı şey her ne ise önemli gibi görünüyordu, üstelik başından

beri Alex'e çok nazik davranmıştı. Alex de en azından adamın, kendisinden istediği şeyi yapmayı *deneyebilirdi*.

"Tamam ama bana bir saniye ver. Zira kalp atışlarım yüzünden hiçbir şey duyamıyorum."

Birkaç derin nefes alıp odaklanmaya çalıştı. Şu an için görmüyor olabilir ama diğer duyuları gayet iyi çalışıyordu. O yüzden ayaklarının altındaki matın hafifçe kaydığını hissedince, Meyarin'in ona verdiği vaktin dolduğunu anladı.

Fakat bu kez hazırды.

Matın hareketi, adamın ona hangi yönden saldıracağını haber veriyordu ve adamın pozisyonu doğrultusunda esen rüzgârdan, Meyarin'in kollarını yüzüne doğru salladığını anladı. Eğilmek yerine ellerini öne doğru uzattı ve kollarıyla adamın yumruklarını savuşturdu. Gerçi Meyarin'in gücünü hesaba katmadığı için bu çok da iyi bir fikir sayılmazdı, o yüzden tek yapabildiği yaralanmamak adına kendisini korumak oldu.

O andan sonra Meyarin'in ona saldırdığını her *hissettiğinde* eğildi, zıpladı ve yuvarlanarak yolundan çekildi. Adam bazen ona vurmayı başardı ama genelde Alex, içgüdüleri sayesinde tam zamanında kaçmasını bildi..

Rakibi, "Harika gidiyorsun, Alex," dediğinde, kız bu "deneyi" daha ne kadar sürdüreceklerini merak etti. "Şimdi daha zor bir şey deneyip neler yapacağını görelim."

Adamın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ta ki birbirine çarpan bir metal sesi duyana kadar. Adam kınından bir kılıç çekti.

"Ciddi olamazsın!" diye haykırdı Alex.

Çeliğin keskin ucunun havayı yararken çıkardığı sestten adamın çok ciddi olduğunu anladı.

İçgüdüleri, eğilerek kılıçtan kaçmasını söyledi. "Beni öldüreceksin!"

"Sadece konsantre ol. Zihnini aç ve dinle," dedi adam.

“*Dinle* demeyi kes.” Adamın üzerine doğru geldiğini hissedince geriye doğru zıpladı. “Bırak da seninle adil dövüşeyim. Bana bir kılıç ver ve gözlerimi aç. Sen Meyarin’sin... Yine de kazanırsın.”

“Eğer bir kılıcın varsa memnuniyetle kullanabilirsin,” dedi adam. “Ve eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bil ki ben de en az senin kadar körüm.”

“Ne!” diye haykıran Alex, yere düştü ve yuvarlanarak kaçtı.

Adam onunla gerçekten gözlerini bağlamış vaziyette mi dövüşüyordu? Offf, bu işi *fena* hâlde batıracaktı.

“Hissedemiyor musun, Alex?” diye sordu adam ve Alex adamın silahının yine üzerine doğru geldiğini hissetti. Fakat bu defa korkudan dikkati çok dağılmıştı ve kılıç, koluna değdi. Eti çizilen Alex, acıyla tısladı.

“Bunu kesinlikle hissettim,” dedi. “Çok yaklaştın, dostum.”

“Dostum mu? Gerçekten mi?” dedi adam, neşeyle.

“Bana ismini söylemedin,” dedi, adamın kılıcından kaçmak için geriye doğru zıplayan Alex. “Peki, şu an tam olarak ne hissetmem gerekiyor?”

“*Her şeyi.* İçgüdülerinin seni yönlendirmesine izin ver.”

“Başından beri ne yaptığımı sanıyorsun? Bir denizaltı inşa ettiğimi mi?”

“Tamamen bırakmıyorsun, Alex. Dinle. Hisset. Deneyimle.”

Alex hareket etmeyi kesti, sadece kılıcın geldiğini hissedince eğildi ve odaklanmaya çalıştı. “Deneyleri” esnasında birkaç kez adamın ne demek istediğini anlamıştı. Doğal bir içgüdü, kontrolü ele aldı ve Alex’in anlamadığı ancak mantıklı olan bir şekilde hareketlerini yönlendirdi. Bu duyguyu nadiren hissetmiş, diğerlerinde de sadece şanslı olduğu için saldırılardan kaçmayı başarmıştı. Ama artık Meyarin’in elinde kılıç olduğundan, oynadıkları oyun değişmişti ve Alex sayı yapmaya *fena* hâlde hazırды. Savunma pozisyonu alıp duyularının sınırlarını test etme vakti gelmişti.

Alex adamın tekrar üzerine geldiğini hissettiğinde, kılıçtan kaçmak için çömeldi ve onun taktiğini kullanıp bacağını uzatarak Meyarin'i yere devirdi. Bu hamlesi biraz işe yaradı ve adamın diz üstü yere kapaklandığını hissetti. Fakat Meyarin çabucak kendine geldi ve ayağa fırlayıp dövüşmeye devam etti. Alex adamın etrafında döndü, eğilerek kılıcından bir kez daha kaçtı ve sırtına atlayıp bacaklarını adamın gövdesine sararak, kılıcı tutan koluna yapıştı. Fakat adam Alex'e göre çok güçlüydü ve kızı kolayca üzerinden atıp yere fırlattı.

Alex beklediğinden daha sert bir şekilde mata çarptı, başı dönüyordu. Tüm "dinleme" becerileri yok olmuştu. Tamamen kendine geldiğinde, tek bildiği, doğrudan başının üzerinde doğru inen bir kılıç olduğuydu.

Alex'in kaçacak vakti olmadı, tek yapabildiği şey yüzünü korumak için kolunu kaldırmak ve Meyarin'in durmasını umut etmek oldu. Fakat bileğinde hissetmeyi beklediği o acı hiç gelmedi. Onun yerine metalik bir çarpışma sesi duyuldu ve Alex, elindeki çeliği hissetti.

O kadar şaşırdı ki avucunda tuttuğu kılıcı -Meyarin'in kılıcı taradından kesilmekten onu koruyan kılıcı- neredeyse düşürecekti. Bu kılıç da nereden çıkmıştı?

"Benden kaçıp duruyordun," dedi Meyarin. Alex adamın sesindeki heyecanı hissetti. "Artık *gerçekten* deney yapabiliriz."

Ona dur diyecek fırsatı bile olmadı. Kısa bir saniyeliğine adamın kılıcı iten gücünün altında ezildiğini hissetti. Meyarin ona tekrar saldırdı. Alex yuvarlanarak kenara çekildi ve ayağa fırlayıp kılıcını kaldırdı.

İşte o an dünyaya bakış açısı tamamen değişti.

Hâlâ hiçbir şey göremiyordu ama buna ihtiyacı yoktu. Her şey büyütülmüş gibiydi. Duyuyor, hissediyor, kokluyor ve çevresini saran havanın tadını alabiliyordu. Duyuları, gözleri açıkken göremeyeceği kadar mükemmel bir resim çiziyordu. Bir anda *farkına vardı* ve bu onu güçlü kıldı. Yenilmez. Ve Meyarin, kılıcını üzerine salladığında, Alex adamın hamlelerini defalarca kez karşıladı.

Saldırdılar, savuşturdular, engellediler ve yönlendirdiler. Döndüler, zıpladılar, eğildiler ve yuvarlandılar. Alex aldığını veriyordu, daha önce bir kılıçla kendisini hiç bu kadar yetenekli hissetmemişti. Sonunda kavgalarını bitiren şey, Alex'in insani zayıflığı oldu. O kadar nefes nefese kalmıştı ki havayı ciğerlerine güçlükçe çekiyordu.

"Yeter," dedi Meyarin. "Sanırım hipotezimin doğru olduğunu kanıtladık."

Alex kendini yere atıp kılıcını bıraktı ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Birkaç saniye sonra Meyarin, Alex'in göz bandını çıkardı. Alex etraflarını saran kör edici parlaklıktaki myroxa gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

Yanına oturan rakibinin de birkaç yara aldığını fark etti. Meyarin onun kadar nefes nefese kalmamıştı ama normalden daha hızlı soluduğu kesindi.

"Neden soluğun kesildi?" dedi derin derin nefes almaya devam ederken. "Sen bir Meyarin'sin."

"Sen de bir Meyarin gibi dövüştün," dedi adam, gülümseyerek. "Bu inanılmazdı, Alex."

"Nasıl yani?" diye sordu hiçbir şey anlamayan Alex. Kavgaları ona bir fırtına gibi gelmişti ama herhalde gözleri bağlı olduğu içindi, öyle değil mi? Duyuları, şey, yani her şey çarpılmıştı... Değil mi?

"Hipotezimin," dedi adam, "ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Kesinlikle," diye tereddüt etmeden cevap verdi.

"Damarlarındaki Meyarin kanının -yani Aven'in kanının- kullanılıp kullanılamayacağını test etmek istedim."

Sakinleşmeye başlayan Alex, kalp atışlarının bir anda yeniden hızlandığını hissetti. "Ne diyorsun sen?"

"Alex, ben senin dilediğin zaman Aven'in Meyarin özelliklerine ulaşabileceğine inanıyorum," dedi. "Fakat bunu ancak çok zorlandığında yapabilirsin. O yüzden gözlerini bağladım... Bazen sadece gördüklerimize güvenir ve hissettiklerimizi fark etmeden kaderin fırsatlarını kaçıırız."

“Ama sen de göremiyordun,” dedi, adamın riskli davranışlarını hatırlayınca onu suçlar gibi konuşan Alex.

“Ben daha önce de benzer egzersizlerde yer aldım. Sana zarar gelmesine asla izin vermezdim. Aslında tek bir potansiyel tehlikeyle karşı karşıya kaldın ve o an kılıcını çekerek beni çok şaşırttın.” Matın etrafına bakıp ekledi: “Kılıcın çok güzel şarkı söylüyor. Bakabilir miyim?”

Alex adamın bu sözlerini anlamadı ve kaşlarını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı. Sonra da kılıcı koyduğu yere döndü. Ama ortalıkta hiçbir şey yoktu.

“Ben... şey... ııııı...”

Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Neyse ki Meyarin ona gülümseyip, “Merak etme. Kılıcını senden alacak değilim. O kadar iyi kullandın ki eğer istediğin buysa onu saklamayı hak ettin,” dedi.

Meyarin ayağa kalkıp Alex’e elini uzattı. Çevrelerini saran bariyeri indirmek için yine tempolu bir şekilde parmaklarını mata bastırdı. “Eminim, burada ne yaptığımızı merak etmişlerdir.”

“Onlara ne söyleyeceksin?” diye sordu, devasa egzersiz odasının en uç köşesinde kendilerini bekleyenlerin yanına gitmek için Meyarin’i takip eden Alex.

“Sadece, gözlerin kapalıyken dövüş becerilerini görmek istediğimi.”

“Hipotezini *yanındakilerin* bilmelerini istemiyor musun?” diye sordu Alex. Kral da dâhil diğer Meyarinleri nasıl adlandırması gerektiğinde emin olamıyordu. “Onlara güvenmiyor musun?”

Yürürlerken, adam, dönüp Alex’in gözlerine baktı. “Güvenmediğim, yanımdakiler *değil*.”

Bu imalı sözleri hemen anlayan Alex arkadaşlarını savunmak için ağzını açtı ama adam konuşmaya devam etti.

“Söylediğin ya da yaptığın şeylere bir etkim olmadığının farkındayım, Alex ama az evvel keşfettiğimiz şeyi hiç kimseye anlatmamayı özellikle tavsiye ederim. Eğer Aven, sana istemeden geçirdiği yeteneklerini duyacak olursa, sana ulaşmak için ne gerekirse yapar.”

“Zaten yapıyor,” dedi Alex. “Beni öldürmek istediği sır değil.”

“Doğru olabilir,” dedi Meyarin, uzanıp kızı durdurarak. “Ama eğer ona karşı oluşturduğun bu tehdidi öğrenecek olursa, planlarını mahvetmemen adına daha da fazla zorlar.”

“Ben mi? Ona tehdit mi oluşturunuyorum?” Alex bir kahkaha patlattı. “Sen deli misin?”

“Damarlarındaki kan sayesinde *onun* ölümsüz yeteneklerini kullanabilirsin... Genel Meyarin özelliklerini değil ama Aven’in şahsi genetik özelliklerini. Gücün, hızın, kuvvetli duyuların; tüm bunları Aven’in Meyarin ırkından miras aldığı kanı sayesinde kullandın. Her ne kadar bir bağınız olmasa da ikiniz arasındaki bu bağlantı...” Adam durdu ve başını iki yana sallayıp Alex’e şefkat dolu gözlerle baktı. “Alex, sen onun *talep ettiği* diğer kurbanları gibi değilsin. Sen onun gücünü onunla *paylaşıyorsun*. Ne kadarını paylaştığını ancak zaman gösterecek. Ama sahip olduğun bu potansiyel, seni bir tehdit hâline getiriyor. Buna hiç şüphe yok.”

Alex yine kusacak gibi hissetti. “Ama ben... Ben güçlü değilim. Aven’la alakam yok. Ben, sadece benim.”

“Üzgünüm, Alex,” dedi adam, son derece kibar bir ses tonuyla. “Ama dövüşürken üzerinden sızdığını hissettiğim şey, kesinlikle onun gücüydü. Bu kadarının doğru olduğunu söyleyebilirim.”

“Ama... ama artık beni yönetemiyor ki!” dedi Alex, neredeyse histerik bir şekilde. Sonra hafif bir çığlık attı. “Bir dakika... Yani şimdi bu, benim de senin gibi olduğum anlamına mı geliyor? Ölümsüz müyüm? Artık *insan* değil miyim?” Küt küt atan kalbiyle tüm korkularını dökmeye devam etti: “Bana, Meyarin özelliklerine ulaşabileceğimi söyledin ama bunu sürekli yapmayacağım herhalde, değil mi? İçimdeki bu gücün uykuda olduğunu söyledin, değil mi?”

“Alex, nefes al.” Adam ona rahatlatıcı bir bakış attı. “Sen kesinlikle onun kontrolünde değilsin ve kesinlikle bir insansın. Aven’in gücüne asla dokunmamayı da seçebilir ve normal bir hayat yaşayabilirsin. Eğer damarlarındaki kanın sınırlarını test

etmeye karar verirsen, yine de hâlâ ölümlü olacaksın çünkü Aven'in yaşam gücüne bağlı değilsin. Ancak Aven, gücünün senin damarlarında dolaştığını öğrenecek olursa, o zaman seni öldürmeyi ya daha çok isteyebilir ya da seni planlarına dâhil etmek için manipüle etmenin bir yolunu bulur. Ben de o yüzden bu bilginin sadece birkaç kişi arasında gizli kalması gerektiğine inanıyorum. Seni güvende tutmak için... En azından daha güvende."

Alex biraz durup adamın söylediklerini anlamaya çalıştı, sonra da sakinleşmek için kendini zorladı. "Ama ben arkadaşlarıma güveniyorum. Onlardan hiç sır saklamam," dedi.

"Lütfen, Alex," dedi adam, anlaması için yalvarır gibi. "Kanın hakkında onlara hiçbir şey söyleme. En azından biz daha fazlasını öğrenene kadar."

Alex adamın gözlerinde son derece samimi bir endişe gördü... Adam onun için endişeleniyordu. O yüzden çok zor da olsa, başını *tamam* der gibi salladı. "Onlara şimdilik anlatmayacağım ama gelecekte kullanmak üzere, hakkımı şimdilik kenara koyuyorum."

Rahatlayan adam, tuttuğu nefesini verdi ve ona gülümseyerek, "Bunu kabul edebilirim," dedi.

Anlaşmaya varıp konuşmalarını bitirdikten sonra Meyarin yürümeye devam etti.

Neredeyse arkadaşlarının yanına varmışlardı. "Bunca şeyden sonra bana hâlâ ismini söylemeyecek misin?" diye sordu Alex. "Neredeyse kafamı uçuracaktın. Herhalde ismini öğrenmeyi hak etmişimdir."

Meyarin güldü ve ona yan yan baktı. "İsmim, Roka."

Roka. Güzel bir isimdi.

Ve Alex'in daha önce duyduğu bir isim.

Bu ismi bir yerlerden tanıdığını düşündü ve nihayet bir şeyler hatırladı.

"*Prens Roka?*" diye haykırdı hayretle. "Sen Aven'in *erkek kardeşisin?*"

Roka, kızın bu tepkisine güldü ama arkadaşlarının yanına vardıkları için cevap verme fırsatı bulamadı. Arkadaşları da Alex'in haykırışını duymuş olmalıydılar çünkü fal taşı gibi açılmış gözlerle Meyarin'e bakıyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kral.

Alex elinde olmadan Astophe'yi dikkatle inceledi ve onunla Aven ve Roka arasındaki benzerliklere baktı. Roka, babasının o asil ve krallara özgü duruşunu almıştı ama siyah saçları annesine çekmiş olmalıydı. Aven'in saçları da da kralınki gibi altın sarısıydı. Alex şu ana kadar iki kardeş arasındaki tek ortak benzerliğin gözleri olduğunu fark etti ama gözlerini de kraldan almamışlardı. Aslında bu benzersiz renkten Roka'nın kim olduğunu daha önce anlaması gerekirdi ama yaşanan onca şey yüzünden benzerlikleri fark edecek hâli kalmamıştı. Bildiği tek şey, altın sarısı gözlerin Meya'da bir norm olduğuydu. Ayrıca Roka'nın görünüşünde -ya da karakterinde- en azından Alex'in bakış açısına göre, kötü kardeşinden eser yoktu.

"Her şey yolunda," dedi Roka, babasına. Alex ilk etapta neden soru sorduklarını merak etti.

O sırada D.C. yanına gelip Meyarin'in kılıcıyla çizilen kolunu sıvazlayınca Alex irkildi.

"Kanaman var," dedi D.C., "Neden?"

"Daha da ilginç," diye ekledi Jordan, "*onun* neden kanaması var?"

Alex başını çevirince, Roka'nın kollarının çeşitli yerlerinden hafifçe akan gümüş renkli kanları gördü. Adamı kılıcıyla çizmiş olmalıydı. Roka'ya özür diler gibi baktı ve Meya tahtının varisinin kanını akıtmanın cezasının ne olduğunu merak etti.

Alex'in yüzündeki ifadeyi gören Roka gülümsedi çünkü muhtemelen kızın ne düşündüğünü tahmin etti. Onu gülümseyerek rahatlatmaya çalışsa da diğer Meyarinlerin de şaşkınlık içinde Roka'nın yaralarına bakıyor olmaları, Alex'in tedirginliğini dindirmedi.

“İkimiz de gayet iyiyiz,” diye tekrar etti Roka. “Alex’in dövüş becerilerini bizzat kendim görmek istedim. Haklıydın, Zain. Alex çok etkileyici biri... En azından bir insan için. Fakat daha öğrenecek çok şeyi var.”

“Şeni nasıl yaraladı?” diye merakla sordu Kyia.

“Gözlerim bağlıydı.”

Bu cevap, Alex’in arkadaşları için yeterli bir açıklama olsa da diğer Meyarinler, Roka’ya şüpheyile baktı. Süper algıları, Alex ile Roka’nın arasında geçen konuşmayı duymalarını sağlamış olabilirdi. O yüzden Alex’in damarlarında dolaşan Aven’in kanı hakkındaki her şeyi biliyorlardı. O güzel yüzlerinde meraklı bir ifade vardı.

“*Trae selve raen de linare,*” dedi Roka, sessizce ve hepsi birden başlarını salladı. Yüzlerindeki meraklı ifade kaybolmuştu.

Alex adamın söylediklerini anlamamış olabilirdi ama onlara konuyu daha sonra açıklayacağını söylediğinden emindi. Fakat maalesef kendisi aynı sözü arkadaşlarına veremezdi.

Sohbeti daha güvenli bir konuya çekmek istediği için, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Artık sen ve arkadaşlarının eve dönme vaktiniz geldi, Alex,” dedi Kral Astophe.

“Bu kadar mı?” diye sordu Jordan. Hayal kırıklığına uğramıştı. “Şehri gezemeyecek miyiz?”

“Bin yıl içinde Meya’yı gören bir ölümlüden çok daha fazlasını gördünüz zaten,” dedi kral, hafifçe gülümser gibi bir edayla. “Hevesiniz hayranlık uyandırıyor ancak şehrimize son ayak basan insanlar yüzyıllarca unutulmayan bir dalga etkisi yarattılar. Lütfen bize anlayış gösterin. Irkımızdan pek çok kişi burada bulunmanızdan hoşlanmayacaktır. *Garsethlerin* tamamı henüz yakalanmış değil ve saklananlar da hiç tereddüt etmeden birbirlerinin kulaklarına Aven’in döndüğünü fısıldamaya başlar. Gitmenizi kendi güvenliğiniz için istiyorum.”

Jordan itiraz etmek için ağzını açtı ama Alex önce davranıp ona fırsat vermedi.

“Teşekkür ederiz, Kral Astophe,” dedi. “Gelişimizin beklenmedik bir sürpriz olduğunun farkındayız ve bize vakit ayırdığınız için çok minnettarız. Acaba Aven’a karşı planlarınızın ne olduğunu sorabilir miyim?”

Kral sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi Alex’e baktı. “Bizimle paylaştığın bilgiyi konseye sunacağım ve birlikte bir karar vereceğiz. Ondan sonra olacaklar, Aven’ın bir sonraki hamlesine bağlı.”

Alex başını öne doğru salladı. Aslında bu, onu hiç ilgilendirmezdi. Astophe’nin cevap vermesine de şaşırdı. Hem şaşırdı hem memnun oldu. Meyarin hükümdarının saygısını bir şekilde kazanmıştı. Gerçi böyle önemli bir şeyi nasıl becerdiğinden de emin değildi.

“Kyia sizi Raelia’ya geri götürecektir,” dedi kral. “Tabii gidebileceğiniz başka bir yer yoksa? Kutsal Kavşak dışında bir yer?”

Alex adamın sesindeki umudu fark edince irkildi. Belli ki Raelia onlar için çok önemli bir yerdi ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Özür dilerim, Majesteleri. Sadece girdiğimiz kapıdan geri dönebiliriz.”

Kral derin bir iç çekti. “Öyle olsun.”

Alex ve arkadaşları eğilerek kralı selamladılar. Alex, Roka’ya baktı ve onu da selamlayıp selamlamamayı düşündü. Roka kızın yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamış olmalıydı ki sessizce güldü ve başını iki yana salladı. Alex bunun “hayır” olduğunu tahmin etti, yani Roka onun saçmaladığını düşünüyor olamazdı herhalde. Gerçi iki seçenek de Alex’in hoşuna giderdi.

“Geliş şeklinize ve getirdiğiniz haberlere rağmen ırkınızla bir kez daha konuşmak güzeldi,” dedi Kral Astophe. “Umarım yollarımız bir gün yine kesişir.”

Alex ne cevap vereceğini bilemediği için gülümseyip başını öne doğru salladı.

“Seninle dövüşmekten çok keyif aldım, küçük insan,” dedi Zain, ona. “Tekrarını iple çekiyor olacağım.”

Alex bu ürkütücü muhafıza, *asla olmaz* diyerek kabalık etmek istemedi. O yüzden çenesini kapalı tuttu ve yüzüne yapıştırdığı kibar gülümsemeyle bir kez daha başını öne doğru salladı. İri Meyarin, onun bu yorumsuz tepkisinden hoşlanmışa benziyordu zira sırtması buna işaret olmalıydı.

“İçimden bir his çok yakında birbirimizi tekrar göreceğimizi söylüyor, Alex,” dedi Roka. “O zaman kadar kendine iyi bak.”

Alex ona içtenlikle gülümsedi. “Sen de ve şey... deneyin için... sağ ol. Bir de bana açıkladıkların için. Sanırım o kadar da şifreli biri değilmişsin.”

Roka’nın altın sarısı gözleri parladı, gözlerindeki sıcaklık kardeşininkinden çok farklıydı. “Sana şifreciliğin ne kadar sinir bozucu bir sanat olduğunu zaten söylemiştim.”

“Ben de *sana* öyle bir sanat olmadığını söylemiştim,” diye karşılık verdi Alex.

“Hoşça kal, Alex,” dedi Roka şefkatle ve kral ile Zain’in peşinden ilk geldikleri odaya geri döndü. Valis Yolu üç Meyarin’i de alıp götürdü.

“Beni takip edin, ölümlüler,” dedi Kyia ve Alex’le arkadaşlarını görünmez hız trenine doğru götürdü.

Valisyolu onları saraydan çıkarıp ışıldayan şehrin üzerinde hızla geçirdi. Ufuk çizgisindeki kayaların ardından güneş batmaya başlamıştı ve solan ışık myroxa yansıyarak her yeri ışılatıyordu. Uzaktaki Altın Kayalıklar’da duran mistik ağaçlar pırıl pırıldı. Şelaleler vadiye sıvı birer ışık gibi akıyordu. Altlarındaki nehir sanki içinde binlerce yıldız varmış gibi parlıyordu. Bu manzara Alex’in nefesini kesti ve valisyolu onları kayaların tepesine götürürken, daha fazlasını görmek için boynunu uzattı.

Valisyolunun orada durmasını bekliyordu fakat hızla gümüşe dönen altın ağaçların üzerinden hız kesmeden geçmeye devam ettiler.

“Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı Alex, rüzgâra doğru.

Kyia kaşını kaldırıp Alex’e baktı. “Raelia’ya tabii ki. Başka nereye olacak?”

“Valisyolu bizi doğrudan oraya götürebiliyor mu? O zaman neden geldiğimizde onu kullanmadık?”

“Sonsuz Yol bizi dilediğimiz yere götürebilir,” dedi Kyia. “Ama Altın Kayalar’ın tepesinden bakmasaydınız Meya şehrinin güzelim manzarasını göremezdiniz.”

Hızla Gümüş Orman’a doğru giderlerken Alex kadına, “Teşekkür ederiz,” dedi.

Meyarin de ona karşılık olarak başını salladı. Yavaşlamaya başlayan valisyolu kısa süre sonra durdu.

“Yolculuğumuz burada sona eriyor,” dedi Kyia, Alex’le arkadaşları tekrar yere bastıklarında.

“İçimizden birini vuramadığın için üzgünüm,” dedi Jordan, sırtarak.

Kyia çocuğun bu kendini beğenmiş mimiğini taklit ederek, “Eğer bir canlandırma yapmak istersen hâlâ vaktimiz var?” dedi.

“Yo, hayır,” dedi gülümsemesi kaybolan Jordan. “Ben böyle iyiyim, sağ ol.”

“Daha fazla aptalca laf edip dalağına bir ok yemeden önce gitsek iyi olur,” dedi D.C., Jordan ile Bear’ı mantar halkaya doğru sürükleyerek.

Alex, Kyia’ya bir kez daha gülümsedi ve arkadaşlarının peşinden gitmek için hareket etti ama *Meyarin*, uzanıp kibarca kolunu tutarak onu durdurdu.

Kyia ismiyle ona ilk kez hitap ederek, “Alex,” dedi sessizce. “Dikkatli ol. Aven Dalmarta... Irkımızın en kötüsüdür.”

Meyarin’in endişesi yüzünden çok duygulanan Alex ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Olurum,” diye söz verdi. “Umarım yeniden karşılaşma şansımız olur, Kyia.”

“Umarım,” dedi Kyia, hafifçe gülümseyerek. Zaten muhteşem olan yüzü şimdi daha da aydınlanmıştı. Bu ayrılık cümlelerinin ardından Kyia arkasını dönüp, Raelia’yı çevreleyen ağaçların arasında gözden kayboldu.

Alex son bir kez ormana baktı ve mantarlı bölgeye girip arkadaşlarının yanına yaklaştı.

“Bu geri dönüş yolculuğu işe yarayacak mı görelim bakalım,” dedi. Bu niyeti sanki emir telakki edilmiş gibi, önlerinde sihirli bir kapı belirdi. D.C., Jordan ve Bear ile birlikte kapıdan içeriye girerlerken, Alex içinden kapının tablo ve goblenlerle bezeli Kütüphane fuayesine açılmasını geçirdi.

Arkalarındaki kapı yok olduğunda Bear, “Evim, güzel evim,” dedi.

“Ne gündü ama!” D.C.’nin gözleri çizgi film karakterlerinin ki gibi açılmıştı. “Hâlâ yaşıyor olduğumuza inanamıyorum.”

“Bir şeyler yemezsem daha fazla dayanamam. Açlıktan ölüyorum,” dedi Jordan.

Karnı, sözlerini vurgulamak ister gibi guruldadı. Alex de o an ne kadar aç olduğunu fark etti. Ve yorgun. Daha güneş tam olarak batmamıştı ama çok yorucu bir gün olmuştu.

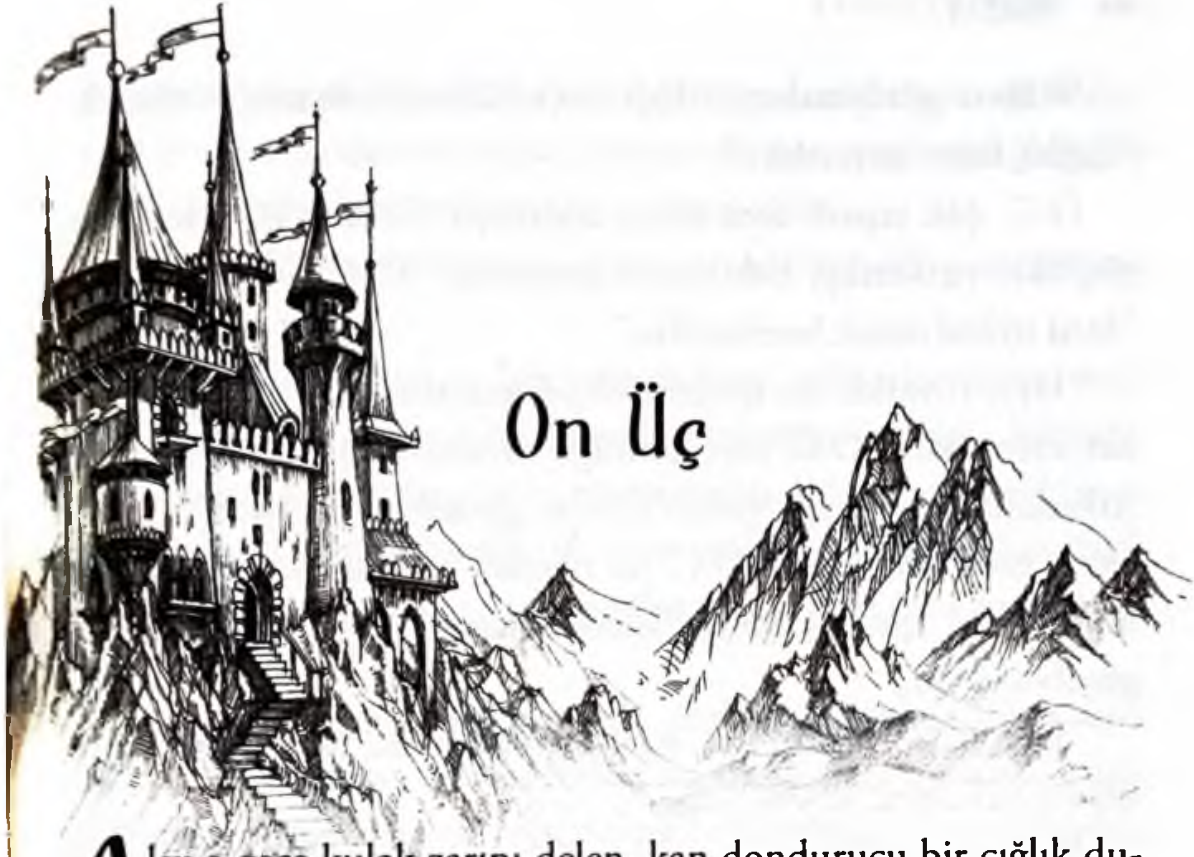
“Önce yemek sonra yatak,” dedi. Fakat aklına bir şey daha geldi. “Önce yemek, sonra Darrius, ardından yatak.”

Jordan, kızın kolundaki, Roka’nın kılıcıyla çizilen ve kanayan yarayı gösterdi. “Önce yemek, sonra *Fletcher*, ardından Darrius, son olarak da yatak,” diye düzeltti.

“Acısını hissetmiyorum bile,” diye itiraz etti Alex ama arkadaşının haklı olduğunu bildiği için başını sallayarak ona katıldığını gösterdi.

“Güzel bir plana benziyor,” dedi D.C. ve Alex’in koluna girip üst kata, oradan da Kule’den dışarıya çıktı.





On Üç

Alex o gece kulak zarını delen, kan dondurucu bir çığlık duyup uykusundan sıçrayarak uyandı. Tam ayılamadan yataktan inip çömelerek savunma pozisyonu aldı ve karanlık odanın her köşesine deli gibi bakarak, çok korktuğu Aven bir şekilde odasına mı girmiş diye inceledi.

Yerinden oynayan bir şey göremedi ama çığlık devam ediyor, bu sırada D.C. de yatağında ellerini sallayarak çarşafını çektiyor.

“Dix?” diye seslendi, telaşla arkadaşının yanına koşan Alex. Yüzüne vurmasın diye kızın kollarını tutup bastırdı. “Uyan, Dix! Uyan!”

“Hayııııı!” diye inledi D.C., sesi insanın yüreğini parçalıyordu, Alex sırtından aşağıya buz gibi terler aktığını hissetti.

D.C. çığlık atıp dövüşmeye devam ediyordu. O yüzden Alex arkadaşını sert bir şekilde sarsmak zorunda kaldı. Nihayet uyanan kızın birden ruh hâli değişti. Az evvel kanlı bir katil gibi çığlık atarken, şimdi ağzı kapanmış, gözleri kocaman açılmış bir vaziyette şaşkın şaşkın Alex’e bakıyordu.

“Alex? Ne yapıyorsun?” diye homurdandı. Bir yandan da Alex’in sıkıca kavradığı kollarına bakıyordu.

“Kâbus görüyordun,” dedi Alex, kızın kollarını bırakarak “Çıglık falan atıyordun.”

D.C. çok şaşırdı ama sonra sakinleşti. Gözleri gölgelendi ve güçlkle yutkunup, bakışlarını çevirerek, “Özür dilerim,” dedi. “Seni uyandırmak istemezdim.”

“Hey, rüyada ne göreceğini bilemezsin ki,” dedi Alex. Fakat sonra aklına D.C.’nin, gördüğü rüyaları etkileyebildiği geldi. Arkadaşının yeteneği, *gerçek* rüyalar görmesini sağlıyordu... Geleceği gösteren rüyalar. D.C. bu rüyaları gördüğünde, daha fazla bilgi almak için, ne zaman isterse o zaman, aynı şeyleri tekrar görebiliyordu.

“Dix, bu... Bilirsin işte, o *rüyalardan* birini mi görüyordun?” diye sordu Alex.

D.C. az evvelkine göre daha sakin gözlerle Alex’e baktı ama gözlerinde yine de hafif bir karaltı vardı.

“Hiçbir anlamı olmadığından eminim, Alex.” Kendinden emin sözlerine rağmen çok da kesin konuşmuyor gibiydi. “Zaten hatırlamıyorum, o yüzden sanırım sıradan bir kâbustu. Zira gerçek rüyalar gördüğümde daha net hatırlarım.”

“Anlatmak ister misin?”

“Ha... hayır,” dedi çabucak ve cevabını örtbas etmek ister gibi boğazını temizledi. “Yani, saat çok geç ve sabaha da muhtemelen hepsini unutmuş olurum.”

“Emin misin?” dedi, bu kadar savunmasız bir hâldeyken arkadaşının üzerine fazla gitmek istemeyen Alex. “Eğer konuşmak istersen, biliyorsun ki buradayım.”

“Ben iyiyim ama sağ ol. Seni uyandırdığım için tekrar özür dilerim.”

Alex ona endişelenmemesini söyleyip yatağına geri döndü. D.C. tekrar uykuya dalınca, Alex sakinleşmekte zorluk çekti. Ne kadar çabalasa da D.C.’nin o acı dolu çıgıklarını zihninden bir türlü atamıyordu. Ancak kısa süre sonra Meya’da yaşadığı olaylar

ve günün yorgunluğu -Roka'ya hiç kimseye anlatmayacağına dair verdiği söz dışında- ardından, Darrius ile konuşmasının getirdiği bitkinlik nedeniyle kesintisiz bir uykuya daldı.

Bu, D.C.'nin rüyalarının Alex'i uyandırdığı ilk geceydi ama son olmayacaktı.

Alex, hafta boyunca, her gece bağırarak oda arkadaşının korkunç gürültüsüyle uyandı. Onunla yüzleştğinde, D.C. kâbuslarını anlatmak istemiyor ve bunların hiçbir anlam taşımadıklarını iddia etmeyi sürdürüyordu. Bu gece terörleri sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, o kadar endişe vericiydi ki Alex sonrasında güçlükle uyuyabiliyordu.

Birkaç gün içinde iki kızın da gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuş ve bu bitkin hâlleri arkadaşları tarafından fark edilir olmuştu. Daha da endişe verici olanıysa, yorgunluklarının derslerde sorunlar yaratmaya başlamasıydı.

Bu durumun getirdiği kötü sonuçla ilk karşılaşan kişi, tıbbi bilimler dersinde, profesörün sorusuna cevap veremeyen D.C. oldu. Kızın, "Üzgünüm, Profesör. O kadar sıkılmışım ki bir an için uyumuşum. Soruyu tekrar edebilir misiniz?" yanıtı üzerine, Profesör Luranda onu cezaya bırakmıştı.

Cuma günü geldiğinde, Alex bu yarı uykulu hallerinin etkisini net şekilde hissediyordu. Finn o sabahki B.E. dersinde onu neredeyse öldürecek ve *Alex* de kimya dersinde neredeyse tüm sınıfı öldürüyordu. Binicilik yetenekleri dersi de hiç iyi geçmedi çünkü ormandaki gezileri sırasında kendinden geçen Alex bir ağaca takılı kaldı. Bu yüzden atından düştü ve Tayla, derhâl tıbbi koğuşa gitmesini emretti ona. Neyse ki Fletcher, Alex'in yaralanan kaburgalarını hiçbir yorum yapmadan tedavi etti.

Alex işlerin bundan daha kötüye gidemeyeceğini sanıyorsa, çok kısa sürede yanıldığını anlayacaktı. Fletcher, onu ağrı kesicilerle iyileştirip yarasının iyileşme hızını bir *rejeneratör* ile arttırırken, gökyüzünün kapıları açıldı ve bütün akademinin üzerine sağanak yağmur yağdı.

Gen-Sek'ten dışarıya çıktığı an bardaktan boşanırcasına inen yağmuru gören Alex, "Mükemmel," diye homurdandı. Ne kadar sakınsa da sıırıslıkla kalacağını bildiği için yağmura çıkıp muharebe dersi için Arena'ya doğru koştu. Koşarken bir yandan da *bu amfi tiyatrunun neden bir çatısı yok* diye içinden homurdanıyordu. Daha önce de dışarıda ders yapmıştı tabii -yağmurda, karda, rüzgârda, gün ışığında, *her türlü hava şartında*- ama geçirdiği bu yorucu haftanın ardından böylesi zorlu bir koşula daha hiç ihtiyacı yoktu.

Onun şansına, ders başlayınca yağmur da şiddetini artırdı. Muhteşem.

Dersin yarısına kadar dayanabildi, sonunda tamamen kontrolünü kaybetti.

"Eğlenceli, ha?" diye bağırarak seslendi Brandan, yağmur sesini bastırmak için..

Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki Alex, Brendan'ı zar zor görüyordu. Aslında *hiçbir şey* göremiyordu. Birbirlerine saldırmak zorunda oldukları için de bu durum ciddi bir sıkıntı yaratıyordu.

"*Hem de nasıl,*" diye dalga geçer gibi cevap verdi.

İşin aslı, Alex'in sabrı sınıra dayanmıştı. Ama dersin birazdan biteceğini bildiği için devam etmeyi tercih etti. Islak ve moralsizdi ve tek istediği uzun, sıcak bir duşla güzel bir uykuydu. Çok şey mi istiyordu?

On beş dakika sonra Brendan yine yağmur sesinin arasından ona bağırdı: "Sözümü geri alıyorum... Artık hiç eğlenceli değil!"

Alex homurdanarak onu onayladı ve bir tekme attı. Silahsız dövüş tekniklerini çalışıyorlardı, en azından çamurlu zeminde kayıp düşerlerse, bir yerlerine hançerlerinin batma tehlikesi yoktu. Bu anlamda hiçbir şey olmasa da bu pozitif bir şeydi.

"Sana ne diyeceğim," diye bağırdı Brendan. "Kazanmama izin versen de şu dövüşü bitirsek nasıl olur?"

On dakika önce Karter, diğer çiftlere, pratik yapma mantığından çıkıp, saldırı mantığına bürünmelerini söylemişti. Bir taraf diğerini yendiği an, çiftin o günkü dersi bitmiş olacaktı. Bu hiç Karter'a göre bir karar değildi ama herhalde yağmur yüzünden öğrencilerini göremediği için bu kararı vermişti.

"Ben mi?" diye bağırdı Alex, rakibinin yumruğundan kaçmak için eğilirken. "Neden ben kaybediyorum? Neden sen *benim* kazanmama izin vermiyorsun?"

Yağmur fırtınasının gürültüsü arasında çocuğun güldüğünü duydu.

"Bunu nesi komik?" diye bastırdı. Bir yandan da çocuğun bulunduğunu sandığı yere doğru bacağını uzattı. Yağmur o kadar yoğundu ki bir metre farkla onu ıskaladı ve bu başarısız girişimi karşısında Brendan'ın daha da çok güldüğünü duydu.

"Beni yenemeyeceğini ikimiz de biliyoruz, Alex ve öyleymiş gibi yaparsak hiç kimse bize inanmaz," dedi. "Tamam, eskisine göre çok daha iyisin ama ben Epsilon muharebe sınıfından senden çok daha *uzun zamandır* varım. Hem sen sadece dördüncü yıl öğrencisiyken, ben bir çırağım. İyisin ama *o kadar da* değil."

Alex normalde muharebe sınıfındaki oğlanların bu tip yorumlarını kaldırabilirdi çünkü rakiplerini düşürmek için böyle konuştuklarını bilirdi. Fakat Brendan'ın bu alaycı tarzı, Alex'in zaten sınıra gelmiş olan sabrını taşırdı.

Yükselmekte olan öfkesini dindirmek için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve bu yeni huzurlu ruh hâli, ona daha önce sadece bir kez deneyimlediği derin bir sessizlik getirdi. Bir anda etrafındaki her şeyi *hissetmeye* başladı. Gözlerini açtığında her şeyi eskisinden çok daha net *görüyordu*. Gökyüzünden inen her bir yağmur damlasının ağır çekim düşüşünü şaşkınlıkla izledi. Arena'ya yayılmış diğer sınıf arkadaşlarının yine ağır çekimde dövuştüklerini gördü. Bu, sanki statikten yüksek çözünürlüğe geçen bir videoyu izlemek gibiydi, eklenen detaylar insanı sarsıyordu. Elini Brendan'a doğru uzattığında -ki şu an onu inanılmaz net görebiliyordu- çocuk onun hamlesini engelleyecek kadar hızlı davranamadı.

Bir başka yumruk, midesine bir dirsek, ayağını çevirerek gövdesine attığı bir tekme ile Brendan'ı sırtüstü yere devirdi ve tepesinde bir intikam meleği gibi dikildi.

"Na... nasıl..." diye kekeledi çocuk. Alex'e bakarken, çamurla kaplı yüzüne yağmur damlaları düşüyordu.

"Dilini kedi mi yuttu, Labinsky?" dedi, ayağa kalkması için çocuğa elini uzatarak.

Sanki dövüşlerinin bittiğini bilirmiş gibi, yağmur da hafiflemeye başladı. Tabii ki.

"Nasıl bu kadar hızlı hareket ettin?" dedi tekrar ayağa kalkan Brendan.

Alex yüzüne düşen ıslak saçlarını kulağının arkasına aldı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Bulanık gibiydin," dedi Brendan. Yağmur dinmeye başladığı için artık bağıarak konuşmuyordu. "Hareket ettiğini görmedim bile."

"Yağmur yağıyordu da ondan," dedi Alex. "O kadar yoğundu ki ben de seni göremedim."

Bu sözlerine rağmen, içini kaplayan korku yüzünden tüylerinin diken diken olduğunu görmezden gelemedi. Oysa Brendan'ı kesinlikle görmüştü. Ve şimdi bunu nasıl yaptığını anlıyordu.

"Hayır," dedi çocuk, başını inatla iki yana sallayarak. "Yani, tamam, yağmur çok yağıyordu ve seni görmemi zorlaştırdı ama ben, senin saldırılarının hızından söz ediyorum. Delicesine hızlıydın."

Alex bunu duyunca nefesinin kesildiğini hissetti ama aklına bir hafta önce Roka'da açtığı yaralar gelmesine rağmen sakinliğini korudu. Acaba bir şekilde yine içindeki o noktaya mı basmış ve Brendan ile dövüşürken Meyarin'in aşırı hız yeteneğini mi kullanmıştı? Bu, kesinlikle çok tehlikeli bir yoldu. Gelecekte çok daha dikkatli olması gerekiyordu.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," diye rol yaptı. "Kendin söyledin, hâlâ o kadar harika bir dövüşçü değilim. Sanırım yağmur gözlerine oyun oynadı ve ben de biraz şanslıydım."

Karter'in yanına giderlerken, Brendan onun söylediklerini düşünüyor gibiydi. Kaiden ile Declan çoktan öğretmenlerinin yanına gelmişti ama Nick ile Sebastian'ın maçı hâlâ bitmemişti.

Tam yanlarına varmak üzerelerken Brendan, "Sanırım haklısın," diyerek Alex'in söylediklerini kabul etti. "Belki de şansın yaver gitmiştir."

Çok rahatlayan Alex, bunu belli etmemeye çalıştı.

"Labinsky, Jennings, işiniz bitti mi?" diye sordu Karter, yüzündeki yağmur sularını silerken. Yağmur artık sadece atıştırtıyordu ve Alex gökyüzüne bakıp kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu.

"Evet, efendim," dedi Brendan.

"Yaralı mısın, Jennings?" diye sordu Karter.

"Yaralı mı?" dedi Alex.

"Evet, yaralı. Bir yerin incindi mi? Yara açıldı mı? Yani herhangi bir hasar aldın mı?"

Kız, öğretmenine hayretle baktı. Tamam, genelde bu dersten yaralı çıkardı ama Karter ona sadece çok kötü durumda olduğu bariz belliyse böyle sorular sorardı. Zaten o ve arkadaşlarının, gerekirse Fletcher'ı görmeye gittikleri beklenen bir şeydi. Dersten *sonra* tabii.

"Sıra dışı bir şey yok, efendim," dedi dürüstçe. Tıpkı her muharebe dersinden sonra olduğu gibi muhtemelen yine yara bere kaplıydı ama daha ciddi bir şeyi yoktu.

Alex sanki yanlış bir şey söylemiş gibi Karter, ona kaşlarını çattı ve sonra dönüp Brendan'a baktı. Çırak, öğretmenin yüzündeki ifadeyi Alex'ten daha iyi okumuş olacak ki kızın duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Sesin çıksın, Labinsky," dedi Karter.

"Alex yaralanmadı çünkü dövüşü o kaybetmedi, dedim."

Bir an için şaşkınlıkla gözleri parlayan Karter'in yüz ifadesi, sonra hemen eski hâline döndü. "Öyle mi?"

"Şanslıydım, hepsi bu," dedi, Brendan'a söylediklerini tekrar eden Alex.

Karter ona dikkatle baktı. “Şanslıydın ya da değildin ama senden buna devam etmeni bekliyorum.”

Sonra da hepsine dersten erken çıkabileceklerini söyledi. Sebastian ile Nick, ikisinden biri dövüşü kazanana kadar derse devam etmek zorundaydı.

Arena’dan çıkıp tepedeki yurt binasına doğru yürürlerken oğlanlar birbirleriyle sohbet ediyor, Alex ise rahat yatağını hayal ediyordu. Belki de o hafta ilk kez rahat bir uyku uyurdu.

Tam yemeği atlayıp doğrudan yatağına gidecekken, yorgun zihnindeki düşünceler, bir sesle dağıldı.

“Bu hafta sonu için heyecanlı mısınız?”

Yanına yaklaşan Kaiden’e soru sorar gibi baktı. “Hafta sonu mu?”

“Evet, biliyorsun işte... G.H. dersi için.”

Alex çocuğa boş boş bakınca, Kaiden gülmemek için kendini zor tuttu.

“Dün gece hiç dikkat ediyor muydun?” dedi. “Yani, Avcı’nın tuzaklarının üçüne -yoksa dört müydü?-yakalandığını biliyorum ama ben sadece Skyla’dan uzak durmaya çalıştığımı sanmıştım. Dikkatinin *bu kadar* dağınık olduğunu fark etmemişim.”

“Son zamanlarda aklımda çok fazla şey var.”

Kaiden’in yüzünde samimi bir ifade vardı ama gözleri Alex’e gülüyordu. “Eminim vardır.”

“Tamam, Bay Senin-Bilmediğin-Bir-Şey-Biliyorum. Dün gece dinlemem gereken şey neymiş bakalım?”

“Madem bu kadar kibar sordun,” diye sırtıttı çocuk. “Yarın G.H. dersinde tüm gece sürecektir bir görevimiz olacak. Hatta bütün hafta sonu sürecektir. Pazar günü geri döneceğiz.”

Alex homurdandı. Bu, geçirdiği haftadan sonra ihtiyacı olan en son şeydi. Öte yandan, eğer D.C.’nin çılgınlıklarından uzak kalırsa güzelce uyuyabilirdi.

Fakat Alex daha bunu düşündüğü an pişman oldu. Zira oda arkadaşı bu kabusları isteyerek görmüyordu. D.C. kendi bilinçaltısının kurbanıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kaiden.

Alex, yüz ifadesinin çocukta nasıl bir merak uyandırmış olabileceğini fark ederek kendini hemen toparladı. “Hiçbir şey. Sadece hangi kıyafetleri alsam diye düşünüyordum.”

Çocuk güldü. “Vay canına, gerçekten kötü bir yalancısın.”

Alex başını yere eğdi ama çocuğun bu yorumuna cevap vermedi. Neyse ki Kaiden konuyu kapattı.

“Sanırım sabah görüşürüz,” dedi. Alex yurt binasına vardıklarını ancak o zaman fark etti.

“Evet, tabii.” Kaiden’e bitkin bir şekilde gülümsedi. Odasına çıkan merdivenlere yöneldi ve D.C.’nin yatağa kıvrılmış olduğunu görünce kapıyı sessizce kapattı.

Dönüp Alex’e bakan D.C., “Selam,” dedi.

“Sana da selam.” Alex arkadaşının yanına oturdu. “İyi misin?”

“Evet. Finn yağmur yüzünden B.E. dersini pas geçti, ben de biraz kestirmeye geldim.”

“Gerçekten mi?”

D.C. gözlerini ovuşturdu. “Evet, çok yorgundum.”

“Hayır,” dedi Alex, gülerek, “ben, sadece Finn’e şaşırdığımı söylemek istedim. Karter bize ders yaptırdı.”

“Yine de normalden erken döndün,” dedi D.C., gözlerini kıstırıp şifonyerinin üzerinde duran ComTBA’ya bakarak.

“Evet, on dakika kadar. Maalesef ben kestiremeyeceğim.”

D.C. özür diler gibi baktı. “Üzgünüm. Senin de uykunu almadığını biliyorum ve bu benim hatam.”

“Elinde değil ki,” dedi Alex, bitkin bir şekilde omuz silkerek. “Bu hafta sonu G.H. dersi için yokum. O yüzden belki odada tek başına kalırsan... Nöbetlerine yol açan şeyin sebebini de bulursun.”

“Nöbet mi? Deliymişim gibi konuşuyorsun.”

“Ne demek istediğimi anladın,” dedi Alex ve eklemeyi edemedi: “Hem zaten delisin. Kabullenmek, sağlıklı bir şekilde iyileşmenin ilk adımıdır.”

D.C.’nin dudakları büzüldü. “Tecrübeyle sabit mi diyorsun?”

"Ben mi? Deli mi?" Alex elini dramatik bir şekilde göğsünün üzerine götürdü.

"Çok tuhaf birisin," dedi D.C., başını iki yana sallayarak. "Üstelik tam şu anda yatağımı ıslatan bir ucube gibisin. Git de temizlen, olur mu?"

"Dileğiniz benim için bir emirdir," dedi Alex, kızı selamlayarak. Sonra ayağa kalkıp yemekten önce hızlı bir duş almak için banyoya gitti.



"Bu harika olacak!"

"Eğer öyle diyorsan," dedi Alex, esneyerek. Gece yine çok az uyumuş olduğundan, hafta sonu için Jordan kadar heyecanlanamıyordu.

Ormanda buluşacakları G.H. dersi için yürürlerken içinden, *bir ayak diğerinin önüne* diye tekrarlardı. İç sesi bile çok yorgundu.

Jordan hafta sonu yolculuğunun ne tip şeyler getireceği hakkında gevezelik etmeye devam ederken, Alex de içinden Avcı'nın dersi iptal etmesini ya da başka bir tarihe ertelemesini umut ediyordu.

Maalesef, Avcı ikisini de yapmadı.

"Dinleyin, millet," dedi ormanın içinden bir duman bulutu gibi beliren Avcı. "Bu hafta sonu eğitim için kampüsün dışındaki bir araziye gideceksiniz. Hepinizden, üzerinde isminizin yazdığı çantaları almanızı istiyorum. Çantalarınızın içinde yarın akşama kadar hayatta kalmanız için gereken her şeyi bulacaksınız." Bir ağacın altındaki sırt çantası yığınını işaret etti ve herkesin kıpırdamasını istedi.

Alex, üzerinde isminin yazdığı çantayı alınca homurdandı çünkü çanta beklediğinden daha ağırdı. Kendisinden çok daha ufak tefek olan Pipsqueak'ın kendi çantasını kolayca aldığını görüp şaşırdı hatta sürekli mızızızlanan Skyla bile çantasını sırtına asarken hiç şikâyet etmedi. Alex çantasını omzuna alırken *acaba biri şakadan içine taş mı doldurdu* diye bakmamak için kendini zor tuttu.

“Bu görev, takım çalışmasıyla ilgili,” diye bilgi verdi Avcı, gruba. “Bir yandan bilmediğiniz bir çevreye uyum sağlamaya çalışırken, bir yandan da şimdiye dek geliştirdiğiniz becerilerinizi kullanacaksınız.” Avcı, çantaları aldıkları ağacı işaret etti. Kafa hizasının biraz üzerinde, kabuğa saplanmış bir ok duruyordu. “Bu ok, sizi gideceğiniz yere nakletmek için özel yapıldı. Oraya vardığınızda, hafta sonu bitmeden yerine getireceğiniz görevlerle ilgili talimatlar bulacaksınız. Eğer hepsini bitirirseniz yarın akşam sizi buraya geri getirecek başka bir talimatla karşılaşacaksınız. Talimatları ne kadar iyi takip ettiğinize göre buraya erken ya da geç geleceksiniz ama bir şeyden emin olabilirsiniz: Buraya geri dönmenizin tek yolu görevleri tamamen bitirmenizdir.”

Bu işin sonu kötü bitecek, diye düşündü Alex.

“Sorusu olan?” dedi Avcı. Onlara giriş bilgilerini vermiş olabildi ama netleşmemiş herhangi bir şey kalmadığından da emindi.

Buna rağmen Alex’in bir sürü sorusu vardı... Bunlardan en önemlisi de kendisinin burada kalıp, diğerlerinin bu “eğlence” yolculuğun tadını onsuz çıkarıp çıkaramayacaklarına dairdi. Ancak cevabı zaten bildiği için nefesini boşa tüketmek istemedi.

Bir diğer endişesi de akademinin korunaklı sınırlarının dışına çıkmaktı. Ya Aven, onun gittiğini duyup arkasından gelirse ne olacaktı? Ancak Avcı’nın bu yolculuk hakkında Darrius ile konuştuğunu düşündü. Eğer tehlikede olacaksa, müdür, Alex’in bu derse katılmasına asla izin vermezdi. Zaten sınıf arkadaşlarını meraklandırarak bir konuşmaya giremeyecek kadar da yorgundu. Buna değmezdi.

“Hazır olduğunuzda gidebilirsiniz,” dedi Avcı, hiç kimse yanıt vermeyince. “Yarın akşam görüşürüz.”

“Bizimle gelmiyor musunuz?” diye çıkıştı Alex. Birisinin başlarında olması gerekmiyor muydu?

“Karanlıktan korkuyor musun, Alex?”

“Ne? Hayır, ben sadece...”

“O hâlde sana eşlik etmeme gerek yok,” dedi Avcı, kızın sesini keserek.

Alex, *acaba yalan söyleyip karanlıktan korkuyorum deseydim ne olurdu* diye merak etti. Fakat Avcı muhtemelen yine aynı cevabı verirdi.

Tartışacak enerjisi olmayan Alex, "Neyse ne," diye omuz silk-ti. Belli ki başlarında biri olmadan kamp yapacaklardı. Bu, çok fantastik olacaktı. Aklına, kana susamış bir hyroa gelince Alex ürperdi ama sonra onların nadir görülen yaratıklar olduğunu hatırlayıp bir tanesine daha rastlama olasılığının çok düşük olduğunu düşündü. Yani böyle olmasını umdu.

Alex'in konuyu uzatmadığını gören Avcı, "Tamam, o zaman," dedi. "Ne kadar erken giderseniz, o kadar erken dönersiniz. Gün ışığından faydalanmanızı öneririm. Gideceğiniz yerde gece çabuk çöker."

Alex ürpererek, köpük etkili oka dokunmak için arkadaşlarını takip etti. Hızlı ve renkli bir hareketle Ezera Ormanı'ndan ayrılıp sarsılarak yeni bölgesine indi.

Biri dengesini bulması için uzanıp ona yardım edince, Alex kim olduğunu görmek için döndü ve teşekkür eder gibi gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu Kaiden.

"Evet, sağ ol," diye cevap verirken, çocuğun elinden kolunu çekti.

"Gel de şuna bir bak, Alex!" diye seslendi Jordan.

Arkadaşının yanına giden Alex, karşılaştığı manzara karşısında çok şaşırdı. "Vay canına," diye fısıldadı çünkü koca bir dünyaya bakıyor gibiydi.

Üç yüz altmış beş derecelik bir manzaraya sahip olan yüksek bir dizi dağın tam ortasına inmişlerdi. Uzaktaki orman manzarası, yerini sonu gelmeyen sapsarı bir boşluğa bırakıyordu.

Blink, elindeki kâğıdı sallayınca Alex'in dikkati dağıldı. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersiniz, millet?"

"İyi haberi," dedi, herkesin adına cevap veren Declan.

"Hayalet Efendi'nin buradaki haritasına göre Durungan Sıradağları'ndayız."

Alex bu haberin neden iyi olduğunu anlayamadı. Medora'daki sıradağlar hakkında fazla bilgisi yoktu ama zorlu bir hafta sonu geçireceğini tahmin ediyordu.

"Kötü haber ne?" diye sordu Declan.

Blink ona yan yan güldü. "Dostum, Durungan Sıradağları'ndayız. Bu, çok zor bir şey."

"Ama bunun iyi haber olduğunu söyledin," dedi kafası karışan Alex. "Aynı şey nasıl hem iyi hem kötü haber olur? Hem burada ne yapmamız gerekiyormuş?"

"Evet, Alexerina," dedi Blink. Alex, bu lakabı duyunca çocuğa pis pis baktı. "Eğer bu haritayı askerî stilde okuyacak olursam, sıradağları geçmemiz gerektiğini söyleyebilirim. Sizi bilmem, millet ama bunu düşünmek bile beni acıktırdı. Bir şeyler yemek için kim mola vermek ister?"

"Ver şunu bana," dedi Pipsqueak ve kâğıdı çocuğun elinden alıp grubun önünde durdu.

Alex, bu minyon kızın omzunun üzerinden, Avcı'nın onlar için çizdiği haritaya baktı.

"Yarın geceye dek o kadar uzun bir yolu yürüyemeyiz!" diye bağırdı.

"Tüm yolu yürümek zorunda olmadığımızdan eminim," dedi Jordan, Medora'nın gelişmiş teknolojisini kıza hatırlatır gibi bakarak.

"Farkındayım ama yine de..." diye kekeledi Alex ama ne diyeceğini bilemedi. Neyse ki herkes haritayı incelemekle meşguldü de bunu fark etmediler.

"Bu, belli ki Avcı'nın bizim için hazırladığı ilk talimatlar," dedi Tom. "Ben, çantalarımızda neler olduğuna bakıp bir sonraki ipucunu bulana kadar yürümeye başlayalım derim."

Bu iyi bir öneriydi. Yere, halka şeklinde oturup çantalarını boşalttılar. Fakat hepsinin malzemeleri birbirinin aynısıydı. Her birinde su geçirmez bir uyku tulumu, bir şişe su, çikolata ve katı yiyecekler, acil sağlık kiti, pusula, bir kutu kibrit ve bir av bıçağı vardı.

Ayrıca her bir çantada, sahibine özel bir alet daha bulunuyordu. Kaiden'inki tek oku olan bir yay, Declan'inki kendi kendine açılan bir bot, Tom'un ki pañçoyu andıran bir enstrümandı. Pipsqueak, içi tüy dolu bir yastıkla karşılaşınca çok sevindi, Skyla da çantasındaki el aynası ve makyaj setini görünce en az onun kadar mutlu oldu. Blink fazladan yiyecek poşetlerini görüp çok sevindi, Jordan ise çantasından uzun ve sağlam görünen bir halar çıkardı ve Alex...  antasının bu kadar ağır olmasının sebebi belli olmuştu. Çantanın en dibinde büyük ve aşırı derecede ağır bir kitap buldu.  zerinde " ocuk Hik yeleri" yazıyordu.

Bir tonluk kitabı diğerlerine göstermek için havaya kaldırarak, "Cidden mi?" dedi. Yüzündeki ifade, arkadaşlarını güldürdü. "Ah, haydi ama! Sakın bana dağları aşarken bu ağır şeyi de yanımda taşımam gerektiğini söylemeyin! Pip, değişmek ister misin?"

Pipsqueak suratını astı. "Hayal görmeye devam et, Alex   n k  bu gece ben bu tatlı ve yumuşak yastığımın üzerinde aynen öyle yapacağım."

" yice sarıl, olmaz mı?" diye homurdandı Alex, elindeki kitaba bakarak. Avcı onca şey arasından, ona vere vere bu  ocuk kitabını mı vermişti? Üstelik de kocaman?

"Kıpırdayalım," dedi Tom. "Bu derse en uzun süredir katılanlar olarak ben, Kaiden ve Declan'la birlikte önden gideceğim. Neler olduğunu anlayıp nereye gittiğimizi   zene kadar hepimiz etrafı dikkatle kollayalım."

Alex onlara karşı çıkmadı ama birinin bu konuda bir sorunu vardı.

"Beni unuttun," dedi Skyla. "Ben de bu derste Kaiden ve Declan kadar eskiyim. Beni nasıl unutursun?"

Kızın gözleri sulanmaya başlayınca Tom çabucak ağız değiştirdi.

"Tabii ki seni unutmadım, Skyla," dedi telaşla. "Hatta yeteneğine o kadar güveniyorum ki senin diğerlerine göz kulak olabileceğini düşündüm. Hiç kimse geride kalmasın diye en tecrübeli kişinin daima arkada olması gerektiğini söylerler."

Skyla yüzünü buruşturup çocuğun açıklamasını değerlendirdi ve sonra neşeyle gülümsedi. "Haklısın. Buradaki en tecrübeli... ve en önemli kişi *benim*. Kesinlikle arkada olmalıyım. Endişelenmeyin, millet, ben size göz kulak olurum."

"Deli mi ne?" diye mırıldandı Jordan, sadece Alex'in duyabileceği kadar kısık bir sesle.

Neyse ki o esnada herkes ayaklanmıştı da hiç kimse Alex'in güldüğünü fark etmedi.

Tom pusulasını haritaya göre ayarladı ve yolculuk için gruba liderlik etmeye başladı. Dağdan aşağıya doğru üç saat indikten sonra, bir şeyler içmek için mola verdiler. Fakat çok kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalktılar ve bir sonraki, çok daha dik hattı tırmanmaya koyuldular. Yemek için durduklarında Kaiden ağacın birine saplanmış bir ok gördü. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Yemek için burada durun.

Alex, *sağ ol, Avcı. Çok yardımcı oldun*, diye düşündü.

Dağın tepesine öğleden sonra vardılar. Yol boyunca gördükleri yeşil manzaranın aksine zirvede hiç ağaç yoktu. Sert, gri ve sivri taşlar vardı. Çevrelerini saran diğer dağlara bakan Alex, üzerlerinde durdukları zirvenin diğerleri gibi karla kaplı olmamasına sevindi. Belli ki diğer sıradağlar kadar yüksek bir dağda değillerdi, daha küçük bir dağa tırmandıklarına memnun oldu.

En azından o ana kadar.

Ne kadar dik bir tırmanış yapmış olsalar da Jordan'ın halatını kullanmaları gerekmemişti ve bu durum Alex'i çok rahatlatmıştı. Ama önlerinde uzanan şeyi görünce, bu rahatlığı fazla uzun sürmedi.

Önlerindeki patika, en az on beş metre genişliğinde, kayaların içine doğru giren bir oyukla dağa doğru kesiliyordu. Sanki dağ ikiye bölünmüş gibiydi çünkü dikey kısım direkt zemine, çok çok aşağıya iniyordu ve en altta döne döne akan bir dere vardı.

"Görünüşe bakılırsa geri dönmemiz gerekecek," dedi çok aşağıda şiddetle akan nehre bakan Pipsqueak. "Bu nehri kesen bir patika buluruz umarım."

“Sanırım farklı talimatlar var,” dedi Declan, yanlarındaki bir ağaç kütüğüne saplanmış oku göstererek. Avcı’nın yazdığı notu okuyup canı sıkılmış gibi arkadaşlarına baktı.

“Ne yazıyor?” diye sordu Jordan.

Declan, Avcı’nın talimatlarını yüksek sesle okuması için notu başka birine verdi.

Dikkatli geçin. Düşüşünüz uzun olur.

“Yok artık.”

Alex, bu cümleyi kendisi mi yoksa başkası mı söyledi, emin değildi ama hepsinin aynı şeyi düşündüğü belliydi.

“Hayalet, benim *adamım*,” dedi Blink, selam vererek.

“Kapa çeneni, Blink,” diye çıkıştı Pipsqueak.

“Bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Tom, gruba.

Pipsqueak bir çığlık attı. “Cidden burayı geçmeyi düşünüyor olamazsın?”

“Bize söylenen bu,” dedi Declan. “O yüzden bir yolu olmalı.”

“Var,” dedi Kaiden. “Ama hiçbirinizin bundan hoşlanacağını sanmam.”



On Dört

Kaiden, yayını ve tek okunu çıkarırken hepsi, sorgular gibi ona baktı. Alex daha önce dikkat etmemişti ama şu an bunun normal bir ok olmadığını görebiliyordu, ayrıca yay da eşsizdi. İki- si de ağır, metalik bir malzemeden yapılmışa benziyordu. Okun ucu da değişikti, hedeften saptırılarak çekilemesin diye farklı yön- lere doğru uzanan minik iğneleri vardı. Okun alt ucunda başka bir sürpriz daha bulunuyordu. Normal tüylü bir süsleme yerine, metal, ortasında boşluk bırakarak bir halka gibi kıvrılıyordu.

Neler olduğunu anlayan Alex, Kaiden'e baktı. "Lütfen bana düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşündüğünü söyleme?"

İçlerinde bulundukları duruma rağmen çocuk hafifçe gülüm- sedi. "Bu, ne düşündüğümü ya da düşünmediğimi düşündüğüne bağlı."

"Sanırım ne düşündüğünü düşündüğümü biliyorsun... Tıpkı benim düşünmediğimi umduğum şeyi düşündüğüm gibi."

Çocuk daha da çok gülümseyince herkes onlara dik dik baktı.

"İkinizin de ne düşündüğünü bilmek isterim çünkü hiçbir şey anlamadım," dedi Jordan, Alex'e ve Kaiden'e kaşlarını kaldı- rıp şüpheyile bakarak.

Alex arkadaşının bu bakışı karşısında yüzünün alev alev yandığını hissetti ama Kaiden, açıklama yapmaya başlayarak, kızı içinde bulunduğu durumdan kurtardı.

“Bence Jordan’ın halatını benim okuma bağlamalı ve oyuğun diğer tarafındaki kayaya fırlatmalıyız. Böylece ipe tutunup karşıya geçebiliriz,” dedi.

“Bu kadarcık mı?” dedi Pipsqueak, ellerini beline koyarak. “Bu kadar kolay olduğunu neden söylemedin?”

“Hey, bu durumun içinde olmamız onun suçu değil,” diye Kaiden’i savundu Alex. Normalde Pipsqueak’i severdi ama bu tavrı onlara hiç yardımcı olmuyordu.

Kız sanki bütün görev Alex’in suçuymuş gibi ona öfkeyle baktı ama hiçbiri daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadan, birisi araya girdi.

“Neden uçarak geçmiyoruz, anlamıyorum,” dedi Skyla.

Herkes aynasını almış rujunu tazeleyen sarışın kıza baktı.

Hiç kimse buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama Jordan bu hassas kıızı rahatsız etmemeye çalışarak özenle konuştu: “Şey, Skyla, tam olarak nasıl uçacağız?”

Suratını asan kız, makyaj çantasını sertçe kapattı. “Kanat yaparak tabii ki.”

Alex bu mantıksız teklif karşısında kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Fakat hiç kimse bir şey söylemeyince, “Bu harika bir fikir, Skyla ama ilk çözümü Kaiden bulduğu için başka bir fikri denemeden önce onunkini deneyelim. Eğer oku işe yaramazsa, o zaman senin planını konuşuruz,” diye diplomatik bir cevap verdi.

Alex, az evvel Kaiden’in intihar teklifini andıran fikrini uygulamayı onayladığına inanamıyordu ama kanat yapmakla kıyaslandığında, bu daha akli başında bir fikir gibi gelmişti.

Yani *neredeyse*.

“Bence bu adil bir çözüm olur,” dedi Skyla, “Ama ben hâlâ kendi fikrimin daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

Alex sohbeti orada bitirmeyi seçip, kendisini neşeyle izleyen Kaiden'e döndü.

"Ne var?"

Belli belirsiz sırttan çocuk, başını iki yana salladı. "Hiç."

"Bunu nasıl yapacağız?" dedi Tom, çocuğun elindeki oku göstererek. "Belli ki oku oraya fırlatacaksın. Umarım bizi çeker ama ya halatın diğer ucu?"

Doğru bir noktaya temas etmişti. Fakat Avcı, çoktan onlara bir çözüm sunmuştu.

"Avcı'nın okuna bağlayacağız," dedi Alex, az evvel Declan'ın notu bulduğu kütüğe saplı oku işaret ederek. Bu da Kaiden'in silahıyla aynı malzemedен yapılmıştı -halka şeklinde bir ucu vardı- dolayısıyla Alex bu okun oraya kasten konulduğundan emindi.

Declan, "Haydi yapalım," dedi ve Kaiden'in sırtına vurdu, onu destekler gibi.

Jordan, halatı Kaiden'e verdi. O da ipin bir ucunu, gömülü okun ucundaki halkaya sıkıca bağladı. İyice bağlandığından emin olmak için halatı gerdikten sonra, diğer ucunu da elindeki oka bağladı.

Grupça oyuğun kenarına gittiler.

Kaiden, oku yaya takıp sertçe gererken, Declan da ona, "Dümdüz at, Kaiden," dedi.

Nişan almak için kısa bir süre duruşunu ayarladıktan sonra Kaiden oku bıraktı ve ok doğrudan karşı taraftaki kaya duvara saplandı. Mükemmel bir atıştı. Okun diğer ucu, oyuğun tepesine çok yakın bir yerden dışarıya taşıyordu. Kayanın, çocukların ağırlıkları yüzünden kıpırdamayacağı ve onları taşıyabileceği kadar kritik bir noktaya denk gelmişti ok.

Mükemmel bir atış olsun ya da olmasın, karşıya geçme fikri, Alex'in karnında kelebekler uçmasına yol açtı.

"İlk kim denemek ister?" dedi parmaklarını çıtlatan Declan, heyecanla.

Hiç kimse elini kaldırmaya hevesli değildi, birkaç gergin saniyenin ardından Kaiden konuştu: "Atışı ben yaptım. İlk ben geçerim."

Kaiden, sırt çantasını arkasına bağlayıp halata tutunurken, Alex de heyecandan Jordan'ın koluna yapıştı.

"İşte başlıyoruz," dedi Kaiden, bedenini aşağıya doğru sarkıtarak.

Halatın, ağırlığını taşıyacağından emin olunca, Kaiden bir elini diğerinin önüne koya koya karşıya geçmeye başladı. Onu izlerken bu çok basit bir şeymiş gibi görünüyordu ama çocuk karşı tarafa geçip güvenle doğrulana kadar Alex doğru dürüst nefes alamadı.

"Artık beni bırakacak mısınız?" dedi Jordan, bilgiç bilgiç sınıtarak.

Kaiden'i izlerken farkında olmadan tırnaklarını arkadaşının koluna gömen Alex, onun bu imalı gülümsemesini görmezden geldi.

"Sıradaki?" dedi Declan.

Tek tek karşıya geçmeye başladılar. Kaiden'i Blink takip etti, geçerken ayaklarını da halata sararak ilerledi. Skyla da onu taklit ederek geçti ama Jordan, Kaiden gibi bir elini diğerinin önüne koyarak -gerçi bu daha az güvenliydi- çok daha hızlı geçmeyi başardı. Alex, Tom'un da karşı tarafa geçip doğrulduğunu izlerken, Pipsqueak'ın titreyen sesini duydu.

"Benim üst gövdem güçlü değildir," dedi kız. "Ya düşersem?"

Alex, "Düşmeyeceksin," diye güvence vererek, soluk soluğa kalmak üzere olan kızı motive etti. "İyi olacaksın."

"Söz mü?" diye sordu Pipsqueak, kocaman mavi gözlerini Alex'e dikerek, sanki güvenliği için onun söyledikleri yeterliymiş gibi.

"Söz," dedi Alex. Başka ne söyleyebilirdi? Az evvelki tuhaf kız gitmiş, onun yerine, güvenceye ihtiyaç duyan ve çok korkmuş ergen bir kız gelmişti... Alex de ona istediği bu güvenceyi sağlayabilirdi.

"Tamam," diye fısıldadı Pipsqueak ve aşağıya sallanıp hızla bacaklarını ipe doladı.

Kız kendisini ağır ama emin şekilde çekmeye başlarken arkadaşları da ona cesaret vermek için tezahürat yaptı. Ama yarıya geldiğinde bir şey oldu ve her nedense kız ilerlemeyi kesti.

Declan, kendisi gibi karşıya henüz geçmemiş tek kişi olan Alex'e, "Ne yapıyor bu?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Alex ama sınıf arkadaşının havada hiç kıpırdamadan sallandığını görmek, midesini altüst etti.

"Neden durdun, Pip?" diye seslendi Declan.

Kız cevap vermedi. Ama o, kendisini ipe doğru daha da çekip sıkıca sarılmaya çalışırken, Alex bir terslik olduğunu fark etti. Bulunduğu yerden, Pip'in bedeninin tir tir titrediğini, hatta halatı bile titrettiğini görebiliyordu.

"Sanırım panik atak geçiriyor," diye korkuyla fısıldadı.

Declan, homurdandı. "Ne kötü bir zamanlama."

Vadinin diğer tarafındaki arkadaşları da donakalmış kıza sesleniyorlardı ama kız, kendisini çevredeki her şeye kapatmıştı.

"Ne yapmamız lazım?" diye sordu Declan. "Onu nasıl sakinleştireceğiz? Eğer biraz daha kıpırdamazsa yorulup..."

Alex, cümlelerin geri kalanını duymaya gerek duymadı çünkü zaten nasıl biteceğini biliyordu.

Halatı sert bir şekilde gererek, "Bu ip kaç kilo ağırlık kaldırır?" diye sordu.

Çocuk halata bakıp, "Açıkçası emin değilim," dedi.

Bu, Alex'in istediği cevap değildi ama bununla yetinmekten başka şansı yoktu. "Bana bir iyilik yap ve ipi sıkı tut. Ne olur ne olmaz diye."

Çocuk, Alex'in niyetini anladı ve başını sallayıp, kütüğe gömülü duran okunun yanına gitti. İpi kavradı ve ihtiyaç kalmamasını *umduğu* şey için kendini hazırladı.

Alex karşı taraftaki arkadaşlarına baktı. Onlar da Declan'ın aldığı pozisyonu görmüş olmalıydılar çünkü Kaiden ile Jordan da eğilmiş, halatın diğer tarafını tutarak destek veriyorlardı. Tom ve Blink de eğer gerekirse diye, ikisinin arkasında pozisyon aldı. Ve Skyla... Şey, o hiçbir şey yapmadı ama bu, zaten beklenen bir şeydi.

“Dayan, Pip, geliyorum.” Alex kıza seslendi ve bir daha aşka gelip de hiç kimseye hiçbir söz vermemeye karar verdi.

Sırt çantasını sıkıca arkasına bağladıktan sonra bacaklarını halata doladı ve kendisini ite ite ilerledi.

Aşağıya bakma, sakın bakma diye diye ilerlemeye devam etti.

Yarıya geldiğinde ne yapacağını bilemedi. Başı, Pip’in ayaklarının hemen arkasındaydı ve bu, onunla konuşmasını zorlaştırıyordu fakat yine de denedi.

“Pip?”

Cevap gelmeyince, Alex ellerinden birini uzatıp Pip’in titreyen bacağına dokundu.

Bu defa daha yüksek sesle, “*Pip!*” dedi ve kızın bacağına sıkı. “Hareket etmemiz lazım!”

Kızın sözleri, rüzgârdaki bir fısıltı gibi çıktı: “Çok yüksek. Çok yüksekteyiz.”

“*Phillipa Squeaker!*” diye haykırdı Alex. “Derhâl kendine gel!”

Kız yükseklikle ilgili bir şeyler daha gevelemeye devam etti ve Alex, sözlerinin donakalmış arkadaşı üzerinde hiçbir etki yaratmadığını anladı.

Pipsqueak’i sakinleştirmenin bir yolunu bulmalıydı. Eğer sakinleşirse hareket etmeyi sürdürebilirdi.

Alex, acil durum sağlık çantasını inceleyecek vakit bulamamıştı ama hızlı etki eden bir sakinleştiriciden söz edildiğini duymuştu. Bu tam da Pip’in ihtiyacı olan şeye benziyordu ama tek sorun, Alex’in onu çantasından nasıl alacağıydı.

“Tutunmaya devam et, Pip,” dedi, ne yapması gerektiğini fark ederek. “Seni birazdan buradan kurtaracağız. Hem sana söz vermiştim, unuttun mu?”

Kendi kararlı sözlerinden gaza gelen Alex, bacaklarını mümkün olduğunca sıkı bir şekilde halata sardığından emin olduktan sonra ellerini bırakıp havada ters şekilde sallanmaya başladı. Sınıf arkadaşlarının korku dolu çığlıklarını duymazdan gelip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilacı bulmaya odaklandı.

Çantasının önce bir, sonra diğer sapını indirdi ve boynunu eğip çantayı kaldırarak açtı. Dikkatle içine baktı. Baş aşağı olmak görüşünü bozuyordu ama çantanın içine elini sokup acil kitini bulana kadar karıştırmayı becerdi.

Güçlü bir esinti, onu hazırlıksız yakalayınca kısa ve ürkütücü bir an için havada sağa sola sallandı. Bacaklarına kramp girmek üzereydi. Tekrar dengesini bulduğunda sırt çantasının bir sapını koluna sarıp kiti açtı ve ihtiyacı olan küçük sprey şişesini buldu. Şişeyi dişlerinin arasına sıkıştırdı ve diğer her şeyi tekrar çantaya atıp -kendine göre oldukça etkileyici bir şekilde- manevra yaparak, çantayı sırtına geri taktı. Halata tekrar tutunmak için kendisini yukarıya doğru çekerken tüm kasları âdeta çığlık atıyordu.

Alex, nefesini düzeltmek için birkaç saniye bekledikten sonra tek elini bırakıp ilacı aldı ve üzerindeki talimatları okumaya başladı. Onu bir şekilde doğrudan Pip'in yüzüne sıkması gerekiyordu, böylece kız ilacı içine çekecek ve ilacın hızlı etkisi derhâl görülebilecekti.

"Bunun için bana fena hâlde borçlandın, Pip," diye mırıldanarak ilacı yine dişlerinin arasına yerleştirdi.

Kıza mümkün olduğunca yaklaştıktan sonra ayaklarını indirdi. Bu çok tehlikeli bir pozisyondu ama Pip'in yüzüne ulaşmasının tek yolu, kızın diğer tarafına geçmekti.

"Tutunmaya devam et," dedi ağzında sprey şişesiyle.

Pip'in kalçaları arasında duran halata tutunabilmek için tek kolunu kızın gövdesinin üzerinden geçirdi. Bu yeni pozisyonda halata tutunabilmesi neredeyse imkânsızdı ve elinin kaydığını hisseden Alex, havada yine sallanmaya başladı.

Ama Pip'in diğer tarafına geçmişti, o yüzden hiç vakit kaybetmeden bacaklarını kaldırıp tekrar halata sardı.

"Artık uyanma vaktin geldi," dedi ve ilacı ağzından aldı.

Pip, bedenini bir koza gibi halata sarmış olduğundan başını yana eğmek zorunda kalmıştı. O yüzden Alex'in şişeyi doğru pozisyonda tutup ilacı kızın yüzüne sıkması hiç zor olmadı.

Tıpkı etikette yazdığı gibi ilacın etkisi inanılmaz hızlıydı ama Alex, “ani sakinleşme”nin ne anlama geldiğini pek hesaplayamamıştı.

Pip bacaklarını aşağıya indirdiği an Alex, “HAYIR!” diye bağırdı.

Alex, hızlı refleksleri olduğu için daha önce hiç bu kadar şükretmemişti. Neredeyse bir salise içinde şişeyi aşağıya atıp, boşta kalan eliyle de aşağıya düşmek üzere olan Pipsqueak’i yakaladı.

“Ah, selam!” dedi Pipsqueak, neşeyle. Bir kez daha baş aşağı sallanarak, bu defa onu da tutan Alex’e ısıltı ısıltı gözlerle baktı. Alex, çelik gibi sıkı sıkı tuttuğu için Pipsqueak düşmedi. Ama hem onu hem de kendisini aynı anda hava tutmak için harcadığı güç tükeniyor ve eğer Pip yardım etmezse, Alex daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

“Pip, artık kendine gelmen lazım!” dedi çaresizce.

“Uçuyor muyuz, Alex?” dedi kız, yüzünde baygın bir gülümsemeyle. “Bu çok eğlenceli. Skyla’yı dinleyip o kanatları yapmalıydık. O zaman hep uçardık.”

“*Pipsqueak!*” diye bağırdı Alex. Bedeni baştan aşağı geriliyor ve uzun süredir sallanmaktan dolayı kasları yanıyordu.

“Bana neden bağıırıyorsun? Bu hiç hoş değil. Ah, bak! Bu, Kaiden! Selam, Kaiden!”

“Pip, sen ne yaptığını...”

Alex cümlesini tamamlama fırsatını bulamadan yan tarafına sıcak bir şeyin değdiğini hissetti. İkisi yüzünden halat çok sallandığı için başka birinin daha yanlarına geldiğini fark edememişti. Başını çevirince tam yanında baş aşağı sallanan Kaiden’i gördü ve rahat bir nefes aldı.

Çocuk hiçbir şey söylemeden uzanıp Pipsqueak’in kolunu tuttu ve ağırlığının çoğunu kendi ellerine aldı.

“Hey, küçük bir gezintiye ne dersin, Pip?” diye sordu, aşağıya sallanmakta olan kıza.

“Evet!” diye bağırdı kız. Pipsqueak havada heyecanla zıplarken, nefes almaya çalışan Alex, ciğerlerinin yandığını hissediyordu.

"Sen nasılsın, Alex?" Kaiden'in ses tonunda Alex'in çözemediği bir şey vardı. O an Kaiden'in yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istedi.

"Sallanıyorum işte..." diye gergin bir sesle cevap verdi. Çocuk gülmedi, demek ki şu an şaka yapılacak zaman değildi.

Pip'in bütün ağırlığını Alex'ten aldı. Fakat Alex bitik durumdaydı. Bir an evvel toprağa basması gerekiyordu.

"Bana doğrulmam için yardım edersen ilerlemeye devam edebiliriz," dedi Kaiden. "İkimizin de uzanıp tek elimizle halatı, diğer elimizle Pip'i tutmamız lazım. Sence bunu yapabilir misin?"

"Sanırım, evet," dedi Alex, her an ikiye ayrılacakmış gibi hissetse de buna mecbur olduğunu biliyordu. "Onu taşıyabilecek misin? Ufak tefek ama çok ağır."

"Buna alındım ama," dedi Pipsqueak, somurtarak. Belli ki sakinleştirici yüzünden duyguları darmadağın olmuştu.

"Sana çok önemli bir görev vereceğiz, Pip," dedi Kaiden. "Sence buna hazır mısın?"

"Emin ol, hazırım!" dedi kız, heyecanla.

"Birazdan hepimiz halata tutunduğumuzda senden gezimiz için sırtıma çıkmanı istiyorum. Çok sıkı tutunman lazım çünkü Alex'le yarışacağız ve eğer tutunmazsan kaybederiz. Kaybetmek istemezsin, değil mi?"

"Asla," dedi Pip, küçük bir çocuk gibi. "Kesinlikle kazanacağız. Sıkıca tutunacağıma söz veriyorum."

"Aferin sana," dedi Kaiden, sanki gerçekten bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Üç deyince. Alex?"

"Bir," diye saymaya başladı Alex.

"İki," diye devam etti Kaiden.

Birlikte, "Üç," dediler ve tek elleriyle halatı, diğer elleriyle Pipsqueak'i tuttular. Kaiden birden bacaklarını indirince Alex dehşetle nefes aldı. Çocuk bembeyaz olmuş tek eliyle halattan sarkarken, bir yandan da bacaklarını beline dolaması için Pipsqueak'e yardım ediyordu. Kız güvende olunca, Alex kollarını Kaiden'in boynuna dolayabilmesi için Pip'i bıraktı. Böylece Kaiden de yine iki eliyle halata tutunabildi.

“Hazır mısın?” diye seslendi çocuk, Alex’e.

“Git, hadi!”

Alex, bacaklarına kramp girdiği için çocuğun “bir el diğerrinin önüne” yöntemini kullanmak zorunda kalarak, aradaki mesafeyi bu şekilde tamamladı ve karşıya geçti. Tom ile Jordan, önce Pipsqueak ve Kaiden’i, sonra da Alex’i çekerek, toprağa basmalarına yardım ettiler. Alex yuvarlanarak kenardan uzaklaştı ve bir top gibi kıvrılıp acıdan titreyen bacaklarının gevşemesini bekledi.

“Alex? Alex! İyi misin?” dedi Jordan, deli gibi telaşlanarak.

“Bana ‘iyi’nin tanımını yap,” dedi Alex, titreyerek.

Çocuk cevap vermedi ama Alex, birinin uzanıp sırt çantasını çıkardığını hissetti ve mırıldanarak teşekkür etti.

Tom’un, Declan’a seslendiğini duydu ve diğerlerinin seslerinin arasında iri yarı çocuğunu duyunca doğruldu. Bu hareketi karşısında bedeni çığlık atmaya başladı ve Alex, ağrıyan bacaklarını ovarken bağırmmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Sınıf arkadaşları onun kıpırdadığını görünce başına toplandılar.

“Vay canına, bu tam anlamıyla... *vay canınaydı...*” dedi Blink. Şaşkınlıktan doğru dürüst cümle kurmayı başaramamıştı.

Alex çocuğa bakıp başını salladı ve kramp giren *her yerini* ovmaya devam etti.

“Al, bunun faydası olur.” Jordan, yanına diz çöküp ona yeşil bir ağrı kesici ilaç uzattı.

Alex memnuniyetle ilacı aldı ve bir dikişte hepsini yuttu. Ağrısı neredeyse hemen kayboldu ve kasları çabucak gevşedi. Sonra Jordan, ayağa kaldırdığı Alex’e sıkıca sarıldı. Alex, bedeni tir tir titreyen Jordan’ın çok endişelenmiş olduğunu fark etti.

Jordan geri çekilip ellerini Alex’in omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. “Bir daha *asla* böyle bir şey yapmasan iyi edersin.”

"Onu orada bırakamazdım, Jordan," dedi Alex, yavaşça. "Ona söz vermiştim."

Derin bir iç çeken çocuk, kızın saçlarını okşadı. "Biliyorum ama seni orada izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bu çok... ne diyeceğimi bile bilemiyorum! Oysa benim seni kollamam gerekiyordu. Dix bunu öğrenince beni öldürecek. Bear da beni bir şekilde yeniden hayata döndürüp sonra bir daha öldürecek. Her iki durumda da ben öldüm. Ve çok haklılar."

Alex arkadaşının bu korumacı doğası karşısında ona kızamadı, o yüzden gülümsedi ve "Eğer öğrenmezlerse öldürmezler. Bu, aramızda küçük bir sır olarak kalabilir," dedi.

Jordan şaşkınlık içinde pofladı ama Alex, onu dirseğiyle dürtünce o da kıza gülümsedi.

"Öööögghh. Çok yılışıksınız," dedi Skyla. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Sakin ol, sarışın," dedi Pipsqueak, baygın bir yüz ifadesiyle. "Aşk çok güzel bir şey ve bence onlar çok tatlı bir çift."

Alex utanarak Jordan'a baktı.

"Bu çok güzel bir yüz ifadesi olmadı, bir tanem," diye şaka yapan Jordan, kolunu Alex'in omzuna attı. Alex onun kolundan kurtulmaya çalışıp yüzüne pis pis bakınca da Jordan güldü.

"Bu konuşmayı yapmamışsınız sayıyorum," dedi Alex, kızlara. "Ama bilmenizi isterim ki Jordan benim en yakın dostlarımdan biridir. 'Dost' kelimesinin altını çiziyorum. Az evvel yaşadığımız onca şeyden sonra, merak ettiğiniz tek şeyin benim önemsiz aşk hayatım olduğuna da inanamıyorum!"

"Yani bir aşk hayatın *var*?" diye hevesle sordu Skyla.

"İnanılmazsın," diye mırıldandı Alex ve onlara arkasını dönüp, birinin sırt çantasını koyduğu yere doğru gitti. Su şişesini çıkarıp biraz su içti ve onların yanına dönmeden önce başka şeyler konuşmalarını bekledi.

"Sadece gerginliği hafifletmeye çalışıyorlar, hepsi bu."

Alex, yanına gelip diz çöken ve kendi su şişesini alan Kaiden'i fark etti.

"İlişki durumum hakkında soru sormanın ne faydası var, anlamıyorum," dedi. "Hem zaten bu onları hiç ilgilendirmez."

"Soranlar, Skyla ve Pip'ti," dedi Kaiden. "Biri akıllı bir karış havada, diğeri de şu an bulutların üzerinde. Belki onlara bu kadar kızmasan iyi olur."

"Spreyin onu bu hâle getireceğini hiç akıl edemedim," diye itiraf etti Alex. O korkunç ânı hatırlayınca öfkesi dindi. "Hiçbir şey yapamadı, sanki beni duymuyordu. Ben de eğer onu sakinleştirirsem, tekrar hareket edebilir diye düşündüm. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Muhteşemdin," dedi Kaiden, Alex'ten gözlerini ayırmadan. "Yaptığın şey inanılmazdı."

"Ama Pip yaptığım şey yüzünden *düştü*," dedi, kızın halattan aşağıya düştüğü o korkunç ânı hatırlayan Alex. "Ölebilirdi."

Kaiden elini, Alex'in elinin üzerine koydu. "Onu yakaladın." "Aptallık ettim."

"*Cesaret* gösterdin."

Çocuğun ciddi gözlerine bakan Alex, neredeyse ona inanacaktı.

"Eğer yardıma gelmeseydin ikimiz de düşecektik," diye fısıldadı.

"Buna inanmıyorum. Sen ikinizi de güvenle karşıya geçirmenin bir yolunu bulurdun."

Alex'in buna bir cevabı yoktu. Çocuğun eli hâlâ Alex'in elinin üzerinde duruyordu. Kaiden, hafifçe elini sıktı ve birinin yanlarına gelip boğazını temizlediğini duyana kadar da bırakmadı.

"Biz... şey... artık yola koyulsak iyi olur," dedi, ayaklarını oynatan ve rahatsız olmuş gibi görünen Tom.

Alex çocuğun telaşla uzaklaşıp diğerlerinin yanına gidişini izledi ve Kaiden'e dönüp, "Bunun nesi var?" diye sordu.

Kaiden gülümsememeye çalışarak ayağa kalktı. Alex'in de kalkmasına yardım etti. Yüzündeki neşeli ifadeye rağmen, Alex'in sorusuna cevap vermedi. Onun yerine kıza başka bir şey söyledi.

"Herkesin geçmesini beklerken Avcı'nın diğer okunu bulduk."

"Fantastik," diye mırıldandı Alex. "Şimdi de kendimizi başka bir uçurumdan mı atacağız?"

Kaiden ona dik dik baktı. "Şakasını bile yapma."

"Çok mu erken oldu?"

"Kesinlikle ve sakın yine 'sallanıyorum işte' diye konuşmaya başlama."

Alex hafifçe gülüp çocuğun sert bakışlarını görmezden geldi. "O sırada zekâmla çok gurur duymuştum ama."

Kaiden, başını iki yana salladı ama diğerleri sırt çantalarını almaya geldiği için, Alex ona karşılık vermedi. Pipsqueak kendi kendine şarkılar mırıldanıyordu. Bunu gören Alex, biraz endişelendi.

"Ne zaman normale döner?"

"Değişir," diye cevap verdi Tom. "İnsanlar genelde uyuyup uyandıktan sonra normale dönüyorlar."

"Yani yarın sabah uyanana kadar bekleyecek miyiz?" diye durumu netleştirdi Alex.

Tom başını sallayınca Jordan hepsinin aklından geçen şeyi kelimelere döktü. "Bu çok eğlenceli olacak."

Hiçbiri yorum yapmadı. Pipsqueak dışında.

"Eğlence mi?" diye atladı Pip. "Eğlenceye bayılırım. Ne yapacağız? Yine yarış mı?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Kaiden.

"Zaten o da hiç eğlenceli değildi," dedi Pipsqueak.

"Kıpırdayalım," diye araya girdi Declan. "Karanlık çökmeden önce tahminen bir saatimiz kaldı."

"Ok nerede?" diye sordu Alex, etrafa bakınarak.

"Şurada," dedi Jordan ve vadinin kenarına doğru önden yürüdü.

Hepsi okun etrafında toplanınca -ama dağın kenarından uzak duruyorlardı- Tom kâğıdı almak için uzandı. Yazanları okurken kaşlarını çattı.

“Ne yazıyor?” diye sordu Declan.

Tom hepsinin okuyabilmesi için kâğıdı havaya kaldırdı.

Yüzme vakti. Botunuzu unutmayın ve tatlı rüyalar.

“Bu ne demek...”

Yer ani bir gürültüyle sarsıldı, ayaklarının altındaki kaya parçası tuz buz oldu ve Alex’in cümlesi yarım kaldı...

Hepsi birlikte vadiden aşağıya düşmeye başladılar.



On Beş

Giderek daha hızlı düşerlerken çığlıkları her yerde yankılanıyordu. Alex nehirdeki kayalara çarpmamayı başarsalar bile, hiçbirinin bu düşüşten sağ çıkamayacağını biliyordu. Çok yüksekten düştükleri için çarpma etkisinin hiçbirini öldürmeme ihtimali yoktu.

Gözlerini kapatıp kaçınılmaz sonu bekledi ama üst bedeni aniden yukarıya doğru çekilince bir çığlık atıp tekrar gözlerini açtı ve gördüğü şey karşısında büyüledi.

Arkadaşlarının sırt çantalarında birer paraşüt açılmıştı ve hepsi de güvenle yere iniyorlardı.

Alex çılgın bir kahkaha patlattı ve bazılarının da kendisine eşlik ettiğini duydu.

“Herkes iyi mi?” diye seslendi Declan, rüzgârın ve nehrin gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

Alex herkesin cevabını net şekilde duyamadı ama görünüşe bakılırsa hepsi iyiydi. Özellikle Pipsqueak harika vakit geçiriyordu.

Altlarında akan suya doğru inerlerken, Alex biraz sonra neler olacağını düşünüp endişelendi.

“Declan!” diye bağırdı. Çocuğun duyabilmesi için iki kez daha bağırarak zorunda kaldı.

“Evet?”

“Bot! Bot sendeydi!”

Çocuk gürültüden duyamayınca, Alex elleriyle işaret ederek anlatmaya çalıştı. Ama başarılı olamadı ve havaya “BOT” yazdı. Birkaç tekrardan sonra, kızın ne söylemeye çalıştığını anlayan Declan’ın gözleri kocaman oldu ve altlarında hızla akan suya baktı.

Declan’ın sırt çantası da paraşüt görevi görüyordu. Dolayısıyla da çantadaki botu almak için çok uğraşması gerekti. Üçüncü teşebbüsünde, Alex artık giderek yaklaştıkları nehre tedirginlikle baktı. Nehrin sularının yüzüne çarpmaya başladığını hissedecek kadar alçaldığında, Declan’ın sevinç çığlıklarını duydu ve paraşütünden ayrılıp buz gibi dağ nehrinin sularına düştü.

Paniğe kapılan Alex nehrin akıntısıyla dönüp dururken nefes dahi alamıyor; hızla akan sular, onu sürüklüyordu. Oksijen yetersizliği yüzünden tam kendinden geçmek üzereyken, bir şey hızla onu sırtından çekti ve sudan çıkarıp botun içine fırlattı. Alex öksüre öksüre ciğerlerindeki nehir suyunu attıktan sonra biraz nefes aldı ve tüm sınıf arkadaşlarının botun içinde olduklarını gördü. Hepsi yandaki iplere sıkıca tutunuyorlardı.

“Lütfen biri bana bu ölümcül kâbusun *gizlilik ve hile* ile ne alakası olduğunu anlatabilir mi?” diye sordu titreyen dişlerinin arasından.

Hiç kimse ona cevap verecek durumda değildi çünkü canlarını kurtarmak için suların üzerinde ine çıka ilerleyen botun iplerine sıkıca tutunuyorlardı.

Yarım saatlik beyin uyuşturan iniş çıkışlar ve tekrar eden yoğun dalgaların ardından nehir sakinleşti ve daha rahat bir yere doğru ağır ağır ilerlediler.

“Herkes sağ mı?” diye sordu Alex, dehşetle bota girişinden beri hiç kimse tek kelime etmediği için.

Herkesin iyi olduğunu anladıktan sonra, ne durumda olduklarını anlamaya çalışıp bir şeyler yemeye karar verdiler. Güneş, etraflarını saran dağların arkasında kayboluyordu, birazdan hiç

ışık kalmayacaktı. Bu düşünce Alex'in ürpermesine neden oldu. Her yerine işlemiş olan buz gibi su yüzünden de bir türlü rahatlayamıyordu. *Gerçekten* üşüyordu.

"Alex, al," dedi Kaiden. Alex, başını ona çevirince, çocuk altın gibi parlak bir tozu onun yüzüne üfledi.

İki kere hapşıran Alex, suratını buruşturdu. "Bunu neden..."

Fakat şimdiye dek hissettiği en keyifli sıcaklık duygusunun tüm bedenini kapladığını fark etti ve sustu. Bir saniye sonra bütün bedeni -saçları, giysileri ve sırt çantası da dâhil- tamamen kupkuruydu.

Ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı. Kaiden ona sırtarak, "Sıra bende," dedi.

Kaiden, içi parlak, altın sarısı tozla dolu olan minik metal kutuyu Alex'e uzattı. Alex, bu kutuyu daha önce acil yardım setinde görmüştü. Etrafına bakınca herkesin tozu aynı şekilde kullandığını gördü. O da eline biraz döküp hafifçe çekinerek Kaiden'in yüzüne doğru üfledi.

Sıcaklığın bir battaniye gibi sardığı Kaiden, gözlerini kapattı ve tıpkı Alex gibi o da bir saniye sonra kupkuru oldu.

"Nedir bu şey?" diye sordu Alex, merakla.

"*Hızlı kurutucu*," diye cevap verdi Kaiden. "Daha önce hiç kullanmadın mı?"

"Hiç," dedi Alex, kutuyu çocuğa geri verirken.

"Bu çok tuhaf," dedi Kaiden ama konuyu kapattı. Alex, çok rahatladı.

Nehirde süzülen grup, bir yandan da kamp yemeklerini yiyordu. Yemek bittiğinde neredeyse hiç ışık kalmamıştı.

"Bir sonraki oku nasıl göreceğiz?" diye sordu Skyla.

"Sanırım bugünlük gereken tüm talimatları aldık," dedi Declan. "Avcı'nın notunun sonunda 'tatlı rüyalar' yazıyordu. Sanırım burada uyumamız gerekiyor."

"Yani, *burada mı?*" dedi Skyla, etrafı göstererek. "Ama botta-yız! Ya uykumda yürürsem? Nehre düşerim!"

Hepsi birden kıza şaşkın şaşkın baktı. “Sen uyurgezer misin?”

Skyla şaşkın şaşkın başını yana eğdi. “Öyle mi olmam lazım?”

Kızın yüzündeki şaşkın bakışı gören Alex, gülmemek için kendini zor tuttu.

“Şey, hayır, umarım öyle değildir,” dedi Tom. Diğerlerinden yardım bekler gibi etrafına bakındı.

“O zaman tabii ki değilim! Sizler çok tuhaf sorular soruyorsunuz!” dedi Skyla.

“İyi de uykuda yürümekten bahsedene...” diye söze başladı Tom fakat Alex araya girdi.

“Bence bir şey olmaz, Skyla. Uykunda yürüsen de yürümesen de nehre düşmene asla izin vermeyiz,” dedi.

“İyi de ben uyurgezer değilim ki,” dedi kafası iyice karışan Skyla.

Jordan gülmemek için çabalarken öksürdü ama yalnız değildi.

“Ben yorgunum,” diye araya giren Pip sayesinde konu değişti.

“Pip haklı,” dedi Declan. “Saatin erken olduğunu biliyorum ama çok acayip bir gün geçirdik. Biraz uyuyalım, özellikle yarın da bugün gibi olacaksa.”

Alex çocuğa tüm kalbiyle katılıyordu. Günün olayları, adrenalini seviyesini yükseltip onu yeterince enerjik tutmaya yetmişti ama hafta boyu yaşadığı uykusuzluk artık üzerine çöküyordu.

Bot, içinde rahatça uzanabilecekleri kadar genişti. Alex çantasından uyku tulumunu çıkardı ve içine girdi. Herkese iyi geceler dileyip birkaç saniye içinde uykuya daldı.



“Alex, uyan.”

Bir şey onu dürtüyordu ama Alex tatlı uykusundan uyanmaya hazır değildi.

“Alex?”

“Belki ağız kokumu yüzüne üflesem uyanır?”

“Dün gece ne kadar yorgundu, görmedin mi, Blink? Kızı biraz rahat bırak.”

“Sakin ol, dostum, sadece bir öneriydi.”

Alex kulağında vızıldayan gürültüleri susturup tekrar uyumak için arkasını dönmek istedi ama konuşmaya devam ettiler. Alex, nerede olduğunu hatırlayınca kendine geldi. Hemen gözlerini açtı ve bir çığlık atıp doğruldu ama Jordan’la kafa kafaya çarpışınca çığlığı acı dolu bir inlemeye dönüştü.

“Ahh!” diye bağırdı çocuk, elini alnına koyup geri geri giderek.

“Ne yapıyorsun?” dedi zonklayan başını ovan Alex.

“Ölüyü uyandırmaya çalışıyorum,” dedi Jordan. “Nasıl bu kadar iyi uyudun, hiç anlamıyorum doğrusu. Biz gözümüzü bile kırpmadık.”

Sınıf arkadaşlarına bakan Alex, hiçbirinin doğru dürüst dinlenmemiş olduğunu fark etti. Ama o, kendisini bir süredir olduğundan çok daha iyi hissediyordu.

“Beni neden uyandırdın?” diye sordu, uyku tulumunu açıp bacaklarını esnetirken.

“Nehir bitiyor,” dedi Jordan, biraz ileride iyice azalan suyu göstererek. “Bir sonraki uğraşımızdan evvel kahvaltı etmek istersin diye düşündüm.”

Bu, çok düşünceli bir davranıştı. O yüzden Alex, onu uykusundan uyandırdığı için -bir haftadır bu kadar iyi uyumamıştı- Jordan’a kızmamaya karar verdi.

“Sağ ol, Jordan.”

Çocuk, gülümseyerek kıza sırt çantasını verdi. Aç değildi ama Avcı’nın onlar için hazırladığı sıradaki şey için hazır olması gerektiğini biliyordu. O yüzden çikolatalı bir enerji barı aldı, bir avuç kuru meyve yedi ve biraz da su içti. Kendilerine verilen şişeler herhalde otomatikman tekrar doluyor olmalıydı çünkü içindeki su hiç bitmiyordu. Bu çok güzeldi, en azından Alex öyle düşündü.

Eşyalarını toplarken, “Plan nedir?” diye sordu Jordan’a.

Çocuk omuz silkti. “Dünkünün aynısı. Bir sonraki oku bulmak, talimatları uygulamak ve bir an evvel eve geri dönmek.”

Alex çantasını kapadı. “Bugünün bitmesini iple çekiyorum.”

“Az da olsa eğlenmiyor musun?”

Jordan o kadar heyecanlı görünüyordu ki Alex, dün karşılaştıkları tehlikeleri hatırlatıp çocuğun moralini bozmak istemedi. “Çok zordu ama hâlâ yaşıyoruz. O yüzden *yaşasın* diyeceğim,” dedi.

“Ne için *yaşasın* diyoruz?” diye sordu, sohbetlerine katılan Declan.

“Hayat için,” dedi Alex.

“Güzel,” diye sırttı çocuk.

“Bu sabah çok neşelisin,” dedi Alex. Çocuğun yüzündeki mutlu ifadeyi fark etmişti.

“Neden olmayayım?” Declan, ellerini başının altına koydu ve botun kenarına uzandı. “Gökyüzü mavi, kuşlar cıvıldıyor... Bugün çok güzel olacak.”

Gözlerini şüpheyile kisan Alex, bir Declan’a bir Jordan’a ve sonra tekrar Declan’a baktı. “Biri sana şu sakinleştiriciden mi sıktı?”

Declan güldü ve başını iki yana salladı ama sonra ciddileşti ve eğilip kızın kulağına, “Eğer fırsatın olursa Pip’le dün olanlar hakkında konuş. Artık normale döndü ve sanırım biraz utanıyor,” diye fısıldadı.

Alex botun diğer yanında oturmuş, asık suratla suya bakan Pipsqueak’i gördü.

“Konuşurum,” diye söz verdi.

“Tamam, millet,” dedi Tom, herkesin dikkatini toplamak için. “Artık hareket etmediğimize göre sanırım karaya inip bir sonraki oku arama vaktimiz geldi.”

Hepsi birden *tamam* dedi ve bir takım hâlinde botun tek yanına doğru yüklenip ellerini kürek gibi kullanarak kıyıya vardılar. Hepsi tek tek bottan indi.

Botu geride bırakıp diğer tüm eşyalarını yanlarına aldılar. Bir sonraki oku bulana kadar bölgede yarım saat dolandılar. Alex de o süre zarfında Pip'i kenara çekip konuşma fırsatı buldu. Pip, dün yaptıklarını hayal meyal hatırlıyor ve bu yüzden çok utanıyordu. Ama birkaç cesaret verici sözün ardından, Alex onu neşelendirmeyi ve eski normal hâline döndürmeyi başardı.

Tom, yeni talimatları gözden geçirip, "Bu kez basit bir görevimiz var," dedi. "Burada, 'köye varana kadar güneyden devam edin' yazıyor."

Bu oldukça kolay görünüyordu. Alex'in içi rahatladı. Fakat altı saatlik yürüyüşten, Avcı'nın on beş tuzakını atlattıktan ve hâlâ köye varamamış olduktan sonra bu rahatlık, yerini mızımızlanmaya ve homurdanmaya bıraktı.

Yemek için durduklarında, "Ben *yoruldum*," dedi Skyla.

"*Hepimiz yorulduk*," diye çıkıştı Pipsqueak.

"Ayaklarım acıyor," diye şikâyetle devam etti Skyla.

Ama bu kez hiç kimse ona cevap verme zahmetine girmedi.

İki saat daha yürüdükten sonra orman seyreilmeye ve yeşillik kurumaya başladı. Ayaklarının altında artık taşlı toprak değil, kumlar vardı ve hava da daha sıcak ve kuruydu.

"Avcı'nın bizi Soori Çölü'ne yönlendirdiğine inanamıyorum," dedi bitkin görünen Pispqueak. "Bu çok büyük bir sorumsuzluk. Çöl tehlikelidir."

Karşılaştıkları onca şeyden sonra -ki Pip çoğunu hatırlamadığı için mazur görülebilirdi- Alex bu çölün Avcı'nın onları tam da göndermek isteyebileceği bir yer olduğunu düşündü. Fakat bu kurak bölgeye ayak basmak için endişe etmemeleri gerektiği ortaya çıktı. Zira ormanın eteklerinde, yeşil alanın kumlu çölle birleştiği yerde, aradıkları köyü buldular.

İçerideki binaların çevresini kuşatan ürkütücü duvarlara bakıp da buraya "köy" demek doğru olmazdı. Alex ve arkadaşları bu yerleşkeyi daha iyi görebilmek için bir ağaca çıktılar ama gördükleri manzara bile onları rahatlatmadı. Zira bu köy askerî bir yerleşkeye benziyordu.

“İçimde kötü bir his var,” dedi Alex, ağaçta otururlarken.

“Benim de,” diye mırıldandı Kaiden. “Ve sanırım giderek daha kötü oluyor.”

Kızın başının üzerindeki bir şeyi işaret etti ve Alex köye fazla odaklandığı için oku görmediğini fark etti. Uzanıp okta sallanan notu aldı.

Garnizonun en tepesindeki komuta karakoluna girin ve kırmızı zarfı alın.

HİÇ KİMSEYE GÖRÜNMEMENİZ SİZİN İÇİN ÇOK İYİ OLUR.

Göreviniz tamamlandığında, diğer talimatlar için zarfı açın ve köpükkapı sizi bir sonraki varış noktanıza götürsün.

Alex talimatları yüksek sesle okuduktan sonra, Jordan, “En azından bulmaca yok,” diye yorum yaptı.

Alex’le sınıf arkadaşları, aynı anda Jordan’a dönüp dik dik baktılar.

“Ne var?” dedi çocuk.

“Sen de bizimle aynı şeyleri mi duydun?” dedi Pip, neredeyse histerik bir ses tonuyla. “Askerî bir karakola gizlice girmemiz gerekiyor... Üstelik de komuta merkezine! Bunun için hepimiz hapse gireceğiz.”

“Hey, ellerindeki şu silahlara baksanıza,” dedi Blink, elinde gümüş gibi bir nesneyle duvarın üzerinde yürüyen bir askeri göstererek.

“Standart ordu silahı olan ‘dengeleyici’ bu,” diye bilgi verdi Kaiden, hepsine. “Tek bir atışla on dakika baygın kalır ve o sırada yapılacak olan ikinci atışla da ölürsünüz.”

Alex, soru sorar gibi Kaiden’e baktı. Kaiden, onun ve diğer herkesin gözlerinden kaçmak ister gibi başını çevirdi. Bu ileri teknoloji silahların Medora’da yaygın olup olmadığını merak eden Alex, nedense bu konuda biraz şüpheliydi.

“Hareket planımız ne?” dedi, çocuğun üzerinde toplanan dikkatleri dağıtmak için.

“Öncelikle Avcı’nın notunda belirttiği komuta merkezini bulmamız lazım,” dedi Tom.

Kaiden, “Şurada,” diyerek, diğer duvarlardan çok daha yüksek olan kule gibi bir binayı gösterdi.

Cevabı çok mantıklı görünse de Alex çocuğun kendinden neden bu kadar emin olduğunu anlayamadı. Belli ki Tom da en az Alex kadar şüpheliydi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Buraya daha önce de geldim,” diye cevapladı Kaiden.

Ona şaşkın bir çığlık atan tek kişi Alex olmadı ama şoku atlatan ilk kişi oydu.

“Bu, bana yeterince iyi bir sebep gibi geldi,” dedi, yine çocuğun üzerine toplanmış olan dikkatleri dağıtmak için. “Şimdi oraya nasıl gireceğimizi ve görünmeden nasıl çıkacağımızı bulmamız lazım. Fikri olan?”

“Bence hepimizin gitmesine gerek yok,” dedi Pipsqueak. “Herkesin yakalanmasının hiçbir anlamı yok.”

“Pip haklı,” diye onayladı Tom. “Ne kadar kalabalık olursak, gizlenme şansımız o kadar az olur.”

“Ben giderim,” dedi Kaiden. “Nereye bakacağımı zaten biliyorum.”

“Ben de seninle gelirim,” dedi Declan.

“Hayır, *ben* giderim,” dedi Jordan. “Yeteneğim sayesinde görünmeden girer çıkarız.”

Alex hariç herkes ona sorgular gibi bakınca, Jordan da görünmezlik yeteneğinin, kendisinin ve dokunduğu kişiler üzerinde nasıl çalıştığını açıkladı. Bu sözler üzerine hepsinin yüzündeki tedirgin ifade kayboldu ve bir anda, görevi başarıyla tamamlayacaklarına dair öz güvenleri arttı.

“Yanında ComTBA getirmeyi akıl eden oldu mu?” diye sordu Tom.

“Ben getirdim,” dedi Skyla ve parlak pembe aletini çantasından çıkarıp Tom’a verdi.

"Bu... şey, çok güzelmiş," dedi Tom. Bu parlak pembe kılıfla kaplı paha biçilmez aleti, ısıltısı bulaşıcıymış gibi dikkatle tuttu.

Pipsqueak de kendi siyah ComTBA'sını uzatıp, "İşte," dedi.

"İletişim kurabilmemiz için aramızda bir bağlantı açacağım," dedi Tom ve her iki aletle bir şeyler yapmaya başladı.

"Yeteneğimi kullanırken beni göremeyeceksiniz," dedi Jordan, Kaiden ile ikisinin çantalarını ağaca asarken.

"Hologram özelliğini kullanmıyorum," dedi Tom. "Ters giden bir şey olursa diye etrafınızdaki sesleri duyabilmemiz için ses özelliğini çalıştıracam."

"Bize bir şey olmaz," dedi Jordan ama Tom'un önerisini kabul edip ComTBA'yı cebine koydu.

Kaiden, Jordan kadar kendinden emin görünmüyordu ve Alex, onun kendi kendine, *Bu, işe yaramayacak!* diye mırıldandığından emindi. Yine de ağaçtan inip Jordan'ı takip etti. Duvara geldiklerinde Jordan çocuğun omzunu kavradı ve her ikisi de gözden kayboldu.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Declan. Alex gibi o da geride kaldığı için kendisini kötü hissediyordu. Eğer Alex onlarla birlikte gitmek için mantıklı bir sebep söyleyebilseydi, söylerdi. Ama şu anda burada, ağacın üzerinde güvenle oturup endişeli bir şekilde arkadaşlarının dönmesini beklemek zorundaydı.

Dakikalar geçerken ComTBA'dan fısıltılar gelmeye başladı.

"Kapıyı geçtik."

"Birliğin diğer tarafına ulaştık."

"Komuta merkezine çıkan merdivenleri bulduk."

"Duvarın üzerindeyiz."

"Komuta merkezine girdik."

"Görebildiğimiz..."

Bilinmeyen bir ses araya girdi. *"General Drock, birilerinin varlığını hissediyorum."*

"*Odayı ara!*" dedi başka bir yüksek ses. "*Onları derhâl bul!*"

"*Düşünceleri çok karmaşık, general. Neden burada olduklarını duyamıyorum ama kapının yanında gizlendiklerini hissedebiliyorum,*" dedi ilk ses.

"*Kaç!*" diye bağırdı Jordan.

"*Peşlerine düş!*" diye emretti otoriter ses.

Birlikteki sahneyi gözünde canlandıran Alex'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Eğer şimdi oraya girersek daha çok soruna yol açarız," dedi Tom. "Onlara birkaç dakika ver. Yetenekleri sayesinde kaçmanın bir yolunu bulacaklardır."

Alex, Kaiden'in yeteneğinin ne olduğunu bilmiyordu ama ikisini birden ışınlamak gibi bir yeteneği yoksa içinde bulundukları duruma nasıl fayda sağlayacağını tahmin edemedi.

"Kaiden buraya daha önce de geldi, Alex," dedi, rahatlatmak için kızın kolunu hafifçe sıkan Declan. "Merak etme, onun da şapkasının içinde sakladığı birkaç küçük numarası var."

Bu sözlerine rağmen, Alex onun da en az kendisi kadar endişeli olduğunu görebiliyordu.

Kafayı yedirten on dakika boyunca beklediler ve sonra bir ses duyular.

"*Çıktık. Geri geliyoruz.*"

Alex neredeyse tezahürat yapacaktı ama gürültü yapmasının aptallık olacağını biliyordu. Kaiden ile Jordan'ın tekrar belirmesini beklerken çok gerildi ve onları yeniden gördüğünde gülse mi bağırırsa mı, bilemedi. Nefes nefese bir hâlde ağaca çıktılar, belli ki canları pahasına koşmuşlardı.

Biraz soluklandıklarında, "Ne oldu?" diye sordu Tom.

"İçlerinden biri yetenekliydi," dedi Kaiden. "Çok güçlü bir zihin okuyucuydu."

"Paketi aldınız mı?" diye sordu Pipsqueak.

Yüzlerindeki öfkeli ifade onların yerine cevap veriyordu.

“İkiniz de güvendesiniz. Önemli olan da bu. Zaten bu çok berbat bir görevdi. Avcı'nın bunu bizden asla istememesi gerekirdi,” dedi Alex.

“İyi de o zarfın içinde köpükkapı vardı,” dedi Pip, çaresizce. “Buradan çıkmamız lazım.”

“Ne yapmamızı önerirsin, Pip?” dedi Tom, sinirlenerek. “Şu an bütün birlik alarmda. Hem içeride bir zihin okuyucu varsa, içeriye girdiğimiz an bizi fark ederler.”

Donakalan Alex, Jordan'a baktı. Çocuk, sessiz kalması için gözleriyle ona yalvardı ama Alex yapması gereken şeyin ne olduğunu biliyordu.

“Ben oraya girebilirim,” dedi. Sözler boğazına takıldı. Daha iyi duymaları için yüksek sesle bir kez daha tekrarladı.

“Sen beni dinlemiyor musun, Alex?” dedi Tom. “İçeride bir *zihin okuyucu* var. Etrafta o varken zarfa altı metre bile yaklaşamayız.”

“Benim zihnimi okuyamaz.”

Arkadaşları ona sanki deliymiş gibi baktılar. Teklifini kabul etmek istemeyen Jordan hariç.

“Konu başkalarının kendi yeteneklerini benim üzerimde kullanması olunca, ben de yeteneğim sayesinde bir miktar... şey... *seçim yapabiliyorum*. Zihin okuyucu, bırakın düşüncelerimi okumayı, beni hissedemez bile. O zarfı sadece ben alabilirim,” diye açıkladı Alex.

“Kanıtla,” dedi Pip.

Alex ona dik dik baktı. “Ne?”

“Kanıtla,” diye tekrar etti Pip. “Elime dokun.”

Kızı inceler gibi bakan Alex, söyleneni yaptı.

Pip yüzünü buruşturarak odaklandı ve Alex'in elini acıtana kadar sıktı. Elini bıraktığında güçlükle nefes alıyor ve Alex'e şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Blink, sen dene,” dedi ufak tefek kız.

Alex, Blink'le tanıştığından bu yana ilk kez onu bu kadar rahatsız olmuş görüyordu. Ama Pipsqueak kararlıydı ve Alex'in elini tutup Blink'in eliyle birleştirdi.

"Yap şunu, Blink. Doğruyu mu söylüyor, öğrenmemiz lazım."

Blink özür diler gibi Alex'e baktı ve yavaşça gözlerini kapattı. Bedeni titreşmeye başladı ve Alex, çocuğun koluna kadar her yerinin titrediğini hissetti ama birkaç saniye sonra Blink durdu.

"Acı çekiyor gibi görünmüyorsun," dedi çok şaşkın bir hâlde.

Alex soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. "Çekmiyorum da ondan."

Pip hâlâ hayranlık ve şaşkınlıkla Alex'e bakıyordu. "Ben senin duygularını yönlendirebilirdim ve Blink de kanının kaynamasını sağlayabilirdi ama sen bunların hiçbirini hissetmedin mi?"

Alex kanının kaynadığını düşünmemeye çalışarak omuz silketti. "Size söyledim..." Sınıf arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeden kendisini bilimsel bir deneyin parçası gibi hissetti. "Artık testiniz bittiğine göre, gidebilirim. Olur mu?"

"Planın nedir?" dedi Tom, şoku ilk atlatan kişi olarak. "Yetenegine rağmen oraya görünmeden giremezsin. Tabii eğer yanında Jordan olmazsa."

Hızla düşünen Alex, "Bir fikrim var," diye cevap verdi. "Ama bana güvenmeniz gerekiyor."

Fikri, en yakın dostlarından birini ele vermeden açıklayabileceği bir şey değildi.

Declan herkesin adına, "Sana güveniyoruz," diye cevap verdi.

"Skyla, bana makyaj yapman lazım," dedi Alex. Bu beklenmedik istek karşısında herkesin kaşları havaya kalktı. "Benim... şey... kötü görünmem gerekiyor," dedi çabucak. "Çölde mahsur kalmışım gibi görünmeliyim. Bunu yapabilir misin?"

On dakika sonra arkadaşları merakla kendisini tepeden izlerken, Alex ağaçtan aşağıya iniyordu. Hiçbiri bu plandan memnun değildi, özellikle de Alex ComTBA'yı götürmeyi reddettiği için. Yakalanırsa diğerlerinin de ele geçirilmesini istemediğini söylemişti. Ama işin aslı, komuta merkezindeki askerlere söylemeyi planladığı şeyi arkadaşlarının duymasını istememesiydi.

“Birazdan dönerim,” diye söz verdi ve inandırıcı konuşmuş olduğunu umdu.

Skyla, berbat görüneceği bir makyaj yapmıştı ona. Alex, planladığı girişim için bunun yeterince ikna edici olmasını umuyordu. Görevlerinde başarılı veya başarısız olmalarının, kendisine bağlı olduğunu bilerek, başı dönmüş gibi yalpalayarak yürümeye başladı. Birliğin girişine kadar bir oraya bir buraya yığılarak yürüdü ve bir ses ona durmasını emretti.

“Kendini tanıt!”

Alex cevap vermeyince, bir grup silahlı asker başına kızın toplandı. Hepsi birden şüpheli gözlerle onu inceliyordu. İçlerinden biri, bir adım öne çıkıp aynı emri tekrarlardı.

“Susadım,” diye fısıldadı Alex, çatlak sesle. Etkiyi güçlendirmek için dizlerinin üzerine yığıldı ve askerlerden birinin su getirmesi için bir arkadaşına seslenmesiyle, ödülünü aldı.

Alex, üzerine dengeleyiciler doğrultulmuş bir vaziyette, getirilen sıvıyı bir dikişte içti, susuzluktan ölüyormuş gibi. Şişeyi indirdiğinde başını kaldırıp adamlara baktı.

“Kimsin ve burada ne arıyorsun?” diye sordu en yakınındaki asker, ona bir adım yaklaşarak. Siyah üniforması, diğer muhafızlarinkinden daha süslüydü. Alex adamın yüksek rütbeli bir asker olduğunu tahmin etti.

“Ben Prenses Delucia Cavelle'im,” dedi. Bir yandan da Dix'in nasıl görüldüğünü bir avuç insan dışında başka hiç kimsenin bilmediğine dair sözlerinin doğru olmasını umuyordu.

Askerler bunu duyunca önce çok şaşırdılar, sonra gözlerini kıstıp ona bakmaya devam ettiler. “Prensesin Soori Çölü'nün kenarında neredeyse yarı ölü bir şekilde bulunmuş olmasına inanmak bana çok zor geliyor.”

“Seyahat ettiğim hizmetlilerimle birlikte pusuya düşürüldük,” dedi hâlâ diz üstü yere çökmüş hâlde duran Alex. “Beni yakalayıp bayılttılar. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama uyandığımda nerede olduğumu anlamam zaman aldı. Kaçmayı

başardım ancak nereye gideceğimi bilemedim. Tek hatırladığım, babamın bir zamanlar bana Durungan Sıradağları'nın hemen dibindeki bir askerî komuta merkezinden söz ettiğiydi. Ben de buraya kadar gelmeyi başarırsam güvende olurum diye düşündüm."

Askerin yüzündeki şüpheli ifade değişmese de bakışları deminki gibi sert değildi. Alex'in söylediklerini değerlendiriyor olmalıydı.

"Benimle gel," dedi. "General, hikâyeni doğrular."

Alex abartılı bir bitkinlikle ayağa kalktı ve etkiyi artırmak için sağa sola sallandı. Asker, onu dirseğinden tutup dengesini bulmasına yardım edecek kadar düşünceli davrandı. Desteğe ihtiyacı olduğu böyle bir anda ona yardımcı olması çok hoş bir davranıştı.

Alex'in diğer askerleri geçip birliğin kapılarından girmesine izin verdi. Kapının hemen yanındaki yere kazınmış bir halkaya basmasını işaret etti. (Böylece, Alex, arkadaşlarının yaptığı gibi tüm bileşkeyi dolaşmak zorunda kalmadı.) İki birden halkaya girince asker bileğini kaldırdı ve kolundaki saat benzeri bir ekrana bastı. Halka bir anda ışıkla doldu ve Alex vakumlaranarak çekildiğini hissetti. Işık kaybolduğunda artık kapıda değil, komuta merkezinin hemen önündeki duvarın tepesinde olduğunu gördü.

Bu çok iyi olmuştu.

"Kısa mesafeli teleport halkası," diye açıkladı, kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören asker. "Ordu tarafından tasarlanmıştır. Küçük mesafelerde çok işe yarıyor ama daha büyük mesafeler için hâlâ üzerinde çalışıyoruz."

Kuleye girmesi için Alex'e başıyla işaret etti ve binaya giren Alex'in gözleri ortama hemen alıştı. Etrafı net şekilde gören Alex, keşke geri çekilebilseydim diye düşündü.

Zira komuta merkezinde yoğun ve gergin bir atmosfer vardı. Odanın çevresinde düzinelerce silahlı asker duruyor ve tam ortada, lider olduğu belli olan bir adam dikiliyordu. Kısa kesilmiş saçları olan bu adamın üzerinde siyah bir askerî üniforma vardı ve her yeri silahla kaplıydı.

Adam delici gözleriyle ona dik dik bakarken, Alex bir adım geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Gözlerini sanki bir ömür kadar uzun bir süre boyunca Alex'e dikti. Neyse ki daha sonra muhafızına döndü.

"Binbaşı Tyson, umarım nöbetinizi bırakmanız için iyi bir nedeniniz vardır?"

"Evet, General Drock. Bu kız sürünerek çölden geldi ve Prenses Dellucia Cavelle olduğunu iddia ediyor. Seyahat esnasında pusuya düşürüldüğünü ama kaçmayı başardığını söylüyor."

Generalin bakışları tekrar Alex'e kaydı. Çok kötü görünmesine rağmen Alex karakterinden çıkmamaya kararlı olduğu için hafifçe doğruldu.

"Öyle mi?" dedi general, düşünceli bir şekilde binbaşıya. "Demin içeriye giren kaçaklar ne oldu, Tyson?"

"Hiçbir iz yok, efendim. Signa artık onları birlikte hissetmediği için kaçıp gitmiş olduklarını tahmin ediyoruz."

General küfredince Alex gözlerini kısarak ona baktı.

"Benim yanında böylesi sözler sarf etmemenizi tercih ederim, General Drock," dedi, çok sinirlenmiş gibi yaparak.

General, kollarını göğsünde birleştirdi. "Küçük prensesin dili de bayağı uzunmuş."

"Ben Medora tahtının varisiyim, general," diye adamı uyardı Alex. "Bana hak ettiğim saygıyı gösterseniz iyi edersiniz."

"Bakacağız," dedi Drock. Odadaki askerlerden birine dönüp, "Bana Signa'yı getir," dedi.

"Gerek yok, general, ben zaten buradayım," dedi odaya giren bir adam. Asker gibi giyinmemişti fakat yine de çok tehlikeli bir aurası vardı. Ancak Alex, zihninde çalan uyarı çanların rağmen, bu adamın *Alaaddin* isimli Disney filmindeki kötü adam Cafer'e çok benzediğini düşünüp içinden güldü. Kocaman gözlerinden, uzun yüzüne ve ince keçi sakalına kadar her şeyiyle onun aynısıydı.

"Bu kız, prensesimiz olduğunu iddia ediyor," diye bilgi verdi general, yeni gelene. "Doğrulayabilir misin?"

Signa başını yana eğip bakışlarını Alex'e odakladı. Birkaç gergin saniyeden sonra gözlerini kısıp ona bir adım daha yaklaştı. Yüzündeki ifade daha da kararar adam, Alex'in omzunu kavradı.

"Hey!" diye haykırdı Alex, adamın elini itmeye çalışarak. "Bırak beni!"

"Signa?" diye bastırdı general. "Yalan mı söylüyor?"

Signa, yüzündeki rahatsız olmuş ifade kaybolmasa da kızın omzunu bırakıp generalin yanına gitti. "Düşüncelerini okuyamıyorum. Hiçbirini."

General ve Binbaşı Tyson da dâhil olmak üzere odadaki askerler çok şaşırdı. Bunun üzerine Alex gözlerini devirdi.

"Sizce babam zihnimi koruma sanatı üzerine eğitim almamı sağlamamış olabilir mi? Sarayda duyduğum onca şey varken? Tabii ki hayır," dedi, sesine hafif bir aşağılama da katarak.

"Bu kadar güçlü bir dirence sahip olmak için fazla gençsin," diye itiraz etti Signa.

"Hızlı öğrenirim," diye kibirle cevap verdi Alex.

General onu ölçer gibi bakarken, Signa çok öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Ona güvenmiyorum, general," dedi. "Casus olabilir. Muhtemelen daha evvel içeriye giren o kaçaklarla beraberdir. Bilgi almak için ona işkence edelim derim."

İçinde büyüyen korkuya rağmen Alex yüzündeki ifadeyi değiştirmemeyi becerdi. Bir yandan da Signa'nın general üzerinde ne kadar etkisi olduğunu merak etti. Durumu tersine dönmeden önce hızla düşünmesi gerekiyordu.

"Bunun için yeterince basit bir çözüm var," dedi içgüdülerini takip ederek. "Babamla iletişime geçin. Kimliğimi doğrulayacaktır."

"Kralla buradan direkt olarak bağlantı kuramayız," diye bilgi verdi Drock. "Onunla ancak acil bir durum olduğunda Muhafız Merkez Üssünden temasa geçebiliriz."

Alex kollarını göğsünde birleştirdi. "Kaçırılmamı acil durumdan saymıyor musunuz?"

“Yalan söylüyorsan, hayır. Kralın vaktini boşa harcamam.”

“O hâlde muhafızlarla irtibata geçin,” dedi Alex. İçten içe, blöfünün görülmemesini diliyordu.

“Nasıl isterseniz,” diye dalga geçti general. “Fakat eğer beni kandırmaya çalıştığın ortaya çıkarsa, ‘avcı’ kelimesinin yepyeni anlamlarını keşfetmen için sana bizzat yardımcı olacağımdan emin olabilirsin.”

Şu an zihinsel olarak tamamen çöküntü yaşadığını hissetmesine rağmen Alex çenesini kaldırıp, öz güvenli duruşunu bozmadı. “Öden buyurun, General Drock.”

Bu sözler üzerine adam hızla arkasını döndü ve kulenin uzak bir ucunda yer alan birleşik odaya gitti. Tyson, başıyla Alex’e adamın peşinden gitmesini işaret etti.

Alex generalin peşinden gidip daha küçük, ofis benzeri bir odaya girdi ve bir anda adımları yavaşlattı çünkü büyük bir masanın altında parlak, kırmızı bir zarf duruyordu. İyi haber, odayı aramasına gerek kalmadan istediği şeyi bulmuş olmasıydı. Kötü haberse onu nasıl alacağı hakkında hiçbir fikrinin olmamasıydı. Dahası, hem onu hem kendisini bu birlikten nasıl sağ salim çıkaracağını bilmiyordu.

O an Jordan’ın yeteneğini kullanabilirdi işte.

General, ofisin duvarlarından birine yaklaşıp dokunmatik bir ekran paneline bastı. Aletten yükselen ses, kimlik bilgisi istedi.

“General Alan Drock, Soori Karakolu. Onay kodu bir-bir-altı-dört-iki-sekiz. Görsel iletişim talep ediyorum.”

Saniyeler içinde önlerine büyük bir hologram yansıdı. Üniformasından çok net anlaşıldığı üzere bu bir muhafızdı ama kadının sırtı Alex’e dönük olduğu için, yüzü görünmüyordu.

“General Drock,” diye adamı selamladı. Ses transferinde bir sorun var gibiydi çünkü kadının sesi kesiliyor ve robot gibi çıkıyordu. Oysa görüntü kalitesi gayet iyiydi. “Yarın akşama kadar iletişim kurmamanız gerekiyordu. Bir sorun mu var?”

"Baş edemeyeceğimiz bir şey değil, muhafız," dedi Drock. "Fakat bugün bileşkemize, yakalamayı başaramadığımız bazı kaçaklar girdi."

"Kaçak mı?" diye sertçe sordu Muhafız. "Neyin peşindelermiş?"

"Onu henüz bulamadık," dedi general. "Burada değerli bir şey yok. Onları göremedik ama herhalde heyecan arayan birkaç çocuktuk."

"Bizi bilgilendirin."

"Bilgilendiririz. Ama bu yüzden aramadım."

"Devam edin, general."

"Onlar kaçtıktan sonra bir kız çölden sürünerek geldi. Prenses Delucia olduğunu iddia ediyor. Doğrulayabilir misiniz?"

Deşifre olmak üzere olduğunu fark eden Alex'in yüreği hızla çarpıyordu ama ayaklarını dimdik yere basmaya devam etti. Belki onlara şaka yaptığını söylerse, onlar da kendisine işkence etmezdi? Belki onun da "heyecan arayan" çocuklardan biri olduğunu kabul ederlerdi?

Fakat nedense bundan şüpheliydi.

General, Alex'in yanına geldi ve hologram da Alex'e döndü. Muhafızın gözleri Alex'in üzerine kilitlenince, Alex kimin daha çok şoke olduğundan emin olamadı. Haykırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

"İyi günler, Muhafız Jeera," dedi Alex. Muhafız ona hayretle bakıyordu ama o sakin kalmaya çalıştı. Sesteki sorun yüzünden Jeera'nın sesini tanıyamamıştı ama şu an birbirlerine baktıkları için artık tanıdık olduklarını inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Bu adamlar beni bir hücreye atıp bilgi almak için işkence etmesinler diye, benim prenses olduğumu doğrular mısın lütfen?"

Alex, içinde bulunduğu tehlikeli durumu, Jeera'nın anlaması ve oyunu oynamayı reddetmemesi için yapmıştı bunu.

Jeera'nın yüzündeki şaşkın ifade devam ediyordu ama konuşmaya yetecek kadar kendisini toparlamayı başardı. "Siz nerelerdediniz, prenses? Anne ve babanız meraktan öldüler."

Alex, muhafız tarafından sahte kimliğinin teyit edilmesiyle birlikte odadaki herkesin çok şaşırdığını fark etti.

“Seyahat hizmetlilerimle birlikte pusuya düşürüldüm,” diye devam etti hileyi sürdüren Alex. “Esir alındım ama kaçmayı başardım. Diğerleri sağ salim dönebildiler mi bari?”

Muhafız neden gerekli olduğunu bilmese de Alex’in bu kandırmacası karşısında çok etkilendi.

“Bu sabah geldiler. Ama hepimiz sizi sarayda göremediğimiz için çok endişelendik. General Drock?”

Adam bir adım öne çıktı. “Evet, muhafız?”

“Derhâl prensesi evine geri getirin,” diye emretti Jeera.

Sesi o kadar otoriter çıkıyordu ki, Alex orduyla muhafızlar arasındaki emir komuta zincirinin yapısını merak etti. Bunu bir gün birine sormayı unutmamalıydı... Tercihen böyle tehlikeli bir durumun içinde olmadığı bir zamanda.

“*Prensesi* köpükkapımıza bizzat ben götüreceğim,” dedi genel.

“Teşekkür ederim, general,” dedi Jeera. “Prenses, sizi karşılamak odasında bekliyor olacağım.”

Muhafız Jeera’nın gözlerinde, Alex’e güzel bir açıklamayı hazır etmesini tavsiye eden bir bakış vardı.

Jeera hologram iletişimini kapatır kapatmaz odaya bir sessizlik çöktü. Gergin bir anın ardından general boğazını temizledi.

“Davranışım için özür dilemek isterim, Majesteleri,” dedi General Drock. “Bileşkemize giren kaçaklardan sonra kırmızı alarm vermiştik, o yüzden gelişinizden doğal olarak şüphelendim. Bu bir bahane olmasa da umarım saygısızlığımı affedebilirsiniz.”

Bu sözler üzerine Alex’in sert ifadesi yumuşadı. Adam şüphelenmekte haklıydı, özellikle de Alex aslında iddia ettiği kişi *olmadığı* için. “Unutuldu bilin, General. Sizin gibi cesur ve ne yaptığını bilen bir askerden daha azını beklemezdim doğrusu. Tedbirleriniz gerekliydi ama belki de gelecekte bu kadar çok küfürlü kelime kullanmazsınız.”

Son cümlesini, aslında söylediği kadar alınmadığını göstermek için gülümseyerek sarf etti. Adam da cevaben hafifçe güldü ve yüzündeki boyun eğmez asker ifadesi, yerini neredeyse dostane bir ifadeye bıraktı.

“Korkarım kötü bir alışkanlık, prenses.”

“Hepimizin kötü alışkanlıkları var ama en azından ben yanınızdayken buna biraz daha dikkat etseniz iyi olur.”

Adam bir kez daha gülümsedi ve sonra doğrulup odadakilere döndü.

“Binbaşı Tyson, köpükkapıya kadar bize eşlik edin. Signa, hizmetine daha fazla ihtiyaç kalmadı.”

“General, bence bu büyük bir hata. Onu okuyamıyor olmam hiç hoşuma gitmedi,” diye itiraz etti Signa. “Yeter, Signa,” dedi Drock. “Muhafız Jeera’nın, onun kimliğini doğruladığını duydu. Konu kapandı. Çekilebilirsin.”

Signa son bir kez Alex’e bakıp öfkeyle odadan çıktı.

“Eğer beni takip ederseniz sizi bir an evvel evinize göndereyim, prenses,” dedi general ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Alex kırmızı zarfı hâlâ alamadığı için biraz panikledi. Onsuz buradan gidemezdi. Ama zarfı nasıl alacaktı?

Aklına bir fikir geldi ama işe yarayacağına pek güvenemedi.

Elini başına götürüp, “Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye inledi. Sağa doğru biraz sendeledi ve masanın kenarına yığıldı. Yere düşmeden önce çöp kutusuna çarptı. Yere bir sürü kâğıt döküldü. Alex kırmızı zarfı eline alırken, o anda bayılmış gibi görünmeyi umut etti.

“Prenses? Prenses?”

Zarfı giysilerinin altına saklayacak çok az zamanı oldu. Çünkü Binbaşı Tyson, yanına diz çökmüş, onu sarsıyordu. Zarfın güvenle gizlendiğinden emin olur olmaz yeniden inleyerek gözlerini açtı.

“Ne oldu?”

“Bayıldınız.” Tyson, kalkması için ona yardım etti. “Yaşadıklarınızdan sonra bitkin düşmüş olmalısınız.”

Adam, onu odasından çıkarırken, Alex adamın sesindeki garipliğinin sebebini merak etti... Adam sanki eğleniyor gibi konuşuyordu. Ama yüzü çok ciddiye, o yüzden belki de Alex yanılıyordu.

“Neden beklediniz?” diye sordu general, Alex ve Tyson, komuta merkezinin ana odasına vardıkları zaman.

“Sadece biraz yorgunum,” diye bitkin bir şekilde gülümsedi Alex. Ona sahte baş dönmesinden söz etmek istemedi. “Azıcık dinlenmek istedim.”

“Merak etmeyin, prenses, birazdan evde olur ve güzelce dinlenirsiniz,” diye cevap veren Drock, odanın arkasına doğru peşinden gelmeleri için işaret etti.

Duvarda dikdörtgen bir bölme vardı. Etrafında beyaz renkli bir çerçeve duruyordu. Bölmenin genişliği aşağı yukarı Alex’in başının sığabileceği kadardı.

“Elinizi dikdörtgenin ortasına yerleştirirseniz köpükkapı çalışır,” dedi general, Alex’e. “Sizi doğrudan sarayın karşılama odasına götürecektir.”

“Yardımlarınız için teşekkür ederim, General Drock,” dedi Alex. “Nasıl minnettar olduğumu anlatamam.”

“Bir şey değil, prenses,” dedi general ve hafifçe eğilip Alex’i selamladı.

Binbaşı Tyson da aynı şekilde selam verdi ve Alex kendini hayatında daha önce hiç olmadığı kadar sahtekâr hissetti. D.C.’ye hemen bu iki sadık askerden babasına bahsetmesini söylemeli ve onlara birer madalya verilmesini sağlamalıydı.

Yakın zamanda tekrar prenses rolünü oynamak gibi bir acelesi olmasa da, “Umarım tekrar görüşürüz,” dedi samimiyetle. Gülümseyerek panele uzandı ve köpükkapı onu yeni istikametine götürmek üzere harekete geçti. Jeera’nın sesini duyduğunda daha yere tam olarak inmemişti.

“Az evvel bir generale neden yalan söylemek zorunda kaldığının iyi bir sebebi vardır umarım, *Prensess Delucia*.”



On Altı

Alex, yüzünde kesinlikle onu onaylamadığına dair bir ifade olan muhafıza suçlu suçlu baktı.

“Açıklayabilirim.”

“Umarım,” dedi Jeera. Siyah saçlarını sıkıca geriye toplamıştı ve çarpıcı mavi gözleri Alex’e dik dik bakıyordu.

Muhafızının sabırsızlandığını fark eden Alex, prenses taklidi yapmak zorunda kalmasının nedenlerini çabucak özetleyip Avci’nin verdiği çılgın görevden, Kaiden ve Jordan’ın yakalanmanın ucundan döndüklerine kadar her şeyi anlattı. Çocuklardan bahsedince Jeera biraz endişelendi ama Alex iyi olduklarını söyleyip muhafızın içini rahatlatmıştı.

“Sen de o yüzden kendi başına içeriye girmeye karar verdin demek,” diye tahminde bulundu Jeera. “Çünkü yeteneğinin seni zihin okuyucudan koruyacağını biliyordun.”

“Bunu nereden...”

“Ben kralın muhafızlarından biriyim, Alex,” diye sözünü kesti Jeera. “Bilmek benim işim.”

Bu ilginç bir haberdi ama Alex konuyu uzatmadı ve Jeera’nın tahmini doğrulayıp, komuta merkezine girmek için D.C.’nin kimliğini nasıl “ödünç aldığını” açıkladı.

“Eğer arkamı kollamasaydın işler çirkinleşebilirdi,” dedi. “O yüzden teşekkür ederim, Jeera. Gerçekten.”

Muhafız ona bir süre dik dik baktıktan sonra yumuşayıp gülmüseddi. “Bir şey değil, Alex.”

Kadının yüzündeki gülümseme Alex’in aklına bir şey getirdi. “Ben seninle daha önce tanıştım mı, Jeera? Yani muhafız olarak değil? Bana çok... tanıdık geliyorsun.”

Jeera yüksek sesle bir kahkaha attı. Bu, Alex’e çok tuhaf bir tepki gibi geldi.

“Hayır, Alex. Sen suikastçı gibi davranmadan önce seninle hiç tanışmamıştık.”

“Hıh,” dedi Alex ve konuyu kapattı. Dejavu denen şey bazen çok yanıltıcı olabilirdi.

“Peki, kırmızı zarfı alabildin mi?”

Buna cevaben Alex giysilerinin arasına gizlediği zarfı çıkardı.

“Etkilendim,” dedi Jeera. “Çok kolay bir görev değil.”

“İnanamazsın,” diye mırıldandı Alex.

“Sözü açılmışken, o zarfın sende kalmasına izin veremeyeceğimin farkındasın, değil mi?”

“Ne? Hayır, Jeera. İçinde sonraki talimatlarla ihtiyacımız olan köpükkapı var. Hem zaten zarf generalin çöp kutusundaıydı. Kaybolduğunu fark etmemiştir bile.”

Jeera söylediklerinin doğruluğunu tartar gibi Alex’e baktı ve sonra derin bir iç çekip, “Bu konuşma hiç gerçekleşmedi, anlaşıldı mı?” dedi.

“Hangi konuşma?” dedi Alex, sinsî bir gülümsemeyle.

“Aynen,” dedi Jeera. “Şimdi biri seninle konuştuğumu görmeden önce buradan gitmen lazım.” Alex’e bir köpükkapı aleti uzattı. “Arkadaşlarının yanına git, G.H. görevini tamamla ve sağ salim akademiye dön, tamam mı?” Jeera, bunu sanki çok kolay bir şeymiş gibi söylemişti.

“Planım bu,” dedi Alex. “Sınıf arkadaşlarının yanına dönmenden önce zarfın arkasına bakmak isteyebilirsin,” diye bir tavsiyede bulundu Jeera. “Seni tekrar görmek çok güzeldi, Alex. Bana

bir iyilik yap ve Avcı'ya, öğretme yöntemleriyle ilgili kendisini arayacağımı söyle." Bu sözlerin ardından muhafız arkasını dönüp odadan çıktı.

Alex merakla kırmızı zarfın arkasını çevirdi ve üzerine yapıştırılmış küçük, beyaz bir zarf daha gördü. İki zarf da mühürlüydü. Alex, General Drock'un bu zarfların odasında hatta çöpünde olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Acaba Avcı, generalin bilgisi dışında odaya sızıp bunları oraya kendisi mi yerleştirmişti? Her iki durumda da beyaz zarfın üzerinde Avcı'nın el yazısıyla "Alexandra Jennings" yazdığından, bu Alex'in dikkatini çekti.

Etrafına tedirgin bir biçimde baktıktan sonra beyaz zarfı kırmızının üzerinden çekti ama tam açacakken birtakım sesler duydu. Beyaz zarfı hemen cebine attı, kırmızıyı da tekrar giysilerinin altına gizledi. Elindeki köpüğü hemen yere fırlattı.

Doğrudan akademiye gitme arzusuna direndi ve portalı, dönüşünü bekleyen arkadaşlarının tırmandıkları ağaca yönlendirdi. Arkadaşları onu hemen fark etmediler. Bir yandan askerî bileşkeyi izliyorlar bir yandan da birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

Alex hınzır hınzır gülümseyip sessizce ağaca tırmandı. Tam yanlarına gelince, "Neye bakıyoruz?" diye sordu.

"Skyla, eğer bir tane daha aptalca soru sorarsan yemin ederim..." diye öfkeyle mırıldandı Pipsqueak.

"Şey, *merhaba*. Ben buradayım," dedi Skyla, en az onun kadar sinirli bir şekilde. Sonra da Alex'e dönüp, "Hepimiz seni arıyorduk ama seni önce ben buldum. Ödülüm nedir?" dedi.

"Alex!" diye haykırdı, arkadaşını yanlarındaki dala tünemiş gören Jordan.

Bu sözleri, herkesin başını çevirip şaşkınlık içinde Alex'e bakmasına sebep oldu. Alex bu ilgi karşısında utandığını hissetti.

"Baktığınız yeter," dedi. "Neredeyse gün batıyor. Kıpırdayalım."

"Nasıl... ama nasıl..." diye kekeledi Pip, şaşkınlık içinde.

"Küçük Pipsqueakimiz sana 'nasıl geri döndün' diye sormaya çalışıyor," dedi Blink. "Oradan içeriye girdiğinden beri senden hiçbir iz göremedik."

Başını iki yana sallayan Alex, "Anlatsam da inanmazsınız," diye cevap verdi.

"Zarfı aldın mı?" diye sordu Tom.

Alex gülümseyerek zarfı giysilerinin altından çıkardı.

Sınıf arkadaşları heyecanla bir çığlık attılar. Alex dikkat çekmemeleri için onları susturmak zorunda kaldı. İsteyeceği son şey generalin onu birlik dışında bulmasıydı. Oysa birazdan sağ salim bir vaziyette Tryllin'e geri dönmüş olacaktı.

"Haydi, şu ağaçtan inip ne yapmamız gerekiyorsa yapalım," dedi Declan ve sırt çantasını Alex'e geri verdi.

Yere inince zarfı açtılar. Gözlerine ilk çarpan şey, üzerinde fotoğraflarının olduğu birer kimlik kartıydı. Kaiden, Jordan ve Blink'in kartlarında "Garson", Tom'un kinde "Müzişyen" yazıyordu. Declan, Pipsqueak, Skyla ve Alex'in kartlarındaysa "Davetli Misafir" yazmaktaydı. Fotoğrafları doğru fakat isimleri yanlıştı. Alex kendi isminin yerine "Ally Jones" yazılmış olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Sizce bunlar ne için?" diye sordu Jordan.

"Hey, ben bu görevi *sevdim*," dedi talimatları bulan Skyla. Hepsi okusun diye küçük kâğıt parçasını ellerine tutuşturdu.

Sir Oswald Graham'ın akşam yemeği partisine katılacaksınız. Kimlikleriniz akşam boyunca takınacağınız rollerinizle birlikte zarfın içinde yer almaktadır. Kostümleriniz, köpükkapının diğer ucunda sizi bekliyor. Göreviniz çok basit: Sanatçıyı oradan alın ve evine kadar kendisine eşlik edin.

"Bu kadar mı?" dedi Tom, kâğıdı çevirerek.

"Belki kostümlerimizin yanında daha fazla bilgi vardır," dedi Declan.

"Umarım öyledir," diye homurdandı Pipsqueak ve içindeki son malzeme de düşün diye zarfı ters çevirip salladı. Bu, Avcı'nın tüylü oklarından biri idi ama minyatür versiyonu. Adam en azından tutarlıydı.

"Hiçbir şeye doğru gidiyoruz," dedi Tom ve önceden programlanmış olan köpükkapıya uzandı.

Hepsi tek tek ağaçlarla kaplı bir tepenin üzerine nakledildiler. Manzara, küçük bir kasabaya bakıyordu. Kasabanın kenarına, çok iyi ışıklandırılmış, kocaman bir malikâne inşa edilmişti. Resmî parti kıyafetleri giymiş olan insanlar ön kapının hemen yanındaki bahçeye bir köpükkapıdan giriyorlardı. Etkileyici evin ışıkları altında giysileri pırıl pırıl parlıyordu.

“Acele etmemiz lazım,” dedi Kaiden. “Eğer garson olacaksak, çoktan orada olmamız gerekirdi. Tom, müzisyen olarak senin de öyle.”

“Haklısın. Kostümlerimizi bulmalıyız,” dedi Tom.

Skyla bir şey bulduğunu söyleyip onlara seslenene kadar soluk ışığın altında etrafı aradılar. Bir ağaçtan sekiz tane kıyafetin sallandığını gördüler, etiketli oklarla üstteki dala tutturulmuşlardı. Erkeklerin her biri için birer smokin vardı. Garsonlarıntaki tamamen siyahken, Tom’un müzisyen kıyafeti ise beyazdı. Konuk olarak geçen Declan için siyah bir ceket, beyaz bir gömlek ve gümüş renkli bir papyon hazırlanmıştı.

Kızların partiye uygun gece kıyafetleri de ağaçtan sallanıyordu. Skyla’nınki açık sarı, Pip’inki parlak deniz mavisi, Alex’inki de koyu bir gece yarısı mavisiydi. Kıyafetlerin üçü de nefes kesiciydi ancak...

“Bu topuklular çok saçma,” diye mırıldandı Alex, elbisenin altında duran ölümcül stilettoları göstererek. “Bunlarla düşüp boynumu kırarım ben.”

“Herkes bir yer bulup üzerini değiştirsin,” dedi Tom, kızın yorumunu duymazdan gelerek. “Çabuk olun da karanlık çökmeden halledelim.”

Alex soyunmaya başladığında bir kâğıt hışırtısı duydu ve üzerinde “Alexandra Jennings” yazan zarfı hatırladı. Çıkarıp okurken kaşlarını çatı.

Alex, bu görev senin için diğerlerine göre çok daha tehlikeli. Gardını al. Sırt çantasındaki aletleri de sakın unutma. NOT: Ally’nin annesi Larissa’nın pek çok arkadaşı var.

Avcı belli ki yine şifreli uyarılarına başlamıştı ve Alex bu sözleri nasıl deşifre edeceğini bilmiyordu. Öte yandan ne araması gerektiğinden de emin değildi, o yüzden adamın tavsiyesini dinleyip dikkatli davranacaktı. Sırt çantasındaki aletlerle ilgili yorumuna gelince, Alex'in o ağır kitabı bu elbisenin altına saklaması mümkün değildi. Avcı'nın sözlerinin bir anlamı olmalıydı.

Üzerini değiştirip sendeleyerek arkadaşlarının yanına gitti. İçinden, ayakkabılarına küfrediyordu.

Jordan onu görünce bir ıslık çaldı. Alex hava karardığı için yanaklarının kızardığını görmemelerine sevindi. Herkesin dikkatinin üzerine toplanmasından rahatsız olmuştu.

“Eeee, gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?” diye sordu.

“Bir dakika, makyajını düzeltmem lazım,” diye ısrar etti. Pip'inkini bitirmek üzere olan Skyla.

Söyleneni yapan Alex, devrilmiş bir ağaç kütüğüne oturdu. Bu arada Skyla da kızın yüzüne daha önce yaptığı “pusuya düşürülmüş prenses” makyajını sildi ve yeni bir makyaj yaptı. Sonra Alex'in saçlarını kıvrıp hafifçe başının arkasına tokaladı. Yüzünü çerçevelesin diye de birkaç lüleyi indirdi.

Makyaj esnasında Alex, diğerlerinin birbirleriyle fısıldaştıklarını duydu ama ne söylediklerini anlayamadı. Skyla işinin bittiğini söyleyip eşyalarını toplarken, nihayet rahatlayan Alex, diğerlerinin yanına gitti.

Alex hepsinin yüzündeki çekingen, suçlu ama kararlı ifadeyi görünce, “Ne var?” diye sordu.

“Bir destek planına ihtiyaç duyarsak diye bazılarımızın burada kalması gerektiğini düşündük,” dedi Tom. “Garsonluk güzel bir gizli kimlik ve tek müzisyen de benim. O yüzden içeriye sadece iki konuk göndermenin daha iyi olacağına karar verdik. Declan ile Pip'in gitmesi gerektiğini düşünüyoruz. Skyla ve sen burada kalın.”

“Ne?” diye bağırdı Alex. Yanlarına gelen Skyla'yı da göstererek, “Bu konuda bizim söz hakkımız yok mu?” dedi.

"Alex, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi Jordan.

"Jordan..."

"Alex," dedi çocuk, büyük bir ciddiyetle ve peşinden gelmesi için başıyla işaret etti.

Kimsenin duyamayacağı bir yere gittiler. Jordan ona özür diler gibi baktı. "Konu sen değilsin, Skyla."

"Nasıl yani?"

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Günün yüzde doksan sekizinde başı bulutlarda geziyor. Zararsız ama güvenilmez bir tip. Onun işimizi bozacağından endişeleniyoruz. Birinin ona göz kulak olması lazım, sen de son iki gündür çok fazla şey yaptığın için onunla birlikte dışarıda oturursun diye düşündük."

"Ben dışarıda oturmak istemiyorum."

"Lütfen, Alex," diye yalvardı Jordan. "Onu neden orada istemediğimizi anlıyorsun, değil mi?"

Alex, arkadaşlarına baktı. Karanlıkta siluetlerini seçebiliyordu. Skyla kütüğe oturmuş, loş ışıktaki oje sürmeye çalışırken herkes gergin ve hazır vaziyette bekliyordu. Başını kaldırıp partide dans edebilecekler mi diye sorunca, Alex yüzünü buruşturdu.

"Anlıyorum," dedi. "Ama keşke ona bebek bakıcılığı yapacak kişi ben olmasaydım."

"Biliyorum," dedi Jordan, yumuşak bir sesle.

Jordan'la birlikte arkadaşlarının yanına sessizce geri döndü. Bu sırada Tom da Skyla'ya, Alex ile beraber burada bekleyeceğini anlatıyordu.

"Ama bu hiç adil değil!" diye bağırdı Skyla. Hepsi birden onu susturmaya çalıştılar. "Giyinip, süslendim ve çok güzelim... Git-meme izin verilmesi lazım! Bana güvenmiyor musunuz yoksa?"

Kızın gözleri yaşlarla doldu ve Alex, araya girmesi gerektiğini fark etti. "Skyla, görmüyor musun? Bu gece en önemli görev bizim. Eğer bu çocuklar için ters giden bir şey olursa görevi biz tamamlayacağız. Bizi burada bırakmalarının tek sebebi ikimize de çok güveniyor olmaları."

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Jordan da oyuna eşlik ederek.

“O zaman tamam,” dedi Skyla, doğrularak. “Merak etmeyin, bir terslik olursa biz hallederiz. Arkanızı kollarız.”

Alex, rahat bir nefes aldı ve Declan’ın uzattığı Skyla’nın parlak pembe ComTBA’sını aldı.

“Olup bitenler hakkında size bilgi veririm,” diye söz verdi Declan.

“Sağ ol,” dedi Alex. “Artık hepiniz gidin ve Tom, sen de şu panço denen çalgıyı unutma.”

Çocuk ona tuhaf tuhaf baktı. “Neyi?”

Alex sırt çantasını gösterdi. “Sen müzisyensin, unuttun mu? Çalmak için bir şeye ihtiyacın olacaktır eminim.”

“Doğru,” dedi Tom ve enstrümanı almak için çantasını açtı. “Yıllardır çalmamıştım.”

“Umarım bisiklet kullanmak gibidir,” dedi Alex.

“Bisiklet ne demek?”

Alex bir kahkaha patlattı ve boş verin der gibi elini sallayıp hepsine artık gitmelerini söyledi.

“Almamız gereken sanatçıyı alır almaz yanınızdayız,” dedi Jordan.

“Tamam,” dedi Alex, her şey yolundaymış gibi ama içten içe Skyla ile birlikte burada kalacağına çok kızıyordu. “Acele etmeyin.”

Alex, arkadaşları tepeden aşağıya inip tamamen kararan gökyüzünün altında giderlerken, arkalarından onları izledi. Bir süre sonra onları görmek zor olmaya başladı ama çok iyi aydınlatılmış malikâneye yaklaştıklarında onları tekrar fark etti. Gruptan tek tek ayrılıp binaya girdiler.

“*Girdik,*” diye fısıldadı Declan, ComTBA’dan. “*Garsonlar mutfığa ilerliyor, Tom da müzik grubunun yanına gidiyor. Biz de Pip’le birlikte ev sahibine kendimizi tanıtacağız.*”

“Sahte isimlerinizi kullanmayı unutmayın,” diye hatırlattı Alex.

“Ah, doğru. Sağ ol.”

Alex, yirmi dakika boyunca çeşitli konukların ve orkestradan yükselen müzik sesinden başka bir şey duymadı.

"Alex, bir sorunumuz var," dedi Declan. "Konuklardan birinin bir sanatçıyla ilgili sorundan söz ettiğini işittim. İki gece önceki bir baloda yanlışlıkla Sir Oswald'ın şarap kadehini devirmiş ve adamın üstünü başını batırmış. O günden beri sanatçıyı gören olmamış ama malikânenin altında bir yere kapatıldığını düşünüyorlar."

"Dalga geçiyorsun herhalde!" diye haykırdı Alex. "Sence adamımız o mu?"

"Bence evet, o," dedi Declan. "Avcı'nın 'bulunduğu yerden alın' talimatına çok uyuyor çünkü."

"Diğerleri biliyor mu?"

"Hayır, henüz hiç kimseyle konuşmadım. Ama onlara mesaj iletmeye çalışacağım."

"Eğer mahkûm edilmişse, sanatçıyı nasıl çıkartacaksınız?"

"Bu konu üzerinde hâlâ düşünüyorum. Umarım diğerlerinden birinin aklına bir fikir gelir. Seni birkaç dakika içinde tekrar bilgilen..."

Sözleri bir sesle kesildi. *"Burada ne yapıyorsun? Kiminle konuşuyorsun?"*

"Ah, sadece manzaranın tadını çıkarıyordum," dedi Declan.

"Bana kimliğini göster," diye emretti ses.

Alex olanları izleyebilmek için ComTBA'sının görüntü ayarını açtı. Declan ile diğer adam küçük bir odadaydılar. Adam silahlı bir güvenlik görevlisine benziyordu.

Declan adama kimlik kartını uzattı. Kartı dikkatle inceleyen adam, *"Dillon Staring? Adını hiç duymadım. Konuk listesine nasıl girdin?"* diye sordu.

"Buraya kız arkadaşım ile geldim. Kendisi..."

Declan'ın sözleri, kapı ardına dek açılınca yarım kaldı.

"Dostum, nerelerdesin? Seni bekliyor... ah."

Eğer sesinin Declan'ın ComTBA'sından duyulmayacağını bilse, Alex o an kötü zamanlaması yüzünden Blink'e çok kızardı.

"İkiniz de ellerinizi kaldırın," diye emretti adam ve tıpkı birlikte gördükleri *dengeleyici* silahına benzeyen silahını çekti.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Skyla.

Alex ona susmasını işaret etti ama olanlar olmuştu.

"Bunu kim söyledi?" dedi adam etrafa bakınarak. *"Senin elinde ne var, Dillon?"*

Adam aleti Declan'ın elinden almak için uzanınca Alex onları görmesin diye hemen iletişimi kapattı.

"Skyla, burada bekle. Çok sessiz olmalısın, anladın mı?" dedi telaşla.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidip neler olduğunu öğrenmeliyim. Geç kalmam... Söz, hemen dönerim. Ama senin burada kalman lazım, tamam mı?"

"Kalırım. Sen dönene kadar yerimden kıpırdamam."

Alex topuklu ayakkabılarını spor ayakkabılarıyla değiştirdi ve eteklerini kaldırıp hızla tepeden aşağıya koştu. Süslü bahçeye yaklaştığında yavaşladı ve dikkatle gizlenerek binanın kenarına geldi. Tam saklandığı yerden çıkıp ön kapıdan içeriye gireceken, iki iri yarı güvenlik görevlisi dışarıya çıkıp kapının iki yanına dikildi. Alex zıplayarak, bir tavus kuşu heykelinin arkasına gizlenmek zorunda kaldı.

Hızla düşündü ve içinden, şimdi ne yapacağım, dedi.

Heykelden heykele atlaya atlaya malikânenin arka tarafına ulaşana dek gizlendi. Hızla hareket ederek çimenliği geçti ve binanın duvarına yaslanıp çift kapılı açık bir balkon bulana kadar ilerledi. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu. Tek sorun, balkonu yukarıda olmasıydı.

"İyi ki ayakkabılarımı değiştirdim," diye mırıldandı ve malikânenin kenarlarını süsleyen sarmaşıklara uzandı. Elbisesi, tırmanmasını zorlaştırıyordu ama eteklerini iç çamaşırının içine soktu ve bu gösteriyi izleyen birinin olmamasını diledi. Sonra da sarmaşıktan tırmanıp balkona atladı. Gölgede gizlendiğinden emin olana kadar da içeriye bakmadı.

Büyük balo salonunun diğer ucundaki mükemmel giyimli bir adam, "Sevgili konuklar," diye seslendi. Adam, yukarıdaki kapıdan aşağıya doğru inen şık basamakların en üzerindeydi. "Böldüğüm için affedin ama aramızda bazı davetsiz konuklar var. Güvenliğiniz en önemli önceliğim olduğu için, sizlerden güvenlik görevlilerime yardımcı olup kimlik kartlarınızı taratmanızı rica ediyorum. Biz işimizi bitirene kadar lütfen eğlenmeye devam edin."

Alex, salona dağılan güvenlik görevlilerini izledi. Ellerindeki parlak aletleri konukların kimlik kartlarına tutuyorlardı. Salon-
dan önce Pip, sonra Jordan, ardından da Kaiden çıkartıldı. Tom'u neredeyse fark etmeyeceklerdi ama güvenlik görevlilerinden biri, müzisyenlerin kartlarının da taranmasını söyledi.

"Bu çok kötü oldu," diye mırıldandı Alex. Bu sırada basamakların başındaki adam -yani Sir Oswald Graham- konuklarından özür dileyip, partiye devam etmelerini rica etti.

Ne yapacağını bilemeyen Alex, tekrar aşağıya inip Skyla'nın yanına koştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Skyla.

Alex, gördüğü her şeyi ona anlattı. Bir yandan da bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

"Birlikte olduklarını varsaymalıyız," dedi. "Umarım almamız gereken sanatçıyla aynı yere kapatılırlar."

"Neden kapatılmalarını istiyoruz?" diye sordu kafası karışan Skyla.

"Çünkü eğer aynı yerde olurlarsa hepsini birden kurtarmak daha kolay olur."

"Onları kurtaracak mıyız?" diye hayretle sordu Skyla.

"Başka ne yapacağız? Onları orada mı bırakalım? Hayatta olmaz."

Skyla'nın sessizliği, Alex'le aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Alex ne yapması gerektiğini düşünerek volta atmaya başladı. Sonunda durup Skyla'ya döndü.

"Bir fikrim var ama yardımın lazım," diyerek planının genel hatlarını elinden geldiğince detaylı bir şekilde anlatmaya çalıştı. "Sence yapabilir misin?"

“Bana güvenebilirsin,” diye söz verdi Skyla.

Alex, diğerleriyle birlikte aşağıya kapatılmamalarını diledi içinden. “Tamam, bana Pip’in yastığını verir misin?”

Skyla karanlıkta Pip’in yastığını bulmaya çalışırken, Alex kendisinin Durungan Sıradağları’nda bir yerde kaybolduğu için, en yakın çantanın içinden sakinleştirici sprey aramaya başladı. Skyla ona yastığı verince, Alex içine çekmemeye dikkat ederek ilacın büyük bir kısmını yumuşak yastığın üzerine sıktı. Sonra yastığı topuklu pabuçları ve Skyla’nın makyaj seti ile birlikte kendi sırt çantasına tıktı ve çantayı sırtına taktı.

“Hazır mısınız?” diye sordu. Skyla onu başıyla onayladı. Tepeden inip, Alex’in balkona tırmandığı yere gittiler.

“Hedefimiz yukarıdaki şu oda,” dedi Alex, yaklaşık dört kapı yukarıdaki açık bir pencereyi göstererek. “Şu çıkıntıyı görüyor musun? Gitmek istediğimiz yer orası.”

“Çok yüksekmış,” dedi Skyla, titreyerek.

Alex, “Yapabilirsin,” diye cesaretlendirdi kızı. “Yarıya gelince duracağız, hem ben hep yanında olacağım.”

Skyla’nın sırtında Alex’inki gibi ağır bir çanta yoktu, buna rağmen sarmaşıktan tırmanırken çok zorlandı. Alex ona destekleyici sözler fısıldadı. İkinci katın balkonuna vardıklarında Skyla balo salonuna baktı.

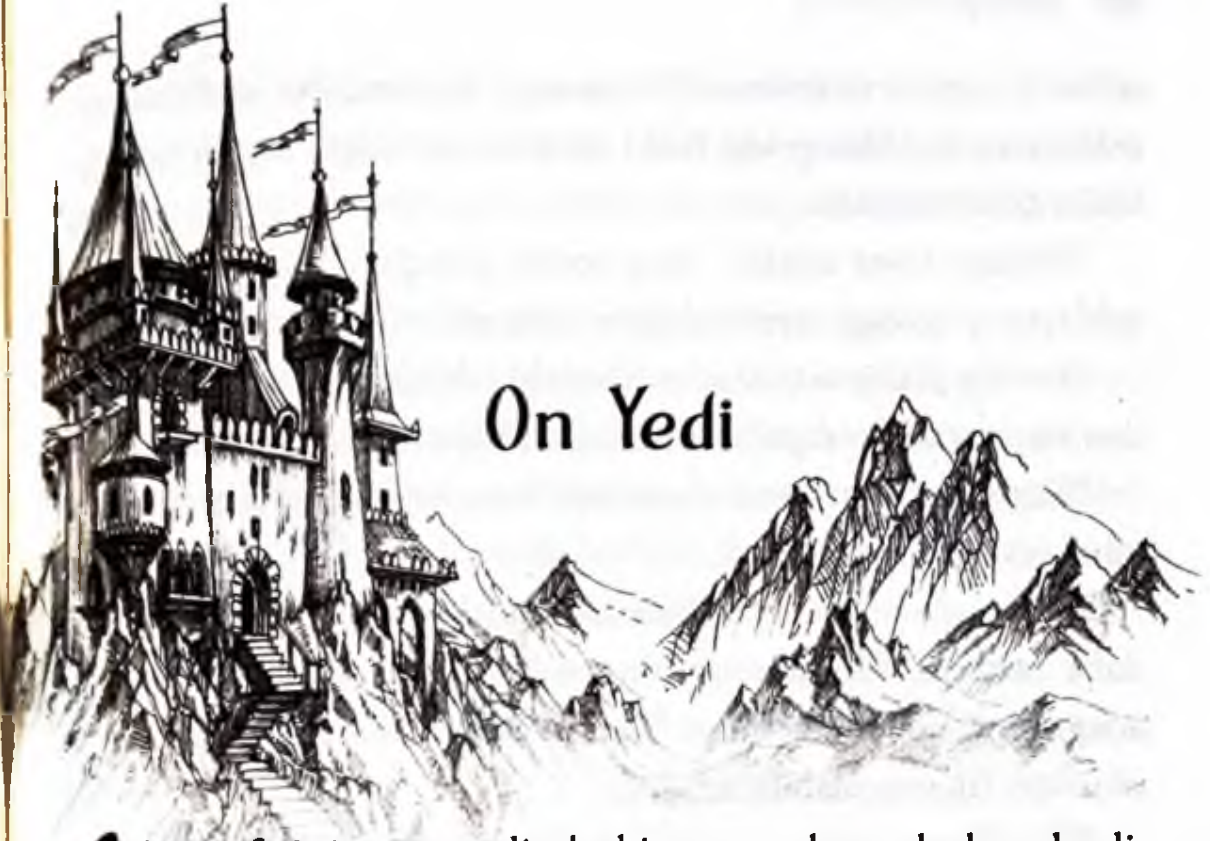
“Şu adamı görüyor musun?” dedi Alex, Sir Oswald’ı göstererek. “İşte o. Ev sahibi o adam.”

Skyla gözlerini adamın üzerine -daha önce Alex’in hiç görmediği kadar yoğun bir şekilde- odakladı. “Anlaşıldı.”

Alex bu kıza güvenmek zorundaydı. Karanlıkta biraz daha tırmandıktan sonra dördüncü katın penceresine ulaştılar.

Karanlık oda onlar için mükemmel bir gizlenme yeri idi. İçerideki hiçbir şeyi göremiyorlardı. Alex çıkıntıya doğru kendisini çekti ve sonra aynısını yapması için Skyla’ya yardım etti. İkisi de içeriye girdiği an odanın ışıkları yandı.

“Odamda ne yapıyorsunuz?”



On Yedi

Alex nefesini tutup, elinde bir oyuncak ayıyla kapıda dikilmekte olan küçük çocuğa baktı. Burası, etrafa saçılmış olan oyuncaklardan Alex'in anladığı kadarıyla çocuğun odasıydı. Çocuğa doğru yürüyen Skyla, "Ay, ne sen ne tatlısın böyle," dedi. "Şuna bakar mısın, Alex? Onu kucaklayıp eve götürmek istiyorum."

Alex sessizce tıslayarak, gözleri fal taşı gibi açılmış olan çocuktan uzak durması için Skyla'yı uyardı ama bu bir işe yaramadı.

Çocuğun birkaç metre karşısında diz çöken Skyla, "Merhaba. Benim adım Skyla ama bu gecelik Samantha oldum. Sen kimsin?" dedi.

Alex sahte kimlik için bu çok fazla oldu, diye düşündü.

Çocuk tedirgin bir şekilde bir Alex'e bir Skyla'ya baktıktan sonra fısıldadı: "Yabancılarla konuşmamam gerek."

"Peki, arkadaşlarıyla konuşabilir misin?" diye sordu Skyla. "Çünkü senin arkadaşın olmak isterim."

Alex, Skyla'nın bu ürkütücü sözlerine şaşırdı ama Skyla çok samimi ve masum görünüyordu. Çocuğun da kafası karışmış gibiydi, Alex, çocuğun kaçıp gideceğinden korktu. Endişeyle bir

adım öne çıktı ve omzundaki çantayı düzelitti. Bir anda aklına çok saçma bir fikir geldi. Belki de Avcı'nın notu, hiç de sandığı kadar şifreli değildi.

"Hikâye sever misin?" diye sordu çocuğa. Çocuğun gözleri ışıldayınca istediği cevabı aldığını fark etti.

Yere diz çöktü ve çantanın içindeki sakinleştiricinin kokusundan kaçınarak, en dipteki kocaman hikâye kitabına uzandı.

"Skyla'nın bunu sana okumasını ister misin?" diye sordu, kitabı çocuğa doğru tutarak.

Kitabı gören çocuk, Alex'e önce bir adım, sonra bir adım daha yaklaştı. Skyla'nın yanına gelince baykuş gibi kocaman açtığı gözleriyle ona bakıp, "İsmim Benjamin. Eğer bana kitap okursan arkadaş olabiliriz," dedi.

"Ah, Benny, çok tatlısın!" diye bağırdı Skyla. Alex birilerinin onları duymasından korktu. "Alex teyze kitabı getirirken, biz de seni yatağa yatıralım," dedi.

Alex teyze mi? Vay canına, Skyla gerçekten çocukları çok seviyordu demek ki.

Alex çantasını kapatıp ayağa kalkınca, Skyla'nın da Benjamin'in yanına yattığını gördü. "Alın bakalım," diyerek ağır kitabı kıza uzattı. "Mutlu okumalar."

"Bak, Benny! Resim de var!" dedi Skyla. Benjamin'den çok daha heyecanlı görünüyordu.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım," dedi Alex. "Seninle alt katta görüşürüz, değil mi, Skyla?"

"On dakika, Alex," dedi gözlerini kitaptan zar zor ayıran Skyla. "Söz, orada olacağım."

İçinden kızın doğru söylüyor olduğunu uman Alex, "Görüşürüz o zaman," dedi.

Tam kapıdan çıkacakken Skyla, "Hey, Alex," diye seslendi. "Ayakkabılarını değiştir ve elbisenin eteğini de düzelt, tabii eğer yeni bir moda akımı yaratmaya çalışmıyorsan."

Kendini bir aptal gibi hisseden Alex, üstünü başını düzelterip ayakkabılarını değiştirdi. Ayrıca Skyla'nın makyaj çantasındaki pudrayı almayı da unutmadı çünkü bu planının işlemesi için çok önemliydi.

"Sağ ol, Skyla," dedi büyük bir içtenlikle.

Hızla odadan çıkıp alt kata indi ve başka bir odaya girdi. Banyoya dalıp saçını ve makyajını düzeltti. Az evvel binaya tırmanarak girmiş gibi görünmediğinden emin olunca pudrayı eline alıp, fırçasını da bilerek orada bıraktı. Sonra ikinci kattaki balo salonuna inen merdivenleri bulup aşağı indi.

Merdivenlerin başına gelince durup aşağıdaki sahneyi izledi, az evvel konuklarına seslenen Sir Oswald'ın durduğu gibi duruyordu.

Adamın dikkatini çekmem gerektiğini biliyorum ama keşke daha iyi bir plan yapsaydım, diye düşündü. Tıpkı saraydaki "Sarıhoş Konuk" ânı gibi, bir sonraki hamlesinden pişmanlık duyacağını biliyordu.

Kendini toparlayıp dişlerini sıktı ve ağır ağır aşağı inmeye başladı. Ama sağlam bir şekilde yere basacağına, gözlerini sıkıca kapatıp kasten yanlış adım attı.

Yarattığı etki inanılmazdı.

Gürültüyle merdivenlerden yuvarlanırken, kendisini zıp zıp zıplayan bir yay gibi hissetti. Müzisyenler çalmayı kesti ve etraftan çığlıklar yükseldi. Sert zeminde durunca gözlerini açtı ve çevresini saran bir sürü suratla karşılaştı.

"Yol açın, lütfen yol açın," diyen Sir Oswald'ın tanıdık sesi geldi.

Mükemmel. Tıpkı planladığı gibi.

"Canım, iyi misin?"

Alex, "Çok utanç verici," diye inerken gözlerini yaşlarla doldurmaya çalıştı. Canı çok yandığı için bu, o kadar da zor olmadı. "Lütfen bana hiç kimsenin görmediğini söyleyin?"

"Tabii ki kimse görmedi, canım," diye yalan söyledi, kızın yanına diz çöken Sir Oswald. "Yaralandın mı? Özel doktorumu aramamı ister misin?"

"Hayır, lütfen. Zaten yeterince aşağılandım."

"Utanacak bir şey yok," dedi adam, Alex'in elini sıvazlayarak. "Ayağa kalkabilir misin?"

Alex başını sallayınca adam, onun elini kavradı ve yaşına göre şaşırtıcı bir güçle onu çekip ayağa kaldırdı. Oda sanki etrafında dönüyormuş gibi hisseden Alex'in numara yapmasına hiç gerek kalmadı. Sir Oswald'a yaslandı ve başını kaldırabildiğinde ondan özür diledi.

"Özür dilemene gerek yok, canım," dedi adam, kibarca. "Senin gibi güzel bir genç hanıma yardım etmek benim için bir zevktir."

Alex neredeyse öğürecekti. Adam onun dedesi yaşındaydı. Eğer ona bir kez daha "canım" derse...

"İsmin nedir, canım?"

Bu sözü duyunca Alex'in gözü sinirden seğirdi ama adama tatlı bir şekilde cevap verdi: "Ally Jones, Sir Oswald. Annem Larissa, beni de kendisiyle birlikte davetli listesine yazdırdı ama midisini üşüttüğü için bu gece evde kalıp yerine beni göndermenin herkes için en iyisi olacağına karar verdi."

Sonra da nefesini tutup Avcı'nın, "annesi" Larissa için "çok arkadaşı vardır" dediği kısmın doğru olup olmadığını görmeyi bekledi... Böyle bir davete güvenle girmesini sağlayacak kadar çok olmasını umdu.

Sir Oswald'ın şaşırmış gibi yüzünü buruşturmasını izlerken, Alex'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu.

"Larissa Jones mu?" dedi adam. "Onu tanıdığımı sanmıyorum... Tabii eğer..." Gözleri şefkatle parladı. "Acaba Larissa Rolar'ı kastediyor olabilir misin?"

"Rolar annemin kızlık soyadıydı," dedi Alex, bir anda bir hikâye uydurarak. "Babamla evlenince onun soyadını almış."

"Herhalde Renwick Jones değildir?" dedi Sir Oswald, hayretle. "Ah, o yaşlı kurbağa! Annen gibi birini avlayacağı kimin aklına gelirdi? Ha! Aferin ona. Hepimize umut vermiş oldu."

Alex, adamı kandırabildiğine inanamadı.

"Gel, gel bakalım, Ally. Bana büyüleyici annenin bugünlerde neler yaptığını anlat. Onun güzelliğini almışsın... Annene çok benziyorsun. Onu en son yıllar önce görmüştüm..."

Sir Oswald, sözlerine içinde bir tavuk, bir çay seti ve bir fırtınanın geçtiği anısını anlatarak devam etti ancak Alex, adamın anlattıklarına dikkat etmiyordu. Gülse mi yoksa şaşırarak başını iki yana mı sallasa diye karar vermeye çalıştı. Daha sonra Avcı'ya teşekkür etmeyi unutmamalıydı... Ya da zarfın geri kalanının nasıl sonuçlanacağına göre, belki de etmezdi.

"...ve annene, sevgili karımla aramı yaptığı için ne kadar teşekkür etsem azdır. Ah, canım Bryonie'yi nasıl özlediğimi anlatamam."

Alex ne diyeceğini bilemediği için, hâlâ elini tutan adamın elini şefkatle okşadı.

"Sen çok tatlı bir kızsın," dedi adam. "Tıpkı annen gibi nazik ve iyi kalplisin."

Alex güya utanmış gibi gülümsedi. "Çok tatlısınız, Sir Oswald."

"Gel, canım," dedi adam, kızın kolundan tutarak. "Seni bazı arkadaşlarımla tanıştırmak isterim. Annenin toplumdaki aktif rolü göz önüne alındığında, pek çoğuyla gerçi zaten tanışmışsındır."

"Çok sevinirim," dedi Alex ama planına devam edip Larissa'nın "kızını" zaten tanıyan insanlarla tanışmaktan nasıl kaçacağını düşünerek korktu.

Tam o sırada önlerine çıkan bir güvenlik görevlisi, "Sir," diyerek onları durdurdu. "Lütfen devam etmeden önce genç hanımın kimliğini taramama izin verin."

"Buna hiç gerek yok, Quinn. Ally kaçak değil," dedi Sir Oswald.

"Anlıyorum, efendim ama konuklarınızın rahatı için sizden kontrol etmeme izin vermenizi istiyorum," diye ısrar etti görevli.

“O zaman çabuk ol,” dedi, çok bozulan Sir Oswald.

“Kimlik kartınız lütfen, bayan,” dedi adam, elini uzatarak.

“Elbette,” dedi Alex, şaşırmış gibi yapıp kaşlarını çatarak. “Tam şuraya, elbisemin üzerine iğnelemiştim. Ama az evvel buradaydı... Ah! Banyoda bırakmış olmalıyım. Burnumu pudralarken çıkarmıştım.”

Alex sözlerini doğrulamak ister gibi elinde tuttuğu pudrayı gösterdi. Neyse ki merdivenlerden yuvarlanırken onu düşürmemişti.

“Bayan, benimle gelmeniz gerekiyor,” dedi görevli, saçma bir ses tonuyla.

“Haydi ama, Quinn,” dedi Sir Oswald. “Bunun bir yanlış anlam olduğundan eminim. Neden banyoya kadar Ally’e birlikte eşlik etmiyoruz? Sana kimliğini gösterir ve sen de rahatlarsın.”

“Efendim, sizin burada konuklarınızla kalmanızı tercih ederim.”

“Neyse ki senden emir almıyorum,” diye sert bir şekilde cevap verdi Sir Oswald.

“Birazdan onur konuğunuz gelecek,” diye hatırlattı görevli.

“O hâlde çabuk ol da o gelmeden *hepimiz* salona geri dönelim. Önder buyur, Quinn.”

Quinn, kızı parti sahibinden ayıramayacağını tahmin etmiş olmalıydı ki arkasını dönüp merdivenlere yöneldi. Üst kata çıkıp koridorda yürümeye başladıklarında, Alex ilk planını çabucak değiştirdi. Sir Oswald, tam olarak olmasını istediği yerdeydi ama silahlı bir görevliyi beklemiyordu. Skyla’nın hâlâ Benjamin’e hikâye okumadığını umut edip, gereken pozisyonu almış olmasını diledi.

Quinn kapıyı açıp banyoya girdiğinde, Alex bıraktığı fırçanın yanında duran yastığı görünce biraz rahatladı. Skyla hazır vaziyette bekliyordu. Yani plan işleyebilirdi.

“Şurada,” dedi Alex, eşyaların durduğu yeri göstererek.

Quinn, Sir Oswald’dan kapıda beklemesini rica etti. İtiraz etmeyen ev sahibi, görevliye acele etmesini söyledi.

Alex, eşyaların durduğu yere geldi. Güvenlik görevlisiyle arasında elli santim kadar bir mesafe vardı ama daha çok yakınlaşması gerekiyordu.

“Ah, bakın, pudra fırçamı da burada bırakmışım,” dedi. “Ne aptalım.”

Yastığa doğru uzanırken sanki bu, dünyanın en komik şeyiymiş gibi kıkırdadı.

“Fırçayı gördüm, bayan,” dedi Quinn. “Ama kimliğinizi göremiyorum.”

“Burada,” dedi Alex ve bir adım yaklaşması için adama başıyla işaret etti.

Adam, gözlerini kısarak Alex'i süzdü ve dengeleyici silahını tutup yaklaştı.

Alex, spreyin tıpkı Pip'e olduğu gibi adama da hızlıca etki etmesi için içinden dua ediyor, bir yandan da kalbi göğsünü delemek gibi atıyordu. Görevliye bir adım yaklaştı ve ayağı kaymış gibi yapıp adamın ayaklarının dibine yığıldı.

“Ally?” diye seslendi, kapıda bekleyen Sir Oswald. Kıza yardım etmek için öne atıldı ama görevli, eliyle durmasını işaret etti. Sir Oswald denileni yaptı ama görevliye, “Quinn, ona yardım et,” diye emretti.

“Bayan?” dedi görevli, dikkatle. Alex'e doğru eğildi.

“Sanırım başım hâlâ biraz dönüyor,” dedi Alex, utanarak. “Bu topuklular da çok yardımcı olmuyorlar doğrusu. Ayağa kalkma yardım eder misiniz lütfen?”

Quinn bir an tereddüt etti ama sonra silahını indirip, kalkması için Alex'e elini uzattı. Alex, kendisine doğru hızla çektiği adamın dengesini kaybedip öne doğru yuvarlanmasına sebep oldu. Yastığı suratına bastırmak için mükemmel bir pozisyondu bu.

“Ne...”

Adamın gözleri parladı ve bir kelime daha etmesine fırsat kalmadan Alex, yastığı iyice bastırmaya devam etti.

“Ally, sen ne...”

Alex adamın yere düşen dengeleyicisini kaptığı gibi Sir Oswald'a doğrulttu ve tetiği çekti. Bir ışık topu, adamı göğsünden vurdu ve Sir Oswald yere düştü. Eğer Kaiden haklıysa, on dakika boyunca baygın kalacaktı.

Alex yaptığı şeye, şoka girmiş bir hâlde baktı ama suçluluk hissedecek vakti olmadı çünkü Quinn tam o sırada kızın üzerine atıldı. Sakinleştirici, onu tam uyuşturmamış, sadece kısa süreliğine bayıltmış olmalıydı. Alex homurdanarak, adamın ağır gövdesini üzerinden attı ve onu yere düşürdü. Sonra ayağa kalkıp Sir Oswald'ı görevlinin yanına sürükledi.

"Skyla? Burada mısın?" diye seslendi.

Tuvaletin kapısı açıldı ve Skyla bembeyaz olmuş bir suratla dışarıya çıktı.

"Bu katta kaç tane banyo olduğundan haberin var mı?" diye çıldırmış gibi sordu. "Beş. Beş tane var! İyi ki biri bıraktığın fırçayı almamış. Aksi takdirde seninle hiç buluşamayabilirdik!"

"Harika iş çıkardın, Skyla. Ama onlar uyanmadan ya da biri gelip onları aramadan önce acele etmeliyiz. Fazla vaktimiz yok."

"Tamam tamam. Sen adamın giysilerini al."

Alex, Sir Oswald'ın ceketini, kravatını, yeleğini, gömleğini, pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarırken yüzünü buruşturdu. Adamı iç çamaşırıyla bıraktı ama yine de onu böyle soyduğu için içi rahat etmiyordu.

"Al," dedi, göz açıp kapayıncaya kadar değişen Skyla'ya giysileri uzatarak. "Vay canına. Bu çok hızlı oldu."

Önünde Sir Oswald'ın mükemmel bir kopyası duruyordu. Sadece üzerinde smokin yerine açık sarı bir gece elbisesi vardı, hepsi bu.

"Bazılarını taklit etmek diğerlerine göre daha kolay oluyor," dedi Skyla, Sir Oswald'ın sesiyle.

"Bu çok tuhaf," diye homurdandı Alex ve kız üzerini değiştirmiş diye arkasını döndü.

İşi biten Skyla, "Hazırım," dedi.

"Quinn'den emin değilim," dedi Alex. Silahı, görünmesin diye Skyla'nın ceketinin altına gizledi. "Ama Sir Oswald birazdan uyanır. Fazla vaktimiz yok, acele edelim."

İkisi de nereye gitmeleri gerektiğini bilmiyordu ama en iyi istikametın alt kat olduğunu düşünerek koridorun diğer ucundaki merdivenlerden malikânenin en alt katına indiler.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Skyla.

"Şimdi yardım isteyeceksin."

Alex aklındakini açıkladı ve Skyla'nın da planı anladığından emin olduktan sonra, sahte Sir Oswald'ın koluna girip kıkırda-maya başladı. Skyla malikânenin girişine yöneldi. Böylece iki güvenlik görevlisinin dikkatini çekmeyi başardılar.

"Siz oradakiler!" diye bağırdı Skyla. İki görevli alarm pozisyonunda geri çekildi.

"Sir Oswald?" dedi soldaki. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Bu güzel bayan, sanatçının performansını izlemek istiyor. Ben biraz fazla içmişim ve korkarım ayakta durmakta zorlanıyorum. İçinizden biri bizi mahkûma götürebilir mi?" dedi Skyla, derin ve kararlı bir ses tonuyla.

Görevliler birbirlerine bakıp patronlarına döndüler.

"Efendim, yanına ziyaretçi sokmamamızı emretmişsiniz," dedi yine soldaki görevli.

"Tamam, şimdi de emrimi geri alıyorum," diye çıkıştı Skyla. "Şimdi diğer konuklarım da onu görmeyi istemeden bizi hemen sanatçının yanına götürün. Fark ettiyseniz gizlice gidiyoruz."

"Nasıl isterseniz, Sir Oswald."

Görevli, arkadaşını yalnız bırakıp koridora doğru önden yürüdü; açık bir kapının önünde durup, ilk önce geçsinler diye bekledi. Kapı, yer altına inen merdivenlere açılıyordu. İndiklerinde, uzun bir koridordan daha geçtiler ve iki iri yarı adamın beklediği başka bir kapının önüne geldiler.

"Kerway, Stibbins," dedi görevli, kapıdaki nöbetçilere. "Sir Oswald ve arkadaşı, jonglör sanatçısının performansını izlemek istiyorlar. Geçmemize izin verin."

Adamlar, meraklı gözlerle üçünü de süzdükten sonra, bir tanesi kimlik kartını kapıdaki alete tuttu ve kilit açıldı.

“Beni takip edin, Sir Oswald.” Görevli, Alex’le Skyla’yı hücrelerin sıralanmış olduğu taş duvarlarla kaplı bir koridora yönlendirdi. Kapı, arkalarından tekrar kapandı.

“Aaaaaa, ne güzel bir zindan,” dedi Alex. Bir yandan da *ne tip bir insan, evinin altına böyle bir zindan yaptırır* diye düşünüyordu. “Sir Oswald, burası büyüleyici bir yer.”

“Öyle mi?” dedi Skyla, garip bir şekilde ama Alex onu çimdikleyince, hemen kendini toparladı. “Yani, tabii ki öyle. Ben tüm Medora’daki en iyi zindana sahibim. Hatta...”

Alex, Skyla’nın bu sefer kolunu sıktı; Skyla daha fazla gevezelik etmemesi gerektiğini anladı.

Görevli onları koridorun en sonuna doğru götürdü. Alex demir parmaklıklar ardından kendisine şaşkınlıkla bakan sınıf arkadaşlarını görünce tepki vermemek için kendini zor tuttu. İşlerine devam edebilmek adına Skyla da o da oynadıkları role bağlı kalmak zorundaydılar. Alex de o yüzden yanlarından geçerken onlara hafifçe bakmakla yetindi. Sonra yan hücrede tek başına bir tahta yatağın üzerinde uzanmakta olan adamı gördü.

“Hey, jonglör,” diye seslendi görevli. “Sir Oswald, performansını izlemek istiyor.”

Adam yerinden kıpırdamadı. “Sir Oswald, yesin benim...”

Görevli, jonglörün kaba cevabını yarıda keserek, “Bunun gerekli olduğundan emin misiniz, efendim?” diye sordu, Skyla’ya. “Belki de siz genç bayan, bu pis adamın havaya zavallı gibi birkaç top atmasını izlemektense, bahçelerde gezinti yapmayı tercih edersiniz.”

“Zavallı mı?” dedi öfkeyle doğrulan sanatçı. Birkaç gündür zindanda olduğu için üstü başı pisti ve tek gözünde siyah bir bant vardı. “Sen kime zavallı diyorsun?”

“Bahçelerde gezmek *istemiyorum*,” dedi Alex, görevliye mız-mızlık eder gibi. “O hayvan kafesleri, kâbus görmeme yol açıyor. Ben bu adamın jonglörlüğünü izlemek *istiyorum*.”

"Konuğumu duydun," dedi Skyla. "Onun performansını izlemek istiyor."

Görevli itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama Skyla, cümlesinin sonuna, "*Hemen*" sözcüğünü de ekleyip onu susturdu.

"Ayağa kalk, Graver," diye emretti görevli, hücredeki adama. Graver, istifini bozmadı. "Kim kaldıracakmış?"

Görevli bu tepkiden hiç etkilenmemişti. "Sana söyleneni yap."

Sanatçı, sırtıttı ve tahta yatağa yeniden uzandı, ellerini de başının altına koydu. "Şu an canım senin emirlerini uygulamak istemiyor. Ama teklifin için sağ ol, ahbap."

Güvenlik görevlisi, kimlik kartını hücre girişine okuturken resmen kükredi. Kilit açıldı ve adam kapıyı açıp öfkeyle sanatçının yanına gitti.

"*Ayağa kalk*," diye haykırarak adamı tuttu.

"İnsan, misafirine böyle mi davranır?" diye dalga geçti jonglör.

Görevli geri adım atmadı. "Bir daha söylemeyeceğim," dedi öfke dolu bir sesle.

Alex yeterince izlemişti. Hücre kapısı açık olduğuna göre tam da olmaları gereken yerdeydiler. Yani harekete geçme vakti gelmişti. Skyla'nın ceketinin altına gizlediği silahı çekti ve tıpkı Sir Oswald'a yaptığı gibi görevliye doğrulttu. Adam on dakikalığına baygın kalacaktı. Onu öldürmeyecek, sadece bayıltacaktı. Yani adama bir şey olmayacaktı.

Bunu düşünerek tetiği çekti. Silahtan bir ışık topu fırladı ve görevli yere düştü.

Jonglörün gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılınca, Alex ona sakin olması için gülümsedi.

"Selam, ben Alex. Seni buradan çıkarmamız için bizi Avcı gönderdi."

Adam, hem şaşırmış hem de şüphelenmişti. "Bizi?"

Alex, başıyla Skyla'yı ve hücrelerinden onlara bakan arkadaşlarını gösterdi. "Bizi," diye tekrarladı.

“İyi bir firardan daha güzel bir şey olamaz,” dedi adam, neşeyle gülümseyerek. “Bu arada ben Samson Graver.”

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Alex. İçinde bulundukları durumu çok saçma buluyordu. “Her ne kadar hayat hikâyelerimizi paylaşmak istesem de bir an evvel buradan gitmeliyiz.”

Graver Samson, “Anlaştık,” dedi ve Skyla’yı işaret etti. “Onun işini kim halletsin, ben mi sen mi?”

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Skyla, kollarını göğsünde birleştirecek. Sir Oswald’ın bedenindeyken yaptığı bu küsme hareketi gerçekten çok tuhaf göründü.

“Ah. O, sorun değil. Zira sandığın kişi değil,” diye cevap verdi Alex.

Samson ikna olmuşa benziyordu. “Eğer öyle diyorsan.”

“Güvende olduğumuzda her şeyi açıklayacağız,” dedi Alex. Sanatçıyı şöyle bir süzdü, iyi görünüyordu ama birkaç gündür zindanda olduğu için sorunu olabilirdi. “Yaralı mısın, bir şeyin var mı? Yürüyebilir misin?”

Önce şaşırان adam, sonra kızın ne demek istediğini anladı. “Gayet iyiyim, hayatım. Beni sıkıntıdan öldürmek dışında başka hiçbir şey yapmadılar.”

“Güzel,” dedi Alex. Uzanıp güvenlik görevlisinin kimlik kartını aldı ve hemen arkadaşlarının hücrelerine yöneldi. Onunla konuşmaya çalışan arkadaşlarının ağızlarının kıpırdadığı görünebiliyordu ama hücrelerinden hiç ses gelmiyordu. Alex, kartı kapıdaki panele değdirdiği an, kilit açıldı ve hücrenin ses geçirmez özelliğini bir anda kaybıldı. Alex, diğer görevlilerin kendilerini duymamış olmasını umut ederek tedirgin gözlerle koridoru inceledi.

“Sessiz olun!” diye tısladı, hücreden çıkan arkadaşlarına. “Gizli kalmamız gerektiğini unuttunuz mu? Tanrım!”

Bir anda hepsi sustu.

“Alex, burada ne arıyorsun?” dedi çok şaşırdığı belli olan Jordan. “Ve neden onunlasın?”

Bunu söylerken *Sir Oswald*’ı gösteriyordu.

Alex, kendilerine katılması için başıyla Skyla'ya işaret etti.

"Hey, çocuklar," dedi Skyla, el sallayarak. "Benim."

Hepsi birden ona merakla bakarken, *acaba Alex parti sahibini uyuşturdu mu* diye düşündüler.

"Eğer ters giden bir şey olursa arkanızı kollarız, demiştim," diye devam etti Skyla. "Arkanızı *kesinlikle* kolladık."

"Skyla?" diye haykırdı Pipsqueak.

"Efendim?" diye cevap verdi Skyla. Pip başka bir şey söylemeyince, "Pütün gün seni bekleyemem, Pipsqueak, ne istiyorsun?" diye sordu.

"Şey... hiçbir şey," dedi Pip, kocaman gözlerle. "Sadece... aferin."

"Henüz işimiz bitmedi," dedi Alex ve büyük bir merakla onları izlemekte olan Samson'a döndü. "Seni buradan çıkarıp, evine kadar sana eşlik etme talimatı aldık. Eğer binadan çıkabilirsek, bizi evine götürebilecek misin?"

"Bu, görüldüğünden biraz daha karmaşık, hayatım," dedi adam. "Ben buralı değilim."

"Köyde yaşamıyor musun?" diye sordu Kaiden.

"Hayır," diyerek süzdü Samson, çocuğu. "Ama çantamı alabilirsek, içindeki *gizli* köpükkapıyı buradan çıkmak için kullanabiliriz."

"Çantan nerede?" dedi Alex ama alacağı cevabın hiç hoşuna gitmeyeceğini şimdiden biliyordu.

"En iyi tahminimi söyleyeyim, umarım üst kata çıkan merdivenlerin yanındaki gizli köşede duran sahte bitkinin arkasındadır. Çünkü orada bırakmıştım."

Harika. Gerçekten mükemmel.

"Şöyle yapacağız," dedi Alex, kontrolü ele alarak. "Üst kata yürüyerek çıkarken görülebilecek tek kişiler Skyla ve benim, o yüzden sizi dışarıya çıkarmamız lazım. Zindan kapısının girişinde iki nöbetçi var, bir tanesi de malikâne kapısında. Eğer onları geçmenizi sağlarsak, o zaman dışarıya çıkıp tepeye koşabilirsiniz. Biz de Skyla ile birlikte Samson'un çantasını alıp yanınıza geliriz."

“İyi de, Alex, diğerlerini bulduktan sonra benim başka bir şey yapmama gerek kalmayacağını söylemiştin,” dedi Skyla. “Ben yine ben olmak istiyorum, bu adamın şeklinde kalmak çok yorucu.”

Alex telaşla kıza baktı. “Sir Oswald olarak daha ne kadar kalabilirsin? Adam her an ayılabilir ama kıyafete ihtiyacı olacak, o yüzden Samson’un çantasını bulup kaçmak için biraz daha vaktimiz var. Bunu halledebilir misin?”

“Bilmiyorum,” dedi Skyla. “Ama artık o olarak kalmak *istemiyorum*. Ben de diğerleriyle birlikte gitmek istiyorum. Burayı hiç sevmedim.”

Alex öfkesini dizginlemeye çalıştı. Böylesi tehlikeli bir durumda sıkışıp kalmaları Skyla’nın suçu değildi ama Alex, kızın biraz daha yardımsever olmasını çok isterdi.

“İyi,” dedi, bir an evvel harekete geçmek istediği için. “Skyla, sen de onlarla git. Ben Samson’un çantasını bulur ve başladığımız noktaya gelirim.”

“Tek başına gitmiyorsun,” dedi Jordan.

“Belli ki gidiyorum. Hiçbiriniz ortalıkta görünmemelisiniz.”

“Ben görünmem ve seninle geliyorum, o yüzden sakın itiraz etme.”

Alex, Jordan’a kaşlarını çatıp baktı ama Jordan, onunla kalmakta kararlıysa, o zaman Alex de bundan faydalanabilirdi. “Yeteneğini benim üzerimde de kullanabilir misin? Böylece biraz daha hızlanmış oluruz.”

Alex’in bu kadar kolay kabul etmesine çok rahatlayan Jordan, başını öne doğru salladı.

Samson üç top uzatarak, “Bunları al,” dedi. “Eğer hızlı bir şekilde kaçman gerekirse bütün gücünle bunları yere at ve peşinde alev saçan bir *draekon* varmış gibi kaç.”

Draekonun ne anlama geldiğini merak eden Alex, sormanın sırası olmadığını düşünerek topları Jordan’a verdi ve sanatçıya dönüp, “Bu şeyler her neyse, neden seni yakaladıklarında onları kullanmadın?” diye sordu.

“Sürprizlerle dolu bir tıpsın,” dedi adam. “O sırada gösterimin tam ortasıydım ve kullanma şansım olmadı.”

“Duyduğuma göre, Sir Oswald’ın üzerine şarap dökmüşsün,” dedi Declan. “Bu, o topları kullanmana yetecek kadar bir süre ranımadı mı sana?”

“Teknik sıkıntılar diyelim,” diye cevap verdi Samson. “Gidiyor muyuz?”

“Önce biz gidip yolu açalım,” dedi Jordan, arkadaşlarına. “Nöbetçileri indirmemiz için bize bir dakika verin, sonra da peşimizden gelin.”

Hepsinin onayını aldıktan sonra, Jordan, Alex’in elini tuttu. Kız birden bir karıncalanma hissetti ve çocuğun yeteneği etkisini gösterirken, etrafı bulanık görmeye başladı. Kendisi gibi görünmez olduğu için sadece Jordan’ı net şekilde görebiliyordu. Ama çocuk her zamankinden daha solgun ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Hızla zindan kapılarına doğru koşarlarken, “Sen iyi misin?” diye sordu Alex.

“Yorgunum,” cevabını alınca da bunun sadece fiziksel bir yorgunluk olmadığını tahmin etti. “Kaiden’le birlikte askerî bileşkeye girdiğimizde sürekli yeteneğimi aktif tuttuğum için çok yoruldum. Hücreden daha önce çıkmaya da çalıştım ama hücre, yeteneklerini kullanmana izin vermeyen bir şeyle kaplıydı. Tıpkı akademideki oda kapılarımız gibi. Oradaki çabam beni daha da yordu. Ama biraz daha dayanabilirim.”

“Jordan, sen de diğerleriyle gitsen iyi olur aslında.”

“Seni tek başına bırakmayacağım. Bu işte beraberiz, unuttun mu? Bana mahkûmsun, Alex. Bununla baş etmek zorundasın.”

Yanında olduğu için Alex’in ne kadar rahatladığını bilen Jordan’ın, cevap beklemesine ihtiyacı yoktu. Gülümseyerek arkadaşının elini sıktı.

Zindan girişine yaklaştıklarında, Alex silahı Jordan’a uzatarak, “Al,” dedi. “Bugün yeterince insan vurdum. Sen...”

“O iş bende.”

“Sadece tek bir atış, unutma.”

Jordan suratını astı. “Unutmam tabii. Katil olmak gibi bir niyetim var da sanki.”

Alex, başını salladı ve görevliden çaldığı kimlik kartını kapıdaki panele okutarak kilidi açtı.

“Vakit geldi... Hey, neler oluyor? Kerway, kapıyı sen mi açtın?”

Alex ile Jordan görünmez şekilde kapıdan geçerlerken iki nöbetçi, şaşkın gözlerle kapıya bakıyordu. Hızla silahını çeken Jordan, Stibbins ile Kerway’a ateş etti. Adamlar baygın bir vaziyete yere yığıldılar.

Jordan silahı elinde evirip çevirerek, “Not al, Alex. Bir sonraki doğum günüm için bunlardan bir tane istiyorum,” dedi.

Başını iki yana sallayan Alex, arkadaşlarının gelmesini bekledi.

Geldiklerinde, Jordan, “Ön kapıya kadar size eşlik edip nöbetçiyi indireceğiz ama sonra tek başınızasınız,” dedi.

“Tamam,” diye cevap verdi Tom. “Bizi dışarıya çıkarın yeter.”



On Sekiz

Alex ve Jordan önde, diğerleri arkada, hızla merdivenlerden çıktılar. Malikânenin ön kapısına ulaştılar. O sırada, nöbetçi, zindana inen diğer nöbetçinin yerine gelen yeni biriyle beraber bekliyordu. Jordan hiç tereddüt etmeden ikisini de vurdu ve adamlar hafif bir *pat* sesi çıkararak yere yığıldılar. Declan ile Blink, iki baygın adamı kimse görmesin diye dışarıya, binanın kenarına kadar sürükleyerek çıkardılar.

Tom, "Birazdan görüşürüz," dedi ve telaşla diğerlerini de kapıdan dışarıya çıkardı.

"Bekle," dedi Alex. Silahı Jordan'dan aldı ve ondan kendisini görünür yapmasını istedi.

"Ne var?" dedi Tom, tekrar görünür hâle gelen Alex'e.

Alex silahı çocuğa verip, "Al," dedi. Ama Tom'un suratı buruşunca, bu kez silahı Kaiden'e uzattı. Kaiden silahı büyük bir öz güvenle tuttu.

"Ya sana lazım olursa?" dedi.

"Biz iki kişiyiz, siz yedi. Sizin daha çok ihtiyacınız var," dedi Alex. "Hem zaten bizi kimse göremez."

"Üstelik toplarım da sizde," dedi Samson. Ama Alex bunun ne işe yarayacağından hâlâ emin değildi.

“Gidin, birazdan görüşürüz,” dedi arkadaşlarına.

Cümlesinin sonuna “umarım” kelimesini eklemediği için kendisiyle gurur duydu.

Kaiden, diğerleri uzaklaşmaya başlarken, “Dikkatli ol,” diye fısıldadı kıza.

“Sen de,” diye sessizce cevap verdi Alex.

“Gitmemiz lazım, Alex,” dedi Jordan.

Bunun üzerine Kaiden de diğerlerine yetişti ve Jordan, kızın kolunu tutup onu yine görünmez yaptı.

“Bu görevi bitirip akademiye geri dönmek için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı Alex, parti salonuna giden merdivenlerden çıkarken.

“Biliyorum,” dedi Jordan. Sesi çok gergin çıkıyordu. “Artık hiç eğlenceli gelmiyor. Geri döndüğümüzde bir hafta uyurum sanırım.”

Alex çocuğun yorgunluktan titrediğini hissedebiliyordu ama ona annelik etmeye kalkarsa işlerin daha da kötüleşeceğinin farkındaydı. Üstelik onun yeteneği sayesinde partiye görünmeden girebileceklerdi.

“Çantayı alıp kaçacağız, değil mi?” dedi Alex, salona yaklaştıklarında.

“Güzel ve basit bir iş olacak,” dedi Jordan. “Buna bayıldım.”

Fakat salona girdiklerinde, Alex bu işin umdukları kadar basit olmayacağını anladı. Zira merdivenlerin en tepesinde, üzerinde yeni kıyafetleriyle Sir Oswald -gerçek olan- duruyordu. Yanında da Alex’in neredeyse boğacak kadar koklattığı sakinleştirici yüzünden başı dönüyormuş gibi görünen Quinn vardı.

İrkilerek Alex’in kendisini vurduğu yere elini koyan Sir Oswald, “Bayanlar baylar,” diye seslendi. “Yokluğum için özür dilerim ama maalesef kendi evimde saldırıya uğrayıp bayıldım.”

Konuklardan şaşkınlık çığlıkları yükselirken Alex, Jordan’ı tuttuğu gibi sahnenin kurulu olduğu noktaya doğru götürdü.

“Bana saldıran genç hanım henüz yakalanmadı ama güvenlik ekibim şu anda her yerde onu arıyor. Onun yüzünden bu geceyi planlandığından daha erken bitirmek zorunda kaldığımı üzülerek bilmenizi isterim. Anlayışınız için teşekkür ediyor ve bir sonraki buluşmamızı iple çekiyorum.”

Salonda telaş ve hayal kırıklığıyla dolu mırıldanmalar oldu ama Sir Oswald'ın konukları, talimatlar doğrultusunda salonu boşaltmaya başladılar. Alex'le Jordan hiç kimseyle çarpışmamak için duvara yaslandı. Jordan'ın yeteneği sayesinde katı nesnelerin içinden geçebiliyor olmaları, Alex'in başka bir insanın içinden geçmek *istediği* anlamına gelmezdi. Bu çok... *Iııyyykkk.*

Salon hızla boşaldı ama yaklaşık on beş kadar insan, yerlerinden hiç kıpırdamadı. Alex neden beklediklerini merak etti ama kapılar çarpılarak kapandığı ve Sir Oswald'ın o kibar görüntüsü, yerini nefret dolu birine bıraktığında, bunu düşünecek vakti olmadığını anladı.

“Larissa Rolar’ın kızıymış gibi yapan o kızın kim olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye bağırdı adam, merdivenlerden aşağı öfkeyle inerken. “Birinin bana verecek cevabı olsa iyi olur! O kız kimdi ve evimde ne arıyordu?”

“Kim olduğunu bilmiyorum, Sir Oswald,” dedi, az evvel içeriye giren bir güvenli görevlisi. “Ama neden burada olduğunu biliyor olabilirim. Görünüşe bakılırsa jonglör, akşam yakaladığımız diğer kaçaklarla birlikte gitmiş.”

Sir Oswald okkalı bir küfür savurdu. “Güvenlik, ha? Çöp yığınının başka bir şey değilsiniz. Sen ve ekibin derhâl mülkümü terk edin yoksa hepinizi zindanıma kapatırım. Ve sakın bu geceki işiniz için ödüllendireceğinizi de düşünmeyin. Yarattığınız bunca tantanadan sonra *size* dava açmam gerekir.”

Görevli, dişlerini sıkarak adama selam verdi ve başı dönmekte olan Quinn'i de kolundan tutup salondan çıktı.

Kapı kapanınca Sir Oswald, "Konferans!" diye bağırdı ve geriye kalan konuklar, Jordan ile Alex'in heykel gibi durdukları yerin yanındaki dar ve uzun masaya oturdular.

“Gel,” diye dudaklarını oynattı Jordan ve kızın elini tuttu.

Fakat Alex olduğu yerde donup kalmıştı çünkü masaya oturan insanlardan bazılarını tanıdığını fark etti. İsmen bilmesede onları daha önce görmüştü. Bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışırken, Sir Oswald ComTBA aracılığıyla biriyle konuşup sonra hemen kapattı.

“Geliyorlar mı?” diye sordu bir kadın, Sir Oswald’ın elindeki aleti başıyla işaret ederek.

“Her an burada olurlar,” diye cevap verdi ev sahibi.

Alex midesinin bulandığını hissetti.

“Jordan, gitmemiz lazım. Hemen.”

Sahte bitkinin yanına varana kadar duvar dibinden yürüdüler. Tam Alex sanatçının çantasını görmüştü ki salonun ortasında bir köpükkapı açıldı ve kız, dikkatini oraya çevirdi.

Kapıdan giren üç kişiyi gören Alex, bağırmamak için kendini zor tuttu çünkü içeriye girenler Calista Mane, dövmele Gerald ve son derece tuhaf bir şekilde askerî birlikteki zihin okuyucu Signa idi.

Alex o an masada oturan kişilerin gözüne neden bu kadar tanıdık geldiklerini anladı.

Zaten rahatsızlanan midesi şimdi iyice bulanmaya başlamıştı. “Jordan!” dedi telaşla. “Bu insanları bana Darrius göstermişti. Hepsinin Aven tarafından ele geçirildiklerini düşünüyor!”

Jordan, cevap olarak kızın elini daha sıkı kavradı. Alex çocuğun baktığı yere bakınca, Signa’nın onları izlediğini gördü. Signa, Alex’in zihnini okuyamıyor olabilirdi ama o gün görünmez olmalarına rağmen Jordan ile Kaiden’in varlığını hissetmişti.

İçinde bulundukları durum giderek daha kötü bir hâl alıyordu.

Sir Oswald yeni gelenlere o gece olanları anlatmakla meşguldü ve onu dinlemediği için Signa’ya çıkıştı. Zihin okuyucu, Jordan ile Alex’in durdukları yere bakıp sıtıttıktan sonra yaşlı adama döndü.

“Çabuk!” dedi Jordan, telaşla.

Alex, uzanıp, bitkinin arkasında duran çantayı aldı ve Jordan'a verdi. Çocuk, çantayı omzuna attı. Duvar dibinden koşarak çıkmaya çalıştılar.

Üç adım atmışlardı ki durmak zorunda kaldılar. Yani *gerçekten*. Sanki süper bir zamkın üzerine basmışlar gibi ikisi de ayaklarını bir santim bile kaldıramıyordu. Bu, son derece büyük bir sorundu ama daha beteri vardı. Alex, Jordan'ın görünmezlik yeteneğinin bozulmaya başladığını fark etti. Kendi görüşü de netleşiyordu. Birkaç saniye içinde salondaki herkes onları gördü.

"Partiden veda etmeden ayrılmak kabalıktır," diye mırladı bir ses. Alex'in tüyleri diken diken oldu.

Alex ile Jordan, sanki görünmez bir platformun üzerindelermiş gibi, masadan oturan gruba doğru döndürüldüklerini hissettiler. Gerçi Alex sadece tek bir kişiye odaklanmıştı. Adamın nereden çıktığını bilmiyordu çünkü az evvel kesinlikle orada değildi.

"Seni yeniden gördüğüme sevindim, derdim, Aven ama yalan söylemiş olurum."

"Böyle hissetmen ne büyük talihsizlik, Alexandra," diye cevap verdi Aven. "Oysa ben seninle beklenmedik şekilde karşılaştığım için çok memnun oldum ve şaşırdım. Bir de yanında arkadaş getirmişsin? Bizimle tanıştırmayacak mısın?"

Alex cevap vermedi. Hareket edemiyor olmalarından kimin sorumlu olduğunu anlamak için masadakileri süzdü. Ama potansiyel olarak hepsi yetenekli olan bu insanların -potansiyel olarak *talep edilmiş ve ele geçirilmiş* olmalarından söz etmiyordu- arasından kimi tahmin edeceğini bilemedi.

"İsmi Jordan Sparker," dedi Signa. "Kendisi akademide öğrenci. Az evvel bizzat tanık olduğumuz gibi, son derece etkileyici bir yeteneği var. Ama düşünceleri çok dağınık. Okumak çok zor."

Alex gözlerini ona çevirmiş olan zihin okuyucuya dik dik baktı.

"Yalan söylediğini biliyordum," dedi Signa, kibirle. "O aptal askerleri avucunda oynattın, değil mi, *prences*? Senden bilgi almak için işkence ederlerken attığın çılgınlıkları duyamadığıma çok üzüldüm. Ancak işler değişmişe benziyor."

"Sessiz ol, Signa," diye emretti Aven ve adam hemen sustu.

Meyarin ağır ağır onlara doğru yaklaşıırken Calista, Gerald, Signa ve Sir Oswald da onun peşinden geldi. Hepsi birden Jordan ile Alex'in önünde durdular. Alex yerinden kıpırdayamadığı için kendisini fena hâlde savunmasız hissediyordu ve yeteneğinin neden onu korumadığını merak etti. İrade gücü sayesinde, gücünü ona karşı kullanacak olan insana karşı koyamaz mıydı? Neden işe yaramıyordu?

Signa pis pis sırıttı. "Görünüşe bakılırsa o güçlü Alexandra Jennings yeteneğini sorguluyor."

Kızın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Zihnini okuyabiliyor muydu? Bir şey değişmiş olmalıydı. Etrafa bakındı ve Jordan'la göz göze geldi. Özellikle de el ele tutuştukları yere.

"Hâlâ bizi görünmez yapmaya mı çalışıyorsun?"

Çocuk sessizce başını sallayınca Alex bilmesi gerekeni öğrendi. Salondaki biri, Jordan'ın yeteneğini bozuyor ve Alex'in irade gücü de bir şekilde bundan etkileniyordu. Hemen elini çocuğun elinden çekti ve artık ayaklarının yere yapışmadığını hissetti. Yine de yerinden kıpırdamadı. Zihnini tekrar koruyabildiğini anlayacaklardı. Ama Alex, henüz elde ettiği fiziksel özgürlüğünden haberleri olsun istemiyordu.

Onu tekrar okuyamadığı açıkça belli olan Signa, kıza öfkeyle baktı. Alex'e doğru bir adım attı ama Aven onu uyarınca geri çekildi. Alex, *adam, kendi isteğiyle mi geri çekildi, yoksa Aven şu kan bağı hilesini mi kullandı* diye merak etti.

"Motivasyonunu anlamak için düşüncelerini okumana gerek yok, Signa," dedi Aven. "Yüzü zaten açık bir kitap gibi okunuyor." Elini uzattı ve Alex'in yanağını şefkatle okşadı. Korkuyla ürperen Alex, yine de yerinden kıpırdamadı.

"Burada ne arıyorsun, Aven?" diye sordu istifini bozmamaya çalışarak. "Pek parti seven bir tipe benzemiyorsun."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye çıkıştı Sir Oswald. "*Kimsin sen, Alexandra Jennings?*"

Alex adama dik dik baktı. "Az evvel kendi sorunu kendin cevapladın, bay dâhi. Sanırım 'güç uykundan' daha yeni uyanıyorsun, ha?" Sırf adamı daha çok kızdırmak için ona pis pis sırıttı.

"Seni küçük..."

"Yeter, Oswald," dedi Aven. "Diğerlerinin yanına git."

Sir Oswald, belli ki kendi evinde emir almaktan hiç hoşlanmamıştı ama Aven tarafından ele geçirilmiş olan diğer insanların oturdukları masaya gidip oturdu.

"Hepsini parmağında oynatıyorsun, değil mi, Aven?" diye sordu Alex. "Onları kendi tarafına çekmek için neler yapmak zorunda kaldın? Tıpkı bana yapmaya çalıştığın gibi, iradelerini mi çaldın? Yoksa hizmetleri karşılığında onlara görkemli ve zengin bir yaşam mı vadettin?"

Aven gülümsedi. "Bana kendi istekleriyle gelmediklerini de nereden çıkardın?"

Alex cevaben başını iki yana salladı çünkü adamın birinci sınıf bir yalancı olduğunu ve söylediği hiçbir şeye inanılmayacağını biliyordu. "Her neyse."

"Neden kıpırdayamadığını merak etmiyor musun?" diye sordu Aven. "Belki seni bazı ortaklarımla tanıştırsam aydınlanırsın."

Ortaklar. Alex adamın bu kelimeyi daha önce de kullandığını duymuştu. Kontrolü altına aldığı kişileri kastettiğini bildiği için rüyeleri ürperdi.

"Gerald Togen'ı zaten tanıyorsun," dedi, parmaklarını kütle-tip pis pis bakan dövmeli adamı başıyla işaret ederek.

"Seninle henüz işimiz bitmedi, kızım."

Alex, adama yüzünü assa mı buruştursa mı bilemediği için boş boş bakmayı tercih etti ve dikkatini çok tehlikeli biri olan Aven'a yöneltti.

Meyarin, daha sonra, Alex'in bir şekilde tanıdığı uzun boylu, sarışın kadını işaret etti. "Bu Calista Maine. Şu anki fiziksel durumun için ona teşekkür edebilirsin. *Telekinesis* gibi son derece faydalı ve güçlü bir yeteneğe sahip. Bu, sayede sizi yere sabitledi."

“Seninle tanıştığırma çok sevindim, Calista,” dedi Alex, dalga geçer gibi tatlı bir sesle. “Artık bizi bırakmaya ne dersin?”

Kadın, korkunç derecede boş gözlerle Alex’e baktı.

“Ah, Alexandra, ne kadar da komiksin,” dedi Aven, sert ve ciddi bir ses tonuyla. Sonra da yüzünü alev dalgaları gibi ere-veleyen kızıl renkli parlak saçları olan son kadına döndü. “Bu, Lena Morrow. Yeteneği, diğerlerinin yeteneklerini sıfırlamaktır ki arkadaşın Jordan’ın bu doğrulayacağından eminim. Signa’nın keyifsiz ifadesinden anladığım kadarıyla, belli ki Lena’nın yeteneği senin üzerinde işe yaramıyor.”

“Çok yazık,” dedi Alex. “Oysa irademin yeniden elimden alınmasını nasıl sabırsızlıkla bekliyorum, anlatamam. O gün çok güzel vakit geçirmiştik, öyle değil mi?”

“Evet, hanerim etini deldiğinde gerçekten de çok eğlenmiş-tim,” diye hatırlattı Aven. “Hançer demişken, onu bana iade edersen çok sevinirim.”

Bu sözler üzerine çok şaşırın Alex, yine de ona cevap verdi... Yani sayılır. “Kim bulduysa onundur.”

Aven gözlerini kıstı. “O hançer, ölümlü kanı taşıyan biri için yapılmadı. Sana teslim olmaz.”

Ne tuhaf bir laftı bu. “O bir silah, bir insan değil,” diye cevap verdi Alex.

“Onu...”

“Prensım!” diye bağırdı Signa, yüzünde şoke olmuş gibi bir ifa-deyle. Meyarin’in bakışı zihin okuyucunun korkudan titremesine yol açtı. Adam yine de sözlerine yine de devam etti: “Sizinle özel olarak konuşmam lazım. Duymayı isteyeceğinize inanıyorum.”

Aven, adama öfkeyle baktı ama yine de onu alıp gruptan bi-raz uzaklaştı. Alex, zihin okuyucunun telaşla Aven’a bir şeyler fısıldadığını ve Aven’ın yüzünün gittikçe morarmaya başladığını gördü. Aven onlara doğru öfkeden parlayan gözlerle baktıktan sonra Signa’ya dönüp başını salladı ve geri geldi. Fakat Alex’le konuşmak yerine Jordan’a döndü.

"Signa bana bazı renkli düşüncelerin olduğunu söyledi, Jordan. Darmadağınık olsalar da merak ettim, şehrim'e yaptığın ziyaret hoşuna gitti mi? Meya, beklediğin gibi miydi?" diye sordu.

Alex, arkadaşına bakarken yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Neyse ki Jordan, Meyarın'ın sözlerine tepki göstermedi ama olan olmuştu.

"Ailem nasıl, Alexandra?" diye sordu Alex'e dönen Aven. "Beni özlemişler mi?"

"Sen evlatlıktan reddedildin," diye hatırlattı Alex. "Bunun çok büyük bir laf olduğunu farkındayım ama bilgin olsun diye söylüyorum, bu artık onların senin ailen olmadıkları anlamına gelir. Kendine bir sözlük al istersen."

Aven'in görkemli yüzü karardı ve kıza o kadar yaklaştı ki, Alex az kalsın rol yaptığını unutup geri çekilecekti.

"Benimle bu şekilde *konusma*," diye tısladı.

Alex, doğrudan Aven'in gözlerinin içine baktı. "Canım ne isterse yaparım, Aven. Çünkü *yapabiliyorum*."

Aven kıza kükredi -gerçekten *kükredi*- ama sonra dikkatini çeken bir şey oldu ve salonun girişine doğru baktı. Yeniden Alex'e döndüğünde, yüzünde zalimce bir gülümseme vardı. Alex, ürperdiğini hissetti.

"Çok cesur arkadaşların varmış," dedi adam. "Aptal ama cesur."

Alex bir an için şaşırıldı. Kapılar ardına kadar açıldı ve Kaiden ile Declan içeriye girdi. Kaiden derhâl dengeleyiciyi çıkarıp ateş etmeye başladı ama dört elin ardından -ve dört baygın kişinin- Calista elini öne doğru uzattı ve silah Kaiden'in elinden uçup kadının eline geldi. İki çocuk da göz açıp kapayana kadar havaya fırlayıp Jordan'ın yanına indiler. Şu anda dördü birden yan yana, donup kalmış bir vaziyette duruyorlardı.

"Kaiden James ve Declan Stirling, prensim," diye anons etti Signa. "Onlar da akademiye gidiyor. Ama bunun zihnini okuyamıyorum. Ayrıca bugün Soori Karakolunda da zihnine giremedim."

Signa, Kaiden'i işaret edince Aven'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"İsmi daha önce de duydum, Kaiden James. Sen, Usta Athora'nın yetenekli ve ayrıcalıklı öğrencisisin, öyle değil mi? Ne kadar süredir onunla çalışıyorsun?"

Kaiden cevap vermeyince, Aven ona bir adım yaklaştı. "Sana bir soru sordum. Cevap ver."

Kaiden, Aven'in gözlerine baktı fakat ağzını açmadı. Meyarin, bir saniye içinde kolunu uzatıp çocuğun gövdesine bir yumruk attı ve Kaiden şiddetle duvara çarpıp yere yığıldı. Dizleri dışa doğru bükülmüştü.

"Hey!" diye bağırdı Declan ama kurtulup arkadaşına yardım etme teşebbüsü başarısız oldu.

Kaiden'in başına dikilen Aven, ona tepeden bakıyordu. "Bir kez daha soracağım. Ne kadar süredir Athora Usta ile çalışıyorsun? Uzun yıllar benden kaçmayı başardı, onu öldü sanıyordum ama ölmediğini daha yeni öğrendim. O yüzden soruma cevap ver, insan, yoksa bir daha duyacak kadar yaşayamazsın."

Kaiden asi gözlerle Aven'a baktı. Onun bu tavrı karşısında, Alex yüreğinin deli gibi attığını hissetti.

Kaiden'in cevap vermeyeceği anlaşılınca Aven omuz silkip, "Yazık oldu," dedi.

Adam, kemerinden uzun ve keskin bir kılıç çıkarıp havaya kaldırdı. Kaiden o zaman bile istifini bozmadı ama etrafındaki her şey bulanıklaşan Alex, bayılacağını sandı.

Aven'in kılıcı Kaiden'i kesmek için yere doğru indiğinde Alex içgüdüsel bir tepki verdi ve öne doğru atılıp ellerini -uzun, buz rengi bir hançer tutan ellerini- havaya kaldırdı. Hançer, son gördüğüne kıyasla birazcık değişmişti, bu sefer bir hançer değil de kısa bir kılıç uzunluğundaydı. İki kılıç Kaiden'in boynundan otuz santim ötede, havada çarpıştı. Alex, Meyarin'in gücüne dayanmak için dimdik durdu.

Şaşkınlıkla irkilen Aven, kılıcını hemen geri çekti ve karanlık bir ifadeyle kıkırdadı. "Görünüşe bakılırsa yeteneğini yine hafife almışım, Alexandra. Yeteneğinin sadece zihinsel yönlendirmeye karşı koymak olduğunu sanıyordum ama belli ki fiziksel yönlendirmeye de karşı koyabiliyormuşsun. Ne kadar da... Talihlisin."

Dönüp Calista'ya öfkeyle bakınca, kadın sanki Alex'in yerinden kıpırdayabilmesi kendi suçuymuş gibi bakışlarını yere indirdi.

"Seni üçüncü kez hafife almayacağım," dedi Aven, Alex'e.

Alex, adamın gözlerine bakıp, pozisyonunu korumaya devam etti. Aven ancak o zaman kızın elindeki kılıcı fark edebildi.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Korkunç bir kahkaha patlattı ve avucunu açıp, "A'enera, gel," diye seslendi.

Alex yüzünde beliren *Sen-ne-halt-ettiğini-sanıyorsun-ucube?* ifadesine engel olamadı ve bu adamın kaçık olup olmadığını bir kez daha merak etti. Tam da ihtiyacı olan şeydi doğrusu... Ölümsüz bir psikopat ve megaloman. Mükemmel.

"A'enera," diye tekrar etti Aven, otoriter bir ses tonuyla. "Gel." Yine hiçbir şey olmadı.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı Aven, bir buz rengi kılıca bir Alex'e bakarak.

Aven'in şaşkınlığının, bir görünüp bir kaybolan bu kılıçla alakalı olduğunu anlayan Alex, onu biraz daha kızdırmak istedi. Aven'in kullandığı bir numarayı hatırladı ve parmaklarını kılıcın kenarına dokundurup küçülmesini istedi. Kılıç küçülüp tekrar hançer oldu. Alex, şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak hançeri havaya atıp, hiçbir şey olmamış gibi tuttu. Aynı hareketi iki kez daha tekrarladı. Aven'in yüzü her seferinde daha da kararıyor ve kızın bu kibirli hâli, öfkesini giderek artırıyordu.

"Bütün silahlarına isim mi takıyorsun, Aven?" diye sordu Alex. "Bu ne kadar ezik bir davranış. Hatta tam bir ucube işi."

"A'enera bir isim değil, aptal kız," diye çıkıştı Aven. "O bir kimlik. Üstelik bırak kullanmayı, yan yana bile duramayacağın birinin kimliği."

“Tabii tabii,” dedi Alex, sıkılmış gibi yaparak. “Beni aşağıladığın bölümü geç de hepimizi buradan çıkaracağın bölüme gel. Seninle bir anlaşma yapacağım... Canlarımızın karşılığında bu hançer.”

Aven uzun uzun kıza baktı. Sonra ifadesi yumuşamaya başladı ve yine bir kahkaha patlattı.

“Seni gerçekten çok eğlenceli buluyorum,” dedi. Sonra ifadesi tekrar sertleşti. “Anlaşma olmayacak. A’enera’yı senden alacağım, arkadaşlarından kurtulacak ve seninle birlikte akademiye döneceğim, sen de beni Meya’ya götüreceksin. İtaatinin karşılığında yaşamana izin vereceğim.”

Alex’in yüzü bembeyaz oldu... Duyduğu tehditlerden değil, *kelimeler* yüzünden. Ya da daha açıklayıcı olmak gerekirse, bu kelimeleri dinlemekte olan kişiler yüzünden. Meya lafı geçtiği an Kaiden ile Declan’ın, kendisine sorgular gibi bakmaya başladıklarını fark etti.

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Alex ve içinden bir ses, hançere dokunup onu tekrar bir kılıç kadar uzatmasını söyledi.

“Kabul etsen de etmesen de planımın başarıya ulaşması için seninle anlaşmaya ihtiyacım yok,” diye cevap verdi Aven.

Alex, sonunda bu adam için hazırды. Fakat Aven kılıcını çekip üzerine atıldığında, Meyarin’in gücü karşısında ayakta kalmakta yine de zorlandı. Kılıcı savuşturmayı başardı ve adamın yüzündeki şaşkınlığı gördü. Aven hızla düşünüp bir hesaplama yaptı. Sonra yine atıldı. Alex inanılmaz derecede yetenekli olan rakibiyle dövüşebilmek için zihnindeki tüm düşünceleri bir kenara itti.

O bir Meyarin, Alex ise bir insandı. Alex’in damarlarında akan güçlü kana rağmen adam, ondan bin -hatta çok daha fazla- yıllık deneyime sahipti. Alex’in bir gün olmayı isteyebileceğinden daha hızlı, daha güçlü ve çok daha tehlikeliydi. Buna rağmen... Alex, onun çok daha yetenekli olan kardeşiyle dövüşmemiş miydi? Hem de gözü bağlıken ve insan bedeni tükenmenin eşiğine gelene kadar da dayanmıştı. Belki de diğerlerinin aklına bir kaçış planı gelene kadar Aven’ı oyalamayı başarabilirdi.

Aven kıza şimşek hızıyla saldırıyor ama Alex bir şekilde dengeli bir savunma yapabiliyordu... *Teşekkürler, Karter*. Her şeyi bir kenara itip çevresindekileri algılamaya çalıştı ama Roka ile dövüşürken nasıl hissettiğini hatırlamakta zorlanıyordu zira şu an içinde bulunduğu durum tamamen farklıydı. O zaman sadece şaşkınlık ve biraz da endişe hissetmişti ama korkmamıştı. Fakat şu an korku, "gevşe ve dinle" teşebbüsünü fena hâlde engelliyordu. Anın getirdiği stresle birlikte, eğer kaybederse arkadaşlarının öleceğini bildiği için savunması giderek zorlaştı. Bunun olmasını reddetti ve aptalca bir şey yaptı.

Gözlerini kapattı.

Aven'in şaşkın kahkahalarını duyabiliyordu ama onu engelledi ve diğer şeylere -içinde bulundukları odaya, ayaklarının yerdeki konumuna ve elindeki kılıca- odaklandı.

Ve sonra oldu.

Alex algılarının genişlediğini hissetti, gözlerini açtığında artık eskisinden çok daha net görüyordu. Sadece görmüyor, ayrıca Aven'in kılıcının ağır çekimde karnına doğru indiğini *hissediyordu*.

Aven'in kılıcını kendi kılıcıyla savuşturdu ve saldırı pozisyonuna geçerken odadaki şaşkın çılgınlıkları duydu. Darbe üstüne darbe savuşturup aynı şekilde karşılık verdi ve her seferinde Aven'in da kendisi gibi şoke olduğunu hissetti. Koluyla adamın kılıcını engellemeyi başardığında, odaklanması biraz dalgalanır gibi olsa da aşırı derecede şaşırın Meyarin'e ayak uydurup dövüşmeye devam etti.

Fena hâlde sarsıcı bir hamlenin ardından Aven onu arkaya doğru itip durdu. Alex kılıcını havada tutmaya devam ediyor, gözlerini kısmış, adamın bir sonraki hamlesini bekliyordu. Nefes nefese kalmıştı fakat Aven çok yorulmuş gibi görünmüyordu.

"Bu çok ilginç bir gelişme," dedi Aven. "Bana nasıl yetiştiğini öğrenmeyi çok isterim, Alexandra. Öyle bir dövüşüyorsun ki sanki bir... Hayır. Sen etinin sınırlarıyla çerçevelenmiş zavallı bir insansın. O yüzden seni uyarmama izin ver. Şu ana dek sahip olduğum yeteneğin sadece küçük bir parçasını gördün, o yüzden eğer benimle dövüşmeye devam edersen ölürsün."

Oksijen almak için ağzını kocaman açmamaya çalışan Alex, “Bunlar çok cesur sözler, Aven,” dedi. “Gergin görünüyorsun. Herhalde genç bir kızdan korkmuyorsundur, öyle değil mi?”

Tamam, artık adamı gerçekten kızdırıyordu. Fakat bu sırada arkadaşlarına verdiği vaktin de iyi kullanılmasını diledi. Buradan canlı çıkmak istiyordu -*hepsinin* canlı çıkmasını istiyordu- o yüzden alternatif bir plan gelene dek rolünü oynamaya devam edecekti.

“Önceki teklifimi geri çekiyorum,” dedi Aven, kılıcını havaya kaldırarak. “Ölecek olman bana çok cazip geliyor. İhtiyacım olan şeyi bana verdiğin an, sen de arkadaşların gibi öleceksin.”

“Göreceğiz,” diye cevap verdi Alex ve bir kez daha adamın üzerine atıldı.

Fakat Aven’in blöf yapmadığını hemen anladı. Başının dertte olduğunu birkaç saniye içinde kavradı. Çok yorulmuştu ve bu, odaklanmasını zorlaştırıyordu. Öte yandan Aven’in artan şiddeti çok sarsıcıydı. Ayrıca bu dövüş Alex’in bedenine aşırı derece zarar veriyor ve Alex, her saldırıda daha fazla yara alıyordu.

“Pes et, Alexandra,” dedi, kılıcıyla kızın bacağına kenarını çizen Aven. Hafif bir yaraydı ama beş dakikadan daha az bir süre içinde Alex bunun gibi bir sürü yara almıştı. “Bir Meyarin’le dövüşüp kazanamazsın.”

“Ama *deneyebilirim*,” diyerek dişlerini sıktı Alex ve kılıcıyla adama tekrar saldırdı.

Aven onu kolayca savuşturdu ve Alex, tam yeniden saldırı-
cakken kapılar ardına dek açıldı. İkisi de dönüp baktılar. Alex,
diğer arkadaşları ve Samson’ı karşısında görünce midesinin altüst
olduğunu hissetti.

“Bakın hem yemek hem de gösteri var,” dedi Skyla, heyecanla.

Eğer ciğerlerinde biraz hava kalmış olsaydı, Alex bu sözler karşısında öfkeyle homurdanırdı.

Calista, Aven’in emrini beklemeden kolunu uzattı ve yeni gelenleri havaya kaldırdığı gibi Jordan, Kaiden ve Declan’ın yanına yerleştirdi.

“Bunlar da mı arkadaşın, Alexandra?” diye sordu, altın sarısı gözleri kötü kötü parlayan Aven.

Alex cevap vermedi çünkü gittikçe berbat bir hâl alan durumları için endişelenmekle meşguldü. Bir kaçış planına ihtiyacı vardı hem de çok hızlı bir şekilde.

Samson kızla göz teması kurdu ve Alex’in aklına bir fikir geldi.

“Misafirperverliğiniz için teşekkürler, Sir Oswald,” diye seslendi Alex, odanın diğer ucundan kendilerine öfkeyle bakan yaşlı adama. “Harika bir partiydi. Fakat sanırım ben ve arkadaşlarım biraz fazla kaldık.”

Kılıcını yine bir hançer boyutuna getirdi ve havaya kaldırıp nişan aldı. Mükemmel bir şekilde nişan almıştı, hançer Calista’nın başının hemen yan tarafına saplandı. Kadın şaşkınlık içinde sendeleyip yere düştü. Bayılmadı ama Alex’in arkadaşlarına yaptığı telekinetik etkinin geçmesine yetecek kadar afalladı.

Aven, öfkeyle Alex’e doğru kılıcını sallarken, Alex başını eğdi ve “Jordan!” diye bağırdı. “Samson’un topları!”

Bu, bir daha *kesinlikle* kurmak istemediği bir cümleydi.

“Prensım!” diye haykırdı Signa. Fakat okuduğu düşünceler her neyse, Aven’ı uyarmakta geç kalmıştı çünkü Jordan çantayı açmış ve içindeki topları çoktan yere atmıştı. Siyah dumanlar bir anda etraflarını sardı ve herkesi neredeyse boğacak kadar yoğunlaştı. Göz gözü görmüyordu. Her şey ve herkes gözden kaybolmuştu.

“Kaçın!” diyen Samson’un karanlıktan bir yerden sesi duyuldu.

Alex diğerlerinin de aynı şeyi yapmasını umarak hızla çıkışa doğru döndü ama bir el koluna yapışıp onu geriye doğru çekti.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye tısladı Aven, kızın kulağına. “Beni şehrim götürene kadar olmaz.”

Alex onu göremiyor ve güçlkle nefes alıyordu. Kirli duman, ciğerlerine dolmaya başlamıştı ve adamın elinden çaresizce kurtulmaya çalışırken bir yandan da öksürük krizine girmişti. Karanlığın içinde çırpınıyor ama Aven onu bir türlü bırakmıyordu.

Alex oksijensizlikten bayılmak üzereydi. Tam bacakları artık onu daha fazla taşıyamaz hâle gelmişken, Aven'in şaşkınlık içinde homurdandığını duydu ve adamın çelik gibi eli gevşeyip kızın kolunu bıraktı. Alex kapıya yığıldı ve tam bayılmak üzereyken birilerinin onu iki kolundan tutup dışarıya götürdüğünü fark etti.



On Dokuz

"Alex, lütfen, uyanman lazım."

Nazik bir el, Alex'in yüzünü okşadı. Alex acı dolu bir şekilde homurdanarak kendine gelmeye başladı. Ciğerlerine temiz hava dolunca şiddetle öksürdü. İçine oksijen çekmek için doğruldu ve dumanla dolan ciğerlerini temizlemeye çalıştı. Bu sırada kurtarıcısı, Alex'in sırtını sıvazlayarak, rahatlatması için uğraşıyordu.

"Birkaç derin nefes daha al. Al, ver. Al, ver. Bu kadar."

Alex, normal şekilde nefes almaya başlayana dek söyleneni yaptı. Başını çevirince, Kaiden'in, yanına diz çökmüş olduğunu gördü.

"Neredeyiz?" dedi ve çatlak çıkan sesini duyunca kendisi de irkildi.

"Malikânenin arka tarafındaki bahçelerde," dedi Kaiden. "Bizi tepedeki buluşma noktamıza götürmeye çalıştım ama Sir Oswald ve diğerlerinden bazıları, bizi neredeyse yakalayacaktı. Ben de sen aılına kadar en iyisinin gizlenmek olacağını düşündüm."

"Ne kadardır baygınlım?"

"Beş dakikadan daha az ama çok kötü nefes aldığın için bizi endişelendirdin. Dövüşmenizden sonra..."

Alex çocuğun gözlerindeki sorudan kaçmak için başını çevirdi. Soracağından emin olduğu şeyi cevaplamaya hazır değildi. Ama Kaiden onu şaşırttı ve bir sorgulama seansına başlamak yerine ayağa kalkıp elini uzattı. Alex çocuğun elini tuttu ve Kaiden, onu kolayca çekip ayağa kaldırdı. Kendi kendine durabilene kadar da kızı yardım etti.

“Diğerleri iyi mi?” diye sordu Alex, kafeslerin ve heykellerin arkasına gizlenerek yürümeye başladıklarında.

“Evet, hepsi iyi. Samson’ın kimyasal kokteyli hepimizin kaçışını kolaylaştırdı. Umarım bir intihar saldırısı falan planlamıyorlardır da bizi bekliyorlardır.”

“Ama sen öyle yaptın,” dedi Alex. “Hem de *iki kez*. Açıklamak ister misin?”

“Açıklanacak ne var ki?” dedi Kaiden, bir heykelin arkasına gizlenerek. “İlkinde, Jordan’la geri dönmeniz o kadar uzun sürdü ki, bir şeylerin ters gittiği belliydi. Biz de Declan’la birlikte araştırmaya karar verdik. Gizliliği boş verip şaşırtma yaklaşımını uyguladık. Gerçi bize bir faydası olmadı. Kimdi o insanlar?”

Alex, çocuğun yorumunun retorik olduğunu fark etti -ya da en azından öyle gördü- ve açıklamaya devam etmesi için bastırdı. “Ya ikinci seferinde? Aven’in beni dumanın içinde yakalayacağını nereden bildin?”

Göz ucuyla çocuğun omuz silktiğini gördü. “Tahmin etmek zor değildi. Herkes kaçıyor ve onun arkamızda olduğunu söylüyordu ama ben seni hiçbir yerde göremedim,” dedi Kaiden.

“Beni nasıl buldun? O karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.”

Çocuk biraz tereddüt etti ama sonra, “Sana daha önce de içgüdülerimin bayağı iyi olduğunu söylemiştim. Hem Aven’la boğuştuğun için seni görmek o kadar da zor değildi,” dedi.

“Aven’a gelince...” Alex tuhaf biçimde sustu. Sonra bir nefes aldı. “O, hakkında konuşmak isteyeceğin bir tip değildir.”

“Ben aptal değilim, Alex. Aven Dalmarta, karşıma almak isteyeceğim biri değil. Senin aksine yani.”

"O seçim, benim kontrolümde değildi," dedi Alex ve yüzüne değen bir dalı itti. "Buraya ilk geldiğim günden beri peşimde..."

Çok fazla şey söylediğini düşününce konuşmayı kesti. Sonra söylediklerini zihninde şöyle bir gözden geçirdi ve fazla bilgi vermemiş olduğunu görüp rahatladı. "Onun tam adını nereden biliyorsun?" diye sordu Kaiden'e.

Kaiden hemen cevap vermedi ama Alex susmaya ya da konuyu değiştirmeye çalışmadı. Güvenli bir şekilde bahçeden çıkıp tepeye doğru giderlerken Kaiden açıklama yaptı:

"Onu daha önce hiç görmedim ama Aven'in adını ilk kez bu gece duymuyorum. Onun kim olduğunu, nereden geldiğini ve artık Meya'nın prensi olmadığını biliyorum. Ayrıca oraya geri dönerse bunun ne anlama geleceğini de biliyorum. *Bilmediğim* şey, senin bu resmin neresinde olduğunu ve Aven'in, neden senin onu Meya'ya "götürebileceğine" inandığı. Son duyduğuma göre, o şehrin yerini tespit etmek imkânsızmış."

Alex yanağını ısıırıp, çocukla göz göze gelmekten kaçındı ama bir cevap vermesini beklediğini hissediyordu.

"Ayrıca o şekilde dövüşmeyi nasıl becerdiğin hakkında da hiçbir fikrim yok," diye bastırdı Kaiden. "Hiç bu kadar hızlı hareket edebilen bir insan görmemiştim." Alex konuşmadığı için Kaiden devam etti: "Alex, derste seninle dövüştüm ve diğerleriyle dövüşürken seni izledim. Ama bu gece sergilediğin yeteneklerinin hiçbirini sergilemedin. Tek başına bir *Meyarin* ile savaştın. Bunun imkânsız olması gerekirdi."

"Demek ki sürprizlerle dolu biriyim," diye espri yapmaya çalıştı Alex ama başarısız oldu.

"Bu gece hayatımı kurtardın," dedi Kaiden, sessizce. "Bana bir şey anlatman için seni zorlamayacağım ve Declan'ın da bunu yapmamasını sağlayacağım. Ama bil ki... endişeleniyorum. Marcus Sparker'ın senin peşinde olduğunu duyunca çok endişelenmişim ama Aven Dalmarta..."

Kaiden susup derin bir iç çekti. Yürümeyi kesti ve Alex'in elini tuttu. Gözlerinin içine bakarak, "Eğer yardıma ihtiyacın olursa bana haber vereceğine söz ver," dedi.

Alex de çocuğun gözlerinin içine baktı. Kaidenden süzülen duygulardan kaçamıyordu. Her şeyden öte, onun kendisine güvenmesini ne kadar çok istediğini görebiliyordu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. Çok da ciddiydi. Ama tek bir şartı vardı. Artık hayatı hâline gelen bu karmaşanın içine ne onu ne de bir başkasını isteyerek sürüklemeyecekti.

Kaiden, Alex'in doğruyu söylediğinden emin olana kadar gözlerine bakmaya devam etti. Elini bırakınca, Alex içinde tuhaf bir boşluk hissetti.

"Yürümeye devam etmeliyiz," dedi Kaiden. "Diğerlerinin bizim için kaygılandıklarından eminim."

Sessizce tepeye doğru çıktılar. Her adımlarında, malikânenen yayılan ışık azalıyordu. Buluşma noktasına geldiklerinde Kaiden tekrar konuştu:

"O karmaşanın içinde fark ettin mi, bilmiyorum ama o telekinetik kadını yere indirdikten sonra hançerin yine kayboldu. Buharlaşıp yok oldu. O hançerin olayı ne?"

"İnan ki hiç bilmiyorum. Bu üçüncü kez oluyor. İhtiyacım olduğunda bir anda belirip, sonra yine kayboluyor."

"Aven, ona 'A'enera' dedi. Eğer istersen akademiye döndüğümüzde araştırabilirim."

Alex'in bu teklifi düşünmesine bile gerek yoktu. "Aslında bu çok iyi olur, ben bile bakmaya nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Halledilmiş bil," dedi çocuk. "Eğer bir şey bulursam sana haber veririm."

"Sağ ol, Kaiden." Alex, çocuğa yumuşacık gülümsedi. "Ha, şey, bir de beni kurtardığın için sağ ol. Eğer geri dönmeseydin oradan çıkamazdım. Fakat beni taşımak zorunda kaldığın için üzgünüm... Belini incitmemene çok şaşırdım doğrusu."

Kaiden güldü. "Hiç ağır değilsin ki, Alex. Finn'in dersinde çok daha ağır şeyler taşıdım. Her gün olsa seni seçerdim."

Alex, çocuğun sözleri üzerine, yüzünde beliren tepki görünmediği için karanlığa şükretti. "*Her gün olsa seni seçerdim.*" Belki de Kaiden'in sözlerini yanlış anlıyordu ama ne olmuş?

"Peki, beni Aven'dan kurtarmayı nasıl başardın?" dedi, düşüncelerini bir kenara bırakarak.

"Bunu kullandım," dedi Kaiden. Calista'dan çaldığı gümüş renkli dengeleyici silahı kemerinden çekip çıkardı.

"Onu *vurdun mu?*"

"Pek işe yaramadı. Işıkla vurulan çoğu insan gibi bayılmadı ama şoka girdi ve bu, seni bırakmasına yetti. Ben de seni oradan çıkarma fırsatı bulmuş oldum."

Alex, şaşkınlık içinde başını iki yana salladı ve elinde olmadan güldü. Sonra gülüşü kahkahaya dönüştü. Tüm bunlar olurken Kaiden onu meraklı gözlerle izliyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Onu vurduğuna inanamıyorum," dedi Alex, sırıtmaya devam ederek. "Keşke ben de görseydim."

"Belki bir gün aynı performansı tekrarlarım," diyerek göz kırptı çocuk.

Alex, gelecekte tekrar Aven'ı görme fikrini duyunca irkildi. Bir an için, Kaiden'e gerekirse ondan yardım isteyeceğine dair söz verdiğine pişman oldu ama öte yandan, hayatındaki tehdidi başka birinin de biliyor olması içini rahatlatıyordu. Yani, en azından bu tehdidin bir kısmını bilmesi.

"Onları görüyorum! Şuradalar!"

Tepeye doğru bakan Alex, sınıf arkadaşlarının onlara doğru koştuklarını gördü. Yaşadıkları onca şeyin ardından hepsinin sağ salim olduğunu görünce neredeyse sevinç gözyaşlarına boğulacaktı. Arkadaşları yanlarına geldiğinde, Kaiden ve Alex'i de aralarına alıp grup kucaklaşması yaptılar.

“Siz iyi misiniz, çocuklar?” diye sordu Pipsqueak. “Yanımızda olmadığınızı görünce çok endişelendik! Ne oldu?”

“Sadece ufak bir takılma diyelim,” dedi Kaiden. “İkimiz de iyiyiz.”

“Akademiye döndüğümüzde daha da iyi olacağız,” dedi Alex, imalı bir şekilde.

Herkes başını sallayıp, çantasından bir avuç köpük çıkaran Samson’a baktı.

“İki grup hâlinde gitmemiz gerek çünkü köpüklerim biraz uyduruk ve her seferinde sadece beş kişiyi alabiliyorlar. Hiç kimse nereye gittiğimizi bilmiyor, o yüzden ben geri dönüp ikinci grubu da alacağım. İyi ki yanımda bunlardan birkaç tane getirmişim.”

Hem de çok iyi, diye, şüpheyile düşündü Alex. Çünkü Samson’ın zindana hapsedilme öyküsünün ne kadarının Avcı’nın kurgusu olduğunu merak etmeye başlıyordu. Alex’e göre bazı şeyler biraz fazla uyumluydu, mesela istemeden Aven’la yollarının tekrar kesişmesi gibi. Bu olayın kazara olmadığından emindi... Hele de Avcı’nın gözetimi altındayken. Acaba G.H. öğretmeni tam olarak ne düşünüyor olabilirdi?

Sorularını şimdilik bir kenara bıraktı ve ilk köpükkapıyı çalıştırıp Blink, Pip, Skyla ve Tom’la birlikte içine giren Samson’u izledi.

Kalanlar, Samson’ın dönmesini beklerken; Kaiden, Declan’ı alıp biraz ileriye götürdü. Bir şeyler fısıldaştılar. Çocuk, herhalde arkadaşından Aven ve Meya konusunda Alex’e baskı yapmamasını istiyor olmalıydı. Alex onları rahatsız etmemek için Jordan’a döndü. Jordan ona öyle sıkı sarıldı ki Alex o gece ikinci kez boğulma tehlikesi ile karşı karşıya kaldığını hissetti.

“Alex, çok korktum,” diye fısıldadı çocuk, Alex’in kulağına.

Aven’in ne kadar korkunç biri olduğunu ilk elden ve birkaç kez deneyimleyen Alex de arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Bu gece seni gerçekten kaybediyorum sandım," diye devam etti Jordan. "Malikânenen kaçarken arkamızdan gelmediğin için değil sadece, ki zaten böyle bir şeyi de bir daha asla yaşamak istemem. Fakat sen Aven'la dövüşürken... Seni öldüreceğini düşündüm. Gözleri... Hayatımda daha önce hiç bu kadar yoğun bir nefret görmemiştim."

Alex kaşlarını çattı ve geriye ittiği çocuğun yüzündeki ciddi ifadeyi inceledi. Ay ışığında Jordan'ın hatlarını okumaya çalıştı. "Bir dakika. Sen, Aven'dan korkmak yerine *benim* için endişelendiğini mi söylüyorsun bana?" dedi.

Jordan başını sallayınca, Alex şaşkın bir çığlık attı.

"Sen delirdin mi?" dedi. "Peki, ya *sen*? Sen de benimle birlikte aynı odadaydın! Hem de benden daha büyük bir tehlike içindeydin. Aven'ın bana canlı ihtiyacı var -en azından şimdilik- ama *seni* öldürmeye can atıyordu. Özellikle de Signa senin Meya ile ilgili düşüncelerini okuduktan sonra."

Jordan irkildi. "Onun için özür dilerim. Düşünmemeye çalıştım ama ne kadar çok çalışırsam, o kadar çok aklıma geldi."

"Pembe hipo gibi," dedi Alex, anlayışla.

Jordan şaşırdı. "Ha?"

"Bilirsin işte, pembe hipo," diye tekrarladı ama çocuğun yüzündeki ifadeyi görünce ekledi: "Biri sana 'pembe hipopotamı düşünme' dediğinde aklına ilk ne gelir? Pembe bir hipopotam."

"Doğruuuuu," dedi Jordan. "Sanırım artık seni eve götürme vaktimiz geldi."

Alex ona kesinlikle katılıyordu. Tam o sırada Samson geri geldi ve hiç beklemeden yere başka bir köpük fırlatıp Alex, Jordan, Kaiden ve Declan'ı götürdü.

Loş ışıkla aydınlatılmış bir sokağa indiler. Samson onları Arnavut kaldırımıyla kaplı yoldan bir yere doğru götürmeye başladı.

Alex etrafına bakınıp, "Diğerleri nerede?" diye sordu. "Ve biz neredeyiz?"

“Arkadaşlarınız evimde bekliyor ve biz de *Dupressa* isimli küçük bir kasabanın eteğindeyiz,” diye cevap verdi Samson.

“Yolumuz uzun mu?” diye sordu Jordan. Kendisinden destek alsın diye, kolunu Alex’in beline sarmıştı. Alex çocuğun yardımı sayesinde yürümeye devam edebiliyordu ve o ana kadar Aven’a direnmek için ne kadar çabaladığını hiç fark etmemişti.

“Çok uzak değil. Evim giriş izni olmayan köpükkapılara karşı korunmalı bir zırhla kaplıdır. Bu köpükleri de *Stix* isimli bir oyunda kazanmıştım ama adresimi kodlayacak vakit bulamadan zindana atıldım. O yüzden yürümek zorundayız.” Jonglör, Alex’i süzdü. “Biraz daha dayanabilir misin, hayatım? Berbat durumdasın.”

Alex kaşlarını çatarak vücuduna baktı. Gerçekten de her yerinde kesikler vardı, elbisesi parçalanmıştı ve Aven’ın kılıcıyla açtığı pek çok ufak yaradan kanlar akıyordu. Bedenini saran çok az bir kumaş kalmıştı. Demek ki gerçekten şanslıydı. Fakat minnettar olduğu gerçeğini de kabul etmeliydi, o yüzden terbiyesini bozmadı.

“İyiyim,” dedi Samson’a.

Adam, inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırsa da başka bir yorum yapmadı.

Beş dakika daha sessizce yürüdüler. Alex, arkadaşı Jordan’a her adımda daha da fazla yükleniyordu.

Samson, “İşte geldik,” dedi sonunda. Onları, diğer evlerden ayrı duran, etrafı ağaçlarla çevrili bir kır evine doğru götürdü.

Arkadaşları, onları içeride karşılayınca, Alex rahat bir nefes aldı. Ama bu kısa süren bir rahatlamaydı.

“Yeni görevimizin yazılı olduğu bir ok bulduk,” dedi Tom.

“Yeni görev mi?” diye sordu Declan. “Ciddi olamazsın!”

Lafı Alex’in ağzından almıştı. Avcı cidden onlardan daha fazlasını mı bekliyordu? Fakat Alex’in verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Tom ellerini havaya kaldırarak, “Elçiye zeval olmaz,” dedi.

Darmadağın olan saçlarının arasında parmaklarını gezdiren Declan, “Affedersin,” dedi. “Ne yazıyor?”

“Sadece okun bizi bir sonraki rotamıza götüreceği. Ayrıca bir şişe sıvı ışık da verilmiş ve bu, gideceğimiz yer konusunda içimi hiç de rahatlamadı.”

“Muhteşem,” diye mırıldandı Declan.

Alex doğrularak, Jordan’dan belini bırakmasını istedi.

Kızın enerjisinin bitmeye başladığını fark eden Kaiden, “Yiyecek bir şeyiniz var mı?” diye sordu Samson’a. “Ve içecek de.”

Çocuk bu soruyu Alex’in iyiliği için sormuştu. Bunu bilen Alex, “Ben iyiyim,” dedi. Öte yandan eğer bir şeyler yiyip içmek için oturursa, bir daha tekrar kalkamayacağını da farkındaydı.

“Ben susadım ve açım,” diye ısrar etti Skyla.

Alex, sertçe, “Akademide yeriz,” dedi ve Samson’a döndü. “Sizinle tanışmak güzeldi. Umarım bir gün performansınızı izleme şansımız olur.”

“O zevk bana ait, hayatım,” dedi Samson. “Kaçmama yardım ettiğiniz için sağ olun. Size borçlandım.”

Birinin daha itiraz etmesine ya da yemek istemesine fırsat vermeyen Alex, adama gülümsedi ve Jordan’ın yanından ayrılıp Tom’a doğru sendeleyerek yürüdü. Çocuğun elindeki sıvı ışığı alıp Samson’ın duvarına saplanmış olan oka uzandı. Bir anda bir yere doğru çekildi ve indiğinde etrafı zifirî karanlıktı. Elindeki şişeyi hemen açtı. Parlak bir ışık, etrafındaki alanı aydınlatmaya başladı.

Çevresi ağaçlarla çevriliydi ama Jordan ve diğerleri de gelince dikkatini onlara yöneltti.

“Bu defa neredeyiz?” diye bitkin bir hâlde sordu Pipsqueak.

“Başka bir ormandaymışız gibi geliyor,” dedi Blink. Hiç kimse, çocuğun gözlem yeteneğinin zayıf olduğunu söyleyemezdi.

“Ben üşüdüm,” diye şikâyet başladı Skyla. “Açım, yorgunum ve...”

“Skyla, şikâyet etmek sana kendini daha iyi hissettirmez,” dedi Tom.

“Ama *doğru*. Partide hiçbir şey yiyemedim çünkü Alex’le ikimiz sizi zindandan kurtarmakla meşguldük. Bu arada, bir şey değil.” “Sana zaten teşekkür ettik,” diye çıkıştı Pipsqueak. “Hem de milyon kez.”

“Aldığımız riskleri takdir etmen sana bir şey kaybettirmez,” dedi Skyla.

“Risklerin büyük bir kısmını bizzat üstlenmesine rağmen henüz Alex’e teşekkür etme şansımız olmadı,” dedi Pip.

Alex bunun üzerine homurdandı çünkü Skyla’nın bu sözlerden hiç hoşlanmayacağını biliyordu.

Haklı da çıktı.

“*Bu* ne demek oluyor, Philippa?” diye çıkıştı Skyla.

“Hiçbir şey, Skyla,” diye araya girdi Alex. “Pip bir şey ima etmedi. Bu gece ne kadar muhteşem olduğunu biliyor. Sen olmasan oradan çıkamazdık ama şu an hepimiz yorgunuz ve belki de konuşmak yerine bir sonraki talimatlarımız arasak daha iyi olur, ne dersin?”

“İyi,” dedi Skyla. “Neyse ne.”

Herkes minnet dolu gözlerle Alex’e baktı ama Alex, o kadar yorgundu ki hiç kimseye gülümseyecek hâlde değildi.

“Neler bulabileceğimize bir bakalım,” dedi Jordan. “Alex, sen burada kalıp bize ışık tut, olur mu?”

“Çok incessin, Jordan,” dedi Alex, suratını asarak. Ama itiraz etmedi çünkü arkadaşı, ona dinlenmesi için bir fırsat vermişti. Devrilmiş bir ağaca oturdu ve ışığı, söyledikleri yöne doğru tuttu.

“Buraya gelin!” diye seslendi Declan.

Hepsi birlikte, Declan’ın yanında durduğu başka bir okun başına toplandı.

“Nedir o?” dedi Tom.

“Sanırım yeni bir harita. Alex, ışığı biraz çevirsene.”

Kız söyleneni yaptı ve Declan, herkes görsün diye kâğıdı havaya kaldırdı.

X buradasınız Soorl Çölü

Bir süre daha sessizce haritaya baktılar. Sonunda Alex, "Lütfen bana bunun ne anlama geldiğini söyleyin," dedi.

"Sanırım tam olarak düşündüğün şey," dedi Jordan, sırtarak. "Galiba işimiz bitti!"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Tom, heyecanla. Oku gösterdi. "Önce kim denemek ister?"

"Ben! Beni seç!" diye çırpındı Skyla.

Hiç kimse itiraz etmeyince kız oka dokunduğu gibi rengârenk bir toz bulutunun içinde gözden kayboldu. Ardından geride sadece Alex ve Declan kalana kadar, herkes tek tek gitti.

"Önce sen," dedi Alex. "Sonra ben de ışıkla beraber gelirim."

"Olmaz," dedi Declan ve ışığı nazikçe kızın elinden aldı. "Önce sen."

Alex, itiraz etmesinin bir anlamı olmadığını düşündüğü için oka doğru yaklaştı ve tam dokunacakken Declan seslendi.

"Bu gece neler olduğunu anlayamadım," dedi ciddi bir sesle. "Ama Kaiden benim en iyi dostumdur ve sen onun hayatını kurtardın. Aslında hepimizin hayatını kurtardın. Olanlar konusunda çenemi kapalı tutacağıma dair ona söz verdim ve şimdi aynı sözü sana da veriyorum. Sırların her neyse, benimle güvendeler."

Alex o kadar yorgundu ki teşekkürlerini kelimelere dökemedi ama kollarını çocuğun sert gövdesine sarıp onu kucakladı. Onun gibi bir arkadaşı olduğu için minnettardı.

"Jordan'la benim için geri döndün. Sağ ol," dedi.

Declan da onu kucakladı ve "Beni bilirsin... İyi bir dövüşü çok severim," dedi.

Çocuğun doğru söylediğini gayet iyi bilen Alex, doğrulup ona gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere eğer ayakların yere yapışmamış olursa, sen de bana yardım edersin. Eğer kullanamayacaksan, bunca kasa sahip olmanın ne anlamı var?"

“Tek başına da çok iyi idare ettin,” dedi Declan. “Fakat bir dahaki gösteriye gelirken yanımda mutlaka patlamış mısır da getireceğim.”

Alex, Declan’ın koluna vurdu; Declan bu zavallı şiddet girişimi karşısında gülüp, “Seni kucağımda taşımak istemem, o yüzden yere yığılmadan gitsen iyi olur,” dedi ve Alex’i nazikçe itti.

Alex, oka uzanırken çocuğa dil çıkardı. Yere indiğinde parlak ışığa alışmak için gözlerini birkaç kez kırptırtmak zorunda kaldı.

“İşte, en sevdiğim hastam,” dedi tanıdık bir ses.

Etrafına bakınan Alex, doğrudan tıbbi koğuşa nakledildiğini anlayınca sevinçten neredeyse ağlayacaktı.

Fletcher gözlerini kısıp, “Kendine bir bak, Alex,” dedi, Alex’in arkasında duran birine bakarak. “Avcı, cevaplaman gereken çok soru var.”

Alex, arkasını dönünce, duvara yaslanmış olan öğretmenini gördü. Bütün arkadaşları, yataklara çıkmış, Fletcher’ın kendilerini muayene etmesini bekliyorlardı.

“Bu iyi oldu,” dedi köpükkapıdan gelen Declan. “Ancak, Avcı, öğretmenimiz ol ya da olma, bizi bu hafta içine attığın kâbus hakkında seninle konuşacağız.”

“Şu odada Alex hariç herkesin beni tehdit etmesi ne kadar ilginç,” dedi Avcı, dalga geçer gibi.

“Seni tehdit edemeyecek kadar yorgunum,” dedi Alex. Aklına bir şey geldi. “Fakat Muhafız Jeera sana bir mesaj yolladı. Seninle ‘eğitim yöntemlerin’ hakkında iletişime geçecekmiş. Bilmeni istedi.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Avcı. Fakat alay eder gibi değil de gerçekten heyecanlanmış gibi söyledi bunu.

“Sen, ‘Muhafız Jeera’ mı dedin?” diye sordu Declan. Gözleri, onları dikkatle dinleyen Kaiden’e kaydı. “Tryllin’deki Muhafız Jeera mı?”

“Hı hııı,” diyerek esnedi Alex. “Prenses rolü yaptıktan sonra askeri birlikten kaçmama yardım etti. Keşke onun yanında kalıp dün gece yaşadığımız kısmı pas geçseydim.”

Odada buna şaşırmayan tek kişi, kara gözleri ıslıl ıslıl parlayan Avcı oldu.

"Ne?"

Alex kimin konuştuğundan emin olamadı ama bu sesin birden fazla kişiden çıktığından emindi. Onlara Soori Karakoluna nasıl girip çıktığını anlatmayı unutmuştu. Uuuups.

"Uzun hikâye," diye mırıldandı. "Hem sağ salim burada olduğumuza göre artık bir önemi yok."

Bunlar konuşulurken Alex sallanıyordu. Fletcher, düşmesin diye onu dirseğinden yakaladı.

"Birazdan yere kapaklanacaksın," dedi onu bir yatağa doğru götürürken.

Alex, "Şu berbat ayakkabılar yüzünden," diyerek yüksek topuklu pabuçlarına kaşlarını çatarak baktı. Bileğini kırmadan geceyi bitirdiğine şaşıırıyordu. Ayağında bunlar varken Aven'la dövüşmeyi nasıl becerdiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. "Avcı, bir dahakine daha uygun ayakkabılar seç, lütfen."

"Bakarız," dedi Avcı. Çok eğleniyormuş gibiydi.

"Konu *sadece* ayakkabı değil, Alex," dedi Fletcher. "Bir peynir rendesinin altından geçmiş gibi görünüyorsun."

"Sadece birkaç küçük kesik, Fletcher. Ölmem, merak etme."

"Ona ben karar veririm," dedi doktor, *saçmalama* der gibi.

"Önce diğerlerine bak. Onlar benim kadar uzun sürmez, biliyorsun. Lütfen, Fletcher, hepimiz çok yorgunuz. Benim yüzümden onları bekletme."

Fletcher itiraz etmek ister gibi baktı ama kızın yalvaran yüzünü görünce iç çekip geri adım attı. "İşim bitene kadar tek bir kasını bile kıpırdatmayacağına söz verirsen olur. Anlaştık mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Alex daha rahat bir pozisyon alıp adamın gelmesini beklerken, Fletcher da diğerlerini muayene etmeye gitti. Alex, tam uykuya dalacağı sırada, yatağının önünde duran perdenin açıldığını gördü. Avcı'nın sesini duyunca doğruldu.

“İtiraf etmeliyim ki bu hafta sonu gösterdiğin performanstan çok etkilendim, Alex.”

“Sen neden söz ediyorsun? Hiçbirinde yoktun ki.”

Avcı'nın şaşırdığı çok belliydi. “Gerçekten de sekiz öğrencimi böyle bir çılgınlığın içine tek başlarına göndereceğimi mi sandın? Beni görememiş olman, peşinizde olmadığımı anlamına gelmez.”

“Bizi mi izliyordun? Yardıma ihtiyacımız olduğunda neden etmedin o hâlde?”

“Ne zaman oldu ki?”

“Sen dalga mı geçiyorsun? Nereden başlayayım? Pip'in neredeyse dağdan aşağıya düşecek olmasından mı? Ya da askeri birlikteki *zihin okuyucudan mı?*” Diğerleri duymasın diye sesini alçaltarak devam etti: “Hem de katil bir Meyarin'in ‘ortağı’ olan bir zihin okuyucu? Onun yüzünden Kaiden ile Jordan karakolda neredeyse yakalanıyordu! Sonra ben... General Drock ve Binbaşı Tyson'ı kandırmanın ne kadar zor olduğunu anlatmaya nereden başlayacağımı bile bilemiyorum. Ve bize verdiği kimlik kartları yüzünden herkesin zindana atıldığı Sir Oswald'ın partisinin yanında bu *hiç* ama *hiç* kalıyor. Harika kimlikler ayarlamışsın bu arada.”

Kendine gem vurmaya çalışan Alex, sustu ama alçak sesle şunları da eklemeyi edemedi: “Aven'in orada olacağını bile bile bizi gönderdiğini düşünmekte haklı mıyım? Sanırım bunu Darrius'a söylemedin... Çünkü o, buna izin vermezdi! Sir Oswald'ın partisinin kötülerin grup toplantısına dönüşeceğini biliyor muydun? Çünkü böyle oldu. Canımızı zor kurtardık. *O zaman* neredeydin, Avcı?”

Adam, sakın sakın bakmaya devam edince Alex iyice çıldırdı.

“Eee?” diye bastırdı.

“Öncelikle, eğer Philippa *düşseydi*, hep birlikte nehre düşerken olduğu gibi, sırt çantasındaki paraşüt açılmaz mıydı sence?” diye sordu Avcı.

Alex adamın haklı olduğunu fark etti. Ama o zaman paraşütten haberi yoktu.

“Ya geri kalanlar?”

“Signa’nın orada olmasını beklemiyordum. Hafta sonu karakolda olmayacaktı ama yolculuğu son dakikada iptal olmuş. Kaiden ile Jordan, kaçmalarını sağlayacak yeteneklere sahiplerdi, sen de öyle. Kullandığın yaratıcı hile taktiklerinle rolünü daha da gerçekçi kıldın. Eğer gerçekten bir sorun çıksaydı, ben bizzat olaya müdahale ederdim ama kaçmanıza yardım edecek bir adamım daha vardı dışarıda, her ihtimale karşı. Ne tesadüf ki içeriye girmene de aynı adam yardım etti.”

“Binbaşı Tyson mı?” dedi Alex, bir süre düşündükten sonra.

“Kendisi eğitim egzersizinizde bana yardım etmek isteyen çok yakın bir arkadaşımıdır,” diye doğruladı Avcı. “Baskı altında sakin kalma becerinden çok etkilendiğini söyledi. Onun rütbesindeki birinden bu övgüyü almak çok önemlidir.”

“Signa neden onun düşüncelerini okuyamamış?” dedi kafası karışan Alex. “Ya da eğer iddia ettiğin kadar yakındaysan, senin?”

“Üst düzey ordu görevlileri ve muhafızlar, yoğun bir zihin koruma eğitimi alırlar. Signa, zihinsel engellerini kıramadığı için Tyson’ın düşüncelerini okuyamaz. Bana gelince, ben de aynı eğitimden geçtim.”

Alex bu açıklamayı isteksizce kabul etti. Kendi yeteneğinin gücü sayesinde ultra zihin korumaya sahip olduğu ve böyle “yoğun bir eğitimden” geçmediği için ilk kez şükretmiyordu.

“Peki, ya Sir Oswald’ın partisi? Orası için bahanen ne? Darrius bunu daha önceden biliyor muydu?” diye sordu.

Avcı başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyordu. Ama sen o görüşmeyi bana bırak.”

Alex, Darrius’un bundan hiç memnun olmayacağını biliyordu çünkü öğretmenlerinden birinin, Alex’i, uzak durması gereken Aven’in karşısına hem de hazırlıksız olarak çıkartmaması gerekirdi. Aralarında geçecek olan görüşmeyi dinlemek için duvarda bir sinek olmayı çok isterdi doğrusu. Hatta müdürün, *herhangi bir* öğrencinin akademi sınırları dışındaki böyle tehlikeli

G.H. eğitimlerine gitmesine nasıl izin verdiğini de merak ediyordu. Öte yandan, eğer Avcı, gittikleri her yerde öğrencilerini takip ediyorsa herhalde Darrius, G.H. öğretmenine öğrencilerin emniyeti açısından güveniyor olmalıydı. Veya Avcı, "izin almaktansa affedilmeyi istemek daha iyidir" taktiğini kullanıyordu. Alex ikincisinin daha kuvvetli bir ihtimal olduğunu düşündü.

"Bu gece, hafta sonu eğitiminizin en zorlu sınavı oldu," diye açıklamaya devam etti Avcı. "Ama seni bu konuda uyardığımı hatırlıyorum."

Alex, adamdan aldığı notu düşündü. "Bana tehlikeli olacağını söylemiştin... Özellikle de diğerlerine göre, benim için. O zaman *o grubun gece orada toplanacağından haberin vardı* diye düşünmekte haklı mıyım?"

"Müdür Marselle, bir süre önce benden elit gruplarda sıradışı bir hareketlilik olup olmadığını gözlemlememi istedi. Sir Oswald'ın partisi ilk duyurulduğunda, belki gizli bir şeyler dönebilir diye içeride bir muhbir bulundurmamın iyi bir fikir olacağını düşündüm. Samson bir sanatçı olarak mükemmel bir muhbirdi. Fakat partide görev almak için seçmelere katıldığında, bir başka zihin okuyucu da tesadüfen Sir Oswald'ı ziyaret ediyormuş, dolayısıyla Samson'ın niyeti anlaşılmış oldu."

"Signa mı?"

"Hayır, başka biri."

Alex, isim vermesini bekledi ama adam bir şey söylemeyince, "Dışarıda kaç tane zihin okuyucu var?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla tek elimin parmakları kadar," diye cevap verdi Avcı. "Ya da en azından tehlikeli sayılabileceklerin sayısı o kadar. Mesela öz yetenekler profesörün listeye girmez çünkü o sadece yüzeysel düşünceleri okuyabiliyor. Öte yandan Signa Zu... Onun yeteneği, karşısındaki kişiyi tamamen savunmasız kılıyor... Yani pek çok kişiyi."

"Fakat Signa, Kaiden'in düşüncelerini okuyamadı ve ilk başta Jordan'ı da okumakta zorlandı ama sonunda başardı."

“Bana bir soru mu soruyorsun, yoksa bir şey mi söylüyorsun, Alex?”

“İkisinden de biraz. Signa neden o ikisinin zihnini okumakta zorlandı?”

“Bunun için sadece birkaç teori üretebilirim. Ancak net cevaplar istiyorsan, bunu arkadaşlarına sormalısın.”

Alex anlayışla başını salladı ve ana meseleye geri döndü: “Samson açığa çıktı ve zindana atıldı, tamam. Peki, ya sonra? Onu kurtarmak için bir grup tecrübesiz genci mi göndermeye karar verdin? Bu çok da zekice bir plan sayılmaz, Avcı.”

“İşe yaradı, değil mi?”

“Neredeyse yaramayacaktı.”

“Ama yaradı, hem de düşündüğümde çok daha mükemmel bir şekilde sonuçlandı. Sen olmasaydın o gece sıradan bir parti olarak kalacaktı. Ama sebep olduğun onca sorun sayesinde gizli bir grubun tüm üyelerinin kimlikleri açığa çıkmış oldu. Ya da en azından bir kısmının. Bu çok önemli bir başarı hikâyesi sayılır bence.”

“Neredeyse ölüyorduk, Avcı.”

“Aven seni öldürmezdi.”

“Diğerlerini öldürebilirdi!”

“Hayır, Alex. Onları *talep edip* kontrolü altına alırdı.”

Alex, kendini hasta gibi hissetti. “Bu, ölümden bile kötü bir kader.”

“İşte buna katılıyorum.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye fısıldadı Alex. “Darrius sana anlattı mı her şeyi? Aven ve kaybolan yetenekli insanların? Darrius’un, talep edildiklerini düşündüğü insanları?”

Avcı, ne söyleyeceğini tartar gibi baktı. Uzun bir sessizlikten sonra, “Müdür Marselle, benimle uzun uzun konuştu ama bilginin çoğu başka bir kaynaktan geliyor,” dedi.

Daha fazla açıklama yapmadı ve Alex ona baskı yaparak daha fazlasını öğrenemeyeceğinin farkındaydı.

“Bana anlatacağın başka bir şey var mı?” diye sordu. “Bilmem gereken herhangi bir şey?”

“Bence bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun zaten,” dedi Avcı, onaylar gibi gülümseyerek. Sonra yüzündeki ifade yine ciddileşti. “Söyleyebileceğim tek şey, *seni* Sir Oswald’ın partisine belirli bazı nedenlerden ötürü gönderdiğim olur. Aven’in o gece geleceğini tahmin ettiğim konusunda haklısın ve seni hazırlıksız göndermekle sorumsuz davranmışım gibi görünebilir. Ama ne senin ne de arkadaşlarının gerçek bir tehlike içinde olmadığını zı söylerken doğruyu söylüyordum. Aksi takdirde olaya mutlaka müdahale eder ve hepinizi derhâl oradan çıkarırdım.”

Alex ona şaşkınlık içinde baktı. “Özür dilerim ama Aven’in neredeyse Kaiden’in kafasını kesecek olduğu kısmı atladın mı? Ben bile daha nasıl olduğunu bilmezken, sen ellerimde bir anda bir kılıç belireceğini ve Aven’i engelleyeceğimi nereden bildin? Peki, ya dumandan boğulmak üzere olduğum an? O zaman da müdahale etmedin, değil mi? Ya da...”

Avcı, “Sana daha önce yeteneğimin bir bölümünden bahsetmiştim, hatırladın mı?” diye sorarak Alex’in sözünü kesti.

Alex, “Öngörü,” dedi ama bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildi. “İnsanların nerede olduklarını ve ne yaptıklarını biliyorsun.”

Avcı başını salladı. “Evet ama ne yapmak üzere olduklarını da biliyorum.”

Alex, bunu sindirmeye çalıştı. “Geleceği gördüğünü mü söylüyorsun?” Eğer bu doğruysa D.C. ile yetenekleri çok benziyordu.

“Gelecek bizim seçimlerimize bağlı olduğu için ben sadece bir olay gerçekleşmeden birkaç saniye evvel oluşacak sonuçların olasılıklarını görebiliyorum. Fakat eğer yeteneğimi tek bir kişiye odaklarsam evet, başına neler gelmek üzere olduğunu görebiliyorum. Sen tabii ki yeteneğin sebebiyle istisnasın ama diğerlerinin yanındayken yine de görmeyi başardım. Senin geleceğini, onların gözlerinden gördüm.”

Bu sözleri biraz düşünen Alex, sonunda kabullenip derin bir iç çekti. "Yani hepimizin oradan sağ salim çıkacağımızı biliyordun? O yüzden de müdahale etmedin?"

"Söylediğim gibi, olayları sadece kısa bir an için görebiliyorum ama seni çok yakından izliyordum, Alex. Kaiden'i kurtaracağını biliyordum. Aven'la kavgandan sağ çıkacağını biliyordum. Boğulmayacağını biliyordum. Eğer hayatınızı tehdit eden en ufak bir şey görseydim, sizi dışarıya çıkarmak için yaptığım planı uygulayacaktım. Hepinizi."

"Neydi o plan?"

"Artık gereği kalmadığı için söylemem lüzumsuz olur."

Alex, bunun kaçamak bir cevap olduğunu düşündü ama Avcı'nın gizemli biri olduğunu biliyordu. O yüzden, aldığı cevaptan tatmin olup olmamayı bir kenara bırakıp, Avcı'ya güvenmeye karar verdi.

"Bilgin olsun, bir dahakine beni uyarırsan daha iyi olur. Ya da en azından yardım gerekirse yanımızda olacağını söylersen," dedi Alex.

"Görmen gerekeni gördün, duyman gerekeni duydun ve her ne kadar konumuz bu olmasa da tam olarak kime karşı savaştığını bilmen için Aven'la o şekilde dövüşmen gerekiyordu."

Alex kaşlarını çattı. "Ben onunla daha önce de kafa kafaya geldim. Bunun beni aşan bir şey olduğunu hatırlatacak ikinci bir tecrübe yaşamama hiç gerek yoktu."

"Ama onunla daha önce fiziksel bir şekilde dövüşmemiştin."

"Onunla 'dövüştüm' sayılmaz ki. Başlarda iyi dayandığımı sandım ama belli ki Aven benimle oynuyormuş."

"Bu da öğrenmen gereken daha çok şey olduğunu gösterir. Bir yolunu bulacaksın, Alex. Bu süre zarfında da kendini eğitimlerine adayıp, öğrendiklerini uygulaman lazım."

"Tembel olduğum için mi?"

Avcı bu kez ona tam anlamıyla gülümsedi. Kötü biri gibi görünmediği zaman adamın ne kadar parlak ve yakışıklı biri olduğu ortaya çıktı. Ama Fletcher perdeyi açıp içeriye girdiği için Avcı, Alex'in son sözünü ne onaylayabildi ne de inkâr edebildi.

“Sıra sende,” dedi Fletcher.

Avcı, gitme vaktinin geldiğini anladı ama tam kapıya vardığında dönüp, “Tembel biri, değil son yaptıklarını, verdiğim ilk görevimi bile asla başaramazdı, Alex,” dedi.

Avcı’nın bu sözleri sarf etmesi üzerine Alex, beklenmedik bir şekilde içinin ısındığını hissetti. Sonra da bedenini Fletcher’ın hünerli ellerine teslim etti. Adam önce kızın yaralarını ve mikrop kapıp kapmadığını inceledi, sonra da kesiklerine ve morluklarına baktı... Fakat tüm bunları onu hiç rahatsız etmeden yaptı.

Acı yoksa kazanç da yokmuş belli ki.

Fletcher, “Bence bu gece burada kalmalısın,” dedi, kıza bir şişe ağrı kesici uzatarak.

Alex, bunu duyunca homurdandı ama doktorun gözlerini kıstırıp bakması üzerine, hemen mızımızlanmayı kesti ve şişedeki ilacı içti.

“Neyse ki burada ilgilenmem gereken çok hasta var ve gördüğüm kadarıyla senin de iyi bir uykuya ihtiyacın var,” dedi adam.

“Yani, gidebilir miyim?”

Doktor ona birkaç ilaç daha verdi. “Eğer bunları bitireceğine ve doğrudan odana gidip dinleneceğine söz verirsen.”

Alex, bu ilaçları tıp bilimi dersinden tanıyordu. “Aaaah, bunlara bayılıyorum,” dedi ve adamın elindeki, şekere benzeyen hapları alıp ağzına attı. Birkaç saniye içinde açlık ve susuzluğunun kaybolmaya başladığını hissetti.

“Artık gidebilirsin,” dedi Fletcher. Alex yataktan inince, adam üzerindeki laboratuvar önlüğünü çıkarıp ona verdi.

Alex sorgular gibi önce önlüğe, sonra doktora baktı.

“Dışarıya çıkma yasağı henüz başlamadı,” dedi Fletcher. “Bu, sana meraklı bakışlardan kaçma şansı verir. Üstelik vahşi bir hayvan sürüsüyle savaşmışsın gibi değil de direkt kimya laboratuvarından çıkmışsın gibi görünmeni de sağlar.”

“Ah.” Alex, yırtık elbisesinin üzerine önlüğü giydi. “Sanırım haklısın. Sağ ol, Fletcher. Yarın geri getiririm.”

"Ama hasta olarak gelme, sadece önlüğü bırakmaya gel. Bir süre yaralanmak yok, tamam mı?"

"Elimden geleni yaparım."

"Her zaman yaparsın, Alex." Fletcher, iç çekti. "Daha fazla çabalaman lazım."

Alex, suratını buruşturup, koğuştan çıktı. Az kalsın, dışarıda beklemekte olan Jordan'a çarpacaktı.

"Burada hâlâ ne işin var?" diye sordu.

"Sensiz gideceğimi düşünmedin herhalde?" diye cevap verdi Jordan.

"Şey... Evet. Fletcher'dan, diğerlerini benden önce muayene etmesini o yüzden istemiştim. Tek bitkin olan ben değilim diye."

"Fakat yardımsız ayakta duramayan tek kişi *sensin* ve son iki gündür yaşadıkların düşünülünce bu konuda çok haklısın."

"Jordan..."

"Bu konuda tartışmayalım," dedi Jordan ve kolunu tekrar Alex'in beline dolayıp, yürümesine yardımcı oldu. "İzin versen de vermesen de odana kadar sana eşlik edeceğim."

Buna minnettar olsa da yüksek sesle dile getirmek istemeyen Alex, "Tamam," diye homurdandı. "Ama sonra sen de hemen yatacağına söz ver."

"Tamam, anne," dedi Jordan, son derece yapmacık bir ses tonuyla.

Alex gülümseyerek başını iki yana salladı ve Jordan'ın onu yurt binasına kadar taşımasına izin verdi. Boş odaya vardıklarında, Jordan kızın yatağına oturmasına yardım etti. Alex *sonunda* topuklularını çıkarabildi. Uyuşan ayak parmaklarını oynattı. Yastığının üzerinde D.C.'nin yazdığı ve Bear ile birlikte eğlence odasında olacağına dair bir not buldu ama Alex'in onların yanına gidecek enerjisi yoktu. Yarın her şeyi hızlıca anlatırdı.

"Gir bakalım," dedi Jordan. Kızı yatağına yatırıp çarşafı üzerine çekti.

Giyinik olmak, Alex'in umurunda bile değildi. Zira şu an rahat yatağında yatıyordu ve hiçbir yere gitmeyecekti. En azından Fletcher'in önlüğünü çıkarıp şifonyerinin üzerine koymayı akıl etmişti.

Alex, gözlerini kapayıp sırtüstü uzandı. Jordan, Alex'in üzerini örttükten sonra alnından nazikçe öptü.

"Seni seviyorum, Alex," diye fısıldadı.

Kız aniden gözlerini açtı. Bunun üzerine Jordan bir kahkaha patlattı.

"Sakin ol. *Seviyorum* derken öyle sevmeyi kastetmedim. Sen benim en yakın dostlarımdan birisin... *ailemsin*. Elbette seni önemseyeceğim. Bu gece beni çok korkuttun. Eğer başına bir şey gelseydi, ne yapardım bilmiyorum."

Jordan'ın gözlerindeki duygusal ifadeyi gören Alex, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Ben de seni seviyorum, Jordan. Aynı şekilde. Seni korkuttuğum için de özür dilerim."

Uzanıp kızın elini tutan Jordan'ın yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "Sevmek demişken... Kaiden ile aranızda neler oluyor?" diye sordu.

Kaşlarını bir şeyler ima eder gibi oynatmaya başladı.

Alex'in yanakları kızarıyordu.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," diye mırıldanarak bakışlarını çevirdi.

Çocuk gülümseyerek başını iki yana salladı. "Eğer oyunu böyle oynamak istiyorsan, ben de aynısını yaparım."

Jordan'ın yüzündeki bilgiç ifadeyi gören Alex, kaşlarını çatı. "Doktor bana uyumamı söyledi... Ve sen bunu engelliyorsun."

"Tamam, öyle olsun," dedi Jordan, sırtarak. "Sabaha görüşürüz. Merak etme, bu bizim küçük sırlarımızdan biri olarak kalacak."

"Benim gizleyecek bir şeyim yok," dedi Alex ve pis pis sırtarak, "Senin aksine," diye ekledi.

"Benim mi?"

Alex başını sinsi sinsi salladı. "Benim de gözlerim var, bilirsin. Ara sıra Dix'e nasıl baktığını fark ediyorum. Asıl ben *sana* 'neler olduğunu' sormalıyım."

Jordan'ın irkilmesiyle Alex, aradığı cevabı teyit etmiş oldu.

"Biliyordum!" diye bağırarak heyecanla doğruldu. "Ondan ne kadar zamandır hoşlanıyorsun?"

"Saçmalama, Alex."

"Ayyy, haydi ama Jordan. Hiç kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun."

Çocuk saçlarını düzeltti ve kızın yatağının kenarına çöktü.

"Bak, bir şey olacağından değil. O... şey, onun kim olduğunu biliyorsun."

Bir prenses. Bu biraz sorun olabilirdi. Yine de imkânsız değildi.

"Sen de sokaktaki bir dilenci değilsin ki, Jordan. Her ne kadar bununla övünmekten hoşlanmasan da sen de yüksek sosyete mensup bir aileden geliyorsun. Hem öyle olmasaydın bile Dix, duygularıyla harekete eden bir kızdır. Bunu biliyorsun."

"Bu karmaşık bir durum, Alex."

"E, hayat da öyle."

Jordan gözlerini devirip, "Senin uyuman gerekmiyor muydu?" dedi.

"Ama daha konuşmamız bitmedi," dedi Alex, Skyl'a'yı taklit ederek.

"Bir anlaşma yapalım," dedi Jordan, ayağa kalkıp yine kızın üstünü örterek. "Sen bana Kaiden'i anlat, ben de sana Dix'i. Adalelse adalet."

"Kaiden hakkında anlatılacak hiçbir şey yok," diye kaşlarını çattı Alex.

"O hâlde anlatılacak bir şey olana kadar bu konuşma bitmiştir," dedi Jordan, kapıya doğru giderek. "Gerçi adı ne zaman geçse gözlerin parlıyor, o yüzden çok uzun bekleyeceğimizi sanmıyorum. Tatlı rüyalar, Alex."

Alex, kaşlarını çattı ve Jordan kapıyı kapatıp gidene dek onun arkasından baktı.

“Seni aptal, kendini beğenmiş, her-şeyi-bildiğini-sanan arkadaş,” diye kendi kendine homurdandı. “Neden bahsettiğinden haberi bile yok.”

Evet, neden bahsettiğini bilmiyor diye düşündü uykuya dalarken.



Yirmi

Gecenin bir yarısında, bir şey Alex'i uyandırdı. İlk başta D. C.'nin tekrar eden kâbuslarından birini görüp görmediğini merak eden Alex, herhangi bir ses çıkmadığını fark etti. Hatta başını kaldırıp bakınca Dix'in yatağında huzurla uyuduğunu gördü. O hâlde Alex'i derin uykusundan uyandıran şey neydi?

Gözünün önünden bir gölge geçince, Alex'in kalbi hızla atmaya başladı. Doğrulup gözlerini kısarak karanlığa baktı. Gölge tekrar kıpırdayınca, Alex donakaldı.

"Sakin ol, küçük insan. Benim."

Sesi tanıyınca Alex'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu ve ay ışığına doğru bir adım atan sesin sahibini gördü.

"Zain? Burada ne işin var?" dedi devasa Meyarin'e hayretle bakarak. "Kapıdaki biyo-sensörü nasıl geçtin?"

"Böyle girdiğim için affet, genç ölümlü. Ama Prens Roka seninle derhâl görüşmek istiyor," dedi sorusunun sadece bir kısmına cevap veren Zain. "Seni Meya'ya götürmem için beni gönderdi."

Odaya sığmayan iri yarı muhafıza şaşkınlıkla bakan Alex, "Ha, tamam," dedi. Sonra adamın sözlerini zihninde tekrar edip, "Bir dakika, hemen şimdi mi yani?" diye sordu.

Zain güldü. "Evet, Alex. Hemen şimdi."

Alex, çok ihtiyacı olan uykusunu feda edecek olmaktan pek hoşlanmamıştı -eğer Fletcher bunu öğrenirse onu öldürürdü- ama yorgun bedenini âdeta sürükleyerek yataktan inmek zorunda kaldı.

"Üzerimi değiştirmem için bana bir saniye ver," dedi ve dolabından temiz bir kıyafet alıp banyoya gitti. Yırtık pırtık gece elbisesini çabucak çıkarıp kotla tişört giydi, üzerine de ince bir ceket aldı.

"Tamam, gitmeye hazırım. Önce Dix'i uyandırayım," dedi odaya geri döndüğünde.

Alex, arkadaşını uyandırmak için yatağının başına gittiği anda, Zain onun kolunu tuttu.

"Prens Roka, yalnız gelmeni rica etti."

Alex kaşlarını çatı. "Ama..."

"Sanırım sana sebebini çoktan açıklamış olmalı," diye, kızın sözünü kesti Zain.

"İyi de söz konusu olan kişi *Dix*," diye itiraz etti Alex. "O bir *prenses*! Roka'nın bana söylemek istediği şeyi, o da duyabilir. Sır saklamak onun işi zaten!"

"Öyle bile olsa," dedi Zain, "aldığım emir bu şekilde. Üzgünüm, küçük insan."

"Bana böyle hitap etmeyi kes," diye homurdandı Alex.

Zain sessizce güldü ve kolundan tuttuğu kızı pencereye doğru götürdü.

Zain'e şaşkınlık içinde bakan Alex, odanın diğer tarafını işaret etti. "Şey, kapı bu tarafta. Kütüphane'ye gitmek için genelde onu kullanırız."

"Kütüphane'ye giderken, evet ama Meya'ya değil. Sıkı tutun, küçük insan." "Bana öyle hitap etmemeni..."

Yer, ayaklarının altından kaybolunca, Alex bağırmamak için ağzını eliyle kapattı. Valisyolu onları duvardan geçirip havaya fırlattığında, dirseğinden sıkı sıkı tutan Zain sayesinde Alex sendelemeden ayakta durmayı başardı.

“Olamaz!” diye haykırdı, aşağıdaki manzara büyük bir hızla bulanıklaşırken. Ağaçların ve nehirlerin üzerinden geçip, dağların eteklerinde süzöldüler ve aşağıda parlayan kasaba ve köylerden geçip doğrudan bir dağın ortasına yol aldılar. Bunların hepsi birkaç saniye içinde oldu. Meya’da, *sonsuzluk yolu* üzerinde seyahat ederken, hiç hızlı hareket etmemişlerdi.

“Bu *delilik*,” diye fısıldadı Alex. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Manzara gölgelere dönüşürken, valisyolu da hızını inanılmaz derecede artırmıştı. Işık hızından bile daha hızlı gibi gelen birkaç dakikanın ardından, yol yavaşlamaya başladı. Çok güzel ve tanıdık bir ormanın üzerinde dönüyorlardı.

“Gümüş Orman’a girmiş bulunuyoruz,” dedi Zain.

Ağaçlar altın sarısına dönünce -yansıtıkları ışık, gece bile nefes kesiciydi- Alex şehre varmak üzere olduklarını anladı. Valisyolu, Alex’in Meya’ya ilk geldiği günkü gibi hızını azaltmaya başlamıştı... Yine de çok hızlıydı ama en azında korkutucu derecede değildi.

Altın Kayalıklar’a vardıklarında, Alex önündeki manzaradan bir kez daha büyüldü.

Meya, gün ışığında bir rüyalar ülkesi gibiydi ama geceyle kıyaslandığında bu bile hiç kalıyordu çünkü myroxa çarpıp yansıyan ay ışığı, tüm şehrin çevresini bir elmas gibi kaplıyordu. Sarayı çevreleyen rengârenk ışıklar, vadiden başlayıp şelalelerin inci gibi parladıkları eteklere kadar uzanıyordu. Bu manzaranın güzelliği ve görkemi, Alex’in hayallerinin bile çok ötesindeydi.

“Rüya mı görüyorum?” diye fısıldadı.

Zain ona bakıp gülümsedi. “Hayır, küçük insan. Bu muhteşem görkem, Meya’nın ta kendisi.”

Alex, bir şey söyleyemeyecek kadar etkilendiği için, şehrin üzerinde süzülürlerken sadece başını sallamakla yetindi. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi muhteşem saraya varmaları çok uzun sürmedi ama bu kez valisyolu onları dış duvarların içinden geçirip bu etkileyici binanın içinde bir noktaya ulaştırdı.

Alex, "Anlamıyorum," dedi Zain'e, çok şık süslenmiş bir kapının önüne geldiklerinde. "Valisyolunun Meya'nın dışına kadar çıktığını hiç bilmiyordum ve sanırım ormanları da kaplıyor. Madem öyle, Aven neden bu yolu kullanmıyor?"

"Valisyolunu ancak bir Meyarin kontrol edebilir," diye cevap verdi Zain. "Aven bizim ırkımızdan biri olabilir ama evlatlıktan reddedildiği için kanındaki bu ayrıcalığı da kullanamaz. Unvanı elinden alınıp buradan kovulduğu andan itibaren şehrimizin sakinlerinden biri olma hakkını kaybetti. Aven'in isyanı sonucunda kaybettiği pek çok şeyden biri de sonsuzluk yolu oldu."

"Kütüphane'yi de kaybetti, değil mi? O yüzden bana ihtiyacı var?"

Zain, başı sallayarak Alex'i onayladı.

"Bu ayrıcalıkları yeniden kazanmak için ne yapması gerekiyor? Valisyolunu ve diğer her şeyi yeniden kullanabilmesi için?"

"Bu asla olmayacak, Alex."

"Ya *olsaydı*? Ne yapması gerekirdi? Varsayım olarak soruyorum?" diye bastırdı Alex.

"Aven ancak babası ve kardeşi ölürse bunları elde edebilir. Kral Astophe ve Prens Roka ortadan kalkarsa, Aven doğuştan kazandığı haklarını otomatikman yeniden elde eder."

"Peki, ya annesi? Tahta o çıkamaz mı?"

"Geleneklere göre Meya'yı sadece kral yönetebilir. Kraliçe Niida, bir vârisi olduğu sürece burayı yönetemez... Vârisi sürgün edilmiş bile olsa. Kanunlarımız, liderlik hakkını Aven'a verir ve bizim de ona itaat etmekten başka çaremiz kalmaz, aksi takdirde hepimiz isyankâr sayılırız."

Alex, yüzündeki ifadeden ne anlaşıldığını bilmiyordu ama Zain, onu rahatlatmak için kolunu hafifçe sıkıp gülümsedi.

"Merak etme, küçük insan. Söylediğim gibi, bu asla olmayacak." Bu sözlerin ardından Zain kapıya yöneldi.

"Son bir şey," dedi Alex. "Valisyolunu ben kullanabilir miyim? Biliyorsun, kanımda Meyarin kanı var?"

Aslında bundan nefret ediyordu ama istediği zaman sonsuzluk yolunu kullanabilme şansı varsa, o zaman bu harika bir şey olurdu.

Zain kızın yüzündeki hevesli ifadeye bakıp güldü. “Korkarım, hayır. Çünkü Aven’in kanına sahipsin. Onun reddedilmiş olması, otomatikman senin de reddedildiğin anlamına gelir.”

Zain, Alex’in hayal kırıklığına güldü ama bir an evvel içeriye girmek istiyordu. Kapıyı çaldılar ama Alex, insan kulakları için çok sessiz olan cevabı duyamadı. Zain, kapıyı açıp önce Alex’in girmesi için bekledi.

“Sohbetiniz ne zaman bitecek diye merak ediyorum,” dedi, masasından kalkıp yanlarına doğru gelen Roka.

Alex’in onu ilk kez gördüğü günkü gibi, Roka’nın güzelliği yine büyüleyiciydi... Hatta daha da güzeldi çünkü üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Takımın kenarlarındaki altın sarısı dikişler, gözlerinin rengini iyice ortaya çıkartıyordu. Ayrıca yine altın sarısı ve siyah işlemeli bir pelerin takmıştı. Bu, çekiciliğini daha da artırıyordu. Prens gibi görünmesinden bahsetmeye bile gerek yok. Yüzündeki gülümseme sıcak ve misafirperverdi. Alex de ona gülümsedi.

“Seni yeniden görmek çok güzel, Alex,” dedi Roka ve ellerini kızın omuzlarına koydu. “Umarım iyisindir?” Hafifçe kaşlarını çatıp ekledi: “Çok üşümüşsün. Zain, lütfen gelirken valisyolunun üzerini kapattığını söyle bana...”

Roka söyleyene kadar, Alex ne kadar üşüdüğünü hiç fark etmemişti. Yolculuk boyunca içine işleyen rüzgâr yüzünden şu anda tir tir titriyordu.

“Affet beni, küçük insan,” dedi, Alex’in titrediğini gören Zain. “Rahatsız olduğunu fark edemedim.”

“Önemli değil,” dedi Alex, titreyen dişlerinin arasından. “Manzaraya kendimi o kadar kaptırmışım ki soğuğu fark etmedim bile.”

“Yine de soğuktan ölmene izin veremeyiz,” dedi Roka ve pelerinini çıkarıp kızın omuzlarına koydu. Pelerin, Alex’e çok büyük geldi, yine de sıcaklığıyla kızın tüm bedenini hemen sardı. Alex, minnet dolu bakışlarla prene gülümsedi.

“Teşekkür ederim, Prens Roka.”

“Formaliteleri sevmem, Alex. Bana ‘Roka’ de lütfen.”

Alex, kaşlarını çatarak önce Zain’e, sonra prene baktı. “Ama Zain sana unvanınla sesleniyor.”

“Zain benim en yakın dostlarımdan biridir ama Meya’nın en saygın elit muhafızlarından da biridir. Bu yüzden resmiyeti koruması gerekiyor ama baş başayken bana ‘Prens’ demez. Sadece resmî bir ortamdaysak böyle hitap eder.”

“Mesela gecenin bir yarısı, bir ölümlüyü alıp Meya’ya getirirken mi?” diye sordu Alex.

“Mükemmel bir örnek oldu,” dedi Roka, muhafıza dönüp hafifçe gülümseyerek. “Zain, gelecekte Alex’in yanında rahat olabilirsin.”

“Ayrıca bana ‘küçük insan’ demeyi de bırakabilirsin,” dedi Alex, muhafıza, belki yüzüncü kez.

“O zaman ne eğlencesi kalır ki?” dedi Zain, gözünde haylaz bir pırıltıyla.

Alex, homurdanarak şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdi. İki Meyarin’in peşinden, odanın diğer ucundaki kabarık, altın koltuklara doğru yürüdü, kendini yumuşak yastıklara bıraktı.

“Burası ofisin mi, Roka?” dedi. Gösterişli tasarımlı mobilyalara ve üzerinde ne olduğunu anlamadığı bir yığın ilginç nesne olan ahşap çalışma masasına göz gezdirdi. “Ofislerimden biri,” diyerek konuyu kapattı Roka. “Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?”

Alex, Meyarin mutfağını merak ettiğini inkâr edemezdi ama şu an gecenin bir yarısıydı ve kilometrelerce uzaktaki yatağı sanki onu çağırıyor gibiydi. Konuşmayı gereğinden fazla uzatmamaya karar verdi.

“Böyle iyiyim, teşekkürler,” dedi. “Neden hemen benimle görüşmek istediğin konuya geçmiyoruz?”

“Uykunu böldüğüm için gerçekten çok özür dilerim, Alex,” dedi Roka, büyük bir samimiyetle. “Ama bu gece ağabeyimle karşılaştığını duydum. Aven’den ve yaptıklarından uzun süredir haber almıyorduk -gerçi ara sıra bir şeyler duyuyorduk- ve bir anda sen çıkageldin... Umarım şaşkınlığımızı anlıyorsundur.”

“Kesinlikle anlıyorum,” dedi Alex. “Ama burada olmamın nedenini hâlâ anlamış değilim.”

Roka, uzaklara bakıp ellerini siyah saçlarının arasında gezdirdi. Sonra delici altın sarısı bakışlarını Alex’e çevirdi. “Alex, geçen haftanın büyük bir kısmını konseyimizi -ve babamı- senin Meya’da kalman için ikna etmekle geçirdim.”

“Ne?” diye haykırdı Alex.

“Şu an bizim için en önemli tehdit olarak görülüyorsun,” dedi Roka. “Kütüphane’ye erişimin olduğu için, Aven’in şehre dönmesine sadece sen yardım edebilirsin. Müttefiklerinin doğru seçimi yapmasını isteyen konsey üyeleri, ölümlü bir kızın sözüne güvenmek konusunda tereddüt ediyorlar.”

“Aven neredeyse beni öldürecekti,” diye hatırlattı Alex. “Üstelik beni kuklası olarak kullanıp en yakın dostumu da öldürmeye çalıştı! Eğer bu gece başarılı olsaydı sevdiğim bütün insanları ya kontrolü altına alır ya da öldürürdü. Ben ona *asla* yardım etmem!”

“Belki isteyerek değil,” dedi Roka. “Fakat Aven yetenekli bir manipülatördür. Sen de gençsin, kendi ırkın için bile.”

“Ben aptal değilim, Roka,” dedi Alex, çenesini kaldırarak. “İyiyle kötü arasındaki farkı bilirim.”

“Bilmek önemlidir ama doğruyu bilmekle zorluklara dayanmak arasında büyük bir fark vardır.”

Bitkinliğinin geri döndüğünü hissetmeye başlayan Alex, şakaklarını ovdu.

“Bakalım konuyu iyi anlamış mıyım,” dedi. “Sen Meyarin konseyinin beni hapsedmek istediğini mi söylüyorsun? Sence de bu biraz fazla olmadı mı?”

“Katılıyorum ve saatlerimi seni savunarak geçirdim.”

“Neden? Neden beni savundun?”

Roka omuz silkip Alex’e sıcacık gülümsedi. “Seni çok iyi tanımıyorum, Alex ama kendi gözlerimle gördüklerime dayanarak, bize ihanet edeceğine inanmıyorum.”

Alex, prensin bu nazik sözleri ve beklenmedik güveni karşısında gururlandı.

“Sağ ol, Roka. Bu benim için çok kıymetli,” dedi yavaşça. “Peki, işe yaradı mı? Yoksa dostlarından birinin içeriye girip beni moxyreel ile kelepçelemesini mi beklemeliyim?”

Kızın yüzündeki ifadeyi gören Roka güldü. “Hayır, Alex, burada güvendesin. Konseyle henüz anlaşılamadım ama şimdilik bir şey yapmamaya karar verdiler. Babamın da senin tarafını tutması işe yaradı. Kralımız olarak, konseydeki en büyük söz hakkı ona aittir ve kendisi senin... Ne deniyordu ona, Zain?”

“Cesaret,” dedi Zain, çarpık bir gülümsemeyle. “Tam olarak ‘cesaret’ kelimesini kullandı.”

Roka güldü. “Doğru. Belli ki ona çıkışıp... Şey, *başka* unvanlar yerine sana kendi isminle hitap etmesini söylemenden çok etkilenmiş.”

“Eğer kral bile öğreniyorsa, sen niye öğrenemiyorsun, Zain?” diye sordu Alex, muhafıza.

“Birinin seni hizada tutması lazım, küçük insan.”

Kız, muhafıza yüzünü buruşturup Roka’ya döndü. “Eğer beni kaçırmadıysanız, o hâlde neden *buradayım*?”

“Aven’la kılıç kılıca çarpıştığınız söylendi bana fakat muhbirlerim daha fazla bilgi veremediler. Ben de iyi olmadığını görmek ve olanları öğrenmek için seni buraya çağırdım.” “Bu kadar mı?” Alex, rahatlasa mı, sinirlense mi bilemedi. “Bu, nasıl ‘acil’ bir görüşme olabiliyor o zaman?”

“Eğitimi b lemek istemediğim için seninle bir daha ne zaman g r şebileceğimden emin olamadım,” dedi Roka. “Eğitim  nemlidir.”

Alex suratını astı. “Uyku da  yle. Ne tesadüftür ki ağabeyin de bana aynı Şeyi söyledi, sadece biraz daha küçümser bir tavırla ama.”

“Bu çok muhteşem bir Şey olsa da...” dedi Roka. Alex, prensin dalga geçip geçmediğinden emin olamadı. “Onunla savaŐının nasıl sonlandığını öğrenmeyi daha çok isterim.”

Alex daha rahat bir pozisyon alıp hik yesini anlatmak için ağzını açmıştı ki kapı çaldı ve Kyia içeriye girdi.

“Alex, seni yeniden görmek çok hoş,” dedi güzeller güzeli Meyarin. Gülümsemesi, gözleri k r edecek kadar parlaktı.

“Selam, Kyia,” diye cevap verdi Alex. “Son zamanlarda birilerini vurdun mu?”

Roka ve Zain gülmeye başladılar, Kyia da gülümsedi.

“Biraz atış talimi çalışmak için arkadaşlarının dönmesini bekliyorum,” diye cevap verdi.

“Bir daha beni kızdırdıkları zaman bunu hatırlayacağım,” dedi Alex. “Tabii bana da bir yay ödünç verirsen.”

“Anlaştık,” dedi Kyia ve oturup Roka’ya döndü. “Bir Şey kaçırdım mı?”

“Zamanlaman m kemmел,” dedi Roka. “Alex de bize bu gece Aven’la neler olduğunu anlatacaktı Şimdi.”

Roka’ya bakan Alex, yüzündeki çekingen ifadeyi prensin anlamasını umut etti.

“Sorun yok,” dedi prens. “Kyia ile Zain her Şeyi biliyor. Onlara güvenebilirsin. S yleyeceklerinin hiçbiri bu odadan çıkmaz.”

Alex, bunu duyduğuna, her iki savaŐçıyı da çok sevdiği için sevindi.

“Son görüŐmemizde sana Darrius’un, Aven’in yetenekli insanları kontrolü altına aldığıyla ilgili Ő phelerinden söz etmiŐtim. Belli ki Darrius, gizlilik ve hile dersi  ğretmenimden, sıra dışı bir Şey olursa diye etrafı kollamasını istemiş. Avcı da Sir Oswald

Graham isimli bir adamın bir parti planladığını duyup oraya bir casus göndermeye karar vermiş...”

Alex onlara Sir Oswald’ın malikânesinde geçirdiği akşamı tüm detaylarıyla anlattı. Konuşması bitince bitkin bir şekilde arkasına yaslanıp yorgun gözlerini ovuşturdu.

“Aven’la dövüşürken ne hissettin?” diye sordu Roka.

“Dehşete kapıldım,” diye itiraf etti Alex.

“Hayır,” dedi prens, gülümseyerek. “Fiziksel olarak ne hissettiğini sordum.”

Alex bir süre düşünüp cevap verdi: “Başlarda iyi gidiyorum sandım. Seninle gözü bağlı dövüşürken bana söylediğini yapıp durdum ve etrafımı algılamaya çalıştım. En azından kısa bir süre için de olsa, sonunda bunu yapmayı başardım. Sonra Aven, benimle oyun oynadığını söyledi bana. Ben de kendini beğenmişlik ettiğini sandım, bilirsin. Ama tekrar üzerime gelince ona karşı koyamadım. Yetişemeyeceğim kadar güçlü ve hızlıydı.”

“Peki, senin nasıl o kadar iyi savunma yaptığını merak etti mi?”

“Şaşırdığı çok belliydi ama ona hiçbir şey söylemedim.”

“Güzel. Aven’in, kanının sana güç verdiğini öğrenmesini istemeyiz ve bunu mümkün olduğunca saklamamız lazım.”

“Peki, ya kontrolü altına aldığı diğerleri?” diye sordu Alex. “Onlar da Aven’in Meyarin kanını kullanamaz mı?”

“Bir açıdan, evet. Ama o insanlar, Aven böyle bir şeyi emretmedikçe Meyarin kanını kullanamazlar çünkü tamamen onun kontrolündeler. Oysa sen, bu kanın gücüne dilediğin zaman ulaşma iradesine sahipsin. Yani kanın gücünü Aven’in emri olmadan kullanabilirsin ve bu da seni... Özel yapar.”

“Yaşasın ben,” diye mırıldandı Alex ve bu kuru tepkisi karşısında üç Meyarin de kahkaha attı.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu Roka.

Alex başını iki yana salladı. “Sanırım sana her şeyi anlattım...” Ama sonra aklına bir şey geldi. “Aslında bir şey daha var ama bu konuda bir şey biliyor musun, emin değilim. Biraz... Garip bir şey.”

“Dinliyorum.”

Alex, ağzındaki baklayı çıkardı: “Sihirli bir hançer beni takip edip duruyor.” Üçü de kıza bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Sihirli bir... hançer mı?” dedi Roka.

Alex, bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydı ama yine de açıklama yaptı: “Ne zaman ihtiyacım olsa elimde beliren bir hançer var. Aven’in beni *talep ederken* kullandığı hançer. Ayrıca o gün neredeyse beni öldürecek olan hançer da buydu. Ama şey... o kısmı sana hiç anlatmadım. Bu gece dövüşürken hançer yine belirince, Aven çok tuhaf bir tepki verdi ve hançere ‘A’enera’ dedi. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

Meyarinler kaskatı kesildi.

“A’enera?” Kyia’nın bedeni yay gibi gerilmişti. “Öyle söylediğinden emin misin?”

Cevabı beklerken nefeslerini tutuyor gibi görünüyorlardı. “Eminim.”

“*Roka, selith raen de A’enera le nada Aven,*” dedi Kyia, tedirgin bir sesle. “*Torgas fruen halsa de rilona.*”

“*Kantaris de Tia Auras frey selia,*” diye cevap veren Roka, yerinden kalkıp odada volta atmaya başladı.

“Biri beni bilgilendirmek ister mi acaba?” dedi Alex. “Fark etmediyseniz söyleyeyim, ben Meyarince bilmiyorum.”

“Pardon, Alex,” dedi koltuğun ucuna oturan Roka. “Hançeri tarif edebilir misin?”

Bunun neden gerekli olduğunu anlamayan Alex, “Tabii ki,” diye cevap verdi. “Sihirli hançer” tanımını yeterli olmalıydı. “Parmagını kenarından aşağıya doğru indirince büyüklüğü değişiyor. Bir hançerden, kılıca dönüştüğünü gördüm ve bana her iki şekilde de geldi. Tasarımı çok basit. Kulpu bir çeşit metalden yapılmış... Myrox olabilir ama emin değilim. Hançer şeklindeyken her iki ucu da dalga gibi içeriye doğru kıvrılıyor. Kılıç olduğundaysa dalgalar düzleşene kadar uzuyor ama dümdüz de olmuyor. Yalnızca buz mavisi rengi değişmiyor. Şey... eğer onunla ilgili bu kadar kötü hatıram olmasaydı, çok güzel görüldüğünü itiraf edebilirdim.”

Kız silahı tarif ederken Meyarinler birbirlerine baktılar.

“Ve silaha ihtiyacın olduğunda bir anda ortaya çıkıyor?” diye durumu netleştirdi Zain.

“Şimdiye dek, evet,” dedi Alex. “İlkinde, arkadaşlarımla birlikte Avcı’nın tuzağına düşmüştüm. Silah belirince ağı kesip kurtulduk.” Roka’ya döndü, “İkincisinde, seninle Meya’da gözü bağlı dövüşürken belirdi. Üçüncüsü de bu gece Aven’le çarpışırken oldu.”

“Şu an hançeri çağırabilir misin?” diye sordu Roka.

Alex, ona şaşkınlık içinde baktı. “Şey... nasıl?”

“Emin değilim. Onu hissedebiliyor musun?”

Alex yüzünde beliren *sen deli misin* ifadesini yok etmeye çalışarak, “Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum,” diye cevap verdi.

“Aven hançeri talep etmeye çalıştı mı?” diye sordu Kyia.

Alex hafızasını kurcaladı. “Sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi, ‘gel, A’enera’ dedi ama hançer hiçbir şey yapmadı. Bu da Aven’i biraz... kızdırdı.”

“Ne kadar ilginç,” dedi Roka, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak.

“Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?” dedi Alex.

Birbirlerine baktılar. Sonunda Roka, “Üzgünüm, Alex ama biraz daha bilgi edinene kadar bu konuda konuşmamamız gerekiyor.”

“Aman, ne büyük sürpriz,” diye homurdandı Alex. *Artan sırlar.*

“Bu senin kendi güvenliğin için. Eğer gerçekten A’enara’yı kullanma kapasitesine sahipsen, şehrimize karşı oluşturduğun tehdit -ve Aven’in, senin direkt ona karşı oluşturduğunu düşüneceği tehdit- on kat artmış oluyor. Tahminlerimizin doğru olup olmadığını öğrenene kadar hiç kimsenin bunu öğrenmesine izin veremeyiz.”

Alex kaşlarını çatıp onlara bakarak, “Anlamıyorum,” dedi.

Zain kahkaha atınca, Alex’in dikkati Zain’e üzerinde toplandı. “Birazdan yığılıp kalacaksın da ondan.”

Alex ona dik dik baktı. "Biri beni gece yarısı yatağımdan sürükleye sürükleye çıkardı da ondan."

"Eminim o birisi şu an seni geri götürmeye herkesten daha çok can atıyordur," dedi Roka, gülümseyerek. "Tabii bize söylemek istediğin başka bir şey yoksa?"

"Hayır. Zira sorularımı cevaplamıyorsunuz."

"Alex..."

"Merak etme, Roka," diye, prensin lafını nazikçe kesti. "Anlıyorum. Gerçekten. Ayrıca nedenini anlamasam bile, beni kollamanı takdir ediyorum."

Teşekkür eder gibi başını sallayan Roka, ayağa kalkıp Alex'e elini uzattı.

"Son bir şey," dedi kapıya doğru giderlerken. "Senin de bildiğin gibi Aven, Meya'ya Kütüphane aracılığıyla ve seni kullanarak gelmeyi planlıyor. Konseydekileri Akarnae'de kalman için tek bir şartla ikna ettim. O da bir daha Raelia'ya kapı açmamandı."

Alex hayal kırıklığını saklayamadı. "Bana, geri dönemeyeceğimi mi söylüyorsun yani?"

Roka kolunu kızın omzuna attı. "Tabii ki dönebilirsin ama Aven'in planları hakkında daha fazla bilgi edinene dek valisyolunu kullanman gerekecek."

"Ama benim valisyoluna erişimim yok. Ben bir insanım, unuttun mu?"

Prens sırıttı. "Evet ama Zain'in erişimi var."

Alex, bakışlarını prensin muhteşem gülümsemesinden, Kyanın parlak zümrüt gözlerine ve sonra da Zain'in çok eğleniyormuş gibi görünen yüzüne çevirdi. Derken o gece belki milyonnuncu kez, "Anlamıyorum," dedi.

Kızın bu şaşkın hâline gülen Roka, "Hafta başında müdürünüzü ziyaret ettim. Muharebe dersinizde Zain'in asistan öğretmenlik yapmasına karar verdik. Bu süre zarfında akademiye seni o geri götürecek ve geliş gidişle ilgili her türlü iletişimi de o sağlayacak," dedi.

Alex memnuniyetsizliğini gizleyemedi. "Lütfen bana bir korruma atadığını söyleme? Bu hiç hoş değil, Roka."

Kızın bu memnuniyetsiz ifadesini gören üç Meyarin de gülmeye başladı.

"Benim bir ölümlüye bakıcılık etmekten çok daha önemli işlerim var," dedi Zain. "Beni neredeyse hiç görmeyeceksin."

"Zain, öğretmenlik yaparak asıl görevini gizli bir şekilde yürütmüş olacak," diye açıkladı Roka. "Gerçek görevi, Aven'in planlarını açığa çıkartmak -ya da en azından bunun için uğraşmak- ve bunu ağabeyimin dikkatini çekmeden yapmak."

"Ah... O hâlde sorun yok," dedi Alex.

"Onaylamana çok sevindim," dedi Zain. Gözleriyle hâlâ ona gülmekteydi.

"Kabalık etmek istemem ama bu hâlinle gizli kalmayı nasıl planlıyorsun? Rengin hariç, *Hulk*'a çok benziyorsun," dedi Alex, muhafızın devasa bedenini ima ederek. Fakat yüzündeki şaşkınlığı görünce konuya açıklık getirdi: "Yani göze batmayacak ebatlarda değilsin. Diğer Meyarinlerin aksine, sen... Şey, fiziksel açıdan dikkat dağıtıyorsun."

"Oooo, yoksa küçük insan bana âşık mı oldu?" diye dalga geçti Zain. "Çok gururlandım, Alex. Gerçekten."

Alex burnunu kırıştırarak ona baktı. "Sen fosillerden bile daha yaşlısındır. Yaş konusunda çok seçici olmasam da ilişkimizin asla yürümeyeceğinden çok eminim."

Roka bir kahkaha atarken, Kyia eliyle ağzını kapatıp güldü.

"Tamam, küçük insan," dedi itiraf etmek istemese de çok eğlendiği belli olan Zain. "Seni yatağına götürme vakti geldi."

Başka bir şey söylemeden, Alex'i belinden kavradı ve bir patates çuvalı gibi omzuna attı.

"İndir beni, kaba şey!"

"Küçük insan, 'iyi geceler' de," dedi Zain.

"Küçük insan, *iyi geceler*," diye muhafızı taklit etti Alex.

Her ne kadar kendilerini tutmak isteseler de Roka ve Kyia kahkahalarla güldüler.

Muhafız tarafından kapıya doğru taşınmakta olan Alex, "Bir dakika," dedi. "Pelerinin ne olacak, Roka?"

"Zain onu geri getirir," dedi prens. "Akademiye giderken seni sıcak tutar."

Alex, Roka'ya şefkatle sarılan Kyia'ya baktı. Prens de onu sevgiyle alnından öptü. İkisi de Alex'e el salladılar. Zain'in sırtında odadan çıkmak üzere olan Alex de onlara el salladı. Kapı arkalarından kapanınca, muhafız onu yere bıraktı ve altlarındaki valisyolu harekete geçene dek de tutmaya devam etti. Ama bu sefer elini uzatıp valisyolunun üstünü şeffaf bir bariyerle kapladı. Soğuk rüzgâr bir anda kayboldu.

"İyi oldu mu?" diye sordu, dengesini bulmaya çalışan Alex'e. Kızın artık üşümediğinden söz etmeye bile gerek yok.

"Çok daha iyi," diye hevesle başını salladı Alex. "Neden gelirken de yapmadın?"

"Bizim ırkımız size göre çok daha dayanıklı," dedi Zain. "İnsanlarla iletişim kurmayalı asırlar oldu. Ne kadar hassas olduğunuzu unutmuşum."

"Çok mantıklı."

Saraydan çıkıp şehrin üzerinde süzülerek akademiye doğru giderlerken Alex de aşağıdaki manzarayı izledi. Bir kez daha büyülendi çünkü rüzgâr olmadığı için manzaranın tadını çok daha iyi çıkarabiliyordu.

Hızla Meydan çıktılar ve Altın Kayalar'ın üzerinden geçip tekrar hızlanmaya başladılar. Gümüş Orman'a yaklaştıklarında Alex dönüp Zain'e baktı.

"Demek, Roka ile Kyia... Şeyyy?" Az evvel gördüğü o romantik an, Alex'e arkadaşlıktan çok daha fazlası gibi gelmişti.

"Kyia onun müstakbel eşi ve bir gün kraliçemiz olacak," diye cevap verdi Zain.

Alex, tanıştıkları zaman Roka'nın "nişanlısından" bahsettiğini hatırlayıp gülümsedi. "Çok güzel bir çift olmuşlar bence."

"Öyle," diye onayladı muhafız. "İki yakın arkadaştan da daha azını beklemezdim doğrusu."

"Akarnae'deyken onları özleyecek misin?"

"Sık sık görüşeceğiz," dedi muhafız, valisyolunu göstererek. "Yanlarına gitmem hiç zor olmayacak."

Elinin altında böyle küçük bir hız treni var ne de olsa, diye düşündü, ışık hızıyla ilerlerken gittikçe bulanıklaşan manzaraya bakan Alex.

Valisyolu kısa süre sonra yavaşladı. Alex akademinin ışıklarını görebiliyordu. Ayaklarının altında uzanan Fee Gölü'ne ayın ışıkları yansımıştı. Sonsuzluk yolu duvardan geçip Alex'in odasına girdi ve durdu.

"Seni bırakacağım yere geldik, küçük insan," dedi Zain, Alex'in oda arkadaşını uyandırmamak için sessizce.

"Meya'ya geri mi dönüyorsun?" diye sordu Alex. *Evet* anlamında başını sallayan Zain'e, Roka'nın pelerinini geri verdi. "Sanırım yarın görüşeceğiz?"

"Evet. Beni tanıımıyormuş gibi davranman çok iyi olur, en azından sınıf arkadaşlarının yanında. Ayrıca dostlarını da aynısını yapmaları için uyarmalısın."

"Kimliğin gizli kalsın diye mi?"

Adam ona çarpık bir gülümseme ile baktı. "Hayır, Alex. Diğer insanlar neden senin bir Meyarin'i tanıdığını merak etmesinler diye. Gerçi atalarımı görmeyeli asırlar olduğu için beni tanıyacaklarını sanmıyorum. Muhtemelen beni korkutucu derecede iri biri olarak göreceklerdir... ve daha önce senin de söylediğin gibi, çekici biri olarak."

"Ben sana 'çekici' *demedim*," diye itiraz etti Alex, öfkeyle. "Dikkat dağıttığını söyledim. Bu her anlama gelebilir."

"İyi geceler, küçük insan," dedi Zain, gülerek. Kızın sözlerini duymazdan geldi. "Biraz uyu."

Valisyolu, Meyarin muhafızı da alarak tekrar harekete geçti.

Alex az evvel Zain'in durduğu noktaya bakıp başını iki yana salladı. Sonra da yatağına girdi.

Tam uykuya dalacakken, ertesi gün sadece Karter'in değil, Zain'in de muharebe dersi vereceğini hatırladı. Ama bunu düşünmeyi bırakıp yarınki derste neler olacağı hakkında endişelenmektense kalan son saatlerini güzelce uyuyarak geçirmeye karar verdi.



“**K**alk artık, uykucu.”

Alex kulağının dibinde şakıyan sesi duyunca homurdandı.

Battaniyelerine daha da çok gömülerek, “Git başımdan,” dedi.

“Haydi ama Alex,” dedi ses. “Eğer kalkmazsan B.E. dersine geç kalacaksın.”

“Umurumda değil,” diye mırıldandı.

Battaniyeler üzerinden hızla çekildi. Soğuk hava, bedenine aniden çarptı. Alex ısı kaynağını geri almak için bağırarak doğruldu.

Hafif bir kahkaha duyunca kendisine bakıp kıs kıs gülen oda arkadaşını gördü.

“Bu hiç hoş değil, Dix,” diye homurdanarak, parmaklarını darmadağın olmuş saçlarının arasında gezdirdi.

“Ama işe yaradı, değil mi?”

Alex, enerjisini arkadaşına dik dik bakarak harcamadı. Onun yerine, yataktan kalktı ve dolabında birkaç temiz giysi alıp banyoya gitti.

İki gündür ormanda kaldıktan sonra, sıcak suyun tadını çıkararak kaslarını gevşetmek ve biraz huzur bulmak için duş aldı. Giyindikten sonra, banyoyu D.C.’ye bıraktı.

"İyi oldun mu?"

"Evet," dedi Alex. "Homurdandığım için özür dilerim. Çok iyi uyuyamadım."

D.C., "Dalga mı geçiyorsun?" diye güldü. "Neredeyse on saat kesintisiz uyuyorsun! Şu an kendini dünyanın zirvesinde gibi hissetmen gerekir."

"Aslında," dedi Alex, *neyi anlatsam, neyi anlatmasam* diye hızla düşünerek. "Gecenin bir yarısı uykum bölündü çünkü Roka benimle konuşmak istiyormuş."

D.C. çok şaşırdı. "Meyarin Prensi buraya mı geldi?"

"Hayır, Zain geldi. Beni Meya'ya götürmeye gelmiş. Çok acayipti, Dix. Valisyolu ile gittik. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

D.C. şok içinde Alex'e bakıyordu ama sonra yüzündeki ifade değişti ve canı yanmış gibi bakan gözlerini başka yöne çevirdi. "Neden beni uyandırmadın? Ben de gelirdim."

"Özür dilerim," dedi Alex, büyük bir içtenlikle. "Ölü gibi uyuyordun. Uyandırmak istedim ama Zain bana seni rahatsız etmememi söyledi. Bu hoşuma gitmese de onunla tartışamazdım."

D.C. düşünerek başını yana eğdi. Yüzündeki ifade sanki bir şeyleri ölçüyormuş gibi değişti. "Prens Roka seninle özel konuşmak istedi, öyle değil mi?"

Alex ne cevap vereceğinden emin olmadığı için utanarak, başını sallamakla yetindi.

"Geçen gün bize nasıl baktığını gördüm. Bize güvenmiyor." "Hayır, Dix, ondan değil..."

"Sorun yok, Alex. Anlamıyor değilim. Bize güvenmiyor ama sana güvendiği çok belli. Fakat senden ne istediğini sormayacağım çünkü sen benim en yakın dostumsun ve seni o duruma sokmak istemiyorum. Roka'nın sırları sende kalsın ama bil ki konuşmak istersen ben yanımdayım, tamam mı?"

Alex koşarak gelip arkadaşına sarıldı.

"Sağ ol, Dix," dedi, onu sıkıca kucaklayarak. "Harikasın."

“Ama ben senden sır saklayacak değilim.” D.C. gülümsedi. “Görünüşe bakılırsa sen asil bir öz güvene sahip olan kızlardansın.”

“Vuhuuuu,” dedi Alex, kuru bir sesle.

Başını iki yana sallayan D.C., kahvaltı için yarım saatten az bir vakitleri olduğunu hatırlattı.

“Giderken tıbbi koğuşa uğrasak senin için sorun olur mu?” diye sordu Alex, Fletcher’in laboratuvar önlüğünü alırken. “Bunu Fletcher’a geri vermem lazım.”

Dışarıya çıkıp Gen-Sek binasına doğru giderlerken D.C., “Jordan, hafta sonu neler yaptığınızı anlattı bize. Avcı’nın size bunları yaptırdığına inanamıyorum!” dedi.

“Çok yoğun bir hafta sonuydu,” diye cevap verdi Alex.

Bu cümle, yaşadıklarımızın yanında az bile kalır aslında.

“Gerçekten Aven’la dövüştün mü?” diye sordu D.C., sessizce.

Alex o anı hatırlayınca ürperdi. “Evet. Ya da en azından dene-dim. O gerçekten... çok yetenekli.”

“O bir Meyarin. Yine de herkese vakit kazandırmaya yetecek kadar karşı koymuşsun, sonunda da kaçmışsınız. Jordan bunu anlatınca çok etkilendim. Özellikle de Aven’in yanında yer alan diğer yetenekli insanlardan söz edince.”

“Çok şanslıydık,” dedi Alex. Roka’ya verdiği sözü tutarak, yeni Meyarin yeteneklerinden bahsetmedi. “Hepsi bu.”

D.C. şüpheli bir tavırla, “Eğer öyle diyorsan,” dedi.

Fletcher’in önlüğünü bırakıp, kahvaltı etmek için yemekhane-yeye koştular. Jordan ve Bear çoktan gelmiş, onları bekliyordu. Kahvaltılarını bitirmek üzereydiler.

Alex, çırpılmış yumurtası ve tostunu mideye indirdikten sonra Jordan’la Bear’a döndü. “Size haberlerim var,” dedi. Çocuklar ona merakla baktı. Meyve suyundan bir yudum alan Alex, “Za-in’i hatırlıyor musunuz?” diye fısıldadı. “Meya’daki şu dev gibi muhafız?”

“Onu unutmak çok zor,” dedi Bear. Diğer ikisi de başlarıyla onu onayladılar.

“Dün gece beni ziyarete geldi ve bana, bir süre Karter’in asistan öğretmeni olacağını söyledi,” dedi, Meya’ya yaptığı yolculuğu pas geçen Alex.

D.C. ona şüpheyile baktı ama Alex yalan söylemiyordu, oda arkadaşı onu ele verip herşeyi anlatmazdı nasılsa.

Jordan ve Bear çok şaşırdılar. Alex, konuşmasını tamamladı:

“Onu daha önce hiç görmemişiz gibi davranmamızı istiyor. Başkalarının bizim bir Meyarin’i tanıdığımızı düşünmeleri hiç hoş olmayacağı için Zain bunu kendi güvenliğimiz adına yapmamız gerektiğini düşünüyor. Hiç kimsenin, onun aslında insan olmadığını anlamayacağına inanıyormuş. Onun iri yarı... ve çekici biri olduğunu düşüneceklermiş. O böyle söyledi, ben değil.”

Muhafızın nasıl dalga geçtiğini hatırlayınca kaşlarını çatı. *Aptal Meyarin.*

“Neden buraya geliyormuş?” diye sordu Jordan.

Alex, vereceği cevabı dikkatle düşündükten sonra, “Sanırım olup biten her şeyi gözlemleyecekmiş. Dün Aven’la olanları duymuşlar ve bana bir bakıcı ayarlamaya karar vermişler. Ya da onun gibi bir şey işte,” dedi.

Tamam, bütün gerçekleri anlatmamıştı. Ancak Zain’in gerçek görevini ele verecek olursa, Roka’nın bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu. O yüzden o da arkadaşlarına ilk etapta kendisinin de öyle zannettiği şeyi söyledi. Ama hepsinin birden başını sallayıp onaylamasına da inanamadı.

“Şahsi koruman yani,” diye sıırıttı Bear. “Giderek yükseliyorsun, Alex.”

“Bence bu iyi bir şey,” dedi Jordan, büyük bir ciddiyetle. “Zain’in sana göz kulak olduğunu bilirsem geceleri daha iyi uyurum. Aven buraya da gelebilir çünkü. Bir Meyarin’le başka bir Meyarin’in çarpışması, bir Meyarin’le bir insanın çarpışmasından çok daha iyidir. Bu kesin.”

“Katılıyorum,” dedi Alex. “Ama yine de sinir bozucu bir durum.”

“Sinir bozucu durum da olsa hayatını kurtarabilir,” dedi Bear.

O sırada dersin başlamak üzere olduğunu belirten çan çaldı.

“Unutmayın, onun kim olduğunu bilmiyorsunuz,” dedi Alex, ilk dersi muharebe olan D.C.’ye.

“Tamam, anladık,” diye cevap verdi kızıl saçlı... Diğerleri suda sağ kalma becerilerini test etmek için B.E. dersine giderken, o da Arena’ya yöneldi.

Boğularak ölmekten son anda kurtuldukları B.E. dersinin ardından, Alex *okçuluk* dersine -yüz elli metre uzaktan, hareketleri hedefleri vurduğu derse-, oradan öğlen yemeğine ve en sonunda da binicilik yetenekleri dersine gitti. Tayla, onları gruplara ayırıp polo oynatmış ama bunu yaparken, atlarına *ters* binmelerini istemişti. Alex’e göre bu kesinlikle güvenli değildi ama Tayla, atın hareketlerini hissetmeleri için bunun gerekli olduğu konusunda ısrarcıydı. Ayrıca hem denge hem de koordinasyon becerilerinin gelişmesine büyük faydası olacaktı.

Alex üç defa düştü. Ama sınıf arkadaşlarına kıyasla bu az bir sayıydı. D.C. asil poposunun üzerine yedi defa, diğerleriye ondan çok daha fazla düştü. Ders bitince hepsinin çok rahatlamış olmasının nedeni belliydi.

Alex, ahırların oradan Arena’ya doğru giderken *bu son dersten nasıl kaçırım acaba* diye düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi. Dimdik durdu ve Arena’ya girdi ama bu hareketi yapınca sırtı ve omuzları acıdı.

“Geç kaldın, Jennings,” diye homurdandı Karter.

“Affedersiniz, efendim,” dedi Alex. Yürümek gibi basit bir hareketin bile o an için ne kadar zor olduğunu anlatmayacaktı çünkü Karter’in umurunda bile olmayacağını biliyordu.

Kıza öfkeli bir bakış atan Karter, “Söylediğim gibi yeni asistanım, çoğunuzun hayatı boyunca *ve hayatlarınızın toplamı boyunca* edindiğinizden çok daha fazla tecrübeye sahip. Konuştuğunda dinleyeceksiniz. Anlaşıldı mı?” dedi.

Alex ve sınıf arkadaşları *tamam* der gibi başlarını sallayınca, Karter seslendi: “Zain, ekleyeceğin bir şey var mı?”

Meyarin savaşçı, Arena duvarlarındaki bir oyuktan çıkıp gelince, herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu. Sınıf arkadaşlarının tepkisini gören Alex gülmemeye çalıştı.

“Sanırım anladılar,” dedi Zain, Karter’a. “Anlamadılarsa da anlayacaklar.”

İri yarı yapılı ve uzun boylu Zain’in bakışları karşısında titreyen tek kişi Alex değildi ancak Alex, muhafızın aslında bir oyuncak ayı kadar yumuşak kalpli olduğunu da biliyordu. Gerçi onu sırtüstü yere fırlatıp, boğazına kılıç dayayacak kadar da sert bir tipti.

Ama yine de o bir oyuncak ayıydı.

Tepkileri gören Karter sırtarak, “Arena’nın çevresinde iki tur ısınma koşusu yapın, sonra ahşap bir sopa alıp kendinize bir eş seçin,” diye emretti.

Emredildiği gibi koşmaya başladılar ve Kaiden, ilk turun yarısında Alex’in yanına yaklaştı.

“Muharebe dersimize neden bir Meyarin’in geldiğini, bana anlatmak ister misin?” diye fısıldadı, kimsenin duyamayacağı kadar, diğerlerinden uzaklaştıklarından emin olduktan sonra.

Alex ona şaşırmış gibi baktı. “Meyarin mi? Gerçekten mi?”

Çocuk surat astı. “Lütfen, Alex. Rol yapmayı kes.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun, Kaiden?” diye savunmaya geçti Alex.

“Bugünlerde çoğu insan, bırak gerçek hayatta yüz yüze gelmeyi, Meyarinlerin neye benzediklerini bile hatırlamıyor,” dedi Kaiden, bir gece önce Zain’in söylediklerini tekrar eder gibi. “Onlardan haber alınmayalı çok uzun zaman geçti. Ama nedense ben hiç şaşırmadım. Sen de şaşırmış gibi yapma lütfen.”

Alex hiçbir şey söylemedi ve çocuğa yan yan bakıp, koşmaya devam etti. Onun bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini merak etti. Fakat ona cevap vermek istemediği için bunu sormaya hiç niyeti yoktu.

“Sadece şunu söyle, o Meyarin, Aven’in tarafında mı?” diye sordu, kızın inatla sessizliğini koruduğunu gören Kaiden.

Alex cevap vermeyecekti. Gerçekten vermeyecekti. Ama Kaiden'le birlikte onca şey yaşadktan ve çocuğun Alex hakkında sakladığı onca sırdan sonra, ona *bunu* söylememezlik edemezdi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Zain, iyi adamlardan biri."

Kaiden yüksek sesle iç çekti -bunu koşarken nasıl becerdiğini Alex bir türlü anlamadı- ve dönüp tekrar kıza baktı. "Sanırım onun insan olmadığını bilmiyormuş gibi yapmam gerekiyor?"

"Bu çok iyi olur," dedi Alex. "Kimliğinin gizli kalmasını istiyor."

Kaiden bu saçma fikri duyunca güldü. Alex de kendisini onunla birlikte gülümserken buldu.

"En azından *deniyor*," dedi.

"Başarılı olacaktır çünkü öğretmenlerimizin arasında bir Meyarin olduğuna çok az insan inanır."

Çocuk sanki söylediklerinde başka bir anlam daha varmış gibi neşeyle bakıyordu ama ikinci turun sonuna geldikleri için Alex'in bunu sorma şansı olmadı.

Sebastian, "Hey, kraliçe!" diye seslenince, sohbetleri sona ermiş oldu. "Bugün eşim olur musun?"

"Tamam," dedi Alex ve sınıf arkadaşının peşinden gitti.

Isınma turu sayesinde kasları biraz gevşemişti ama iki saatin ardından yine her yeri ağrıyordu. Zain sınıfı gözlemlemekten biraz daha fazlasını yapmış, ihtiyaç anında tavsiye vermişti. Ancak adamın gözleri ders boyunca Alex'in üzerindeydi ve Alex de bunu fark etmişti.

Ne kadar da sinir bozucu bir durumdu.

Alex, sıcak bir duş daha alıp erkenden yatmak için akşam yemeğini pas geçmeyi düşünüyordu. Ama midesi şiddetle zil çalıyordu. O da arkadaşlarının yanına, yemekhaneye doğru gitti. Yemekten sonra, dehşet dolu hafta sonunu anlatmak için Darrius'un yanına uğraması gerektiğini de düşündü. Ta ki...

"Hey, Jordan, biri Darr... şey müdürle G.H. gezisi hakkında konuşmuş olabilir mi?" diye sordu yemek yerlerken. Mel, Connor ve diğer birkaç dördüncü yıl öğrencisiyle birlikte oturuyorlardı. O yüzden Alex sözlerine dikkat etmeliydi.

Neyse ki Jordan, kızın ne sormaya çalıştığını anlamıştı.

“Avcı, müdürü her konuda bilgilendirdi,” dedi imalı bir şekilde. “Ben de anlatılmayan bir şey kalmasın diye kendisiyle görüştüm.”

Alex, ona minnetle gülümsedi. En azından yapması gerekenlerden biri azalmıştı. Eğer şimdi, yarınki tıbbi bilimler ödevinden yırtmanın da bir yolunu bulursa çok iyi olacaktı...



“Bir öğrenci yanıma gelip ilginç bir soru sordu,” dedi, ertesi haftaki tarih dersinin esrarengiz ve az bulunur derecede zeki öğretmeni Doc. “Bu öğrenci, toplumun tarihsel gelişimini sordu, özellikle de teknoloji alanındaki ilerleyişimizi. Soru tam olarak şöyleydi: Eğer toplum bu kadar ilerlediyse, o hâlde Akarnae, öğrencilerine neden hâlâ eski usul eğitim veriyor?”

Alex, Doc’un sözünü ettiği öğrencinin kendisi olduğunu bildiği ve dikkat çekmek istemediği için doğrularak oturmamaya çalıştı. G.H. yolculuğundaki olaylardan birkaç gün sonra tarih öğretmenin Kule’deki ofisine gidip bu soruyu yöneltmişti... Özellikle de askerî birlikte karşılaştığı ileri teknoloji ürünü dengeleyici silahları gördüğü için. O an yaşadığı adrenalinle kendisini biraz fazla kaptırmış ve Medora halkının o *silahlara* erişimi olup olmadığını merak etmişti. Eğer öyleyse bütün öğrencilerin, ellerinde ok ve yaylarla etrafta koşup eski usul muharebe taktiklerini öğrenmelerinin nedenini bilmek istemişti. Bunu düşünmekten saatlerce uyuyamamıştı. Tyrllin’in sokaklarında D.C. ile birlikte dolaşırken çoğu insanın yürüdüğünü ya da köpükkapıları kullandığını görmüştü, kendilerinin neden hâlâ binicilik dersi aldıklarını da merak etmişti. Tüm bunların üzerine, Medora bu denli gelişmiş bir yerken, Akarnae’deki bazı derslerin bu kadar eski usul olmasının nedenini öğrenmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Bunu daha önce sorgulamadığı için kendisini aptal gibi hissediyordu. Fakat akademiye geldiği ilk günden bu yana gördüğü hiçbir şey ona mantıklı gelmemişti. O da bu nedenle, olanları sorgulama gereği duymamış olabilirdi. Akademinin duvarları bile -bazı fütüristik tasarımlar olsa da- çok eski yapılarda kullanılan tarzda inşa edilmişti. Kule ile Gen-Sek binası arasındaki fark bile tek başına çok şaşırtıcıydı ama Alex, akademinin kendine has özelliklerine alışmış olmalıydı... Diğerleri de öyle.

Ya da en azından ordudaki dengeleyici silahları görene kadar öyle olduğunu sanıyordu. Fakat sonrasında bunun nedenini bir türlü anlayamadığını fark edip bir açıklamaya ihtiyaç duymuştu.

“Bu soruyu derste tartışabileceğimizi düşünerek, öğrenciye cevap vermedim,” diye devam etti Doc. “O hâlde, başlayalım mı? Akarnae’nin tarihi ile başlayalım. Hepinizin neden burada olduğuyla... Cevabı bilen var mı?”

Mel ve Connor aynı anda ellerini kaldırdılar. Alex güldüğünü gizlemek zorunda kaldı çünkü bu ikisi, çoğu kez kuzen gibi değil, ikiz gibi davranıyordu. En azından kardeş gibi.

Doc boğazını temizleyip, cevap vermeye hazırlanan Mel’e başıyla işaret etti. “Akarnae, Medora’daki yetenekli insanların gidebilecekleri tek okuldur. Müdür her beş yılda bir, okula kaydedilebilecek yetenekteki yeni öğrencileri aramaya çıkar... Yetenekli ya da önünde sonunda yeteneği ortaya çıkacak yeni çocuklar. Bu çocuklar on dört yaşına bastıklarında, normal okullarından ayrılıp eğitimlerini tamamlamak için buraya gelirler. Bizler de bu yüzden buradayız. Zira hepimiz bu keşif gezisi sürecinde fark edildik.”

“Neden buraya geldiniz?” diye sordu Doc. “Yetenekli kişilere eğitim veren tek okul olmamız dışında tabii. Sizin gibi öğrenciler neden kendi yaşlılarıyla birlikte normal eğitim alamıyorlar?”

“Buraya gelmek *zorunda* değildik,” diye, bu kez Connor söz aldı. “Fakat bize yeteneklerimizi nasıl geliştireceğimizi en iyi öğreten okul Akarnae. Eğer normal bir okulda olsaydık normal dersler alacaktık. Ama Akarnae, yeteneklerimizi geliştirip nasıl kontrol edeceğimizi öğreten bir ortam sunuyor bize.”

"Aha!" dedi Doc, memnun bir şekilde. "Kontrol, Bay O'Malley. Çok önemli bir noktaya değindiniz."

Bunu duyan Connor, kuzenine dil çıkarınca, Mel de ona yüzünü buruşturdu. Alex bir kez daha gülüşünü gizlemek zorunda kaldı.

"Bu noktada şunu hatırlatmakta fayda var. Biz akademisyenler her insanın içinde potansiyel bir yetenek olduğuna inanırız. Fakat herkes bu kişisel yeteneklerle bağlantı kurmak ya da onlara erişmek gibi bir özelliğe sahip değildir," diye devam etti Doc. "Bizler gibi bunu *yapabilenlerin*, içimizdeki doğaüstü yetenekleri beslemek ve korumak gibi bir sorumluluğumuz var. Onları geliştirmeyi ve tıpkı az evvel Bay O'Malley'in söylediği gibi, *kontrol etmeyi* öğrenmek zorundayız. Peki, söyleyin bakalım, Akarnae'de -yetenekliler okulunda- yeteneklerinizi aktif olarak geliştirmeniz için sadece tek bir ders olmasının nedeni nedir?"

Soruyu duyunca kaşlarını çatan Alex, "şimdiye dek aklına neden gelmediğini merak ettiği sorular" listesine bunu da ekledi.

"Ne de olsa," diye devam etti Doc, hiç kimsenin cevap vermediğini görünce. "Profesör Marmaduke'nin öz yetenekler dersi, kontrolü öğrendiğiniz tek ders. Buna katılıyor musunuz?"

Alex de herkesle birlikte başını salladı ama şimdiye kadar aldığı bütün dersler içinde neredeyse hiçbir şey öğrenmediği tek dersin öz yetenekler olduğunu düşünüyordu, aklının bir köşesinde.

"Farklı bir fikri olan var mı?"

Adamın sorusu, sessizlik ve kıpırdayan ellerle karşılık buldu.

"O zaman bana şunu söyleyin," dedi Doc. "Okçuluk, muharebe, binicilik yetenekleri... Bunlar zorlu dersler -hem fiziksel hem zihinsel anlamda- ve bu formda kalmanız için çok yararlı ama hepsi de yüzlerce yıl öncesine ait şeylerin öğretildiği dersler. Bu kadar ileri bir çağda, kılıçlarla dövüşmeyi öğrenmeye neden ihtiyacımız olsun ki? Hareketli hedeflere neden ok fırlatalım? Bir yerden bir yere anında gidebiliyorken, neden bir hayvanın sırtına binip dolaşmamız gereksin? Bu dersleri öğreniyor olmamızın ne gibi geçerli bir nedeni olabilir?"

Kendi sorusunu, adamın ağzından duyan Alex, bir anda durumun farkına vardı ve konuşmaya başladı: “Konu dersler değil.”

Doc kaşlarını kaldırdı. “Devam edin, Bayan Jennings.”

Herkesin gözü Alex'teydi. Düşüncelerini doğru şekilde ifade etmeye çalıştı. “Bu sadece... Acaba bu olaya yanlış bakıyor olabilir miyiz? Biz muharebe ya da okçuluk öğrenmiyoruz... Yani öğreniyoruz ama bu derslerde *sadece* bunları öğrenmiyoruz.”

Doc kıza cesaret verir gibi bakıp, “Biraz daha açıklayabilir misiniz?” dedi.

Mümkün olduğunca net konuşmaya çalışan Alex, devam etti: “Öz yetenekler bize yeteneklerimizi nasıl kontrol edeceğimizi öğretiyor, değil mi?” Doc başıyla onu onayladı. “Peki, ya muharebe, okçuluk, binicilik yetenekleri ve diğer derslerimiz de kontrole ilgiliyse? Hatta kontrolden de fazlası... Disiplinle. Biz birbirimizle dövüşmeyi, at binmeyi ya da yaptığımız diğer şeyleri Akarnae sınırları dışında kullanmak için öğrenmiyoruz. Bu dersleri alırken aslında daha çok, karakterimizi geliştiriyoruz. Böylesi yorucu bir eğitim de kuvvet, sabır, dayanıklılık, metanet ve bunun gibi insanlığımızı geliştirecek şeyler ister. Ayrıca...”

“Ayrıca?” diye bastırdı Doc.

“Ayrıca,” diye devam etti Alex, “daha önce de söylediğiniz gibi, efendim, yeteneği olan insanların onları korumak ve geliştirmek gibi bir *sorumluluğu* vardır ama bundan daha önemlisi, hepimizin insan olarak da kendimizi geliştirmek gibi bir sorumluluğumuzun olduğunu düşünüyorum. Bu dersler bize bunu sağlıyor. Tüm bunlarla beraber bize disiplini ve kontrolü öğretiyor ve bunların hepsi, yeteneklerimizi geliştirip doğru kullanmamıza yardımcı oluyor.”

Kocaman gülümseyen Doc, ellerini kaldırıp Alex'i alkışlamaya başlayınca, kız çok utandı.

“Bravo, Bayan Jennings,” dedi. “Çok haklısınız. Burası, zamanda geriye gidip at bineceğiniz ve ok turnuvasına katılacağınız veya dövüşeceğiniz bir yer değil aslında. Burası, karakterinizi

gelecek için hazırlayabildiğiniz ve hayatınızın her döneminde uygulayacağınız disiplin ve kontrolü sizlere edindiren bir yer... *Özellikle* yeteneklerinizi. Mezun olup bu duvarların arasından çıktıktan sonra, yeteneklerinizle ne yapacağınız size kalmış. Onları kullanabileceğiniz bir iş alanına girebilir -ki biliyorsunuz sizin gibi insanlar bu alanlarda çok başarılı işler yapıyorlar- ya da yeteneğinizi bir kenara koyup normal bir hayat yaşamayı tercih edebilirsiniz. Seçim sizin. Biz, sizlere o seçimi *yapabilme* şansını sunuyoruz sadece. Bunu da öğrettiğimiz şeyler ve nasıl öğrettiğimiz hakkında çok iyi bilgi sahibi olmanızı sağlayarak yapıyoruz.”

Öğretmen havasına iyice giren Doc, devam etti: “Tüm bunlara rağmen, burada öğrendiklerimiz içinde modern zamana ayak uyduran şeyler de var ki bunlar özellikle gelecekte yeteneğinizi bir aksesuar gibi kullanmaktan çok daha fazlasını yapabileceğinizi gösteren şeyler. Örneğin binicilik yetenekleri dersinde, sizden daha büyük ve daha güçlü olan ama daha zeki olmayan varlıklara nasıl saygıyla yaklaşacağınız öğretiliyor. Olurda bir gün dağ gibi bir yaratıkla karşılaşacak olursanız, onun kontrolünü nasıl ele geçireceğinizle ilgili bir fikriniz oluyor. Muharebe ve okçuluk derslerine gelince... Eğer akademiden mezun olduktan sonra orduya girmeyi hedeflerseniz ya da daha da ileriye gidip bir muhafız olmak isterseniz, dövüş ve okçuluk yetenekleriniz bu alanda size büyük bir artı sağlayacaktır. Daha yüksek rütbelerdekiler gelişmiş teknolojiler kullanıyor olsalar bile, fiziksel bir anlaşmazlığa son verecek en ulaşılabilir nesne, her zaman kılıç olacaktır. Ya da duruma göre, anlaşmazlığı başlatan nesne. Öte yandan yay ve ok, akademi duvarları dışında çok kullanılmayan şeyler olsa da eğer yüz elli metre uzaktan hareketli bir hedefi vurabiliyorsanız, o hâlde herhangi bir ateşli silahla da vurabilir, hatta taş bile atabilirsiniz.”

Sınıfın önünde dolaşan Doc, sözlerini şöyle bitirdi: “Akarna'nın ortamı, tarihi geçmiş gibi görünebilir ama -az evvel altını çizdiğimiz gibi- gelenekleri zamansızdır. Bu tamamen bakış açısıyla ilgili bir durumdur.”

Düşünmek için çok şey öğrenen Alex, adamı dinlerken, Doc da bazı noktalara değinip diğerlerinin fikrini almaya devam etti. Alex, bazı sorulara cevap bulduğu için kendini daha iyi hissediyordu ama hâlâ bir şeyi merak ediyordu. Tüm Medoralıların bildiği bir şeyi sınıfın önünde *söylesem mi söylemesem mi* diye düşünürken, günün sonuna dek beklemeye ve herkesten çok daha iyi cevap vereceğini hissettiği kişiye gitmeye karar verdi.



Alex, kampüsteki neredeyse herkese tek tek Kaiden'in yerini sorduktan sonra, onu nihayet ahırların orada buldu. "İzini sürmek çok zor, Kaiden." Çocuk, elindeki fırça ile tımar ettiği atın arkasından başını çıkarıp, şaşkınlık içinde, "Alex," dedi. "N'aber?"

Kız, dudaklarını ısırıp gözlerini kaçırdı. *Ona gelmekle hata mı yaptım acaba*, diye merak ediyordu. Çocuk zaten ondan daha fazla şey biliyordu ama *her şeyi* de bilmiyordu ve bu şekilde kalması gerekirdi. Öte yandan, Kaiden, eğer bir şeye ihtiyacı olursa kendisinden yardım isteyebileceğini de söylemişti ona.

"Sana bir şey sormak istiyorum ama önce bana bu konuyu deşmeyeceğine ve eğer sana aptalca bir soru gibi gelirse, gülmeyeceğine söz vermelisin," dedi Alex, sırf konuşurken elleri boş kalmasın diye uzanıp bir fırça alarak. *Eclipse* ismindeki siyah atın sırtını tımar etmeye başladı ve Kaiden'in *evet* demesini bekledi.

"Bu, ne soracağına bağlı," diye sırttı çocuk. "Ama meraklandığımı söylemem lazım."

Alex kaşlarını çatı. Şu ana kadar onunla ne konuşacağını planlamamış, hatta henüz konuşmaya bile başlamamıştı. Doğrudan konuya girmeye ve neler olacağını görmeye karar verdi. "Soori Karakolunu öğrenmek istiyorum."

Kaiden'in tüm bedeni kasıldı. Alex ona şaşkınlık içinde baktı.

"Ne olmuş Soori Karakoluna?" diye sordu ama fırça darbeleri sertleşmiş ve rahatsız olan Eclipse, kulaklarını dikmişti. Kaiden bunu fark edince atı yeniden gevşetmek için daha yumuşak taramaya başladı.

Çocuğun bu güçlü tepkisinden dolayı kafası karışan Alex, "Karakolun neden orada olduğunu bilmek istiyorum. Medora, monarşi ile yönetilen çok büyük bir kıta. Eğer savaştacak bir düşman yoksa neden orada aktif bir ordu kuvveti var? Ayrıca dengeleyiciden daha güçlü silahlar da kullanıyorlar mı? Ayrıca ben muhafızların hep daha görkemli korumalar olduklarını düşünmüştüm ama artık bundan o kadar da emin değilim. Kim daha fazla otoriteye sahip... Onlar mı, general mi?"

Kaiden'in artık gergin olmadığı kesindi. Fakat Alex neredeyse öyle olmasını dileyecekti çünkü Kaiden, Alex'i inceliyor gibiydi.

Alex, yutkunarak fırçayı Eclipse'in karnında gezdirmeye devam etti. "Deşmek yoktu, unuttun mu?"

"Hey, en azından gülmüyorum. Bu, ikide bir eder. Hangisini istersen seç," dedi Kaiden.

"Ben yargıdan uzak bir cevabı tercih ederim," dedi Alex. "Ve peşinden soru gelmemesini de."

"Sana cevap veririm ama soru sormayacağıma söz veremem," dedi çocuk, fırçasını Eclipse'in armut şeklindeki kalçalarına götürerek. "Muhafızlarla başlayalım. Sakın onlara 'görkemli korumalar' dediğini duymasınlar. Yoksa bu, söyleyeceğin son söz olur. Bu konuda çok ciddiym, Alex."

Çocuğun yüzündeki ifadeden gerçekten de ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Şimdi, deşmemeye çalışarak soruyorum. Akarnae öğrencilerinin mezun olduktan sonra neler yaptıklarını bilmiyorsun, değil mi?"

"Şey..." diye tereddüt etti Alex. "Varsayımsal olarak mı? Bence bu noktadan sonra, hiçbir şey bilmediğimi var say ve öyle devam et."

Alex'in dikkati, çocuğun seçiren dudaklarına kaydı. Kız kendisini zorlayarak başını kaldırıp, Kaiden'in gözlerine bakmaya çalıştı. Çocuğun dudaklarının gülümser gibi kıvrıldığını gördü ve onu kandıramadığını hissetti.

“Tamam, o zaman,” dedi, bir kez daha yaptığı işe dönen Kaiden. “Bildğin gibi okul beş yıl sürüyor, üzerine eğer öğretmenlerden biri seni çırak olarak isterse, iki yıl daha kalıyorsun. Ya on sekiz ya da yirmi yaşında mezun oluyorsun ve Akarnae mezunları daima Medora’nın iş yerlerindeki en üst düzey pozisyonlarda görev alıyorlar. Bunun sebebi sadece yeteneklerimiz değil -gerçi kariyer seçimine göre yeteneğinin çok büyük faydasını da görebilirsin-, buradaki eğitimimizin, *her şeyi* kapsaması.”

Az evvel tüm bunların çoğunu tarih dersinde zaten dinlemiş olan Alex, başını salladı. “Bunun muhafızlarla ne ilgisi var?”

“İki çeşit muhafız olduğunu biliyor muydun?” Kaiden kızın cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti: “Boş ver. Buna cevap verme. *Varsayımsal* olarak hiçbir şey bilmediğini unutmuşum.” Bunu söylerken, güldüğünü saklama zahmetine bile girmedi. “Muhafızlar, *kılıç* ya da *kalkan* diye iki kategoriye ayrılır. Kalkanlar zekâ analistleridir... Hepsi farklı geçmişlere sahiplerdir ve yılların deneyiminden sonra işe alınırlar. Yaptıkları çoğu şey, toplumun görebildiği şeyler değildir. Dünyanın ve dünyada yaşayan insanların nabzını tuttuklarını söyleyebiliriz. İnsanların ve... *diğerlerinin* yol açtığı herhangi bir tehdide karşı “kalkan” görevi görürler. Bear’ın babası William Ronnigan gibi muhafızlar, *kal-kandır* ve kolektif zekâ ve sezgilerini kullanarak bizi korurlar.”

Kaiden’in William’ı nereden tanıdığını merak eden Alex, kaşlarını kaldırdı. Ama soru sormasına fırsat bile kalmadan, Kaiden sözlerine devam etti.

“Öte yandan, kılıçlar saha ajanlarıdır. Yani kalkanların ortaya çıkardıkları her şeyle muhatap olup sorunları halleden muhafızlardır. Kılıçlar kraliyet karşısındaki tüm tehditleri aktif olarak ararlar ve onları sessizce etkisiz hâle getirir ya da yok ederler.”

Alex elinde olmadan onları James Bond’a benzetti. Hayalindeki muhafızda, smokin ve silah yerine pelerin ve kılıç vardı. Tuhaf bir biçimde -ya da hiç de tuhaf olmayan bir biçimde- bu hayal, tıpkı Avcı’ya benziyordu.

“Bunun dışında, iki kategori arasındaki en önemli fark, kılıçların yalnızca Akarnae mezunlarından oluşmasıdır. Özellikle de muharebe ya da G.H. derslerinde çırak mertebesine ulaşmış olanlardan. Herhalde kılıç pozisyonuna seçilmek için bu iki dersin ne kadar önemli olduğunu anlamışsındır.”

Alex, gayet iyi anladığını belirten bir yüz ifadesiyle çocuğa baktı.

“Dolayısıyla bu kadar yüksek eğitim almış, savaşa hazır, gizemli kılıçların kendilerine ‘görmeli korumalar’ denmesini neden hiç hoş karşılamayacaklarını da anlamışsındır, değil mi? Kalkanlar bunu çok da önemsemez. Fakat iki kategorideki muhafızlar da aynı üniformayı giydiği için hangisiyle konuştuğunu anlayamazsın, yani üzülmeğe tedbirli olmak çok daha iyidir.”

Alex başını sallayarak çocuğu onayladı. “G.H. gezisinden sonra Muhafız Jeera’dan bahsettiğimde, Declan ile ikiniz onu tanıyor gibiydiniz. O bir kılıç mı yoksa kalkan mı?” diye sordu.

Daha yumuşak bir fırça alan Kaiden, güldü ve Eclipse’in yüzünü tımar etmeye başladı. Bu sırada Alex de hayvanın karışan yelelerini açmaya çalışmaya başladı.

“Jeera, bir kılıç,” diye cevap verdi Kaiden. “Hem de en iyilerinden.”

Alex bunu neden öğrenmek istediğini bilmiyordu ama yine de sordu: “Onu iyi tanır mısın?”

“Öyle de denebilir.” Kaiden tekrar güldü. Alex ona soru sorar gibi baktı. “Kendisi ablam olur.” “Ablan mı?” Alex, şaşkınlığını gizleyemedi. “Fakat...”

Muhafızla karşılaştığı anları düşündü. D.C. ile birlikte Trylin’de gezerken onu gördüğü ilk günden, General Drock’la yaşadığı karmaşa sonucu köpükkapıyla saraya gittiği güne kadar olan her şeyi hatırlamaya çalıştı. Olayın mantığını anlamak için uğraştı ama tek yapabildiği, başını yana eğip Kaiden’e bakarak, ikisi arasındaki benzerlikleri düşünmek oldu. Doğru, ikisinin de siyah saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Ayrıca Jeera’nın yüz hatları da en az Kaiden’inki kadar çarpıcıydı ama... Hayır, aması yoktu.

Benzerlik aradığı için bunu görebiliyordu. Ancak kardeş oldukları söylenmemiş olsaydı bunu asla kendi kendine anlayamazdı.

Sırf bir şey söylemiş olmak için ve Kaiden'e olması gerektiğinden daha uzun bakıp da kendisini aptal konumuna düşürmemek için, "Bu harika," dedi. "Ablanı seviyorum. Bana birkaç kez yardım etti."

"Biliyorum," dedi Kaiden. Çocuğun her şeyi bildiği, gözlerindeki haylaz pırıltıdan belliydi.

"Ne..."

"Diğer sorularının cevaplarına gelince..." diye devam etti Kaiden. "Az evvel sözünü ettiğim şeyler sebebiyle muhafızların rütbeleri, askerlerinkinden daha üsttedir. Teknik olarak ayrı bir birimdirler ama bazen görevleri sebebiyle yolları kesişir. Böyle bir durumda da generalden daha üst rütbededirler. Onların sözü kanundur."

"Anladım," dedi Drock'un, Jeera'dan emir aldığına bizzat şahit olan Alex.

"Bilmek istediğin diğer şeyler neydi?" diye sordu Kaiden. "Orada neden askerî bir birlik olduğu ve hangi silahları kullandıkları mı?"

"Sen böyle söyleyince sanki haklarında bilgi toplamaya çalışıyormuşum gibi oldu," diye mırıldandı Alex. Bu sırada Eclipse'in karışmış olan yelesini düzelterip diğer fırçalarla sırtını tımarlamaya devam etti.

"O zaman ben de sanırım bu bilgiyi kötülük için kullanmayacağına inanmak zorundayım," diye sırttı Kaiden. "Sana güveniyorum, Alex. Lütfen beni pişman etme."

Kız ne cevap vereceğini düşünme fırsatı bile bulamadan, Kaiden dizginlerini çözdüğü atı bir ahıra götürüp kapattı.

"Gel de sana yolda monarşinin nasıl devrileceğini anlatayım," dedi, elini nazikçe Alex'in omurgasına bastırarak. Alex çocuğun elinin giysilerinin içinden tenine kadar değen sıcaklığını yok saymaya çalıştı ama başaramadı. Meraklı atların olduğu ahırların arasından geçip dışarıya çıktıklarında, Kaiden elini indirdi ve kızın kendi varlığından ziyade söyleyeceklerine odaklanmasına izin verdi.

“Silahlar hakkında fazla bir şey söyleyemem,” dedi Kaiden, çimenliklerden kampüse doğru yürürlerken. “İtiraf et, bu çok garip bir soru.”

Alex, çocuğun bakışlarını üzerinde hissetti ama başını hiç oynatmadan hafifçe omuz silkti. “Dengeleyiciler hakkında herkesten daha çok şey biliyor gibiydin. Ben de bu sorunun sorulması gereken en doğru kişinin sen olduğunu düşündüm.”

“En sadık dostun değil de ben mi?”

Buna cevabı olmayan Alex, yine omuz silkti.

“Dediğim gibi,” diye devam etti Kaiden, “duyduklarım dışında fazla bir şey bilmiyorum... Ama dengeleyicilerin ölümcül silahlar olduğunu biliyorum. İnsanlarla kraliyet arasında binlerce yıldır süregelen bir barış anlaşması var. O yüzden temel silahlar dışında yeni şeyler geliştirmeye ihtiyaç duyulmamış, özellikle de ok ve yay da kolayca öldürebiliyorken... Tabii eğer gerekirse.”

“Yani yıkıcı silah yok mu?” Bu terimi duyan Kaiden, başını hafifçe havaya kaldırdı. Bunun üzerine Alex, açıklama yaptı: “Bilirsin, mesela bomba. Patlayarak geniş bir alanı tek seferde havaya uçuran ve pek çok kişiyi bir kerede öldüren silahlardan söz ediyorum.”

“Neden böyle bir silahımız olsun ki?” dedi çok şaşırان Kaiden. “Kimi öldürmek isteyebiliriz?”

“Hayır, hayır... Olmaması güzel bir şey,” dedi Alex ve uzanıp çocuğun kolunu tuttu. Fakat sonra toparlanıp hemen bıraktı. “Ben sadece emin olmaya çalışıyordum.”

Kaiden başını iki yana salladı. “Ordu, insanlarla savaşmak için kurulmadı, Alex. Zaten böyle bir şey bin yıldır olmadı... Yani Akarnae’nin ilk açıldığı günden sonra. O dönem burada insanların birbirleriyle savaşmak istediği yeteri kadar çok yer vardı.”

Alex’in aklına, binlerce yıldır uğruna savaşılmış olan ve bu yüzden de sonunda ortadan kaybolan Kütüphane geldi. Başını sallayarak, “O zaman neden...” diye sormaya çalıştı.

“Medora’da sadece insanlar yaşamıyor.” Kaiden, söylediklerinin herkes tarafından bilinen şeyler olduğunu ima eder gibi baktı Alex’e. Buna rağmen, “hiçbir şey bilmiyormuşum gibi anlat” oyununu devam ettirdi. “Her ne kadar son yıllarda başka ırklarla herhangi bir savaşa girmemiş olsak da böyle bir olaya hazırlıksız yakalanacak da değiliz. Onların karşısında fazla bir şansımız olmadığından değil... *Hiçbirinin*. Meyarinler besin zincirinin en tepesinde olabilirler ama diğerleri de kendi kendilerine ayakta kalıyorlar. Onlarla kıyaslandığımızda biz insanlar daha güçsüzüz. Fakat eğer kendimizi savunmamızı gerektirecek bir şey olursa diye de aktif bir ordumuz var.”

Çocuğun verdiği bu bilgilerin ışığında Alex artık başka bir sorusu olmadığını fark etti. Ta ki...

“Elbette başka dünyalardan gelen tehditler var.” Alex, bunu duyunca afalladı. “Fakat bildiğim kadarıyla henüz bize zarar vermek isteyen birileriyle karşılaşmadık. Dolayısıyla ordu sadece tedbir amaçlı var.”

Alex nefesini düzeltmeye çalışırken bir yandan da çocuğa bakmamak için kendini zorladı. Batmakta olan güneşin altın sarısı ışıklarıyla parlayan Kule’ye odaklandı ve zihnindekileri toparlamaya çalıştı. Kaiden onu biliyor olamazdı... Elbette bilmiyordu. Öyle olsa bir şey söyler, birine anlatır ya da ondan cevap isterdi. Hayır, son sözlerinin Alex’le alakalı olması tamamen tesadüftü. Sonunda çocuğun yüzüne bakacak cesareti topladığında, son derece rahat olduğunu görüp sakinleşti. Kaiden’in yüzünde, bilmesi gereken den daha fazlasını bildiğini gösteren en ufak bir belirti yoktu.

“Bu, her şeyi cevaplıyor mu?” diye sordu Kaiden, Gen-Sek binasının önünden geçip yemekhaneye doğru giderlerken. “Mavi izlerin anlamını ya da beş dakikadan daha az bir sürede bir *I.T.D.*’nin nasıl birleştirildiğini öğrenmek istemiyor musun?”

Alex, *I.T.D.*’nin ne demek olduğunu bilmiyordu ama tehlikeli bir noktaya geldiklerinin farkındaydı ve daha fazla soru sorarak, Medora hakkında çok az şey bildiğini belli etmekten çekindi.

“Başka sorum yok. Mükemmeldin,” dedi. Sonra sözlerinin kulağına nasıl geldiğini fark edip utançtan kızardı. “Şey, yani, mükemmel cevaplar verdin demek istedim.” Kendisini tokatlamak istiyordu. “Sorularımı *mükemmel* şekilde cevapladın. Bunu kastediyordum.”

Kaiden ona sıcacık gülümsedi. “O zaman, sana yardımcı olabildiğime sevindim.”

Yemekhanenin önünde durup girişte biraz beklediler.

“Ben yemekten önce üzerimi temizleyeceğim,” dedi Kaiden ve başıyla Alex’e selam verip yurt binasına yöneldi.

“Tamam,” dedi, iki yanda duran ellerini ne yapacağını bilemeyen Alex. “Ben de...” Yemekhaneyi işaret etti. “Sonra görüşürüz, Kaiden. Tekrar teşekkürler... şey için... şey...”

“Mükemmel olduğum için mi?” Çocuğun gözlerinde haylaz bir ışıltı belirdi ve Alex, Kaiden’in gülümsemesini izlerken, yanaklarının hâlâ kıpkırmızı olduğunu hissetti.

“Sana geldiğim için beni pişman etme,” diye homurdandı ama az evvelki yanlış kelime seçimi yüzünden kendisiyle dalga geçilmesini hak ettiğinin de farkındaydı.

“Bunu hayal bile etmem,” dedi, neredeyse bir kahkaha atmak üzereymiş gibi görünen Kaiden. Ama sonra ciddileşti ve Alex’e bir adım yaklaştı -hatta çok fazla yaklaştı- sonra da sesini alçaltıp, “Sana söylediklerimi unutma, Alex. Bana her zaman gelebilirsin. İstedğin herhangi bir şey için, istediğin zaman. Tamam mı?” dedi.

Bir anda boğazına bir şey oturmuş gibi hisseden Alex, güçlüğüle yutkundu. Konuşamayacağını fark edince, cevap olarak sadece başını sallamakla yetindi.

“Güzel,” dedi çocuk ve kısa bir an için parmaklarını Alex’in parmaklarında gezdirip sonra çekti. “Sen gidip yemeğini ye, sonra görüşürüz.”

Parmakları karıncalanan Alex, bir kez daha başını salladı. Kaiden, Alex’in yemekhaneye girmesi için bekliyordu. Alex, durumu fark edince arkasını dönüp içeriye girdi.

Yürürken, dönüp *Kaiden hâlâ orada mı* diye bakmamak için kendini zor tuttu.



Yirmi İki

Sonraki iki ay, Alex'in istemediği kadar hızlı geçti. Kasım ayı yaklaşırken, dersleri akılalmaz derecede yoğunlaşmaya başladı. Kaldoras tatilinden önce öğretmenlerin hepsi ödev üstüne ödev veriyordu.

Teori temelli dersler, Alex'in zihninin sınırlarını zorlarken, pratik dersler giderek daha zorlayıcı bir hâl almaya başladı. B.E. listenin en başına çok yakındı ve Finn, içlerinden birinin tıbbi koğuşa gönderilmesinden sanki özel bir zevk alıyor gibi görünüyordu.

Fakat B.E. dersi, bir ya da daha çok öğrencinin doktoru ziyaret etmesine neden olan tek ders değildi. Alex neredeyse her gün kendisini tıbbi koğuştaki buluyor -çeşitli sebeplerden ötürü- ve bu durum Fletcher'in hiç hoşuna gitmiyordu.

İlkinde, binicilik yeteneği dersinde, eyerle bir ağaç gövdesi arasında sıkışıp kaldığı için koğuşa gitmişti. Savunmasında, sürüngenine benzer tuhaf bir yaratığın, atını korkuttuğunu ve ikisini de şaşırttığını söyledi. Dizindeki bağların kopması, attan düşüp sürüngenin bir sonraki öğünü olmasından çok daha iyi olduğu için hâlinden memnundu.

Diğer olay da G.H. *sahte risk* gece dersinde Avcı'nın tuzaklarından birine yakalanıp bileğini burkması sonucu gerçekleşti. Yine de G.H. Alex'in en sevdiği dersti.

Hayır, değildi.

Sonraki hafta tıp bilimleri dersinde bir kimyasala karşı gösterdiği alerjik reaksiyon sebebiyle Fletcher'ı ziyaret etti. Farklı hayvan kanlarının özelliklerini inceliyorlardı ve Alex, yanlışlıkla, üzerinde bilimsel adıyla *Daesmilo Folarcatos* yazan çamur kahvesi bir sürüntüye dokundu. Saniyeler içinde kusmaya başlayınca hızla koğuşa götürüldü. Fletcher onu koğuştaki on iki saat boyunca gözétim altında tuttu. Uyuyarak geçirdiği bu süre, ani ve yorucu mide bulantısından sonra enerjisi tükenen Alex'e çok iyi geldi.

Hastalığına rağmen sürpriz bir şekilde hızla iyileşti ve derslerine geri döndü. Bu da tabii ki onun yine tıbbi koğuşa küçük bir seyahat yapmasına yol açtı. Zira hafta içi muharebe dersinde aldığı darbe yüzünden bayılmıştı. Zain'in bunu bilerek yaptığını düşündü çünkü yeni bir teknik öğreteceğini söyleyen adam, Alex'i kasten seçmişti. Ancak Alex'in dövüş yeteneğini gözünde büyütmüş olmalıydı. Ya da ondan bir Meyarin gibi dövüşmesini beklemişti... Ama Alex bu konuda kendisini dizginliyordu.

Tıbbi koğuşa beşinci gelişinde yalnız değildi. Fitzy'nin Gamma kimya dersindeki herkes, laboratuvarında patlayan gaz yüzünden kendinden geçmişti. En azından bu, Alex'in suçu değildi.

Türlerin ayrımı dersindeki tüm dört yıllık öğrencilerin hasta bir foofoo ile karşıladıktan sonra kırk sekiz saatlik bir karantinaya alınmaları da Alex'in suçu değildi.

Doğru, bir foofoo.

Alex, isimleri gibi kendileri de muhteşem olan bu yaratıkları tanımlayamadı. Bu rengârenk küçük tüy yumaklarını ilk gördüğünde, içi eridi. Sınıftaki diğer kızlar gibi -ve bazı erkekler gibi- Alex de bir foofoo ile bebek sesiyle konuştu çünkü foofoolar kocaman yavru köpek gözleriyle sanki tek istedikleri kucaklanıp sevilmekmiş gibi onlara bakıyordu. Zaten Alex ve sınıf arkadaşları da aynen bunu yaptı.

Ders bitiminde, Varin de dâhil olmak üzere, herkes hapsiniyor ve burnunu çekiyordu. Fletcher hepsini hızlıca muayene ettikten sonra, *enfeksiyon hastalıkları* izolasyon odasına gönderildiler. Kaptıkları hastalık, yirmi dört saatlik bitlenmeye eşitti ama doktor, başkalarına bulaştırmalarını önlemek için onları kırk sekiz saat karantinaya aldı.

Bu korkunç deneyime rağmen, Alex bir foofoo yavrusu edinmeyi çok isterdi doğrusu.

Alex'in tıbbi koğuşa *gitmediği* çok az dersten biri de öz yetenekler dersi idi. Gerçi Fletcher'ın yanına yapacağı bir ziyaret sayesinde konu daha da gelişirdi. Alex için bu ders sıkıcı olmanın da ötesindeydi çünkü onun yeteneği, bir düğme gibi açıp kapatabileceği bir şeydi ve bu derste hep açık duruyordu. Çeşitli yeteneklere sahip olan çoğu sınıf arkadaşının aksine, Alex'in kontrolü öğrenmesine gerek yoktu.

Her ne kadar yeteneğini kullanmak için pratik yapmaya ihtiyacı olmasa da Alex yine de irade gücünün sınırlarının ne kadar genişleyeceğini görmek için deneyler yapıyordu. Profesör Marmaduke, geçen yılın sonunda Alex'in aklına bir fikir sokmuştu ve Alex, o günden beri yeteneğini, tıpkı Jordan gibi, başkalarıyla paylaşıp paylaşamayacağını merak eder olmuştu.

Şu ana kadar farklı bir şey yapamamıştı. Öte yandan, denediği şeyi gerçekten başarmışsa, bunu yapıp yapamayacağını bilme şansı da yoktu. Bu kısır döngü de öz yetenekler dersinin tam bir vakit kaybı olduğu fikrine onu geri götürüyordu. Her ne kadar arkadaki büyük resmi anlasa ve Doc'un akademi eğitimiyle ilgili söylediklerine katılsa bile.

En azından öz yetenekler dersi, tahmin edilebilir bir dersti. Yani, toplum ve kültür bilgisi dersi gibi ya da en azından o dersin öğretmeni gibi değildi.

Alex, G.H. hafta sonu "macerasından" döndüğünden beri, Caspar Lennox'tan beklenmedik şekilde ilgi görür olmuştu. Ne zaman bir yere girse adamın siyah gözleri onu hemen buluyordu. Not alırken başını kaldırıp baksa, adamla göz göze geliyordu.

Sınıftan çıkarken adamın gözleri onu takip ediyordu. Bu tuhaf ve dikizler gibi bakan bakışları olmasa da Gölge Yürüyen zaten yeterince ürkütücü bir tipti.

Neyse ki dersten sonra Alex'in yanına yaklaşmıyordu. Alex adamı başka hir bir yerde görmemişti. Ama onun dersinden önce, o rahatsız edici bakışları yüzünden hep kendisini tedirgin hissediyordu. Arkadaşları, bunu kafasında kurduğunu iddia ediyordu ama Alex onlara katılmıyordu. Yine de tavsiyelerine uyup konuyu uzatmadı.

Ama söylemesi kolay, yapması zordu.



"Bayan Jennings, lütfen ders bitiminde sınıfta bekleyin."

Alex bu beklenmedik talep karşısında irkildi. Casper Lennox, az evvel Deveraux Evi'nin iki yüz yıl önceki lord ve leydilerinden söz ederken, şimdi ona dersten sonra sınıfta beklemesini söylüyordu. Kızın çekindiğini görünce, sanki konuyu hiç değiştirmemiş gibi kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"Şaşkınlık" kelimesi, Alex'in hislerini tarif etmenin yakınından bile geçemezdi. Gölge Yürüyen'in talebinden o kadar ürkümüştü ki dersin kalanına pek ilgi gösteremedi. Neyse ki gongun çalmasına sadece birkaç dakika kalmıştı. Tüm arkadaşları ve dostları sınıftan çıkıp onu preofesörle baş başa bıraktılar.

Caspar Lennox, masasının kenarına oturup başka hiçbir şey yapmadan Alex'e dik dik baktı. Bu öyle sinir bozucu bir noktaya geldi ki Alex, kendisini parmaklarıyla oynarken buldu.

"Efendim?" dedi, bu sessizliğe daha fazla dayanamayınca. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Henüz değil," dedi adam, o melodik sesiyle. "Ama gelecek taşlarda yazmaz. Yapacağın seçimleri bilmemin imkânı yok."

Şimdi dik dik bakma sırası Alex'e gelmişti.

"Senin gibi bir insana daha önce hiç rastlamadım," diye mıldandı Caspar Lennox.

Alex, adamın iltifat ediyor olabileceğini düşünmüştü ki profesör ekledi: “Bu kadar kısa süre içinde başını bu kadar çok derde sokan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Sen gerçekten eşsiz bir bireysin.”

“Hımmm, teşekkürler?” Bu cümleye nasıl tepki vermesi gerekiyordu ki?

Gölge Yürüyen ona bakmaya devam etti. Fakat sonra Alex’in de fark edeceği üzere; adam, Alex’e değil, Alex’in *içinden* ileriye doğru bir yerlere bakıyor, sanki sadece kendisinin görebileceği bir şeyi arıyordu.

“Gölgeler, etrafını sarmış,” dedi, tabansız gözlerini hafifçe kaydırarak. “Ama Işık içinde... Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Senin yanında Gündüzsürücüler bile soluk kalır.”

Alex kendisini tamamen kaybolmuş gibi hissetti. Önce hangi soruyu soracağından emin olamadığı için, “Gündüzsürücü de nedir?” diyerek başladı.

Caspar Lennox görüşü düzelene kadar birkaç kez gözlerini kırptırdı ve konuşmaya başladı. “Alexandra, hepimiz içimizde bir gölge ile doğarız. Fakat -diğer her şeyde olduğu gibi- o gölgeyle ne yapacağımız bize kalmıştır. Ya onun gücüne yeniliriz ya da gücünün üstesinden gelip onu kullanabiliriz. Kontrol seviyemiz, gölgeye karşı ne kadar dirençli olduğumuza bağlıdır. Bu, hepimizin yapması gereken bir seçimdir.”

Adam, Alex’in cevabını beklermiş gibi durdu.

“Özür dilerim, efendim ama söylediklerinizi anladığımdan ve neden söylediğinizden emin değilim. ‘Biz’ derken kendi ırkınızı mı kastettiniz? Bir de acaba gölge *özünden* mi bahsediyorsunuz? Sizin pelerininiz, benim yüzüğüm gibi olan hani? O tip bir şeyden mi?”

Caspar Lennox, gözlerini ayırmadan kıza bakmaya devam etti ve bu defa daha alçak bir sesle konuştu: “Bazen gölge bizi yorabilir. Sunduğu güç... Ona direnmek çok zor olabilir. Ama kendimizi ona kaptırırsak ışığa dönmek imkânsız hâle gelir. Ta ki biri tekrar yolumuzu bulmamız için bize yardım edene dek.”

Alex'in kafası gerçekten ve çok fazla karışmıştı. Cevaplardan daha ziyade sorularının arttığını fark etti. Fakat daha profesöre ne soracağını bulamadan, adam odada ani bir ses duymuş gibi başını kaldırdı.

"Sözlerimi unutma, Alexandra," dedi ayağa kalkarak. Siyah bir gölge bulutu, adamın etrafında dönüyordu. "Uyarımı hatırla."

Kız şaşkınlık içinde adama bakmaya devam ederken profesör, "Çıkabilirsin," dedi.

Ders bittikten sonra sınıfta beklemesinin nedenini hâlâ anlamayan Alex'in şimdi çıkmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Birkaç dakika sonra dostlarıyla yemekhane buluştuğunda, Jordan, "Konu neydi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye başını şaşkınca iki yana salladı Alex.

"Hımmm," diye mırıldanan çocuk, arkadaşının şaşkınlığını hissetmiş olacak ki konuyu uzatmadı.

"Kimya ödevimde bana yardım etme şansın var mı, Bear?" diye sordu D.C., tabağındaki kızarmış bir brokoliyi alıp, suratını buruşturarak inceledi. "Fitzy'nin, benden gorgonit ile ne yapmamı istediğini bir türlü anlamadım. Bu maddenin suda mı yoksa havada mı tepki vermesi gerekiyor? Ya da ısınınca mı?"

Bear'ın cevap vermesine fırsat tanımayan Jordan, "Ben o ödevi birkaç gün önce bitirdim," diye atladı. "İstersen sana yardım edebilirim?"

Alex, Bear'ın da tıpkı kendisi gibi kıs kıs gülererek Jordan'ı süzdüğünü fark etti. İkisinin gözünde de Jordan çok bariz bir şekilde niyetini belli ediyordu. Fakat nedense D.C., çocuğun bu artan ilgisini hiç anlamamışa benziyordu.

Başlarda Jordan niyetini fazla belli etmemişti. D.C.'yi derslere o götürüyor, eğlence odasında birlikte takılmayı teklif ediyor, Kütüphane'de beraber çalışmayı rica ediyordu... Hele bu sonuncusu, hiç Jordan'lık bir şey değildi. Fakat son zamanlarda hızını artırmıştı ve bu, Alex'le Bear'ı çok güldürüyordu.

"Zahmet olmasın?" dedi D.C., kirpiklerinin altından Jordan'a bakarak.

Gülümsemesini gizleyen Alex, belki de oda arkadaşının, Jordan'ın ne yapmaya çalıştığını anlamış olabileceğini düşündü. Seni küçük, kurnaz... *prenses*. Bunu düşününce Alex'in içinden bir kahkaha atmak geldi. Çünkü eğer öyleyse D.C., Jordan'ı cesaretlendirmiş oluyordu ki bu da D.C.'nin de Jordan'a karşı aynı hisleri beslediğini gösterirdi.

Alex daha şimdiden, ikisinin çilek kırmızısı ve sarı saçlı minik bebeklerini, sarayın içinde bir yerlerde tatlı tatlı koştururken hayal edebiliyordu.

"Ne düşünüyorsun, Alex? Yüzünde tuhaf bir ifade var."

Alex garip bir şekilde öksürerek, "Şey ben... Peynir düşünüyordum," deyiverdi.

Peynir mi? Gerçekten mi?

"Bilirsiniz, mozzarella," dedi, arkadaşlarının şaşkın bakışlarını görünce. "Tadı muhteşemdir. Uzar, uzar ve... mmmm... çok güzeldir. Aynı silgi gibi."

Mantıksız sözlerine biraz daha etki katmak için önündeki pizzadan bir dilim alıp, "Mmmmm," diye diye yedi.

"Tamam," dedi D.C., arkadaşına garip gözlerle bakarak. "Her neyse..."

Arkadaşları sohbetlerine geri dönüp ona ilgi göstermeyi bırakınca, Alex rahatladı. Ağzındaki lokmayı yutup başını kaldırdığında, Bear'ın ışıldayan gözleriyle karşılaştı. Bear da Alex'in ne düşündüğünü biliyor olmalıydı... Çünkü herhalde o da aynı şeyi düşünüyordu. Çocuk daha da sırtarak, Alex'e dalga geçer gibi baktı.

"Tamam, bu kadar kimya yeter," dedi Bear, birkaç dakika sonra. Bu çift anlamlı kelimeyi duyan Alex, neredeyse boğulacaktı. "Biraz da Kaldoras'tan konuşalım."

"Konuşacak ne var ki?" dedi Jordan. "Gammy'nin elmalı turtasını iple çekiyorum."

Alex ağzının sulandığını hissetti. Bear'ın büyükannesi, Alex'in şimdiye kadar tattığı en güzel yemekleri yapıyordu.

Geçen Kaldoras'ta Ronninganların evinde kaldığında, Gammy'nin o meşhur elmalı turtasıyla tanışmıştı... ve turtanın kelimelerle tarif edilemeyecek kadar mhteşem olduğunu itiraf ediyordu.

"Dün annemle konuştum. Hepinizin benimle birlikte Woodhaven'a geleceğinizi teyit etmenizi istedi," dedi Bear.

"Ben varım, dostum, biliyorsun," dedi ağzına attığı bir köfteyi çabucak yutan Jordan. "Başka bir yerde olmayı asla istemem."

"Ben de," dedi Alex ama o sırada aklından anne ve babasıyla tatil hakkında yaptıkları küçük tartışma geçti.

Alex ayda en az bir defa anne ve babasını ziyaret ediyordu. Neyse ki onlar da "cin problemi" hakkında çok fazla derinlere inip sorular sormuyordu. Akarnae'nin, kızları için en iyi yer olduğuna ikna olmuş görünüyorlardı. Alex de zaten onlara Aven'la son karşılaşması hakkında bilgi vermek istemiyor ve "bilmedikleri şey, canlarını yakmaz" mantığıyla hareket ediyordu.

Son ziyaretinde, tatilde yine Bear'ın ailesinin yanına gitmesinin sorun olup olmayacağını sormuştu onlara. Anne ve babasının, dirseklerine kadar yarasa gübresiyle fosilleşmiş bir şeye bulaştıkları ortaya çıktı -Kütüphane antik Freya ekosistemine ürkütücü derecede benzeyen, detaylı bir fosil hazırlamıştı- o yüzden ikisi de Alex'in Kaldoras tatilinde arkadaşının yanında kalmasına izin verdiler. Noel'e eşit bir tatil olan Kaldoras'ı, uzun ve ölü hayvan dışkılarının yanında ailesiyle birlikte geçirmeyeceği için Alex çok rahatladı. *Sağ olun ama ben almayayım.*

"Dix? Ya sen?" diye sordu Bear.

D.C., "Evet, benimkiler de gelebileceğimi söyledi. Baban muhafız olduğu için onları ikna etmem hiç zor olmadı," dedi. (Alex'in anne ve babasının da bu teklifi onaylamasının en büyük sebeplerinden biri buydu.) "Fakat dışarıda kimin dolaştığını bildikleri için biraz gerginler."

Alex ağzındaki suyu neredeyse püskürtecekti. Dostları, şaşkınlık içinde ona baktılar.

"Pardon ama sözlerin beni çok şaşırttı," dedi.

“Herhalde bahsettiğim kişinin adını yemekhanenin ortasında haykırarak söyleyecek değilim!”

Alex her ne kadar arkadaşının haklı olduğunu bilse de kendini tutamayıp güldü. “Herhalde bir dahaki sefere, onun için ‘olmaması gereken kişi’ falan dersin.”

“İyi akşamlar, sevgili öğrenciler,” diye lafını kesti, masalarına yaklaşan Zain’in derin sesi. “Alex, bir saniyen var mı?”

Kız, başını sallayıp ayağa kalktı. Diğer öğrenciler, onun bu iri yarı hâline alışmış olsalar da Zain hâlâ dikkat çekiyordu, özellikle de yemekhaneye girmek gibi normal bir şey yaptığında. Üstelik üzerinde her zamanki gibi savaşçı üniforması, kılıcı ve beline taktığı bir sürü silahı vardı. Omzunda da yayı ve okları asılıydı.

Alex içinden başını iki yana sallayarak adamın peşinden dışarıya çıktı. Kimliğini gizlemek istediğini söylerken, Zain’in aklından neler geçmiş olabileceğini merak etti. Fakat sebebi her ne ise, henüz hiç kimse onun aslında kim olduğunu öğrenmemişti... Bu, her ne kadar imkânsız gibi görünse de. Bu insanlar kör müydü?

“Ne oldu, Zain?” diye sordu Alex, ormanın kenarına vardıklarında.

Kızın yüzündeki meraklı ifadeyi fark eden Zain, “Sen çok hevesli bir genç ölümlüsün. Umarım aradığın cevapları bulmak için gösterdiğin hevesli yaklaşımı muharebe dersinde de gösterirsin.”

“Yine başlama, Zain,” dedi Alex, sinirli bir şekilde. “Çabuk ol ve bana ne istediğini söyle.”

Meyarin, hafta içinde onu birkaç kez sıkıştırıp, damarlarında dolaşmakta olan Aven’in kanını neden harekete geçirmediğini sormuştu. Alex her ne kadar ona muharebe dersinin *insan* öğrenciler için olduğunu ve eğer hepsinin kıcını tekmelemeye başlarsa bir şeylerden şüpheleneceklerini anlatsa da adam yine de onun bu konuyla ilgili fikrini bir türlü anlayamıyordu. Fikir ayrılığı sebebiyle yaptıkları tartışmalar sonucunda birbirlerine katılmadıkları konusunda hemfikir oldular. Ya da en azından Alex öyle düşünüyordu. Zira Zain eğer ısrar etmeye devam ederse, Alex’in fikrini değiştireceğine inanıyordu.

"Acelen ne, küçük insan?" dedi sakın bir şekilde, bir ağaca yaslanarak. "Eğer seni tanımasaydım, benimle birlikte görülmek istemediğini düşündürdüm."

Adamın bu sinir bozucu tavrından hiç etkilenmeyen Alex, gördüğü beklenmedik ağabey yaklaşımından dolayı sesini çıkarmadı. Haftalar içinde, aralarındaki ilişki tıpkı bir ağabey-kardeş ilişkisi gibi olmuş ve Zain, her ağabeyin kardeşine yaptığı gibi, Alex'i sinir eden şeyler yapmaya başlamıştı. Zain'in neşeli ve umursamaz tavırları, ürkütücü gücünden Alex'in çekinmemesini sağlıyordu ama daha önce hiç ağabeyi olmayan Alex, artık ağabeylerin ne kadar sinir bozucu olduklarını da ilk eden tecrübe ediyordu.

"Senin dünya kadar vaktin olabilir ama benim on dakika içinde G.H. dersine yetişmem gerekiyor," dedi. "Ya konuşmaya başla ya da ben yürümeye başlayacağım."

Zain, kızın *saçmalama* der gibi baktığını görünce güldü. "Böyle sinirli olduğun zaman çok komik oluyorsun. Kral Astophe, sana *cesur* demekle çok haklıymış."

"Zain..."

"Tamam tamam," dedi adam, gözlerini devirerek. Sonra ciddileşti ve "Roka seni bilgilendirmemi istedi," dedi.

Prens, muhafızı aracılığıyla ona ilk kez mesaj göndermiyordu. Alex, bu iletişim için prene gerçekten minnettardı çünkü Meyarin, ona sadece kıymet vermekle kalmıyor ayrıca sürekli bilgi aktarımı da bulunuyordu.

"Tamam, dökül."

Zain sırtıttı ve bir anda yayını çekip okunu fırlattı. Alex'in kulakları kan donduran bir çığlıkla doldu. Arkasını hızla dönünce, onlardan neredeyse iki metre ilerideki bir ağaca sırtını dayamış, bağırarak Skyla'yı gördü. Kız şok içinde donakalmıştı. Alex, Zain'in fırlattığı okun Skyla'nın boynuyla omzunun birleştiği noktanın hemen üzerinden ağaca saplandığını fark edince, kızın neden bu kadar korktuğunu anladı.

“Zain!” diye öfkeyle tısladı. “Onu öldürebilirdin!”

Zain, surat astı. “Lütfen, Alex. Beni bu kadar küçük görme.”

Doğru ya. O bir Meyarin’di.

Ama Skyla bunu bilmiyordu.

Alex telaşla Skyla’nın yanına koşarken, Zain de ağır adımlarla onu takip etti.

“Bir şeyin yok, Skyla,” dedi, ağaçtaki oku çekip Zain’e geri veren Alex. “Yaralanmadın. İyisin, bak?”

Skyla’nın deli gibi bakan gözleri, Alex’ten Zain’e kaydı. “Sen... Sen beni öldürmeye çalıştın!”

Zain, “Sadece bir uyarıydı,” diye elini sallayarak, kızın suçlamasını savuşturdu. “Kulak misafirlerine tolerans göstermem.”

Değil Skyla gibi bir insan; aralarındaki sessiz sohbeti, ta iki metre öteden bir Meyarin bile duyamazdı. Çok korkmuş olan kız, şaşkınlık içinde bağırdı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“G.H. dersine gidiyordum ve Alex’in biriyle konuştuğunu gördüm,” dedi Skyla, ezik bir ses tonuyla. “Ve merak ettim.”

“Merak güzel bir şeydir ama az evvel öğrendiğin gibi tehlikelidir de. Gelecekte daha dikkatli olun, Bayan Fay,” dedi Zain.

Başını hızla sallayan Skyla, arkasına bile bakmadan uzaklaşıp derse gitti.

Zain, “Elimi çabuk tutacağım,” diye söz verdi ve Alex’i yanına çekip az evvelki sohbete devam etti. “Son konuşmamızdan beri yeni bir haber yok. Hâlâ Aven’in izini sürüyorum ama en çok, kontrolü altına aldığı yetenekli kişilere odaklanıyorum... Hani şu malum kişilere. Henüz hiçbir planını keşfedemedim ve bu beni endişelendiriyor. Avcı’yla konuştum, bir ipucu yakalama umuduyla güçlerimizi birleştiriyoruz. Şu âna kadar bir şey çıkmadı. Acaba Aven’in adamlarından birinin, görünüşü çarpıtmak ya da korunmak gibi bir yeteneği olabilir mi diye düşünüyorum. Zira ne zaman bir ipucuna yaklaşırsak, izini kaybediyoruz.”

İleri geri yürümeye başlayan Zain, çok net bir şekilde öfkeli ve gergindi. “Ben ne yapabilirim?” diye sordu Alex.

“Yapmakta olduğun Şeyi yapmaya devam et.”

Alex onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu çünkü bu, daha önceki konuşmalarından hiçbirinde işe yaramamıştı.

“Durum değişirse haber ver,” dedi. “Elimden geleni yapacağımı biliyorsun.”

“Artık gitsen iyi olur. Yarın muharebe dersinde görüşürüz. En azından dövüşmeye alış, olur mu?”

“İyi geceler, Zain,” dedi Alex, imalı bir biçimde ve adamın cevabını beklemeden dersine gitti.



Alex sonraki üç gün boyunca ödevlere gömüldü. Normalde *tüm çalışmalarınızı sınıfta yapın* diyen tarih ğretmeni Doc bile, Agnus Cordon’un hiyerarşik yapısını günümüzün modern monarşisiyle kıyaslayan üç bin kelimelik bir makale yazma devi vermişti. Alex, Kütüphane’de bu konuyu araştırırken resmen uykuya dalıyordu.

Cuma gecesi geldiğinde, yorucu ödevlerinin sonuncusunu da bitirmiş ve erken yatarak kendini ödüllendirmeye karar vermişti. Kapının açılıp tekrar kapandığını duyduğunda, yatmaya hazırlanmak için banyodaydı. Tam D.C.’ye hoş geldin diye seslenecekken, Jordan’ın sesini duydu.

“Aşırı tepki veriyorsun, Dix,” dedi ocuk, bıkkın bir ses tonuyla.

D.C., “*Vermiyorum*,” diye cevap verdi. “Bence kesinlikle gitmemelisin.”

“Başka bir seçeneğim yok,” dedi sesini alçaltan Jordan. “Bunu biliyorsun.”

“Seçeneğin var! Neredeyse on sekiz yaşındasın! Ne yapacaklar? Seni cezalandıracaklar mı? Artık onlarla yaşamıyorsun bile!”

“Dix, neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun?” Kısa bir sessizlik oldu ve Alex banyo kapısına biraz daha yaklaştı. Onları dinlediği için kendini kötü hissediyordu ama şu an dışarıya ıkırsa çok tuhaf olurdu.

D.C., “Ben sadece... bu konuda hiç iyi şeyler hissetmiyorum,” dedi. Jordan, Alex’in şimdiye dek duyduğu en kibar ses tonuyla, “Hey. Bana bir şey olmayacak,” diye cevap verdi.

D.C.’nin fısıldayarak söylediği sözleri, Alex zar zor seçebildi: “Geri döneceğine söz ver?”

“Sadece hafta sonu için gidiyorum, Dix,” dedi Jordan, aynı tatlı ses tonuyla, “Pazar gecesi döneceğim. Hatta yapabilirsem daha erken.”

“Hayır,” dedi D.C., telaşla. “Söz vermen lazım. Ne olursa olsun geri döneceğine söz ver. Bize. *Bana*.”

Dostunun bu çaresiz yakarışı, Alex’in midesini altüst etti. Jordan da bir şeyler hissetmiş olmalıydı ki hemen cevap vermedi. Konuşmaya başladığında, sesi duygu doluydu.

“Söz veriyorum, Dix,” diye fısıldadı. “Sana, geri döneceğime söz veriyorum.”

D.C. rahat bir nefes aldı ve Alex, duyduğu seslerden, dostlarının birbirlerine sarıldıklarını anladı. Gizlice kaçmanın bir yolunu bulamazsa banyoda daha ne kadar bekleyebileceğini düşündü.

“Bear, eğlence odasında beni bekliyor,” dedi Jordan. “Geliyor musun?”

“Evet, iyi olur. Zaten hemen uyumayı düşünmüyordum.”

“Hâlâ kâbus mu görüyorsun?”

Jordan ile Bear, kızın kâbuslarından haberdardı. Zira G.H. hafta sonu macerasından önce Alex’in bitkinliğinin nedenini öğrenmişlerdi. Fakat Alex oradan döndükten sonra, D.C. eski uyku düzenine geri dönmüştü. Çoğunlukla.

İki haftadır, sadece bir veya iki kez, bağırarak uyandığı olmuştu, o kadar.

“Hayır,” dedi D.C., “en azından eskisi kadar sık görmüyorum.”

Sonra bir şey daha söyledi, Alex’in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde ve sonra Alex odanın açılıp kapandığını işitti. Geri dönmediklerinden emin olana dek banyoda biraz daha bekledikten sonra dışarıya çıktı.

"Burada olduğunu tahmin ettim. Çünkü genelde banyo kapısını kapalı bırakmayız."

Alex korkudan yerinden sıçradı. Kalbi küt küt atıyordu.

"Dix! Beni korkuttun," diye çıkıştı, pencerenin yanında diki-
len oda arkadaşına. "Ben, gittiniz... Şey..."

"Jordan'a birazdan geleceğimi söyledim. Her şeyi duydun mu?"

"Özür dilerim. Araya girsem mi girmesem mi, bilemedim. Niyetim sizi dinlemek değildi ama bunu yapmamak çok zordu."

D.C. gözlerine düşen saçları üfleyerek geri attı. "Merak etme, Alex. Zaten duyduğun şeyleri sana da anlatacaktım."

"Şey... Neler olduğunu sorabilir miyim o zaman?"

Gözlerinden kara bir bulut geçen D.C., arkasını dönüp pencereden dışarıya baktı. "Jordan'ın ailesi, hafta sonunda Shondelle Şatosu'na çağırıyor onu. Sabah erkenden gidecek."

Jordan'ın, Marcus ve Natasha Sparker'la birlikte iki gün geçireceğini duyan Alex'in boğazı düğümlendi. "Ne zamandan beri Jordan'la bir şey yapmak istiyorlar? Onu ne zaman görseler aslında görmek *istemiyormuş* gibi davranıyorlar. İlgisini isteme hakkını nereden buluyorlar?"

"Onlar Jordan'ın ailesi, Alex," dedi D.C., sessizce. "Jordan'ın onları memnun etmeyi ne çok istediğini biliyorsun. Ona 'zıpla' deseler Jordan 'ne kadar yükseğe' diye bile sormaz... Sırf onları gururlandırmak için hemen zıplar. Onların sevgisini kazanmak için neredeyse her şeyi yapar."

"Yani ailesiyle kaliteli vakit geçirmek için evine mi gidiyor? Bana söylediğin şey bu mu?" dedi, iyice öfkelenen Alex.

D.C., "Bu durum senin gibi benim de hoşuma gitmiyor," diye çıkıştı.

Alex dostunun ızdırap dolu gözlerine baktı ve doğruyu söylediğini anladı. "Özür dilerim, Dix, sadece çok endişeliyim."

D.C., "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ben de."

"Aslında erken yatmayı planlıyordum ama sanırım seninle eğlence odasına ineceğim, olur mu?" dedi Alex. Pijamalarının üzerine bir eşofman üstü aldı.

"Evet, olur tabii ki." D.C. kapıya doğru yürüdü. "Bence bu iyi bir fikir. Dördümüzün birlikte takılması yani. Tam olması gerektiği gibi."

Alex dostuna daha yakından bakıp, sesindeki sıra dışı tonu merak etti ama sonra başını sallayıp, konuyu uzatmadı. Zira D.C.'nin aklı, Jordan'ın hafta sonu meselesindeydi.

Eğlence odasına indiklerinde Alex doğrudan Jordan'ın yanına gitti.

"Ah," dedi çocuk, Alex'in yüz ifadesini görünce. "Sanırım sana bu hafta sonu nereye gideceğimi söylememe gerek yok?"

Alex cevap vermeyince, Jordan ellerini kızın omuzlarına koyup ona *her şey yolunda* der gibi baktı.

"Bana bir şey olmayacak, Alex," dedi, ifadesini güçlendirmek için hafifçe kızın omuzlarını uyararak. "Dix'e, pazar gecesi geri döneceğime söz verdim zaten. Ona verdiğim sözü tutmayacak kadar aptal da değilim. Yoksa halk meydanında idam edileceğimi biliyorum."

Alex, çocuğun esprisini duymazdan geldi ve sözlerinden daha fazlasını anlamak için direkt gözlerine baktı. Sonra Jordan'ın, söylediği şeye ne kadar çok inandığını gördü... İdam kısmına değil, geri dönmekle ilgili söylediklerine. Ona güvenmekten başka çaresi yoktu.

"Dikkatli ol, tamam mı?" dedi sonunda rahatlayarak.

"Beni bilirsin," dedi Jordan, çarpık bir gülümsemeyle. "'Dikkat' benim göbek adımdır."

"Hımmm." Alex başını yana eğdi. "Oysa ben göbek adının 'iğrenç' olduğunu sanıyordum? Yoksa 'kibirli' miydi? Ah, bir dakika, biliyorum. Göbek adın 'sıkışmış' değil miydi? 'Jordan Sıkışmış Sparker'. Çok da uyumlu oldu, sence?"

Bear ve D.C. güldüler. Jordan'a Alex'in omuzlarını bırakıp, ilerideki kanepeden aldığı yastığı kızın suratına fırlattı. Alex tam vaktinde eğilince yastık D.C.'nin suratına çarptı ve bir anda dördü birden yastık savaşına başladılar. Bu durum, aralarındaki

gergin havayı daha sakin ve neşeli bir hâle çevirmek için son derece iyi geldi. Gecenin geri kalanında da aynı umursamaz tavrı sergilemeye devam edip, sabahın erken saatlerine kadar gülüp eğlendiler.



“Hâlâ dönmedi. Bu gece döneceğini söylemişti. Nerede kaldı?”

“Sakin ol,” dedi Bear, volta atmakta olan D.C.’yi tutup yatağa oturtarak.

Pazar gecesiydi ve üçü birden oğlanların odasında Jordan’ın dönmesini bekliyorlardı. Hafta sonu pek çok şeyle meşgul olup korkularını bir kenara koymayı becermişlerdi ama Jordan gittiğinden beri, hiçbiri ondan haber almamıştı ve şu an endişeleri giderek artıyordu.

“Daha yasak başlamadı,” diye hatırlattı Bear, onlara. “Merak etmeyin, birazdan gelir.”

Jordan’ın yatağına yayılmış olmasına ve bu rahatlatıcı sözlerine rağmen, Alex çocuğun yüzündeki hatların gerildiğini görebiliyordu. Bear da en az onlar kadar endişeliydi.

Dakikalar ilerlerken üç arkadaş Kaldoras tatili hakkında konuşup kafalarını dağıtmaya çalıştılar. Ama aynı konudan söz etmeye devam etmek çok zordu, özellikle de şifonyerin üzerinde duran ComTCD, onlara zamanın akmakta olduğunu beş dakikada bir gösterdiği için. Tedirginlikleri giderek artıyordu.

Sonunda kapı aralandı. Alex, hemen doğruldu ve Jordan’ın içeriye girdiğini görünce çok ama çok rahatladı.

Jordan kapıyı kapatıp onlara bilgiç bilgiç gülümsedi. “Her döndüğümde, bu karşılama komitesiyle karşılaşacaksam, daha sık gitmeliyim bence.”

Bu sözler sanki bir büyüü kırmış gibi, üçü de ayağa kalkıp onu karşılamak için yanına koştular.

“Bunu aklından bile geçirme, Jordan Sparker,” dedi D.C., kollarını Jordan’ın boynuna dolayarak.

Jordan gözlerini kapatıp D.C.'ye sıkıca sarılırken, Alex de onu daha yakından inceleme fırsatı bulmuş oldu. Yüzü her zamankinden daha solgundu ama kış yaklaştığı için dışarıda hava soğuktu. Yani yüzündeki solgunluğun sebebi bu olabilirdi. Jordan'ın dağınık kıyafetleri de Alex'in teorisini destekliyordu çünkü tepeden tırnağa atkı ve eldivenle kaplı gibiydi.

"Şato soğuk muydu?" dedi, Alex'in fark ettiklerini fark eden Bear.

"Dondum," dedi Jordan ve tek eliyle arkadaşını tutup sırtına vurarak ona sarıldı. "Sadece iki gün oldu ama bana bir ömür gibi geldi. Eveet. Hayatıma geri dönmem lazım."

"Seni özledik," dedi Alex, sessizce. Jordan, sonunda gelip ona da sarıldı.

"Ben de sizi özledim," diye kızın kulağına fısıldadı.

Alex, diğer iki arkadaşının duymadığı bu kırgın ses tonunu fark edince irkildi. Geri çekilip Jordan'ın yüzüne bakınca, çocuğun gözlerinde dolaşan gölgeleri gördü. Fakat Jordan gözlerini kırptırdı ve az evvelki duygusunu yok edip tekrar normale döndü.

Jordan, kızı bırakıp, sırtarak odasına baktı. "Yokken ne kaçırdım?" dedi yatağına uzanarak.

Alex, çocuğun bu hızlı duygu değişimi karşısında çok şaşırdı. Şefkatle çocuğun yanına oturdu. D.C. ile Bear da diğer yatağa oturdular.

D.C., "Olmaz," dedi. "Önce sen bize hafta sonunu anlat. Ne oldu? Ailen ne istiyormuş?"

Jordan omuz silkti. "Sadece beni görmek istemişler."

Alex çocuğa kaşlarını kaldırdı -ve yalnız değildi- ama Jordan sırt çantasını boşaltmaya başlayıp, onları görmezden geldi. Aradığı şeyi bulamayınca vazgeçti ve üçünün uyarı oldu bakışlarını fark etti.

"Ne var?"

"Ailen seni sırf 'merhaba' demek için mi çağırmış hafta sonu?" diye şüpheyle sordu Bear.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Jordan. “Çok garip, ha?”

D.C., “Seni *neden* görmek istediklerini söylediler mi?” diye bastırdı. “Ya da neden bu kadar acil olduğunu?”

“Hayır.” Jordan, ayağa kalkıp çalışma masasına gitti. Birkaç kitap karıştırdıktan sonra bir şeyler mırıldanıp tekrar arkadaşlarına döndü. “Açlıktan ölüyorum. Yanında yiyecek olan var mı? Çantamda bir şeyler var sanıyordum fakat sanırım evde bırakmışım.”

Evde? Jordan, az evvel Shondelle Şatosu’na ‘ev’ mi demişti? Alex’in bildiği kadarıyla Jordan, büyüdüğü yerden nefret ederdi. Onun evi Akarnae’ydi ve ikinci evi de Ronningların Woodhaven’daki evi. Shondelle Şatosu, ona yalnız geçen çocukluğunu hatırlatan soğuk bir yerdi sadece. Jordan’ı gerçekten önemseyen tek kişi, ağabeyi Luka olmuş ama Jordan on bir yaşındayken Luka intihar etmişti. Kısacası şato, Jordan için hiç de mutlu anılarla dolu bir yer değildi.

“Ev mi?” dedi, aynı kelimeyi fark eden Bear.

Jordan kısa bir an için donup kaldı sonra gevşedi ve “Ailemin evi,” diye düzeltti. “Eski alışkanlardan vazgeçmek kolay olmuyor.”

Alex masasında yiyecek bir şeyler arayan Jordan’a endişeli gözlerle baktı. Çocuk, masada yiyecek bir şey bulamayınca tekrar yatağına dönüp oturdu.

“Asosyal gibi davrandığım için özür dilerim ama çok yorgunum,” dedi, esniyormuş gibi yapıp ağzını eliyle kapatarak. “Hemen yatsam iyi olacak, yoksa midem böbreklerimi yiyip beni tüm gece uyanık tutacak.”

Hiç kimse buna ne cevap vereceğini bilemedi.

“Şey... Tamam,” dedi Alex, yavaşça ayağa kalkarak. “Sanırım, şey, gitsek iyi olur. Sizinle sabah görüşürüz.”

“İyi geceler,” dedi Jordan, bacaklarını iyice uzatıp ellerini başının arkasına koyarak.

Alex, kapıya giderken, diğer iki arkadaşına imalı bir bakış attı. Bear, onlar gittikten sonra, Jordan’a biraz baskı yapacağını söyler gibi başını salladı.

D.C. ile Alex kendi odalarına döner dönmez birbirlerine baktılar.

“Ben mi öyle anladım yoksa...”

“Kesinlikle hayır,” diye, Alex’in sözünü kesti D.C. ve yatağına kıvrılıp başını ellerinin arasına aldı.

“Hey, sen iyi misin?”

“Çok endişeliyim. Elimde olmadan merak ediyorum...”

D.C. cümlesini tamamlamayınca Alex, “Neyi, Dix?” diye sordu.

Kız hafifçe omuz silkti ve başını kaldırıp boş bir ifadeyle, “Hiç. Eminim bir şey yoktur,” dedi.

Alex tam itiraz edecekti ki D.C. yorgun olduğunu söyleyip, yatmaya hazırlanmak için banyoya kaçtı. Geri dönünce, “İyi geceler, Alex,” diye hızlıca fısıldayıp yattı. Yorganının altına gömülen kız, yüzünü de duvara döndü.

Alex, yattıktan sonra bir süre düşündü. Jordan sağ salim geri dönmüştü, o zaman Dix neden rahatlamamıştı? Tamam, çocuğun hareketleri biraz tuhaftı ama ne de olsa hafta sonunu, ondan çok fazla şey bekleyip karşılığında hiçbir şey vermeyen anne ve babasıyla geçirmişti. Kim olsa kafası karıştırdı. Jordan’ın biraz zamana ihtiyacı vardı, sonra normale dönerdi.

Fakat uykuya dalarken, Jordan’ın işkence çekiyormuş gibi bakan o mavi gözlerini anımsadı ve gecenin bir yarısı D.C. yine haykırmaya başladığında, hiç şaşırmadı.



Yirmi Üç

"Keşke bize neler olduğunu anlatsa," dedi D.C., Alex'le birlikte ahırlardan çıkıp, akademinin yollarında yürürken. Geçen hafta erken başlayan yağış yüzünden yollar battaniye gibi karla kaplıydı. "Bu konuda bizimle konuşmaması hiç hoşuma gitmiyor."

Jordan'ın ailesini ziyaret edişinin üzerinden iki buçuk hafta geçmişti ve çocuk, arkadaşlarına hiçbir detay vermemişti. Hatta Alex, onu ders dışında neredeyse hiç görmüyordu. Sosyal saatlerdeki yokluğu, Alex'i iyice endişelendirmeye başlamıştı. Alex, ailesinin Jordan'a bir şey söylediğini ya da yaptığını düşünmeden edemiyordu çünkü Jordan tipik bir erkek gibi, böyle durumlarda etrafına duvar örer ve aslında ne kadar çok üzüldüğünü hiç kimsenin görmesini istemezdi.

Eğer Jordan onlardan kaçmak yerine onlara açılsaydı, bu konuda konuşup kendisine yardımcı olmaya çalışırlardı. Ya da en azından ona gerçek ailesinin illa da kan bağı olan kişilerden oluşmadığını hatırlatırlardı.

"Farkındayım, Dix. Ama bizimle konuşması için onu zorlayamayız," dedi Alex.

Maalesef.

“Keşke bunu yapabilsek,” dedi D.C., yorgun bir sesle. Son iki haftadır kâbusları büyük bir şiddetle geri dönmüştü ve her ne kadar her gece uyanmasalar da iki günde bir, çılgınlıkları yüzünden kendisinin de Alex’in de uykuları bozuluyordu. İkisinin de gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmişti ve D.C. sürekli hastaymış gibi görünüyordu.

“Acaba B.E. dersine girmeyip biraz uyusan mı?” dedi, arkadaşısı için endişelenen Alex.

“Biliyor musun, sanırım olabilir,” dedi D.C., onu şaşırtarak. Normalde bu kızıl saçlı kız öyle hemen pes etmezdi. Demek ki fazlasıyla yorulmuştu.

“Ben Bear’ı bulup senin için Finn’le konuşmasını isterim,” dedi Alex. Bear’ın yeteneği bazen gerçekten çok işe yarıyordu. Her ne kadar D.C.’nin derse girmemesi için Finn’i “etkileyerek” ikna etmesi, etik bir davranış olmasa da çocuğun bu *etkisi*... En azında bir saatliğine derse girmedikleri için başları derde girmeden işin içinden sıyrılıyorlardı.

“Sağ ol, Alex,” dedi D.C., minnetle gülümseyerek.

Başını sallayan Alex, hemen Bear’ı bulmaya gitti. Jordan’la ikisinin son dersi, Delta okçuluktı. O yüzden Alex, arkadaşlarının henüz dersten çıkmamış olmalarını umarak okçuluk alanına koştu. Onları hemen fark edince rahatladı ve Bear’dan Finn’le “konuşmasını” rica etti. Bear gidince Alex, haftalar sonra Jordan’la baş başa kaldı.

“Nasılsın?” dedi, çocuğu incelediğini çaktırmamak için. Son zamanlarda Jordan çok... moralsiz görünüyordu.

“İyiyim,” dedi çocuk, gülümseyerek. Öyle diyordu ama gözlerinde o her zamanki umursamaz tavrı yoktu. Jordan, Alex’in gözlerine bakamıyordu. Sanki bir şey arar gibi etrafa bakındı. “Sen nasılsın?”

Bu gergin konuşma üzerine Alex suratını buruşturdu ve çocuğu taklit edip, “İyiyim,” dedi.

"Güzel."

"Sana inansaydım daha iyi olurdu."

Çocuk başını yana eğip hiç tarzı olmayan bir gülümsemeyle kıza baktı. "Beni tanırsın, Alex. Sana yalan söyler miyim?"

Kız bakışlarını çevirip sessizce, "Yalan söylemiyor olabilirsin ama bütün gerçekleri söylediğini de sanmıyorum," dedi.

"Bana güven, Alex. Kendimi daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Kız ona bir adım yaklaşıp sesini daha da alçalttı. "Benimle konuşabilirsin, Jordan. Eğer istediğin buysa, sır saklamakta iyiyimdir. Yardım etmek istiyorum."

Çocuğun gözlerinde beliren duygu pırıltısı, daha Alex ne olduğunu anlamadan kayboldu.

"Bu benim için çok önemli, Alex. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Ama gerçekten ben iyiyim."

Alex, Jordan'ın dikkatli ve kontrollü bir şekilde değişen yüz hatlarının normal hatlarını gizlemeye çalıştığını fark edince ürperdi. Çocuk sanki kendisini dünyaya kapatmıştı. Ailesi ona ne yapmış olabilirdi?

"Lütfen, Jordan," diye fısıldadı Alex. Aslında ona neden yalvardığını kendisi de bilmiyordu.

"Dersine gitsen iyi olur," dedi çocuk ve rahatlasın diye Alex'in kolunu tuttu hafifçe. "Karter'in dersine geç kalmak istemezsin. Ya da Zain'in. Yemekte görüşürüz."

Alex kalıp, açılması için onu ikna etmek istiyordu ama sınıf arkadaşları gelmeye başlamıştı. Alex konuşma vaktinin bittiğini fark etti. Zaten çocuk doğru dürüst bir şey de söylememişti. Onun duvarlarını yıkabilmeyi çok isterdi. Zira bu duvarlar Jordan'ın canını daha da çok yakıyordu. Ve bu süreçte dostlarının da... Fakat Alex pes etmeyecekti. Belki de Jordan'ın biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Kaldoras tatiline sadece iki gün kalmıştı... Hep birlikte Woodhaven'a gittiklerinde herhalde Jordan onlarla konuşurdu.

Alex, Arena'ya doğru koşarken moralinin biraz düzeldiğini hissetti çünkü birlikte geçirecekleri tatil sayesinde her şey çok daha iyi olacaktı. Yaralı ilişkileri tamir etmek için birlikte geçirilen kaliteli zamanlardan daha iyisi olamazdı. Çok yakında hepsi normale dönecekti.

Alex, Arena'ya girer girmez, Karter, "Eğer on saniye daha geçseydi, bu yıl dersime ikinci kez geç kalacaktın, Jennings," diye yüksek sesle onu bilgilendirdi.

"Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz çıkıp tekrar gelebilirim?" dedi Alex. Ama daha fazla saygısızlık etmemek için dilini ısırды. Kendisini düşüncelere öyle kaptırmıştı ki çabucak öfkeleyen öğretmeniyle nasıl konuşması gerektiğini bir an için unutmuştu. *Uuuups.*

Karter'in gözü seğirdi. Hiç iyiye işaret değildi.

"Sanırım bir sınıf canlandırmasının daha vakti geldi," dedi alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla.

Karter "canlandırma" için kasten Alex'i seçtiğinde, Alex içinden *bazen hayatım gerçekten çekilmez oluyor* diye geçirdi. Zain'in rakibi olacağını ve onunla dövüşürken muhtemelen iki üç dakika -Arena'nın karla kaplı olduğu düşünülürse belki de daha az- baygınlık geçireceğini düşündü. Zain'e bakındı ama devasa Meyarin'i hiçbir yerde göremedi.

Ağzını kapalı tutması gerektiğini unutarak, "Zain nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Karter.

Alex'in içinde minik bir endişe belirdi fakat Karter ona bir kılıç fırlatıp saldırıya geçince, canını kurtarmaktan başka bir şey düşünmeye vakti kalmadı.

Karter'in karşısında üç dakikadan daha fazla dayanma şansı vardı fakat buna rağmen adam son derece yetenekli ve saldırgan bir rakipti. Üstelik de öfkeliydi. Bu kesinlikle iyi bir bileşim değildi. Dahası, Meyarin özelliklerini gizlemesi için Alex'e hiç yardımcı olmuyordu. Zira bedeni birkaç kez kullandığı o yete-

neklerin tadını aldıktan sonra, her fırsatta kullanmak istiyordu. Dolayısıyla Alex bir yandan Karter'la dövüşürken, bir yandan da kendisiyle dövüşüyordu.

O kadar yoruldu ki... Karter, hiç de sürpriz olmayan bir şekilde, Alex'in kılıcını düşürüp onu soğuk ve ıslak karların içine gömdü. "Bir daha," diye bağırdı Karter.

Alex dersin hemen bitmeyeceği kanaatine vardı. Zain'in orada olmasını çok isterdi çünkü bu hâlini görse iri yarı Meyarin ona acırdı.

Şüpheli, diye düşündü Alex, öğretmenin tepeden inen hamlesini engellerken. Çok şüpheli.



Alex'in cuma günü son dersi olan muharebe dersine kadar Zain ortalıkta görünmemeye devam edince, endişeleri iyice arttı. Gerçi, muhafızın her hareketinden haberdar olması gerekecek kadar önemli biri gibi görmüyordu kendini. Yine de *Zain eğer bir süreliğine kaybolmayı planladıysa, bana söylerdi* diye düşünüyordu. Ne de olsa adam, onun Meya ile olan tek iletişim kaynağıydı.

Alex, Zain'in yokluğu yüzünden o kadar telaşlanıyordu ki o gece yemekten sonra müdürün ofisine giderken buldu kendini. Bir şey bilip bilmediğini soracaktı. Diğer öğrenciler ertesi gün başlayacak olan tatil için bavullarını hazırlarken, Alex hayatındaki sinir bozucu bir başka erkek için endişelenmekle meşguldü.

Kule'nin merdivenlerinden çıkarken, yarı yolda, aşağıya inmekte olan Darrius ile çarpıştılar.

"Alex," dedi adam, şaşırarak. "Ben de seni aramaya çıkıyordum."

Kız gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, öyle. Haydi, ofisime çıkalım. Seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi Darrius.

"Tamam, benim de size sormam gereken bir şey var."

Müdürün ofisine çıktıklarında, Alex biraz durup, cam duvarın ardındaki güzelim manzaraya baktı. Akademi, kış mevsimindeki harikalar diyarına benziyordu, her yer geçen hafta sonu yağan ve hâlâ yerden kalkmayan bembeyaz karla kaplıydı. Tam anlamıyla büyüleyiciydi.

“Neden önce sen başlamıyorsun?” dedi Darrius.

Alex dikkatini tekrar müdüre çevirdi.

Büyük toplantı masasında, müdürün karşısına oturdu ve “Zain’in ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey biliyor musun diye soracaktım,” dedi.

Darrius kaşlarını çattı. “Zain kayıp mı?”

“Kayıp demek yanlış olur. Sadece pazartesten beri onu hiç görmedim. Ondan bir haber de almadım.” Darrius biraz rahatladı. “Bugün onu öğle yemeğinden sonra gördüm, Alex. Eğer o saatten şu ana kadar başka bir şey olmadıysa, gayet iyi görünüyordu.”

Alex şaşırdı. “Peki, neden son iki muharebe dersimize girmede?”

Darrius anlamadığını belirtmek ister gibi iki elini de havaya kaldırdı. “Korkarım bunun cevabını bilmiyorum. Belki de başka bir yerde olması gerekmiştir.”

Müdürün cevabı Alex’in içini rahatlatmadı. Meyarin’in hiç haber bırakmaması can sıkıcı bir durumdu. Zira adam birkaç günde bir onu Aven’a ilgili bilgilendirirdi. En son pazartesi gecesi konuşmuşlar ve Zain, gelecek vaat eden bir ipucu yakalandığından söz etmişti ona. Çok heyecanlı görünüyordu, zaten Alex’in bu kadar endişelenmesinin bir nedeni de buydu. Zain, herhalde şu ana kadar onu süreç hakkında bilgilendirirdi.

“Onu nerede gördün, Darrius?” diye sordu.

“Arena’nın hemen dışında. Delta muharebe dersinin başlamasını beklerken Jordan’la konuşuyordu.”

Alex, o günkü öğle yemeğini düşündü ve Jordan’ın dersin başlamasına en az yirmi dakika kala ayrıldığını hatırladı. En azından bu kadarını biliyordu. Fakat Zain’in, Alex’in dersinden hemen önce Arena’ya gidip, derse girmeden kaybolması çok tuhaftı.

“Sanırım yanlış alarmmış,” dedi Alex ama nedense söylediği şeye kendisi de inanmadı. “Sen benimle ne hakkında konuşacaktın?”

“Sanırım biraz tatsız bir konu hakkında,” dedi Darrius.

“Tahmin edeyim, Aven mı?”

“Dolaylı olarak, evet. Onunla kampüs dışında karşılaşman hariç, Meya’ya dönme çabaları dikkat çekecek kadar düştü. Sana ulaşmak için akademiye girmeye bile çalışmadı oysa karantina protokolümüzü bilmesine rağmen, bu daha önce onu durdurmamıştı. Fazladan ekledim güvenliğe rağmen, eğer Akarnae’ye girmek isteseydi bunu yapabilirdi.”

“Ne demek istiyorsun yani?”

“Sessizliği canımı sıkıyor ve yarın öğrenciler tatil için evlerine gidecekleri için tüm güvenlik kalkanlarını indirmem gerek. Bu beni daha da endişelendiriyor. Karantina, Aven’ı durdurmamıştı ama bizim için de bir uyarı olmuştu. Eğer yarın senin peşinden gelmeye karar verirse, çok geç olana kadar hiç birimizin bundan haberi olmaz.”

“O zaman neden bu gece gitmiyorum? Bu işe yaramaz mı?”

“Eğer Woodhaven’in çevresindeki güvenlik kalkanları inmiş olsaydı, en iyi çözüm bu olurdu ama gelişinize kadar hazır olmaları için daha on iki saat var.” Alex şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle müdüre baktı. “Woodhaven’in çevresindeki kalkanlar mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Alex, herhalde Medora Kral ve Kraliçesi’nin, biricik evlatlarını tatilde korumasız bırakacaklarını düşünmedin, öyle değil mi?”

“Bear’ın babası muhafız olduğu için sorun etmediklerini sanmıştım,” dedi Alex, nedense utanarak. Ama şimdi düşününce, D.C.’nin ailesinin kızları için fazladan koruma istemesi de mantıklı gelmişti. Zaten tatil iznini bu kadar kolay kabul ettiklerini düşünmek çok saçmaydı.

“Ayrıca senin Ronningan ailesiyle kalmanı onaylamamda, Kral Aurileous’un koyduğu kalkanların büyük bir rolü olduğunu da bil, Alex. O kalkanları ayarlamamış olsaydı bile, oraya benim iznim olmadan da gidecektin, bunu biliyorum ama en azından bu şekilde güvenliğin konusunda içim rahat.”

“Çok... nazıksın,” dedi Alex. “Biraz fazla korumacısın ama çok nazıksın.”

Darrius güldü.

“O kalkanlar buradakinin aynısı mı? Sürpriz bir ziyaretçimiz olursa, karantina moduna geçecekler mi?” diye sordu Alex.

“Hayır, Woodhaven’daki kalkanlar çok farklı. Buradakilerin yapımı ve korunması Kütüphane’ye ait. Güvenlik protokollerinde benim çok az bir kontrolüm var ama şimdiye dek karşılaştığım en karmaşık kalkanlar bunlar, ben de bu kalkanları oldukları şekilde tutmaya kararlıyım. Fakat Kral Aurileous’un yaptırdıkları buradakiler kadar gelişmiş değil, yine de oldukça etkinler.”

Ayağa kalkıp çalışma masasına gitti ve çekmecedен bir şey çıkardı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?” dedi, kıza bir alet uzatarak.

Saate benzeyen dokunmatik ekranlı alete gözlerini kısarak bakan Alex, bir şey hatırladı. “Bu bir ordu aleti,” dedi çünkü Soori Karakolundayken Binbaşı Tyson’ın kolunda da bu aletin aynısından görmüştü. “Bunun aynısını daha önce de gördüm, belirli bir bölgenin üzerinde yer alan bir halkanın içine girildiğinde, kısa mesafeli bir teleportal işlevi görüyor.”

Darrius kızın cevabını duyunca heyecanlanmış gibi başını öne doğru salladı. “AUA’lar yani anlık ulaşım aletleri,” diye bilgi verdi. “Sana ve arkadaşlarına, Woodhaven’da kaldığınız süre boyunca takmanız için bunlardan birer tane verilecek. Tüm kasabanın çevresini saran kalkanlarla bağlantılılar... Halka şeklindeki portallar, aletlerin içine programlanmış durumda. Eğer kendinizi bir tehlikenin içinde bulacak olursanız, tek yapmanız gereken, ekrana üç kere basmak. Hızla farklı bir lokasyona gönderileceksiniz.”

“Ben bu aletlerde mesafe sorunu olduğu izlenimine kapılmıştım?” dedi Alex. Hatırladığına göre, Tyson, bazı aksaklıklar üzerinde çalışmaya devam ettiklerini söylemişti. “İnsandan yapılmış bir sabuna dönüşmeyi hiç istemem doğrusu.”

“Kalkanların zayıf noktası da bu işte,” diye itiraf etti Darrius. Fakat kızın şaşırdığını görünce hemen ekledi: “İnsandan yapılmış sabun değil, Alex, mesafe. Uzun mesafeye gidemiyor olmaları işleri biraz karıştırıyor. Eğer portalı çalıştırmak zorunda kalırsanız sizi anında başka bir yere kaçırır ama Aven olduğu yerden ayrılmazsa, ondan çok uzaklaşmış olmazsınız.”

Alex aleti adama geri verdi. “O zaman bunun anlamı ne?”

“Anlatıyorum,” dedi adam. “Plan, dördünüzün de yanınızda her zaman köpükkapı taşımanız. Eğer herhangi bir sebeple kaçmanız gerekirse, önce kısa mesafe portalını çalıştıracaksınız. Böylece ani bir tehlikeden uzaklaşabileceksiniz, ardından da köpükkapıyı çalıştırıp kaçacak kadar vakit kazanacaksınız. Kral bu protokolü uygulamanızı istedi. Köpükkapı sizi doğrudan saraya götürecektir, orada uygulanacak sabit güvenlik tedbirleriyle korunmaya devam edeceksiniz.”

“Peki, neden bu bileklik gibi şeyleri kullanmak yerine ilk etapta köpükkapıları kullanıp Woodhaven’den çıkmıyoruz?” diye sordu, bunun çok daha basit bir yöntem olduğunu düşünen Alex.

“Köpükkapının açılması ve hepinizin içine girmesi zaman alır da ondan ve elbette biri arkanızdan köpükkapının içine kolayca girebilir. Oysa o ‘bileklik gibi şeyler’ anında kaçmanızı sağlar. Bunu hepinizin tam anlamıyla güvende olmanız için yapıyoruz, Alex.”

“Tamam.” İtiraf etmesi gerekirse aslında tatilde güvende olacaklarını bilmek, Alex’in de içini rahatlatmıştı. D.C.’nin babasını gördüğünde, bunun için ona teşekkür etmeyi unutmamalıydı.

“Bu da beni ilk baştaki endişeme geri getiriyor,” dedi Darrius. Alex, boş boş baktı. “Aven’in buraya yarın sen gitmeden önce gelmesi konusuna.” “Ha, doğru,” dedi Alex.

“Aslında plan, sizin gidişinizden önce Woodhaven’daki kalkanları hazır etmektir. Ama teknik ekip, kalkanların inşası esnasında bazı sorunlar yaşadı... Detayları bilmene gerek yok. Bilmen gereken şey, o kalkanların yarın sabah tam olarak saat sekizde çalışmaya başlayacağı. Akademideki kalkanlar da saat tam yedide

duracak. Bu da Aven'a, içeriye gizlice girebilmesi için bir saatlik süre tanıyor. Bunu yapacağını sanmıyorum ama daha önce de benzer bir şeyi denediğini unutmamak lazım."

Bu doğrudu. Aven, geçen yılki Kaldoras tatilinde kalkanlar durdurulduğu zaman da akademiye gizlice girmişti. O gün, Alex'in Kütüphane tarafından *seçilmiş kişi* olduğu inancını teyit etmiş oldu ve o günden beri Alex'in başı beladan hiç kurtulmadı. Dolayısıyla Alex aynı şeyleri bir daha yaşamaya kesinlikle hevesli değildi.

"Peki, plan ne?" diye sordu.

"Woodhaven'daki kalkanlar çalıştığı an, seni ve arkadaşlarını buradan çıkartmak."

Devam etmesi için adama başıyla işaret etti ama Darrius bir şey söylemeyince, "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Korkarım, evet," diye cevap verdi Darrius. "Tabii gardınızı almanız lazım. Siz akademiden ayrılana kadar ben de öğretmen kadrosuyla birlikte kampüs sınırlarımızın güvenliğini sağlayacağım. Sen ve dostların, kahvaltıdan sonra yemekhanede, benim gelmemi ve hepinize AUA'larınızı vermemi bekleyeceksiniz. Aletlerin çalıştığından emin olduğum an, iki hafta dinlenebileceğinizi umut ettiğim Woodhaven'a köpükkapıyla gideceksiniz."

"Son kısmı sevdim," dedi Alex. "Ama diğerlerinden emin değilim."

Darrius kıza gülümsedi. "İyi olacaksın, Alex. Kalkanlar durduğunda, Aven sınırı geçmek için bizi epeyce zorlayacaktır. Ama hem profesörlerin hem de benim, kendimize özel yeteneklerimiz olduğunu da belirtirim."

Adam büyük bir öz güvenle kıza bakıyordu. Alex, onun ve diğer öğretmenlerin tam olarak hangi yeteneklere sahip olduklarını hiç sorgulamadığını fark etti. Marmaduke'un düşük seviyeli zihin okuma yeteneği olduğunu biliyordu ve Avcı'nın bazı doğüstü güçlerinden de haberdardı ama diğerleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Darrius'a, yeteneğinin ne olduğunu sormak istedi

ama bunun kabalık olup olmayacağından emin olamadı... Bunu yapmak, birine kaç beden iç çamaşırı giydiğini sormak gibi bir şey olurdu. En iyisinin, şimdilik bekleyip daha sonra bu soruyu arkadaşlarına sormak olduğuna karar verdi.

"Bu gece seninle konuşmak istediklerim bunlardan ibaretti," dedi Darrius, tekrar ayağa kalkarak. "Yarın büyük bir gün seni bekliyor, o yüzden şimdi gidip güzelce dinlen. Konuştuklarımızı arkadaşlarına anlatabilirsin. Yarın sabah size AUA'larınızı verirken güvenlik protokolünün detaylarını da anlatırım ama temel noktaları şimdiden öğrenmelerinde bir sakınca yok."

"Sorun değil," dedi Alex de ayağa kalkarak. "Sabah görüşürüz."

"Saat sekizden hemen önce," diye hatırlattı Darrius, kapıya kadar kıza eşlik ederken. "Yemekhanede."

"Sanırım bunu hatırlayabilirim," dedi Alex, gülümseyerek.

"İyi geceler, Alex. Ve endişelenmemeye çalış."

Söylemesi kolay, diye düşündü Alex, merdivenlerden inerken.

Sonraki on iki saatin, hiçbir dram yaşanmadan çabucak geçmesini diledi. İşte o zaman, tıpkı Darrius'un söylediği gibi iki hafta boyunca dinlenip eğlenebilirdi.



"Uyan, tatlım!" dedi neşeli bir ses, ertesi sabah.

"Offf, saat kaç?" diye yastığına kapanarak homurdandı Alex.

"Altı buçuk," diye cevap verdi D.C., fazlasıyla enerjik bir şekilde. "Çocuklarla yarım saat içinde buluşmamız lazım. O yüzden kalk ve giyin."

"Neden bu kadar mutlusun?" dedi Alex, huysuz bir şekilde.

D.C. kocaman gülümsedi. "Çünkü tatildegiz!"

Alex, arkadaşına ne olduğunu anlamadı ama bu aşırı neşeli D.C.'yi son günlerdeki melankolik ve bitkin D.C.'ye tercih ederdi.

"Haydi, Alex. Hazırlan da kalhvaltıya gidelim. Düşünsene, doksan dakika sonra Woodhaven'da olacağız ve son birkaç haftayı arkamızda bırakacağız!"

Ah. Demek konu buydu. D.C. akademiden çıktıkları an Jordan'ın normale döneceğini düşünüyordu.

Umutla gülümseyen Alex, yataktan atladı ve rekor sürede giyindi. İki haftalık tatil için gereken her şeyi aldıklarından emin olduktan sonra ikisi de bavullarını alıp kapıdan çıktılar.

Yemekhaneye geldiklerinde, Bear onları, "Günaydın!" diye karşıladı. O da tıpkı D.C. gibi öncesine kıyasla çok neşeli ve enerjik görünüyordu.

"Jordan nerede?" diye sordu, etrafa bakınıp arkadaşını arayan Alex.

"Toplanıyor. İşi bitince gelir," dedi Bear.

"Sekizden önce, değil mi?" Alex, dün gece müdürle konuştukları her şeyi dostlarına da anlatmıştı ama planla ilgili hâlâ biraz gergindi.

"Sekizden önce," dedi Bear. "Merak etme, gelir."

D.C., "Bu sabah nasıldı?" diye sordu.

Bear kocaman gülümsedi. Alex haftalardır onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. İstedikleri cevabı aslında almışlardı ve çocuğun sözleri de yanılmadıklarını kanıtladı. "Jordan gibiydi. Tam anlamıyla normale dönmüştü."

Çok rahatlayan Alex güldü. Belki de Jordan'ın duvarlarını yıkmak için tüm tatil boyunca uğraşmalarına gerek kalmayacaktı.

Üçlü, hızlıca kahvaltı edip, giden arkadaşlarıyla vedalaştılar. Alex saatin yediyi geçtiğini fark etti, yani akademideki güvenlik kalkanları durmuştu. Fakat heyecanı, midesindeki düğümleri bir türlü bastıramıyordu. İsteddiği tek şey, Jordan'ın acele etmesiydi. Böylece çocuğun normale dönüp dönmediğini kendi gözleriyle görebilirdi.

Saat yedi buçukta yemekhane tamamen boşaldı. Alex zamanın geçmesini beklerken gergin bir şekilde parmaklarıyla masaya vuruyordu.

Elindeki peçeteyi parçalara ayıran D.C., "Bir an evvel gelse iyi olur," diye mırıldandı. "Kim?" diye sordu Bear. "Jordan mı, Marselle mi?"

“İkisi de,” diye, arkadaşının yerine cevap verdi Alex. Zira o da D.C. ile aynı şeyi düşünüyordu.

On dakika daha geçti, artık hepsi huzursuzlanmaya başlamıştı.

“Jordan gerçekten sabrımı taşıyor,” dedi Alex, sinirlenmeye çalışarak. “Sizce neden bu kadar...”

Sözü ani bir gürültüyle kesildi ve iri yarı biri yemekhaneye daldı. Bu ani hareket karşısında ürken Alex, hemen ayağa fırladı ama gelen kişiyi tanıyınca rahatladı.

Yanlarına yaklaşan Meyarin’e, “Zain!” diye bağırdı. “Nerelerdeyin sen?”

“Alex, beni dikkatle dinle,” dedi Zain, elini çabucak sıktığı kızla tokalaşarak.

Alex midesinin düğümlendiğini hissetti. “Sorun nedir?”

Zain kızın gözlerinin içine bakıp, “Aven, müdürü yakaladı,” dedi.

Alex’in nefesi kesilir gibi oldu, eğer Meyarin onu tutmasaydı, dengesini kaybedecekti.

“Aven onu yakaladığında, müdür diğer öğretmenlerle birlikte devriyedeydi,” dedi Zain. “Daha önce Marselle’e yaklaşılamazdı ama şu an Meya’ya açılan kapı için onu kullanacak.”

“Hayır,” diye fısıldadı Alex, dehşetle.

“Kendini toparla,” dedi Zain, kızı hafifçe sarsarak. “Ben, halkımı uyarmak için sonsuzluk yolunu kullanacağım ama senin de dostlarınla birlikte, Kütüphane’ye gidip Aven’ı durduran lazım.”

“Ya çok geç kalmış olursak? Ya kapıdan çoktan geçmişlerse?”

“Eğer yolda onlarla karşılaşmazsanız, o zaman Aven’ın Marselle’i *talep ederek* kontrolü altına aldığını ve kapıyı çoktan açtığını varsayabilirsin. Eğer böyle bir şey olursa senin ve dostlarının doğrudan Raelia’ya gelmenizi istiyorum. Eğer Aven’ı yakalamak istiyorsak çok fazla desteğe ihtiyacımız olacaktır.”

“Biz ne fayda sağlayabiliriz ki?” dedi D.C., Alex’in yanına gelip fal taşı gibi tedirgin gözlerle Zain’e bakarak. “Biz Meyarin değiliz. Onunla savaşmanıza yardım etmemiz imkânsız.”

“Eğer Aven, Raelia’ya gelmeyi başarırsa yalnız olmayacaktır,” dedi Zain. “Yanında diğer yetenekli ortaklarını da getirecektir. Biz Aven’ı yakalarken siz de onları halledebilirsiniz.”

Çocukların yüzlerindeki endişeli ifadeleri gören Zain, konuşmasını biraz daha yumuşattı: “Olay bu noktaya kadar gelmeyebilir. Onu Raelia’ya ulaşmadan durdurabiliriz ama bu, size bağlı. Onlar kapıyı açmadan yetişmeniz gerekiyor. Hemen gidin, daha sonra görüşürüz.”

“Bekle, Zain!” diye seslendi Alex, koşarak giden adamın arkasından. Zain yemekhanenin kapısında durdu. “Aven’ı vaktinde yakalarsak ne olacak? Yani Meya’ya gitmek için Darrius’u kullanmayı başaramadan önce?”

“Oyalayın. Ben saraya ulaşp oradakileri uyardıktan sonra destek ekibiyle birlikte geri döneceğim,” diye seslendi Zain.

Sonra da kapıdan çıkıp gözden kayboldu.



Yirmi Dört

Alex tıpkı kendisi gibi şoke olan arkadaşlarına döndü.
“Benimle gelmeye mecbur değilsiniz,” dedi.

“Seni onun yanına tek başına göndermeyiz,” dedi Bear, ciddi bir sesle.

D.C., “Jordan nerede?” diye bağırdı. “Neden bu kadar gecikti?”

“Tanrım, sakın ol. *O kadar da* gecikmedim.”

Üçü birden arkalarını dönünce, çantası omzundan sallanan Jordan’ın umursamaz adımlarla içeriye girmekte olduğunu gördüler. Yanlarına gelince, Jordan çantasını yere bırakıp kocaman sırtıttı. Eğer Alex az evvel Zain’in söyledikleri yüzünden bu kadar korkmamış olsaydı, o eski neşeli ve umursamaz Jordan’ı gördüğü için keyiften dans ederdi.

“Aven, müdürü yakalamış,” dedi. Jordan’ın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. “Meya’ya açılan kapıya ulaşmadan önce onları durdurmalıyız.”

Jordan’ın cevap vermesini beklemeden koştu, arkadaşlarının da peşinden geleceğini biliyordu.

“Anlatsana, Alex, neler oluyor?” diye bastırdı Jordan, koşarlarken.

Alex, Zain'in söylediklerini ona anlattı ve Kule'ye vardıklarında açıklamasını bitirdi.

"Sen delirdin mi?" dedi Jordan, kızın kolundan tutup yüzünü kendisine çevirerek. "Bütün akademi Aven'in sana ulaşmaması için çabalarken sen onun peşine mi düşüyorsun?"

"Jordan, konu *Darrius*," dedi Alex, kolunu hızla çekerek. "Eğer Aven, *Darrius*'u kontrolü altına aldıysa, Meya'ya açılan kapı için onu zorlayacaktır. Ve bunun ne kadar kötü bir şey olacağını hepimiz biliyoruz."

Jordan'ın kafası karışmış gibiydi. "Nasıl yani?"

Alex ona öfkeyle baktı. "Dikkatimi dağıtmayı kes. Beni korumak istediğinin farkındayım ama benim hemen aşağıya inmem lazım."

"Bunu biraz düşün," dedi, kızın yanına gelen Bear. "Marselle'in o kapıyı açabileceğinden emin misin?"

Alex tereddüt etti. *Darrius*'un Kütüphane'ye sınırlı bir erişiminin olduğunu biliyordu çünkü Alex *seçilmiş kişiydi* ama *Darrius* sadece müdürün ayrıcalıklarına sahipti. Fakat Meya'ya *geçemeyeceğini* hiç söylememişti. Hatta geçmişte Aven'in kendisini kaçırmaya teşebbüs ettiğinden bahsetmiş ama Kütüphane'nin kendi kendini koruduğunu söylemişti... "Bilmiyorum," diye itiraf etti Alex. "Ama belli ki Aven öyle düşünüyor ve bu bana yeter. Onları bulmamız gerek."

Bear, kızın gözlerinin içine baktı ve sonra başıyla onu onaylayıp, "Önden buyur," dedi.

Alex'in daha fazla izne ihtiyacı yoktu. Binaya koşup hızla merdivenlerden aşağı indi ve yerinde olmayan kütüphane görevlisinin masasının önünden geçip fuayenin diğer ucuna koştu. Sonra dostlarıyla birlikte aşağı inmeye başladılar ve yine o çıkma-za gelip, kapılarla dolu koridora bir kez daha girdiler.

Koridor bu kez çok farklıydı. Aydınlık bir koridor yerine, meşalelerden loş ışıklar sızan bir yerle karşılaştılar. Kütüphane bizzat neler olduğunu bildiği için, alevler öfkeyle kıpırdıyordu.

Bir anda bir kapıdan Sir Camden çıktı ve karşılarında belirdi.

"Lady Alexandra," diye eğilerek selam verdi. "Nasılsınız?"

"Sir Camden, bizi Meya'ya açılan kapıya götürebilir misiniz?" dedi Alex, telaşla.

"Lady Alexandra, özür dileyerek yanınızda neden arkadaşlarınızı getirdiğinizi sorabilir miyim acaba? Hoş olmayan durumlarla..."

"Sir Camden," diye sözünü kesti Alex. "Çok çok özür dilerim ama cidden acelemiz var. Bu acil bir durum."

Bir an tereddüt eden şövalye, tekrar eğilerek selam verdi. "Sevgili Lady, nasıl arzu ederse."

Alex'le dostları, zırh adamın peşinden, ihtiyaçları olan kapıya varana dek koridorda ilerlediler.

"Teşekkür ederim, Sir Camden," dedi Alex, minnetle.

"Bana teşekkür etmeyin, Lady Alexandra, zira korkarım şövalyeniz sizi buraya getirmekle büyük bir hata yaptı."

"Alex, acelen olduğunu söylemiştin," diye araya girdi Jordan. "Onunla daha sonra konuşabilirsin."

Bu sözler üzerine Alex'in dikkati, pişmanlık içinde olan ve gergin bir şekilde başka bir kapıdan geçerek ortadan kaybolan şövalyeden, Jordan'a yöneldi. Fakat şövalye o kadar sert hareket ediyordu ki Alex, *acaba eklem yerlerini yağlamayı mı unuttu*, diye merak etti. Fakat aklına yeni bir şey gelince, teneke adamı tamamen unutup, içinde bulundukları durumun ağırlığını fark etti.

"Aven burada değil," dedi, kapalı kapıya bakıp fısıldayarak. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden midesi yine düğümlenmeye başladı. Zira Aven kapıdan çoktan geçmiş demektir.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu D.C., sessizce.

Jordan, "Zain'in, oraya gidip yardım etmemizi istediğini söylemiştin," diye hatırlattı. "Onun dediklerini yapmalıyız bence. Hem belki Aven'ı şimdi durdurursak, onu zindana falan atabilirler ve bir daha hiç endişelenmek zorunda kalmayız."

“Anlamıyorsun,” dedi Alex, başını iki yana sallayarak. “Zain, Aven’in yetenekli ortaklarının dikkatini dağıtmamızı istedi bizden. Hani Sir Oswald’ın partisinde gördüğümüz şu inanılmaz güçleri olan kişileri, hatırladın mı? Yeteneğim beni onların bazılarından koruyabilir ama sizin güvenliğinizi sağlayamam. Ne tür bir tehlikeye adım attığımızı bilmiyoruz.”

Jordan, içinde bulundukları durumun ciddiyetine son derece ters düşen ve tuhaf kaçan bir umursamazlıkla omuz silkti. “En kötü ne olabilir ki?” dedi.

Alex, çocuğun o eski neşeli hâline geri döndüğünü görüp bir nebze rahatlamıştı ama şartlar göz önüne alındığında, şu anki umursamaz tavrından hiç hoşlanmadı.

“Ölebilirsiniz,” diye cevap verdi. “Ya da daha kötüsü, talep edilebilirsiniz.”

D.C., “Seninle olduğumuzu biliyorsun, Alex,” dedi. Diğer ikisi de başlarını sallayarak onu onayladılar. “Ama eğer bunu yaparsak hemen yapmalıyız. Biz burada beklerken kim bilir o kapının diğer tarafında neler oluyor?”

Alex başını salladı ve derin bir nefes alıp kapının kolunu tuttu. Kapı kaybolana kadar yavaşça kolu aşağıya doğru indirdi.

“HAYIR, ALEX! *DUR!*”

Başını çeviren Alex, müdürün ve arkasındaki öğretmenlerin koşarak geldiklerini gördü.

“Darrius?” diye fısıldadı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Tam adama doğru bir adım atacakken, Jordan kolundan tutup onu itti...

...ve kapıdan geçirdi.

Dengesini kaybeden Alex, mantar halkasının ortasına inip yere düştü. Bear ve D.C. de onun hemen yanına düştüler. Geçtikleri an kapı yok oldu ama “*HAYIR!*” diye arkadan bağırان sesi Alex tanıdı.

"Bunu neden yaptın, Jordan?" dedi, ayağa kalkıp arkadaşına öfkeyle bakan Alex. Fakat Jordan onu dinlemiyordu. Mantardan halkaya bakıyor ve her saniye yüzü giderek daha da solgunlaşıyordu.

"Korkumu yendiğimi sanmıştım ama yanılmışım," dedi titreyerek.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Bear. "Hem bizi neden buraya ittin? Orada bize seslenen Darrius'tu ve bana gayet iyi göründü!"

"Jordan?" dedi Alex, yüzü hayalet gibi bembeyaz olan, titreyen arkadaşına bakarak. Kalbi, aslında sonucunu bildiği ama çözmek istemediği bir bulmacanın parçalarını birleştirir gibi küt küt atmaya başladı. "Sen ne korkusundan bahsediyorsun?"

Jordan ona dehşet dolu gözlerle baktı ve titrek bir sesle, "Perinin beni almasına izin verme," dedi.

Ciğerlerindeki hava *pofff* diye sönen Alex, neler olduğunu anlayınca, "*Skyla?*" diye haykırdı.

Jordan'ın bedeni parlamaya başladı ve çocuk, şu an daha da dehşete kapılmış gibi görünen Skyla'ya dönüştü. Fakat Alex bu defa onu rahatlatacak sözler bulamadı çünkü şoke olmuştu.

"Eğer sen buradaysan Jordan nerede?" diye bağırdı.

Birinin alkış sesini duyan Alex, hızla arkasını döndü ama kimseyi göremedi. Ağaçların arasına dikkatle baktığı hâlde yine birini göremedi. Ama bir adım ilerleyince, dünyası başına yıkıldı.

"Aferin, Alexandra," dedi, bir anda karşısında beliren Aven. "Anlamanın çok uzun sürmeyeceğini biliyordum."

"Hayır," diye fısıldadı Alex, geri geri gidip ondan uzaklaşmaya çalışarak. "*Hayır.*"

Alex, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi gerilemeye devam etti. Fakat ne kadar adım atarsa atsın, gözlerini ne kadar kırptırırsa kırptırırsın görüntü gerçektir. Önünde üç kişi duruyordu: Solda Aven, sağda Calista Maine. Ortalarında da önündeki boşluğa bakan Jordan.

D.C., "Jordan?" dedi.

Alex gözlerini yana çevirince, Calista'nın telekinetik yeteneği sayesinde arkadaşlarını havaya fırlattığını gördü. Skyla hem şaşkın hem korkmuş görünüyordu fakat D.C. ile Bear... Şu anki yüz ifadelerini tarif edecek kelime yoktu.

"Merhaba, prenses," dedi Aven, başını kaldırıp, havada duran D.C.'ye bakarak. "Bunun olacağını göremedin, değil mi?"

"Seni..."

"Bak sen. Oysa bir prenses her zaman terbiyesini korumalıdır. Söyle bakalım, tatlı Delucia, rüyalarının seni yarı yolda bıraktığını ne zaman fark ettin?"

Yüzü bembeyaz olan D.C., önce Jordan'a sonra Alex'e baktı. Ardından gözlerini tekrar Aven'a çevirdi. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Öyle mi?" dedi Aven, sırtarak. "Yani son birkaç aydır tekrar eden kâbuslar görmediğini mi söylüyorsun? Çok sevdiğin oğlanın gölgelerle çevrildiğini gördüğün kâbuslar?"

Alex araya girip D.C.'ye yardım etmek istedi ama ne diyeceğini bilemedi. Özellikle de oda arkadaşının kâbuslarının tekrarlandığını duyunca. Peki, Aven bunu nereden biliyordu?

"Sormam gerek, prenses, ne kadar çabalasan da herhangi bir detay bulamaman, sinirini çok bozdu mu? Kendini... *Engellenmiş* gibi hissettin mi?"

D.C., "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Ortaklarımdan birinin başkalarının yeteneğini sıfırlamak gibi bir özelliği var. Çok yararlı bir özellik," diye bilgi verdi Aven.

Alex, sözü geçen kadını hatırladı. Sir Oswald'ın partisinden... Lena Morrow. Bir kez daha, yeteneği sayesinde manipülasyondan korunuyor olmasına şükretti ama *keşke Lena'nın bunu yapabileceğini tahmin edebilseydim*, diye de düşündü.

Bir şeyleri çok geç sezmek canını sıkıyordu.

"Seni karanlıkta tuttuğu için Lena'ya teşekkür ediyorum," diye devam etti Aven. "Zira rüyaların sadece karanlıktan ibaretti. Çok da uygundu aslında. Sevgili arkadaşının da uykularını yok yere heba ettiğini görünce, seni daha çok sevdim."

D.C. dehşete kapılmıştı. Birinin yeteneğine zarar vermiş olduğunu duymak, onu korkutmuş olabilirdi, özellikle de bunun sık sık yapıldığını duymak.

“Buna pişman olacaksın, Aven,” dedi öfkeyle.

“Bundan şüphem var, prenses,” diye dalga geçti Aven. Sonra Calista’ya dönüp, “Çenelerini kapat,” diye emretti.

Calista, hemen yeteneğine odaklandı ve hepsinin ağzını kapattı. Alex, dostlarının konuşmaya çalıştıklarını duyuyordu. Fakat sadece boğazlarından ses çıkarmayı başarabildiler.

“Ana vatanıma dönmeme yardım ettiğin için sana minnettarım, Alexandra,” dedi Aven. “Sen olmasan bunu asla yapamazdım.”

Alex konuşmadı. Calista’nın yeteneğinin etkisi altına girdiği için değil. Etkilenmemişti. Olanlara bir türlü anlam veremediği için konuşamıyordu.

“Aslında bu tam anlamıyla doğru değil,” diye dalga geçti Aven. “Kapıdan geçmem için sana ihtiyacım vardı, bu kadarı doğru. Marselle’in gerçekten bana yardım edebileceğini mi düşündün? Eğer böyle olsa Kütüphane onu ne kadar korursa korusun, kendisini uzun zaman önce kontrolüm altına alırdım. Hayır, Alexandra, onun senin gibi ulaşım ayrıcalığı yok. O yüzden seni kurtarmak için başka bir kapı açamaz. Dolayısıyla beni sadece sen buraya getirebilirdin. Fakat gördüğüm her insandan çok daha inatçı biri olduğunu da kanıtlamış oldun.”

“Ne diyebilirim ki?” dedi Alex, çatlak bir sesle. “Bu bir yetenek.”

“Bunun farkındayım,” dedi Aven, moralsiz bir tavırla ama sonra hemen kendini toparladı. “Ama önemli değil. Zayıf bir noktayı bulmam yeterliydi. Gerçekten de çok kolay oldu, yapmam gereken tek şey, çok sevdiğin birini kaçırmaktı.”

Alex’in gözleri, Aven’la Calista’nın arasında sessizce duran Jordan’a kaydı.

“Jordan’ı kastetmiyorum,” dedi, kızın nereye baktığını fark eden Aven. “Ben o çok sevgili müdüründen söz ediyorum. Üstelik kandırmacam iki kat etkiliydi çünkü sen kendi yapabileceğin

bir şeyi onun yaptığını sanarak iyice endişelendin. Gerçekten mükemmeldi.”

“Roka seni durdurur,” dedi Alex, büyük bir öz güvenle. “Zain onu çoktan uyarmıştır. Her an gelebilirler.”

Aven derin bir kahkaha attı. “Zain mi? Okumu koluna sapladığımda o zavallı elit muhafız yarı ölmüş bir vaziyette yerde yatıyordu. Hayır, Zain hiç kimseyi uyaramaz.”

Korkudan midesi düğümlenen Alex, yine de Aven’a inanmayı reddetti. “Yalan söylüyorsun. Omuza saplanan ok asla bir Meyarin’i öldürmeye yetmez... Hem de Zain gibi birini. Bunun için çok daha fazlası gerekir.”

“Bu naif iyimserliğine bayılıyorum doğrusu. Neredeyse o küçük köpüğünü patlattığım için kendimi suçlu hissedeceğim,” dedi Aven.

Alex titreyen ellerini gizledi. “O zaman hissetme.”

“İnkâr, sağlıklı zihin için iyi bir şey değildir, o yüzden sana bir sır vereceğim. En küçük bir fiziksel temasla bizi etkisiz hâle getirebilen ve kanı Meyarinleri iten bir yaratık var, Alexandra. Benim ırkım ona *sarnaph* der. Sizin ırkınız arasında ismi *daesmilo folarctos* diye geçer ama genelde *hyroa* diye bilinir. Hiç duymuş muydun?”

Alex’in zihninde hemen resimler belirdi. Aylar önce Aven’ın o korkunç canavarın boğazını kestiğine tanıklık etmişti. Meyarin telaşla giysilerini kontrol etmiş ve Gerald, ona kanla dolu bir şişe uzattığında, geri çekilmişti. Fletcher’in bu hayvan türünün neslinin tükendiğini söylediğini hatırlıyordu. Bu hayvanla ilgili en son hatırladığı şey, o çamur gibi sıvıya dokunduğu anda gösterdiği alerjik tepkiydi. Demek ki o kan bir hyroa kanıydı.

Alex, o kana dokunduğunda, damarlarında dolaşan Meyarin kanı yüzünden tıpkı onlar gibi reaksiyon göstermişti ama Aven’ın bunu bilmesine imkân yoktu. Bu da Aven’dan sıkı sıkı gizlemesi gereken sırlardan biriydi.

"Söylemek üzere olduğun şey her neyse, sana inanmayacağım. Etkisiz hâle getiren kanlar falan umurumda bile değil çünkü Zain'i daha birkaç dakika önce gördüm. Önce ona saldırıp sonra bizi Kütüphane'ye kadar takip edecek kadar vaktin yoktu," diye cesurca karşılık verdi Alex.

Aven sırıttı. "Gördüğün kişinin Zain olduğundan emin misin?"

"Elbette oydu..." Aven tarafından nasıl bir oyuna getirildiklerini o an fark eden Alex, gözlerini kapattı. "Skyla."

"Evet, Skyla," diye doğruladı Aven. "Arkadaşın çok etkileyici bir yeteneğe sahip. Eğer bu kadar boş kafalı olmasaydı, onu da koleksiyonuma eklemeyi düşünebilirdim."

Çok şaşırان Alex'in bir şey söylemesine fırsat bırakmayan Aven, sözlerine devam etti.

"Onu kontrolüm altına almama bile gerek kalmadan, bize yardım etmesi için ikna etmem hiç zor olmadı. Ama kendisi çok yavaş bir öğrenci. Zira oynayacağı rolü ezberlemesi için onunla defalarca kez buluşmak zorunda kaldık. Çok aptal bir kız. Fakat gizlilik ve hile öğretmeninizin onu çok önemsedğini ve seneye çıkararak almak istediğini söyleyerek onu bu konuda ikna etmeyi becerdik. Bugün Zain ve Jordan karakterlerine bürünüp onları etkin şekilde canlandırarak teste tabi tutulduğunu sanıyordu."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?" dedi Alex. Adamın sözleri üzerine kalbi hızla atmaya, canı da giderek daha çok sıkılmaya başlamıştı.

"Gerçekleri son defa kaynağından duymak istersin diye düşündüm. Kız, rolünü mükemmel oynadı ama ezberlerken çok vakit kaybetti. Ve... benim de ona olan sabrım sınırını aştı. Calista?"

Her şey saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede olup bitti. Alex, Aven'in ne emrettiğini bile fark edemedi. Tek duyduğu bir inilti, bir *tak* sesi ve Skyla'nın yere düşen cansız bedeniydi.

"Hayır!" diye haykırdı, Skyla'nın yüzünün karlara gömüldüğünü gören Alex. Boynu tuhaf bir açıyla kıvrılmış olan kızın boş gözleri hiçliğe bakıyordu.

Aven'in tek sözüyle Calista neredeyse parmağını bile kıpırdatmadan ve çok hızlı bir şekilde kızı öldürmüştü.

Alex korku dolu gözlerle, Calista'nın gücüne hapsolmuş vaziyette havada duran D.C. ve Bear'a baktı. Buzlu zeminde yatan kıza bakan D.C.'nin gözleri yaşla dolmuştu. Bear ise Alex'in daha önce hiç görmediği kadar dağılmış duruyordu.

"Tüm bunları nasıl becerdiğimi bilmek istemez misin?" diye sordu Aven. "Çok zeki biri olsam da yardım almadan seni kandıramazdım. Tüm bu olayların içinde Jordan'ın rolünün ne olduğunu merak etmiyor musun?"

Hayır, diye yalvardı Alex, içinden. Çünkü adam söyleyecekleri ile neşelenirken, Alex üzülecekti.

Lütfen.

Yapma.

Fakat Aven, onun düşüncelerini duyamazdı, o yüzden neşeyle devam etti: "Dostunun ne kadar zamandır benim hizmetimde olduğunu bilmek istemez misin?"

Alex tüm bedeninin kasıldığını hissetti.

Hayır.

"Sana inanmıyorum," dedi ama Jordan'ın ürkütücü derecede boş bakan yüzünden gözlerini alamadı.

"Sevgili, tatlı çocuk. Az evvel inkârın sağlıksız bir şey olduğuna karar vermemiş miydik?"

"Sen bir yalancısın, Aven," dedi Alex, öfkeyle. "Seni tanıyorum. Yaptığın tek şey yalan söylemek."

Aven'in altın gözleri yanıp söndü. "Ses tonuna dikkat et, Alexandra."

Alex ona dik dik baktı. "Ettirsene."

Aven, öfkesini kocaman bir gülümsemenin arkasına gizlemeyi başardı. "Jordan, Alexandra'ya sessiz olmasını söyle."

Jordan boş gözleriyle direkt kıza bakıp ağzını açtı ve "Alexandra, sessiz ol," dedi.

Arkadaşının bu tuhaf ses tonu karşısında nefesi kesilir gibi olan Alex, "Jordan?" diye fısıldadı.

Jordan bakışlarını tekrar indirdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onu bir süre daha izleyen Alex, sonunda gözlerini Aven'a çevirdi. Adam, zafer kazanmış gibi bakıyordu Alex'e.

"Ona ne yaptın?" diye çıkıştı.

Lütfen lütfen, sadece ilaç verilmiş olsun.

Aven başını yana eğip kıza gülümsedi, sonra gülümsemesi kahaya dönüştü. Sakinleşip konuşmaya başlaması bir dakika kadar sürdü. "Gerçekten bilmiyor musun? Nasıl bu kadar kör olabilirsin?"

Alex cevap vermedi. Zira korktuğu şeyin doğrulanmasını istemiyordu.

"Jordan, elini Alexandra'ya göster de izimi bizzat kendi gözleriyle görsün."

Bu sözler üzerine, Alex inanmayı reddettiği şeyin gerçek olduğunu anladı. Elini kaldıran Jordan'ın avucunda parlayan yara, Alex'e, gereken olan bilgiyi verdi.

Hayır.

"Serbest bırak onu, Aven." Alex kendi sesini bile tanıyamadı. Çelik kadar sert ve soğuktu. "Onu bırakırsan buradan ayrılmana izin veririm. Meya'da dilediğini yapabilirsin ve seni durdurmam. Burada olduğunu kimseye söylemem. Sadece, Jordan'ı bırak."

Aven yine güldü. "Onu burada tutacağımı nereden çıkardın?"

Bunu duyan Alex durdu. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Jordan," dedi Aven, otoriter bir sesle. "Alexandra'ya, bana nasıl hizmet etmeye başladığını anlat. Kendi sözcüklerin ve duygularınla ona bütün detayları aktar."

Gözlerini kırpıştıran Jordan'ın az evvel duygusuz bakan yüzüne bir ifade geldi. "Alex," dedi üzgün bir sesle kıza bir adım yaklaşarak.

"Dur," diye emretti Aven. "Onunla sadece konuşacaksın. Fazlası yok."

Aven'in emri üzerine Jordan olduğu yerde donakaldı ve acı dolu ifadeyle, kendisini anlaması için kıza âdeta yalvardı. Üç hafta önce Shondelle Şatosu'ndan döndüğünden beri bu, Jordan'ın yüzünde beliren en yoğun duygu ifadesiydi.

Bir saniye.

Shondelle Şatosu.

Jordan'ın sıradışı tavırları.

Hayır.

"Jordan?" dedi Alex, nefes nefese. İçinden, parçaları yanlış birleştirmiş olmayı diliyordu.

"Hiçbir şey söyleyemedim," dedi çocuk, anlaması için Alex'e yalvarır gibi. "Normal davranmam emredilmişti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Ona her şeyi anlat, Jordan," dedi Aven, sert bir sesle. "En başından."

Jordan güçlükle yutkunarak fısıldadı: "Buna mecburdum, Alex."

Hayır.

"Aven, ağabeyimin yaşadığını söyledi. Luka'yı bulmam için bana yardım edecekti."

Hayır. Yanlış. Hepsi yanlış.

"Alex, bana inanmak zorundasın," diye yalvardı Jordan. "Tek yolu buydu."

"Ona tüm gerçeği anlat," diye tekrar emretti Aven. "Benim hizmetime nasıl başladığını anlat ona."

Jordan, duygu dolu gözlerle, "Hafta sonu, ailem istediği için şatoya gittim. Özellikle Dix ve senin endişelendiğinizi bildiğim için aslına gitmek istemedim. Ama bana önemli bir şey anlatacaklarını söylediler," dedi.

Bir an tereddüt edip sonra konuşmaya devam etti: "Şatoya gittiğimde Aven oradaydı. Babamla ikisi... Çok yakınmış. Yemin ederim bunu bilmiyordum. Kaçmaya çalıştım ama Lena da oradaydı ve yeteneğimi sıfırlayarak, Calista'nın beni tutsak etmesine neden oldu. Çok korkunçtu. Tuzağa düşürülmüştüm."

Bunu hatırlayınca gözleri gölegelendi ama sonra yine parladı. "Fakat babam bana, Aven'i dinlediğim sürece her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Beni salacaklardı. Ben de dinledim. Ve duyduğum şey, Alex... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Alex de ne diyeceğini bilemiyordu. Bildiği tek şey, Jordan'ın her sözüyle kalbinin göğsünden söküldüğünü hissettiği idi. D. C.'nin ağlamasını, Bear'ın boğazının düğümlendiğini duydu. Demek ki paramparça olan tek kişi kendisi değildi.

"Aven, bana Luka'nın ölümünün sahte olduğunu anlattı. Başta ona inanmadım. Ama sonra bana bir ay önce çekilmiş bazı güvenlik kamerası görüntüleri gösterdi. *Bir ay önce!* Görüntülerde Luka, Mardenia'daki bir teknoloji laboratuvarına gizlice giriyordu. O yaşıyor, Alex. Buna inanabiliyor musun?"

Hayır.

"Ailem bana yıllardır onu bulmaya çalıştıklarını söyledi. Belli ki başından beri intiharının gerçek olmadığını biliyorlarmış ama çok üzüleceğim için bana söylemek istememişler. Onlara çok kızdım ama onlar, ne kadar çabalasalar ve ona ne kadar yaklaşılsalar da ağabeyimi bir türlü bulamadıklarını anlattılar bana. Onun dışarıda bir yerlerde olduğunu bilip, kendisiyle iletişim kuramamak beni yıkardı. Ailem doğru olanı yaptı."

Hayır. Yanlış. Dur.

"Fakat sonra Aven bana bir teklifte bulundu. İlk önce onun için bir şey yaparsam, bana Luka'yı bulmamda yardım edeceğini söyledi. Ona Meya'ya gitmesi için yardım edecektim. Tek yapmam gereken, sen kapıyı açtığında yeteneğimi kullanarak Aven'la Calista'yı saklamaktır. Özellikle ben, Skyla'nın yeteneğini kullanmayı onlara önerdikten sonra, her şey tereyağından kıl çeker gibi kolay oldu. Sizi yola çıkarmak için Zain'in kılığına girdi. Sonra da benim kılığıma girip kapıyı açmanı sağladı. Mükemmeldi."

Alex, ciğerlerine hava çekmekte zorlanıyordu.

"Üzgünüm, Alex. Onu buradan uzak tutmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Fakat Kyia, Zain ve Prens Roka bize yalan söyledi. İnsanları katledip tahtı çalmaya çalışan, Aven değil, *Roka* idi. Kendisini masum göstermek için Aven'a iftira attı. Aven da kardeşinin suçunu sürgün yiyerek ödemek zorunda kaldı. Buradaki kurban Aven'dır, Alex."

Bunu bir de Skyla'ya anlat, diye düşündü Alex.

Çok iyi tanıdıkları ve çok sevdikleri Jordan'ın böyle saçma bir hikâyeye aldanması mümkün değildi. Üstelik bu yaptıklarından sonra Aven, asla *kurban* olarak nitelendirilemezdi.

Alex nefret oldu gözlerle Aven'a baktı. "Bu konuşan Jordan değil. Benim dostum ağzından çıkan bu sözlerin hiçbirine inanmaz."

"Sözlerini bitir, Jordan," diye emretti, Alex'in duymazdan gelen Aven.

Alex, Jordan'ın acı dolu gözlerle baktığını gördü.

"Benim, Alex," diye fısıldadı çocuk. "Ben hâlâ benim. Aven beni korumak için kontrolü altına aldı. Zira o, Meya'yı kötü hükümdarlarından temizlerken, ben de bu sayende güvende olacağım. Sonra da birlikte Luka'yı aramaya gideceğiz. Kardeşe karşı kardeş. Onunla yaptığımız anlaşma buydu."

Alex çocuğun sözlerini kabul edemezdi.

"Anlaşma mı?" dedi.

"Jordan," diye araya girdi Aven. "Doğru cevap ver. Seni *talep etmeyi* ben mi teklif ettim?"

Biraz tereddüt eden Jordan, "Hayır," diye fısıldadı.

Alex'in kanı dondu.

"Seni iraden dışında mı talep ettim?" diye bastırdı Aven.

Jordan, bu kez daha alçak bir sesle cevap verdi: "Hayır."

Alex, görünmez bir el tarafından soluk borusunun sıkıldığını hissetti.

Zafer kazanmış gibi sırıtan Aven, son sorusunu sordu: "O zaman anlat bize, Jordan, benim hizmetime nasıl girdin?"

Jordan'ın mavi gözleri direkt olarak Alex'in gözlerine baktı. "Aven'dan beni talep etmesini ben istedim. Bu benim fikrimdi ve hiç pişman değilim."

HAYIR!

Alex ayaklarının altındaki zeminin çekildiğini hissetti. "Hayır! **HAYIR!**" diye bağırdı. D.C. ve Bear'ın da dehşet dolu çığlıkları, Alex'in sesine eklendi. Alex, gözlerinden yaşlar boşalarak

yalvardı: "Bunun doğru olmadığını söyle. Lütfen, Jordan. *Bana, bunun doğru olmadığını söyle!*"

"En doğrusu buydu, Alex," dedi çocuk, acı dolu bir sesle. "Sen de göreceksin."

Beyni yıkanmış çocuğun bu sözlerini duyan Alex, hıçkırma-mak için kendini zor tuttu. Onun o kendini beğenmiş, aşırı ko-rumacı arkadaşı nereye gitmişti? Tanıdığı Jordan... Talep edilmek istemek bir yana, Aven'a asla teslim olmayan o çocuk neredeydi?

"Jordan," diye inledi, kendisini daha fazla tutamayan Alex.

"Alex," diye fısıldadı çocuk. "Çok üzgünüm."

Çocuğun bu özrü, Alex'i paramparça etti. Gözlerinden süzü-len yaşlar, yanaklarından aşağıya inip, karla kaplı yerlere düşerek buzları eritirken, kızın kanı donuyordu.

Neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ama kendini toparlaması ve yardım gelene dek arkadaşlarını koruması gerektiğini bildiği için dağılmadı. Darrius, Kütüphane'den Meya'ya geçemiyor olabilirdi ama Alex, onun başka bir yol bulacağını ümit etmek zorundaydı.

"Çok dokunaklı bir sahne olsa da artık gitme vaktimiz geldi. Yönetmem gereken bir isyan var."

Alex başını hızla kaldırıp bağırdı: "Cesedimi çiğnemen gerek!"

Aven, kıza sıırttı. "İşte bu konuda hemfikiriz."

Bunun Meyarin'le son savaşı olacağını bilen Alex, yüzüne düşen saçlarını geriye itip hazırlandı. Aven'ın artık ona ihtiyacı kalmamıştı. O yüzden Alex'i öldürecekti.

Tıpkı Skyla gibi.

Alex, az evvel tanıklık ettiği cinayeti anımsayınca gözyaşlarını yuttu.

Odaklan, dedi kendi kendine. *Sonra yas tutarsın. Şimdi odaklan.*

"Sen hazırsan, ben de hazırım, Aven."

"Beni yanlış anladın, Alexandra," dedi gözleri parlayan Aven. "Seninle dövüşmeyeceğim."

Kız şaşkınlık içinde kaşlarını çatı. Aven, onu öldürmek iste-miyor muydu?

“Kafan karışmış gibi. İtiraf etmeliyim ki seninle oynamak çok hoşuma gidiyor.”

Alex ona dik dik bakınca, Aven dalga geçer gibi iç çekti.

“Oyun modunda olmadığını görüyorum, o yüzden şu işi çabucak bitirelim,” dedi. Sonra da, “Jordan?” diye seslendi.

Jordan, dönüp Aven’a baktı. Alex, o an, sırf hissettiği acıdan sonsuza dek kaçabilmek için koşup hayatının sonuna kadar ormanda gizlenmek istedi. Fakat Skyla’nın başına geldiği gibi Aven’ın bir kelimesiyle hayatlarının sonlanma riski olan D.C. ile Bear’ı bırakamazdı. Ya da Aven’ın Jordan’a emrettiği gibi, iki kelimesiyle.

“Öldür onu.”

Hayır.



Yirmi Beş

Aven'in emri üzerine, Jordan bir adım öne çıktı. Alex, hep yüzüne odaklandığı çocuğun pelerininin altındaki kemere takılı olan kılıcı fark edememişti. Jordan, kılıcı çekip eline aldı.

"Yapma bunu, Jordan," diye yalvardı Alex ve geri geri gitmeye başladı. Jordan'sa onun üzerine gidiyordu. "Seninle dövüşmeyeceğim."

Sözleri, Jordan için hiçbir şey ifade etmiyordu. Çocuğun, gözleri odaklanmamış, bedeni tamamen Aven'in emriyle hareket ediyordu. Alex bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Kontrolünün olmamasının ama olan biten her şeye tanıklık etmenin... Dostunun kendi zihnine hapsolürken bedeninin onunla dövüşmeye hatta belki de onu öldürmeye hazırlanıyor olduğunu bilmek, gözlerinden akan yaşların daha da artmasına sebep oldu.

"Yap şunu, Jordan," diye yüksek sesle emretti Aven. "Bütün gün seni bekleyemem."

"Hayır, Jordan. Onu dinleme. Ona karşı koy!" dedi Alex.

Fakat sözleri işe yaramadı. Jordan, gözlerini kısıp kılıcını havaya kaldırdı ve Alex'e doğru savurdu.

“Hayır!” diye haykırdı, hamleyi savuşturmak için zıplayan Alex. “Yapma!”

Jordan, kılıcını bu kez kızın göğsüne doğru savurarak, bir daha saldırdı. Alex tekrar zıpladı.

“Seninle dövüşmeyeceğim!” diye tekrarladı. “Dövüşmeyeceğim!”

“O zaman çabucak ölürsün,” dedi Jordan, duygusuz bir sesle ve kılıcını Alex’in boynuna doğru salladı.

Belki Jordan’ın bu sözleri belki de saldırısının altına yatan gücü yüzünden olacak, Alex’in içinde bir şey değişti ve yırtıcı bir hâle büründü. Eğer Raeliadan sağ çıkmayı başarırsa, o zaman Jordan’a yardım etmenin bir yolunu bulabilirdi. Her şey mümkündü, Alex bunun canlı kanıtıydı. O yüzden Jordan’ın saldırılarından kaçmak yerine, onu etkisiz hâle getirmesi gerekiyordu... Bunu yaparken çocuğa fazla zarar vermemeyi umut etti.

“A’enera!” diye içgüdüsel bir şekilde bağırdı ve daha cümlesini bile tamamlamadan buz mavisi hançer avucunda belirdi. Yine bir kılıç uzunluğunu almış olan hançer, Jordan’ın kılıcıyla kesişti ve aralarında öfkeli, mavi kıvılcımlar uçuşmaya başladı.

Jordan’ın bir sonraki hamlesine karşı kendini savunmaya odaklanan Alex, Aven’in öfkeli homurtularını zar zor duydu.

Arkadaşı, Delta muharebe sınıfındaydı. Bu sınıf, Alex’ten sadece bir seviye düşüktü ve Jordan yıllardır bu dersi alıyordu. Dolayısıyla kılıcı kullanma konusunda yetenekliydi. Ama şu an Aven’in kontrolü altında olduğu için de gücü, becerisi ve hızı destekleniyordu. Bir yanı sağ kalmaya, diğer yanı Jordan’ı buradan tek parça hâlinde çıkarmaya odaklanan Alex, onunla dövüşürken zorlanıyordu. Fakat iki yanı da şu ana dek herhangi bir çözüm bulamamıştı.

“Oyalanmayı kes, Jordan,” diye bağırdı Aven. “Bitir işini.”

Bu sözler üzerine Alex kaşlarını çatı. Fakat Jordan yeteneğini kullanıp kendisini ve kılıcını görünmez yapınca, Alex bir anda irkildi. Jordan’ın silahının onu ikiye bölmeye çalıştığını ancak derin bir şekilde sezince A’erena ile hamlesini karşılayıp, tam vakitinde kurtulmayı başardı.

Bu hiç iyi değil.

“Böyle daha iyi oldu,” diye sıırttı Aven.

Odaklan, dedi Alex, kendi kendine. Odaklan yoksa ölürsün. Odaklan yoksa D.C. ile Bear da ölür. Odaklan yoksa Jordan'a yardım edemezsin.

Roka ile gözü bağı dövüştüğünü hatırlayan Alex, gözlerini kapatıp sadece içindeki güce odaklandı. Yüzeyin hemen altında onu bekleyen güç, kızı sıcacık bir kucaklama ile karşıladı.

Etrafında havanın hareket ettiğini hisseden Alex, tekrar gözlerini açtı ve kılıcını kaldırıp, Jordan'ın görünmez hamlesini engelledi. Çocuk bir kez daha saldırdı, Alex kendini bir kez daha savundu. Jordan'ın çelme takmak için bacağı uzattığını hissedince, zıpladı ve savunmasız olduğunu düşündüğü anda çocuğun göğsüne tekme attı. Bu sert darbenin ardından çocuğun *offf* diyerek yuvarlandığını duydu.

Jordan yine saldırıya geçtiğinde Alex ona karşı hazırды. Fakat bu defa saldırmasına izin vermek yerine, ilk hamleyi Alex yaptı ve hızlı darbelerle bu defa çocuğun savunmaya geçmesini sağladı. Sorun, Jordan'ı incitmek istememesiydi ve bu da yeteneğini sınırlamasına neden oluyordu. Roka ile dövüştüğü zamankinin aksine, Jordan bir *insandı*. Bir Meyarin'i öldürmek ya da yaralamak zordu ama insanlar çok daha zayıftı.

O yüzden Alex'in işi iyi gitmedi. Çocuğun kolu olduğunu düşündüğü yere kılıcını batırıp da ondan gelen acı dolu tıslamayı duyduğu an tereddüt etti. Jordan tekrar görünür olduğunda, kılıcı hâlâ havadaydı. Kanayan kolunu tutuyordu.

Dövüşmekten yorulan ve soluk soluğa kalan Jordan, “Beni yaraladın,” dedi. “Bunun için öleceksin.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun! Bu konuşan sen değilsin, Aven! Diren ona!” diye bağırdı Alex.

“Yeter!” diye kükredi Aven ve hızla yanlarına geldi. Öfkeli bakışları, karları bile alev alev yakabilirdi. “Görünmez bir rakibe karşı nasıl dövüşebiliyorsun?”

Roka'nın, kanıyla ilgili durumun bir sır olarak kalması gerektiğini söylediği âni hatırlayan Alex, durdu ve "Devamlı pratik yapıyorum," dedi.

"Cevap ver!"

"Verdim," dedi, istifini bozmamaya çalışarak.

Adam ona doğru bir adım yaklaşıp durdu ve sanki sadece kendisinin duyabileceği bir sesi dinler gibi başını yana eğdi.

"Hayır," dedi, çabucak etrafına bakınarak. Ortağına döndü. "Calista, burada kal ve onları mümkün olduğunca oyal. Sonra gelip bizi bul."

Başını sallayan kadın, havada asılı duran D.C. ile Bear'a tekrar odaklandı.

"Sen," dedi Aven, alev alev bakan gözlerle Alex'e. "Sen bizimle geliyorsun."

"Ben seninle *hiçbir yere* gitmiyorum," diye itiraz etti Alex ve vahşi bir edayla kılıcını havaya kaldırdı.

Aven gözünü bile kırpmadı ve "Jordan," demekle yetindi.

Alex en yakın dostu ile dövüşmekten yorulmuştu. Fakat bu kez Aven'in emrinin farklı bir anlamı vardı. Jordan, Meyarin'in omzundan tuttu. İkisi de bir anda ortadan kaybolunca, Alex ancak o zaman neler olduğunu anladı.

Yeni algılarını tekrar çalıştıracak kadar hızlı davranamadı ve iki el birden onu arkasından tutup çekince, kılıcını yere düşürdü. A'enara anında kayboldu ve kolları yerinden çıkacak gibi olan Alex, acıyla tısladı. Çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordu. Jordan'ın kılıcının kulpu, kızın şakağına indi.

O anda bayıldı ve karla kaplı yere yığıldı.



Alex, içine batan bir acıyla hafif hafif kendine gelmeye başlarken, yanağına ikinci bir tokat darbesi indi.

Ahhh.

Gözlerini açtı, kafatasının için zonkluyordu. Buzla kaplı karların içinde yatan Alex, tepesinde dikilen Aven'i gördü. Adam, burun deliklerinden dumanlar çıkararak ona bakıyordu.

"Hâlâ yaşıyorsun çünkü bir cevaba ihtiyacım var. Eğer çabuk söylersen sana merhametli davranıp hayatına hızlıca son veririm ama uzatırsan ben de acını uzatmaktan büyük bir zevk alacağımı belirtmek isterim."

"En azından birimiz mutlu olacak," diye dalga geçti Alex. "Bu da bir şeydir."

Başına aldığı darbe yüzünden karar mekanizmasının etkilendiği çok belliydi. *Kendime not: Katil psikopatlarla dalga geçme.*

Aven ona pis pis baktı.

Eyvah. Çok geç.

"Cevap ver!" diye bağırınca, Alex irkildi.

"Dikkatinden kaçmış olabilir ama o lanet yumruktan sonra, bırak sorunu cevaplamayı, kendi adımları bile zar zor hatırlayabiliyorum. Hem biz neredeyiz?" dedi Alex.

Artık Raelia'da değillerdi, o kadarını anlamıştı. Çevrelerini saran ormanın renginden anladığı kadarıyla şu an Gümüş Orman'daydılar.

"Jordan'ı göremediğin hâlde onunla nasıl dövüştün?" diye sorusunu tekrarlardı Aven. Öfkesinin gittikçe arttığı belli oluyordu.

"Ama daha nerede olduğumuzu söylemedin. Karşılıksız mı bırakacaksın?"

Daha doğru dürüst nefes almaya bile fırsat bulamayan Alex'in yanında beliren Jordan, kılıcının ucunu kızın nefes borusuna dayadı. "Ona cevap ver!" diye kükredi.

Alex, dostunun vahşi mavi gözlerine çok fazla odaklandığından, tek kelime edemedi.

Hiç düşünmeden elini uzatıp çocuğun yanağını okşayarak, "Ah, Jordan," diye fısıldadı.

Dokunuşuyla çocuğun gözlerinde içten bir duygu pırıltısı belirdiğini sandı. Ama çocuk, kılıcı bastırınca, Alex gerçeklere geri döndü. Bu kişi, onun en iyi dostu değildi. Bu kişi, Aven'in kuklasıydı ve efendisi için Alex'i öldürmeye niyetliydi.

"Ona cevap ver yoksa boğazını keserim," diye tehdit etti Jordan.

Alex, gözlerini çocuğun gözlerinden, eline, sonra yanağına doğru gezdirip, ardından tekrar Jordan'ın gözlerine baktı. Üçüncü bakışında, farklı bir şey dikkatini çekti. Belki başına aldığı darbe yüzündendi ama gölge yüzüğünün içinde dönen karanlık, her zamankinden çok daha güzel görünüyordu.

Alex bir şey hatırladı.

"Çok büyük bir ihtiyaç içinde olduğun zaman, taşın içindeki gölge özünü harekete geçirebilirsin... Fakat bunu yapabilmek için gölgeye tam anlamıyla kendini vermelisin."

Sonra başka bir şey daha hatırladı.

"Alexandra, hepimiz içimizde gölgelerle doğarız. Fakat her şeyde olduğu gibi, burada da o gölgelerle ne yapacağımız tamamen bize kalmıştır. Ya onun gücüne yeniliriz ya da gücünün üstesinden gelip onu kullanabiliriz. Kontrol seviyemiz, gölgenin bizi kontrol altına almasına ne kadar direndiğimize bağlıdır. Bu, hepimizin yapmak zorunda olduğu bir seçimdir."

Seçim. Caspar Lennox öyle söylemişti. O zaman, Alex de seçecekti.

"Kalkmama yardım et, olur mu?" dedi Jordan'a. "Bu ıslak kar içime işledi ve üşüdüm. Bu şekilde size cevap vermem."

Jordan izin almak için Aven'a baktı. Meyarin başını öne doğru sallayınca, Jordan kılıcını kenara çekti ve diğer eliyle Alex'i ayğa kaldırdı.

Kusmamak için direnen Alex, ayakta zar zor durabiliyordu. Gümüş Orman manzarasını buğulu görüyordu. *Tamam, belki de bu iyi bir fikir değildi.*

Görüşü netleştğinde Jordan'ın gözlerine odaklandı. "Sen benim en iyi dostumsun," diye fısıldadı. "Seni sevdiğimi unutma. Bear, Dix... Hepimiz seni seviyoruz. Unutma."

Çocuğun gözleri yine pırıldadı ama kızı tutan eli hiç gevşemedi.

"Pes etme. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

"Vakit doldu, Alexandra," diye seslendi Aven. "Ya soruya cevap ver ya da seni motive etmek zorunda kalırım." Sonra sesini alçalıp, "Bundan hiç hoşlanmayacağını garanti ederim," diye ekledi.

Alex, Jordan'a son bir defa baktıktan sonra Aven'a döndü. "Hâlâ çözemedin, değil mi? Çok şaşırdım çünkü apaçık ortada."

Adamın öfkeli bakışları, sözlerinden daha etkiliydi.

Rüzgârın estiği yöne dikkat kesilen Alex, adama karanlık bir edayla gülümsedi ve "O zaman sana göstermeme izin ver," dedi.

Eğer bir Meyarin gibi dövüşebiliyorsam belki bir Meyarin gibi de koşabiliyorumdur, diye düşündü. Denemeye değermiş. Derin bir nefes alıp odaklandı ve Jordan'ın midesine bir dirsek atıp kılıcını yere düşürdü. Sonra da ormana doğru hızla kaçmaya başladı.

Gördüğü şeyler o kadar büyük bir hızla değişiyordu ki zonklayan kafatası bu hıza isyan etti. Aven'ın bağırıldığını duyabiliyordu. Peşinden geldiğini, yükselen algılarıyla hissediyordu... Hem de çok yakınındaydı. Fakat sadece bir kafa önde olması yeterliydi, sonrasında ihtiyacı olan şeye ulaşacaktı.

Rokadan öğrendiği prensibi kullanarak etrafındakilere konsanstre oldu. Koşarken havayı hissediyor, ayağının altındaki karanlık ve ağaçların kokusunu alabiliyordu. Kendi ayak seslerini ve Aven'ın ona yetişen ayak seslerini duyuyordu. Her şeyi net ve detaylı bir şekilde görüyordu. Yüzüklü elini havaya kaldırıp gözlerini kıstığında daha da fazlasını gördü. Çevresinde ve önünde, ışıqla karanlık birbirlerini yenmek için iç içe geçmiş bir şekilde dövüşmekteydi. Çok güzeldi. Büyüleyiciydi. Fakat Alex bu görüntüye hak ettiği dikkati veremedi... Odaklanması gerekiyordu.

"Hepimiz, içimizde gölgelerle doğarız... Ya onun gücüne yeniliriz ya da gücünün üstesinden gelip onu kullanırız... Bu, hepimizin yapmak zorunda olduğu bir seçimdir..."

Alex yapmak zorunda olduğu seçimi biliyordu ve bu seçimi yapmak için ne yapması gerektiğini de. Caspar Lennox bunu ona aylar önce söylemişti.

"*Kendini tamamen gölgeye ver...*"

Alex inanılmaz bir hızla koşarken gözlerini kapadı. Nereye gittiğini görmesi gerekmiyordu çünkü etrafındaki her şeyi hissedebiliyordu. Yükselen algılarına güvenerek içgüdüleriyle hareket etti ve bedeninin içinde dönmekte olan gölgeye odaklanarak, ilk kez ona dokundu. Gölge, kolundan aşağıya inip yüzüğe doğru yöneldi.

İçi, daha önce hiç hissetmediği bir biçimde ürperdi, her yeri karıncalanır gibi oldu. Konsantrasyonunu korumak için sarf ettiği çaba yüzünden kafası daha çok zonklamaya başlamıştı. Bu durumda hem gölgeyi tutmak hem de koşmak neredeyse imkânsız hâle gelmeye başladı. Ama sonra arkadaşlarını düşündü. Geri dönmesine ihtiyaçları olan D.C. ile Bear'ı ve şimdilik geride bırakmak zorunda kaldığı Jordan'ı... Bu da ona dayanmak için güç verdi.

Parmaklarına, dünyanın ağırlığının yüklendiğini hissettiğinde -ya da aslında tek bir parmağına- yine içgüdüsel olarak hareket etti ve yumruğunu öne doğru uzattı. Gözlerini açar açmaz, elinden fırlayan gölge bulutunun, karşısında uzanan rüzgârlı araziye kapladığını gördü.

Bir adım, iki adım, üç adım derken sonunda kendini gölge yüklü bir portala atmış olduğunu umdu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat içgüdüleri, *düşüncelerini, gideceğin noktaya doğru kanalize et* diyordu ona -tıpkı köpükkapıda olduğu gibi-. Alex de aynen bunu yaptı ve gölgeyi tek bir noktaya kanalize etti: *Raelia*.

Karanlık, etrafını sardı, bedenini ve giysilerini çekip onu görünmez duvarların içinden geçirdi. Alex, Caspar Lennox'un, gölgenin ne kadar güçlü olduğunu söylediğini hatırladı. Hatta tehlikeli. Alex'i, direnme isteğine karşı uyarmıştı. Dövüşme, sadece diren.

Alex de böyle yaptı.

Yolunu bulmak için karanlıkla dövüşmek yerine, Caspar Lennox'un sözlerini hatırladı.

"Gölge etrafını sarıyor. Ama Işık içinde... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Işık. Alex'in odaklanması gereken şey buydu. Karanlık değil, aydınlık.

Arkadaşlarını yüzleri, gözünün önüne geldi. Bear. Dix. Jordan. Raelia'ya ilk kez girdikleri günü hatırladı, çok endişe verici bir durumda olmalarına rağmen birlikte gülüp şakalaşmışlardı.

Sonra, hayatındaki diğer özel insanları düşündü. Ailesini ve macera heveslerini gözünde canlandırdı. Kaiden'le Tryllin'deki sarayda dans ettiklerini anımsadı. Declan'ın ona sarılıp sırlarını saklayacağına söz verdiğini anımsadı. Roka'nın, ona olan güvenini düşündü, Kyia'nın onaylayan gülümsemelerini, Zain'in sinir bozucu "küçük insan" şakalarını. Darrius'un nezaketini, Karter'in sert saygısını, Avcı'nın ona olan inancını ve Fletcher'in onun sağlığı için sonu gelmeyen endişelerini hatırladı.

Onlar, Alex'in ışığıydı. Onlar, Alex'i ele geçirmek için çaresizce çabalayan gölgenin kontrolü altına girmekten onu koruyanlardı. Alex tüm gücünü topladı ve tek bir emir vererek avazı çıktığı kadar bağırdı: *"RAELIA!"*

Bu defa gölge, onu dinledi ve Alex'e teslim oldu.

Hissettiği o ağır yük bir anda üzerinden kalktı. Alex, ayaklarının altındaki zemin durunca diz üstü yere çöktü. Gözlerini açtı ve şaşkınlık içinde etrafa baktı. Gölge yüzük, aldığı emri yerine getirmiş ve onu direkt olarak Raelia'ya götürmüştü. Ama burası, Alex'in beklediği Raelia değildi. Karla kaplı orman yerine, ay ışığının altındaki açıklıkta duruyordu.

Ay ışığı.

Geceleri olduğu gibi.

Ne?

Sadece gece değildi, etrafta kardan da eser yoktu. Burası, Alex'in aylar önce ilk kez ayak bastığı andaki gibi görünüyordu.

"Cesaretin varsa gir,

Daha önce Meya'da bulunmuş biri olarak

*Güçlü zihnini, saf yüreğiyle
Başla Raelia'daki seyahatine."*

Alex, ayağa fırladı ve yerinde biraz sallanarak, zonklayan şakaklarına ellerini bastırdı. Şarkıyı söyleyen bu sesin sahibini göremese de onu tanıyordu.

"Lady Mystique?"

"Tekrar merhaba, Alexandra," dedi, halkanın ortasında beliren yaşlı kadın.

"Ben... Ben buraya nasıl geldim?"

"Yüzüğündeki gölge özünü çalıştırdın," dedi Lady Mystique. "Tehlikeli bir hamleydi, özellikle de ışıkla dolu biri için. Fakat gölgenin kontrolünü ele geçirmeyi başardın, artık gelecekte çok daha fazlasını çok daha az dirençle yapabileceksin. Yüzüğünde *iki yürüyüş* var. Onları akıllıca kullan."

Alex, yüzüğü bir daha kullanacağını duyunca ürperdi. "Ben *gerçek Raelia nerede* demek istemiştin?"

"Birazdan orada olacaksın, çocuk. Ama ben, arkadaşlarınla tekrar bir araya gelmeden önce seni uyarmak istedim."

Alex daha fazla kötü haber kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi. "Ne oldu?"

"Meya, direnmek için elinden geleni yapıyor ama buna rağmen Aven Dalmarta'nın gücünün yeniden yükselmesi uzun sürmeyecek. Şehirde saklanmakta olan çok fazla *garseth* var. Hepsi de hazır vaziyette, ona hizmet etmek için bekliyor. Kral Astopha ve Prens Roka'nın, onlara verebileceğin tüm desteğe ihtiyacı olacak."

"Benim mi? Ben ne yapabilirim ki?" diye sordu Alex. "Bu olaydaki rolüm sona erdi. Aven'ı kapıdan uzak tutmam gerekiyordu fakat bak, işte nasıl sonuçlandı."

Alex kendini zor tutuyordu. Sanki sonunda şoku atlatmış ve tamamen uyuşmuştu. Aven'in bir sonraki hamlesini düşünmek şöyle dursun, neredeyse hiçbir şey düşünecek hâli kalmamıştı.

"Alexandra, beni dinle," dedi Lady Mystique. "Rolün daha yeni başladı. Yapman gereken çok şey var, hayal edemeyeceğin kadar çok. Senin..."

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı Alex. “Benim hiçbir şey yapmam *gerekmiyor*. Son bir saat içinde, Aven’a Meya’ya giriş izni verdim, bir sınıf arkadaşımın ölümünü izledim ve en yakın dostum tarafından saldırıya uğradım... En kötü düşmanıma kapırdığım en yakın dostum tarafından. Üzgünüm ama şu an bu konuşmayı yapamam.”

Yüzü yumuşayan yaşlı kadın, uzanıp Alex’in elini tuttu. Kadının dokunuşuyla birlikte, Alex’in başının zonklaması ve Jordan’la dövüştüğü için bedeninde hissettiği tüm ağrılar geçti.

“Duymak istemediğini biliyorum,” dedi kadın, yumuşak bir sesle, “ama beni dinlemen çok önemli. Egzersiz yapmalısın, Alexandra. Meyarinlerle egzersiz yapmalısın.”

Alex ona hayretle baktı. “Ne?”

“Dayanıklılığını güçlendirmelisin,” diye devam etti Lady Mystique. “Tek bir düşünceyle, damarlarında dolaşan Meyarin kanını hiç tereddüt etmeden nasıl harekete geçireceğini öğrenmelisin. Aven’ın, kaçmayı nasıl başardığını anlaması uzun sürmeyecektir ve neden bu kadar iyi dövüştüğünü. Çok tehlikeli bir biçimde peşinden geliyor, o yüzden vakit geldiğinde onunla yüzleşmeye hazır olmalısın... Ve kazanmaya. Karter ne kadar becerikli olursa olsun, bir insanla egzersiz yaparak çok fazla şey öğrenemezsin. Meyarin yeteneklerini nasıl kullanacağını bir Meyarin’den öğrenmen gerekiyor.”

“Bu olamaz... Ben bunu yapamam...” Alex, derin bir nefes alıp tekrar denedi. “Aven’la dövüşmek *istemiyorum*.”

“Biliyorum, çocuk, biliyorum. Ama vakit geldiğinde bunu yapacak tek kişi sen olacaksın,” dedi kadın, Alex’in elini şefkatle sıkarak.

Bu ağır sorumluluğun yükünü omuzlarında hissetmeye başlayan Alex, dağılmamak için kendini zor tuttu.

“Bilmen gereken bir şey daha var,” dedi kadın, nazik ama ciddi bir ifadeyle. “Bunlar çok eskiden yazılmış sözlerdir. Hiç kimsenin net olmadığından bahsederler. Ama ben senin onların farkında olduğuna inanıyorum.”

Kızın elini bırakan kadın, kabanının içinden bir parşömen parçası çıkardı. Çok eski ve buruşuk bir kâğıttı, sanki çok çok uzun yıllar öncesine aitmiş gibi görünüyordu.

“Aç,” dedi Lady Mystique.

Alex çekinerek parşömeni açtı. Bilinmeyen bir dille ve çok güzel bir el yazısıyla yazılmış bir yazı buldu. Her satırın altında, çevirisi yapılmış hâli de vardı.

Gece ile gündüz birleşip

Düşmana karşı savaşınca

Karanlıkla aydınlık tam ortada kesişir

Ve tüm mahkûmlar serbest kalır.

Alex satırları birkaç kez okuduktan sonra yaşlı kadına baktı. “Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?”

Lady Mystique, kıza hiç kıpırdamadan bakarak, “Vakti gelince bileceksin,” dedi.

Alex’in daha fazla bilgi almak için çabalayacak gücü yoktu. Kâğıdı geri vermeye çalıştı ama yaşlı kadın, “Sende kalsın,” dedi.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Alex, etrafına bakınarak.

“Şimdi arkadaşlarının yanına döneceksin. İlerleyen süreçte birbirinize ihtiyacınız olacak.”

Alex boğazının acıdığını hissetti ama kendini zorlayarak, “Jordan’a ne olacak?” diye fısıldadı.

Kadın ona uzun uzun baktıktan sonra, “Bu sana bağlı, Alexandra,” diye cevap verdi.

Kadının söyledikleri, Alex’in kulaklarında çınlamaya devam etti bir süre. O sırada, üzerinde durduğu açık alan ve Lady Mystique kayboldu. Bu ani değişiklikten başı dönen Alex, gözlerini kapatıp tekrar açtığında yine gündüzdü ve karla kaplı Raelia’nın tam ortasında duruyordu.

Üstelik yalnız değildi.



Yirmi Altı

Açık alan, insanlarla doluydu -çoğu güzelim Meyarinlerle- ve hepsi de şaşkın ifadelerle Alex'e bakıyordu. Fakat Alex'in dikkati, koşarak yanına gelen dostlarındaydı.

"Alex," diye hıçkırarak gelen D.C., kıza sıkıca sarıldı. "Biz sandık ki... Sandık ki..."

D.C. cümlesini tamamlayamadı ama buna gerek de yoktu. Sımsıkı kucaklaması zaten yeterince şey anlatıyordu, tıpkı yanlarına gelip ikisine birden sarılan Bear'ın darmadağın olmuş yüz ifadesi gibi.

"Jordan?" diye fısıldadı Bear, kızın saçlarının arasına.

Alex çocuğun ne kastettiğini biliyordu. Keşke duymak istediği şeyi ona söyleyebilseydi ama yapamadı. Başını iki yana salladı ve dostlarına sıkıca sarıldı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Alex çocuğun acıyla titrediğini hissetti, D.C.'nin hıçkırıkları- nı içine çekti. Jordan için yas tutan üç sıkı dost, birbirlerine ke- netlenerek öylece kalakaldı, ta ki yanlarına gelen birinin boğazını temizlediğini duyana kadar.

Alex gözlerini silip geriye doğru çekildi ve sesin sahibine bak- tı. "Zain?" diye çatlak bir sesle haykırdı. Adamın gerçek olup olmadığından emin olamadı.

Yüzü fena hâlde soldun olan Meyarin, sanki acı çekiyormuş gibi kendini zor tutuyordu. Yine de Alex'e gülümsedi ve "Seni gördüğüme sevindim, küçük insan. Bizi çok korkuttun," dedi.

Alex hafifçe gülümseyerek adamın üstüne atladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Acıyla mırıldanan Zain de Alex'e sarıldı.

"Aven, öldüğünü söyledi. Hyroa kanının seni öldüreceğini söyledi."

"Neredeyse öldürecekti," dedi Zain, bitkin bir sesle. "Müdürünüz, diğer öğretmenlerle birlikte akademiye korurken beni bulmasaydı, o zaman korkarım bu hayattan göçüp giderdim."

Alex, adamın yüzüne iyice bakmak için geriye çekildi. "Orada... Orada ne kadar kaldın?"

"Aven, pazartesi gecesi beni yakaladı. Tam seninle konuştuktan sonra. Sana bir ipucu bulduğumu söylemiştim, meğerse bir tuzakmış. Aven ve Jor... Aven ve kontrolü altındaki ortakları beni ele geçirmeyi başardılar."

Alex, onu heyecanla dinlerken güçlükle nefes alabiliyordu. Her ne kadar söyleyeceği şeyin ne olduğunu bilse de son saniyede cümlesini değiştirdiği için ona minnettardı.

"Zain'i kalkanların orada buldum," dedi bir başka ses. Alex, hızla arkasını dönünce Darrius'u gördü. "Bayılmak üzereydi ama şu cümleyi kurmayı başardı: 'Jordan. Kontrol altına girmiş.'"

Alex yutkunarak yere baktı. Bu acı dolu gerçekten kaçmak için çok uğraşması gerekiyordu.

"Fletcher derhâl Zain'le ilgilendi, biz de diğer öğretmenlerle birlikte seni ve arkadaşlarını aramaya koyulduk. Ama Jordan için çok geç kaldığımızı biliyordum. Çok üzgünüm, Alex."

Alex, bir kez daha ağlamamak için dişlerini sıktı ve "Bu senin hatan değil, Darrius," diyebildi.

"Yine de Zain ile ilgili endişelerini anlatmaya geldiğinde seni dinlemeliydim," dedi, pişmanlık içinde kafasını iki yana sallayan müdür. "Konuyu derinlemesine araştırmalıyım. Öğrencilerimden birinin bile Aven'in planlarının bir parçası olabileceği, aklıma hiç gelmedi."

"Skyla ne yaptığını bilmiyordu," dedi Alex, sessizce. Kızın adını anarken içi yandı, sıra dışı şekilde yerde yatan cansız bedenini ve boşluğa bakan gözlerini hatırladı.

"Biliyorum, Alex, arkadaşların bana neler olduğunu anlattı," dedi Darrius.

Alex tekrar etrafına bakınca, mantar halkanın içinde ne çok insan olduğunu gördü. Bir sürü Meyarin'in yanı sıra, birbirleriyle sessizce bir şeyler konuşan Avcı'yı, Fletcher'ı ve Caspar Lennox'u görmek onu şaşırttı. Fletcher sanki yaralarını iyileştirmek ister gibi Alex'e dikkatle bakıyordu. Kız ona hafifçe gülümseyince, adam az da olsa rahatladı. Bu sırada diğer iki öğretmen derin bir sohbeta dalmışlardı.

Alex'in dikkati eğer başka birinin yokluğundan dolayı dağılmıyorsa, Darrius'a, burada ne aradıklarını sorardı.

"Calista Maine nerede?"

"Kaçtı," dedi Bear. D.C. ile ikisi Alex'in yanına yaklaştılar. Birbirlerine temas etmeye ihtiyaç duyuyorlarmış gibi el ele tutuştular.

"Herkes gelince, Calista ormana kaçıp, ortadan kaybolmasına yetecek kadar bir süre için onları engellemeyi başardı," dedi D.C., ağlamaktan kalınlaşmış olan bir sesle. "Tahmin ediyorum, şu an Aven'in neredeyse, o da oradadır."

"Aven demişken, sen nasıl kaçtın?" diye sordu Zain. "Ve neden buraya bir gölge bulutunun içinde döndün?"

"Sorunun ikinci kısmına cevap verebilirim sanırım," dedi, yanlarına yaklaşan Casper Lennox'un pürüzsüz ve melodik sesi. "Yüzüğü nasıl kullanacağını çözmüşsün bakıyorum, Alex?"

Kız, başını salladı ve adamın diğerlerine açıklama yapmasına izin verdi. Adam fazla vakitlerini almadı, sonra hikâyenin geri kalanını anlatma sırası Alex'e geldi. Bu kısım daha zordu. Neyse ki D.C. ile Bear onları daha önce açıklıkta olanlar konusunda bilgilendirmişti de Alex, sadece kendine geldikten sonra olanları ve Aven'dan nasıl kaçtığını anlatmakla yetinebildi. Buna rağmen Jordan'la ilgili bölümleri anlatırken yüreğine bir hançer saplanmış gibi hissetti.

Caspar Lennox, sanki zihnini okuyormuş gibi kızın gözlerine baktı ve “Bazen gölge, bizi ele geçirebilir, tıpkı arkadaşına yaptığı gibi,” diye fısıldadı.

Bu sözler, Alex’i üç hafta öncesine götürdü. O zaman, adamın söylediği başka bir şeyden dolayı Alex’in kafası karışmıştı. Ama şu anda, Lennox’un aslında gölgeyi mi yoksa başka bir şeyi mi kastettiğini merak ediyordu.

Bir anda ne olduğunu anladı ve şaşkınlıkla çığlık atıp arkadaşlarının elini bırakarak Caspar Lennox’a yaklaştı.

“Biliyordun, değil mi?” diye suçladı Gölge Yürüyen’i. “Jordan’ın başına gelecekleri biliyordun ve ona yardım etmeye bile çalışmadın. Bana söylediğin o aptal gölge benzetmesi... Ta başından beri Aven’in Jordan’ı talep edip kontrolü altına alacağını biliyordun ve bunu engellemek için hiçbir şey yapmadın!”

Hıçkırarak dilini ısırды çünkü Gölge Yürüyen’in önünde dağılmak istemiyordu. Ve diğerlerinin de.

“*Hiçbir şey yapmadım,*” dedi Caspar Lennox, nefeslerini tutmuş onları izleyenlerin gözü önünde. “Olacaklar için seni hazırladım. Heves ve coşkunun gücüne karşı seni uyardım. Eğer konuşmamızı hatırlarsan, gölgenin coşkusuna kapılan birinin ışığa geri dönmesinin neredeyse imkânsız olduğunu da söyledim sana.”

Duygularını kontrol etmeye çalışan Alex, hıçkırıklara boğuldu.

“Alexandra,” dedi Caspar, nazik ama ciddi bir ifadeyle. “Sözlerimi nasıl bitirdiğimi hatırlıyor musun?”

Alex, konuşamadığı için başını iki yana sallamakla yetindi.

“*Yardım etmeye istekli biri olmadığı sürece,* ışığa geri dönmek neredeyse imkânsızdır, dedim.” Melodik sesi daha da yumuşadı. “Dostun için hâlâ bir umut var, Alexandra. Sen ışığın çocuğu olduğun sürece var. Fakat ona yardım etmek için onun adına dövüşmeyi istemen lazım. Bu çok kolay bir görev olmayacak.”

“Ama Jordan *talep* edildi,” diye inledi Alex.

Caspar Lennox, gri elini uzatıp Alex’in omzuna koydu. “Senin de bir zamanlar talep edildiğin gibi.”

"Jordan..." Arkadaşının ismini anmak, Alex'in canını acıttı ama yine de bir kez daha denedi. "Jordan'ın yeteneği, benim yeteneğimin bana yardım ettiği gibi, ona yardım edemez. Onu Aven'dan kaçırmamanın başka bir yolunu da bilmiyorum. Ben bir mucize başardım ve bunun tek sebebi, irade gücü yeteneğimdi."

"O zaman belki de beş yaşındakilerin yaptığını yapmalı ve paylaşmayı öğrenmelisin," diye güldü Gölge Yürüyen.

"Ben..." Alex, adamın ne söylediğini fark edince durdu. "Sence bu mümkün mü?" diye fısıldadı. "Sence gerçekten yeteneğimi diğerlerini etkileyecek kadar genişletebilir miyim?"

"Mümkün olduğuna inanmasam önermezdim," dedi adam.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Hep deniyorum ama ne yaptığım ya da yeteneğimi ne kadar güçlendirdiğim hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Alex.

"Kaslarını geliştirmek için egzersiz yapman gerekir. Egzersiz her şeyi mükemmel hâle getirir."

"Peki, işe yarayıp yaramadığını nasıl bileceğim?"

Caspar Lennox, onu ölçer gibi yüzüne bakıp, kendi kendine başını salladı. Gruptakilere işaret etti ve Alex'e dönüp ellerini uzattı. Sürekli ayaklarının dibinde dönen gölge, yükseldi ve emriyle birlikte ikisini de bir pelerin gibi sardı.

Döner karanlığın içine gömülürlerken Alex, panikledi. "Ne..."

"Sakin ol," dedi Caspar Lennox. "Diğerlerinin bizi duyamayacağı bir şekilde konuşmak istiyorum seninle. Gölge bizi onların gözlerinden ve kulaklarından korur... Meyarinler de dâhil."

Gerilen Alex, adamın devam etmesini bekledi.

"Gücünü kuvvetlendirme konusunda sana yardım etmek isteyebilecek birini tanıyorum. Tatilde onunla konuşup ikna etmeye çalışacağım. Şu aralar pek yeni öğrenci kabul etmiyor, o yüzden bir sonuç çıkmayabilir. Ama bana bir iyilik borçlu. Yeni yılda dersler tekrar başladığında sana haber vereceğim."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Alex, titrek bir sesle.

Adamın gri yüzü şefkatle doldu. "Bunu kalbine yaz, Alexandra. Henüz her şey bitmedi."

Gölge aşağıya indi ve Alex yine etrafındakileri görmeye başladı. Söylemesi gereken her şeyi söyledikten sonra bir anda ortadan kaybolan Caspar Lennox hariç.

Alex az evvel adamın durduğu yere şaşkınlıkla baktı. “Bunu nasıl...”

Kızın yüzündeki ifadeyi fark eden Bear, “O bir Gölge Yürüy-en,” dedi. “Onlar, gölgelerin arasında hareket eder. Olayları bu.”

Doğru... “Tüm bunların ne olduğunu sorabilir miyiz?” dedi Darrius.

“Şey, söylemem gerektiğinden emin değilim,” dedi Alex. Caspar Lennox’un, mesajını özel olarak iletmesinin bir sebebi olmalıydı, Alex de o yüzden adamın izni olmadan, konuştuklarını kimseye anlatmak istemedi.

Müdür, düşünceli bir edayla kızı süzdükten sonra, söylediklerini kabul ederek başını salladı. “Bilmen gereken bir şey daha var, Alex. Sen Raelia’ya geçtikten sonra Sir Camden bir anda ortaya çıkıp benimle konuştu. Başta söyledikleri mantıksız geldi ama sonradan anladım ki Jordan ve Aven’in da yanınızda olduğunu bir şekilde hissetmiş.”

Arkadaşının adı geçince Alex’in canı bir kez daha yandı.

“Şövalye sizi tam uyaracakken, bir şey onu durdurmuş. Onu zorla başka bir kapıya götürüp yanınızdan ayıran da aynı şeymiş. Galiba bunu Calista Maine yaptı.”

Başından beri oyuna getirilmişlerdi. Demek ki Sir Camden o yüzden eklemleri paslanmış gibi hareket ediyordu. Zira Calista’nın telekinetik yeteneğinin etkisi altındaydı.

Alex’in acısını hisseden D.C., “Bu senin hatan değil,” dedi. “Bilemezdin. Hiçbirimiz bilemezdik.”

“Peki, ya Skyla?” diye sessizce sordu Alex. “O öldü ve artık bunu değiştirme şansımız yok.”

“Skyla’nın başına gelen şey...” Bear çok duygulandı ama derin bir nefes alıp kendini zorlayarak sözlerine devam etti: “Aven’in ona yaptığı şey affedilemez. Bu bizim yüzümüzden olmadı,

o yüzden sakın kendini suçlama, Alex. Eğer suçlarsan Aven bugün bir zafer daha kazanmış olur. Bunu ona verme.”

Alex, çocuğun haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden gözyaşlarına engel oldu. Bu kadar ağlamak yeterdi. Onun tanıdığı Jordan da bu denli üzülmelerini istemezdi. Jordan, onun dimdik doğrulup dövüşmesini isterdi. Doğru olan şey için dövüşmesini. Her şeyi daha iyi hâle getirmek için dövüşmesini.

“Alex? Böldüğüm için üzgünüm ama bir dakika konuşabilir miyiz?”

Alex döndü ve kendisinden birkaç adım uzakta bekleyen Roka ile Kyia’yı gördü.

“Birazdan dönerim,” dedi arkadaşlarına.

Meyarinlerin yanına gidince, Kyia ona sıkıca sarıldı. Alex için bu şaşırtıcı bir durumdu.

“Arkadaşın için çok üzgünüm,” dedi yumuşak bir sesle.

Artık ağlamak yok, diye hatırlattı Alex, kendine. Hızlıca, “Teşekkür ederim,” diyebilmeyi başardı.

Kyia başını salladı ve kıza şefkatle gülümseyerek bir grup Meyarin muhafızla konuşmaya gitti.

“Biraz yürüyelim, Alex,” dedi Roka. Alex prensin koluna bir can simidi gibi sarıldı ve konuşmasını bekledi. Roka’nın sözleri onu çok şaşırttı.

“İyi misin?”

“Fiziksel olarak *evet* ama duygusal olarak pek sayılmaz.”

Roka, kızın elini nazikçe sıktı. “Eğer sana yardım edebileceğim herhangi bir şey varsa, istemen yeter. Kyia ve Zain için de aynısı geçerli. Hepimiz, senin için buradayız, Alex.”

Kız şaşkınlık içinde, prene baktı. “Sen ciddi misin? Beni bir yere kapatmayacak, zindana falan atmayacak mısınız yani?” Prensin gözlerindeki soruyu gören Alex, durumu netleştirdi: “Sizler bin yıldan fazla süredir Aven’i Meyadan uzak tutmayı başardınız. Ama şimdi benim yüzümden dilediği gibi girip çıkabiliyor. Bugün olan her şey *benim* suçum, Roka. Böyle bir şeyin bazı sonuçları olmayacak mı?”

Açık alanın diğer ucuna gelince durdular. Roka, kıza yüzünü döndü.

“Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz, Alex. Sen Aven’in oyununa geldin ve onun sahtekârca düzenlediği planın bir parçası oldun. O bir manipülasyon ustasıdır. Gerçeği fark etmen mümkün değildi.”

“Bilmem gerekirdi. Çözmem gerekirdi,” diye itiraz etti Alex.

“Nasıl?”

“Bilmiyorum!” diye haykırdı. “Bir şeylerin ters gittiğini hissetmeliydim!”

Alex, işkence çekiyormuş gibi görünüyordu; Roka’nın yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. “Bilmenin imkânı yoktu, Alex. Hepimiz bunun imkânsız olduğunu düşündük. Aslında bütün suç bizde.”

Alex kaşlarını çatı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Onu buradan uzak tutma becerimize fazla güvendik. Zain’i bilgi toplaması için göndermek benim fikrimdi ama konseyimiz gerekli görmediği için bunu gizlice yaptık. Kendi ırkımıza o kadar güveniyorduk ki bazı insanların sahip olduğu güçleri unuttuk. Skylar Fay’ın yeteneğini... Böylesi yanıltıcı bir yeteneği hayal bile edemezdik. Bunun, arkadaşın Jordan’ın yeteneğiyle birleşebileceğini de akıl edemedik. Fakat Aven sizin ırkınızın yanında çok vakit geçirdi ve insan yeteneklerini kullanmaya alıştı. İşte bu yüzden bizi atlatmayı başardı.”

Derin düşüncelere dalan Roka sustu. “Eğer müdürünüz, Zain’i bulmamış olsaydı, o zaman korkarım tüm umutlarımızı kaybederdik. Zain ölürdü, Aven seni ve dostlarını öldürürdü, sonra da fark edilmeden Meia’ya gelir ve bizi yerle bir ederdi. Ama Zain bizi Aven’in planlarından tam zamanında haberdar etti. Onun şu an burada olduğunu biliyoruz. Gerçi nerede saklandığından emin değiliz ama artık bize sürpriz yapamaz.”

“Zain seni nasıl uyardı? Darrius, onun ölmek üzere olduğunu ve güçlkle konuştuğunu söyledi.”

"Doktorunuz aşırı yetenekli." Roka açıklığın diğer ucundaki Zain'in başında dört dönen Fletcher'a baktı. "Sarnaph kanının etkisini durdurmayı başardı -yani hyroa kanının- ve Zain'in tekrar ayağa kalkıp valisyolunu kullanacak kadar zamanı oldu. Zain'in yatakta dinlenmeyi reddetmesi, pek hoşuna gitmedi ama Fletcher onun ve senin dostlarının tedavisine devam etmek konusunda ısrar etti. Darrius ile Avcı da onlarla birlikte sonsuzluk yolunu kullanarak buraya geldiler. Tabii Gölge Yürüyen de."

"Meya'nın yerinin insanlardan gizlendiğini sanıyordum?"

Roka omuz silkti. "Zain onlarla çarpışamayacak kadar bitkindi. Aven konusunda da bizi bir an evvel uyarması gerekiyordu yani daha fazla vakit kaybedemezdi."

"Peki, bu seni endişelendirmiyor mu?"

"Arkadaşların valisyolunu ya da Kütüphane'yi kullanmadan buraya bir daha gelemez. Hem insanların bizim varlığımızdan tekrar haberdar olmalarının vakti de geldi artık."

"Ya Caspar Lennox? O, bahsettiğin iki yöntemi de kullanmadan kayboldu buradan. Özel gölge sihrini ya da onun gibi bir şey yapması yeterli geldi."

"Gölge Yürüyenlerin ne yapacağı belli olmaz. Benim halkım bile onların yeteneklerinin neler olduğunu tam olarak anlamış değil. Muhtemelen Meya'nın varlığından hep haberleri vardı ama şehrimize ilgi göstermediler. Bizler düşman da değiliz, müteffik de. Hatta sen gelene kadar iletişim kurmaya bile ihtiyaç duymadık. Hem belli ki Caspar Lennox da bugün buraya senin için gelmiş."

Alex bu konuda ne düşüneceğini bilemedi.

"Sormam gerek, Alex," dedi Roka, çekinerek, "diğerlerine bilgi verdiğini duydum fakat Aven'in planları hakkında bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Yeri hakkında?"

Alex, Lady Mystique ile görüştüğünü diğerlerine anlatmamıştı ama kadının söylediği şeyleri Roka'nın bilmesi gerekirdi.

“Şey, anlatmadığım bir şey *var*,” dedi Alex. İlk G.H. dersinde Raelia’da Lady Mystique ile olan karşılaşmasını, Roka’ya anlattı. Sonra da gölge yüzük aracılığıyla ay ışığının altındaki Raelia’ya nakledildiğinde kadınla olan ikinci karşılaşmasından söz etti.

“Aven, gücünü tekrar kazanmasının çok uzun sürmeyeceğini söyledi. Şehirde saklanan bir sürü istekli asi varmış.”

Roka’nın morali bozuldu. “Başka bir şey söyledi mi?”

Alex, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bana, Meyarin yeteneklerimi nasıl kullanacağımı öğrenmem gerektiğini söyledi, ırkınızdan biriyle eğitimlere başlamalıymışım, böylece vakti geldiğinde Aven’la dövüşebilecekmişim. Benim, Aven’la gerçekten dövüşebilecek tek kişi olduğuma inanıyor. Bir de bana bunu verdi ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Eski parşömeni Roka’ya uzattı. Prens yazıyı iki kez okudu ve altın sarısı gözleriyle kızın gözlerinin içine baktı. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

“Bu kehaneti daha önce de duymuştum,” dedi parşömeni Alex’e geri vererek. “Çeviri rahatsız edici derecede düzgün yapılmış.”

“Bir Meyarin kehaneti mi?” diye şaşırarak sordu Alex. Çünkü Lady Mystique’in bunu neden verdiğini anlayamadı.

Roka başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu, kendi ana dilinde bir Tia Auran’ın ağzından duymuştum. Yıllar yıllar önce.”

“Tia Auran ne...”

“Bunu araştırmam lazım, Alex,” diye sözünü kesti, dikkati dağınık gibi görünen Roka. “Lady Mystique’in söz ettiği eğitime gelince, ona kesinlikle katılıyorum.”

Alex, adamın endişe dolu gözlerine bakıp fısıldadı: “Roka, ben Aven’la bir daha dövüşmek istemiyorum.”

Aynı şeyi ihtiyar kadına da söylemişti. Tıpkı ihtiyar kadının gözleri gibi, Roka’nın da gözleri şefkatle doldu.

“Ben sana yardım edeceğim, Alex,” diye söz verdi. “Vakit geldiğinde hazır olman için seninle bizzat ilgileneceğim. Öte

yandan şu Lady Mystique'in yanılıyor olmasını da umut ediyorum ve yanıldığını kanıtlamak için elimden geleni tüm gücümle yapacağıma söz veririm."

Alex'in gözleri yine yaşlarla doldu. Roka'nın gözlerine bakarsa kendini tutamayacağını bildiği için başını çevirdi.

"Buraya neden 'Raelia' dendiğini biliyor musun?" diye sordu Roka.

Alex gözlerini karla kaplı yerden ayırmadan başını iki yana salladı.

"Burası, babamın bin yıl evvel durup Aven'in sürgün cezasını bildirdiği yer. Ağabeyim bizi öldürmeye çalıştıktan sonra ortadan kaybolmuştu ama babam, ihanetinin sonuçlarını herkes duyurarak *garseth*lerin -yani Aven'in asilerinin- de kendilerini bekleyen kaderi öğrenmelerini istemişti. Babam buraya 'Raelia' ismini, o günü herkese hatırlatsın diye koydu."

Prens, çenesini hafifçe kaldırdı. "Hayat kavşaklarla doludur, Alex. Seçimlerle doludur. Seçebileceğimiz bir sürü yol var. Hangi yöne gideceğimize karar vermek bize kalmıştır."

Alex kendini tutmaya çalışsa da gözlerinden akan yaşlar yanaklarına süzüldü. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Roka."

"Evet, biliyorsun," dedi prens, kibarca. Elini kalbine götürdü ve "Cevabın burada," dedi. Sonra açık alanın diğer ucunu gösterdi. "Ve orada."

Alex, D.C. ile Bear'ın birbirine kenetlendiğini gördü. Arkadaşlarının yasını tutar gibiydiler.

"Yanlarına git, Alex," dedi Roka. "Her şey bekleyebilir. Onların şu an sana ihtiyaçları var."

Alex başını sallayınca, Roka onu göğsüne bastırıp kollarıyla sıcağı sardı. Uzun bir süre öylece kaldılar ve ayrılmadan önce, Roka, eğitimi konusunda kendisine haber vereceğini söyledi.

Prens Roka, yanından ayrılan Alex'in arkasından, "Unutma ki dostunu henüz kaybetmedin. Kaybetmişsin gibi yas tutma," dedi.

Alex, onun haklı olduğunu biliyordu. Eğer Jordan'ı kurtarsaksa, Caspar Lennox'un da dediği gibi onun adına savaşmak için güçlü olması gerektiğini de biliyordu. Belki yine Jordan'la çarpışabilirdi. Vakit geldiğinde hazır olmak zorundaydı.

Alex kararlı adımlarla arkadaşlarının yanına gitti. "Gitme vaktimiz geldi."

Darrius, "Alex, bundan emin değilim..." derken, Alex onun sesini kesti.

"Gidiyoruz, Darrius. Tatildayız ve planlandığı gibi Woodhaven'a gidiyoruz," dedi.

Durumları değiştiği ve artık Jordan yanlarında olmadığı için, D.C. ile Bear kıza hayret dolu gözlerle baktılar. Fakat Alex, Jordan dönene kadar her şeyin normal şekilde devam etmesini sağlamak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Darrius, kızın bu kararlı tutumunu fark edince onu dikkatle inceledi. Cebinden üç askerî AUA aleti ve köpükkapı çıkardı. "Bunları da alın. Kalkanlar artık çalışıyor," dedi.

Aven artık istediğini almıştı; bu yüzden Alex ve arkadaşları bu aletlere ihtiyaç duymayacaklarını biliyorlardı, yine de Darrius'un verdiği şeyleri aldılar.

"İki hafta sonra görüşürüz," dedi Alex, müdüre. "Ama ondan evvel bir şey duyacak olursanız..."

"Seninle derhâl irtibata geçerim," diye söz verdi Darrius. "Senin de aynısını yapmanı bekliyorum."

Kız, başıyla adamı onayladı ve "Sizler de bizimle geliyor musunuz?" diye sordu.

"Biz Prens Roka ile konuşmak için bekliyoruz, daha sonra kendisi bizi akademiye götürecektir. Avcı, Aven'in kontrolü altına aldığı insanlar hakkında bazı bilgiler edinmiş. Onların Meydan uzak durması için birlikte bir plan yapmamız lazım. Aven'in valis yoluna erişimi yok ama diğerlerini de getirmek için artık Kütüphane'yi kullanabilir. Bunun olmasına izin vermemeliyiz."

"Yapabileceğim bir şey olursa haber verin," dedi Alex. Fakat buna gerek olmamasını diliyordu.

"Çok nazıksın, Alex ama sen zaten çok fazla şey yaptın, artık senden bir şey istemeye yüzümüz yok. Woodhaven'a git ve güzelce dinlen," dedi Darrius.

Söylemesi kolaydı. Ancak Alex yine de adamın tavsiyesine uyacaktı.

"Bekle, küçük insan," diye seslendi Zain, arkalarından. "Sizi gideceğiniz yere valisyolu ile götüreyim."

"Zain, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye tavsiye vermeye çalıştı Fletcher. Ama savaşçı, elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Ben iyiyim, hatta hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi.

Kendi ayağına takılıp sendelemeseydi, söyledikleri daha inandırıcı olabilirdi.

"Sorun yok, Zain, biz Kütüphane'den gideriz. Ölümünden dönmüşe benziyorsun. O yüzden, hyroanın kanını, vücudundan tamamen atana kadar Fletcher'ın sözünü dinlesen iyi edersin," dedi Alex.

"Yine de dövüşürsek seni yenerim," diye homurdandı Zain.

Alex, açık alana vardığından beri ilk kez tam anlamıyla gülümsedi. "Bence ben seni yenerim."

"Roka ile konuştuklarına bakılacak olursa, yakında bunu deneyip görme şansımız olacak zaten," dedi, gözleri heyecanla parlayan savaşçı.

Meyarinlerin duyma yetenekleri yüzünden hiçbir şey sır olarak kalamıyordu. Alex buna biraz sinirlendi.

"Sanırım bekleyip göreceğiz," dedi. "Ama senin hastalığından avantaj sağladığım için kazandığımı söylemeni de istemem doğrusu. O yüzden doktorun söylediklerine dikkat et ve çabucak iyileş, tamam mı?"

Adam, içinden bir şeyler mırıldandı ama kızı onaylar gibi başını salladı.

Alex ona gülümsedi, sonra arkadaşlarını alıp tekrar yola koyuldu. İradesiyle hemen bir kapı açtı ve üçü birden kapının önünde durdular.

Sesi titreyen D.C., “Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı. “Hayatlarımıza mümkün olduğunca devam edeceğiz,” dedi Alex. “Yani Woodhaven’a gidip plan yapacağız.”

D.C., “Plan mı?” dedi.

“Jordan’ı geri almak için bir plan.”

Jordan’ın ismini söylemek acı verse de Alex’in dağılan gücü her geçen dakika toparlanıyordu. Roka’nın da dediği gibi henüz kaybetmediği arkadaşı için yas tutmayacaktı.

“Onun için dövüşeceğiz,” diye devam etti. “Onun için dövüşmemize *ihtiyacı* var. Onu bize geri getirmenin bir yolunu bulacağız.”

Bear’ın keder dolu yüzünde bir umut ışığı da parlamaya başlamıştı. “Sence bunu gerçekten yapabilir miyiz?”

“Yapabileceğimizden eminim,” dedi Alex. Öz güveni, şüpheyi yer bırakmayacak kadar kuvvetliydi.

D.C. yaşlı gözlerle Alex’e baktı. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Söz verdi, Dix,” dedi Alex, nazikçe. “Odamızdaki o geceyi hatırlıyor musun? Ondan geri döneceğine söz vermesini istemiştin, o da söz vermişti. Her ne olursa olsun bize geri döneceğine söz verdi... *Sana* geri döneceğine. Benim tanıdığım Jordan Sparker sözünü tutar. Hele sana verdiği sözü, Dix. Sevdiği kıza verdiği sözü. Onu seven kıza verdiği sözü.”

Bu sözler üzerine D.C. hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ne o ne de Jordan, birbirlerine duydukları sevginin derinliğini henüz ifade edememişlerdi ama bir gün bu fırsatı yakalayacaklardı.

Alex bunun olmasını sağlayacaktı.

Bunu düşünerek arkadaşlarını kapıya doğru yönlendirdi ve geçmeden önce dönüp son bir kez Raelia’ya baktı.

Bir kavşak. İşte Alex’in durduğu yer burasıydı. Önünde birkaç yol uzanıyordu ama o, hangisini seçeceğini biliyordu.

Alex, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve yüzleşmek zorunda kalacağı zorlukları düşündü. Ama mücadele etmeye değerdı.

Öyle olmak zorundaydı.

Kararını veren Alex, gözlerini açtı ve arkadaşlarının peşinden kapıdan geçti. Zihni tek bir şeye odaklanmıştı.

Dayan, Jordan. Geliyoruz.

Alex'in yolculuğu.
MEDORA GÜNLÜKLERİ
ÜÇÜNCÜ KİTAP

DRAGKORA

ile devam ediyor.

Teşekkür

Bu serinin ilk kitabındaki teşekkür kısmı, neredeyse hikâyenin kendisi kadar uzundu. O yüzden bu defa sözünü ettiğim herkese kocaman bir “teşekkür” edeceğim... Tanrı’ya, annemle babama, erkek kardeşime ve muhteşem ailemin geri kalanıyla arkadaşlarıma. Sürekli desteğiniz, verdiğiniz cesaret ve sevginiz, hayat denen bu güzel şeyin içinde gezinmem için bana güç veriyor ve ben hepinize minnettarım.

Birkaç kişiyi daha eklemek isterim. Rüyalarımın gün ışığına çıkması için tüm gücünüzle elinizden geleni yapmaya devam ettiğiniz için Pantera Press’teki herkese teşekkür ederim. Sadece yayıncım değil, aynı zamanda bedava terapistim olan Ali’ye özel bir teşekkür gönderiyorum. Utanç verici şekilde birbirinden alakasız düşüncelerimi, sürekli dinlediğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. (Tost makinesini peynirli ızgara için hâlâ denemedim ama listemin en başında yer alıyor.) Ayrıca inanılmaz yayıncıma -*Susan’ım*- bu yıl karşıma fırsatlarla dolu kapılar açtığı için kocaman sarılıyorum. Nereye gidersem gideyim, elime sıcak çikolata almamı sağladığın için de ayrıca teşekkür ederim. Bu bile ne kadar muhteşem biri olduğunun kanıtıdır.

Editörüm Glenda Downing’e, Pantera Press’teki harika editöryel ekibe -özellikle de çok yetenekli kopyalama editörüm James Read ve muhteşem son okuyucum Lucy Bell’e-, XOÜ Creative’deki mucizevi kapak tasarımına binlerce teşekkür ederim. Bu hikâye, sizlerin sihirli yetenekleriniz olmasaydı bu hâle dönüşmezdi.

Ayrıca tüm muhteşem okurlarıma ve özellikle de hiçbir şeye değişmeyeceğim heyecanımla Dana Summer'a, hikâye ve karakterlere sağladığı duygusal katkı için Emily Davison'a, Twitter'da saatler boyu benimle birlikte gezinen Frannie Panglossa'ya çok teşekkür ederim.

Son olarak, *sizlere* teşekkür etmek istiyorum, sevgili okurlarım. Alex ve arkadaşları konusunda, internet sitem ya da sosyal medyam üzerinden benimle ne zaman irtibata geçerseniz, onları ve devam eden yolculuklarını ne çok sevdiğinizi görmek yüreğimi ısıtıyor. Bunun kolay bir yolculuk olacağına söz veremem ama onlarla birlikte seyahat edeceğimizin ve yolları nereye çıkarsa çıksın onları takip edeceğimizin garantisini verebilirim. Onlara bağlı kaldığınız için teşekkür ederim, bana bağlı kaldığınız için teşekkür ederim. Bir sonrakinde hangi kapıdan geçeceğimiz görmek için sabırsızlanıyorum!

Lynette Noni, Avustralya'da bir çiftlikte büyümüş; sonrasında güzelim Sunshine Coast'a taşınarak, çamurlu botlarını kumla kaplı parmak arası terliklerle değiştirmiştir. Her zaman iyi bir okur olmuş ve çocukluğunun büyük bir kısmı, uzak yerlere ve sihirli dünyalara yaptığı yolculukların hayallerini kurarak geçmiştir. Hogwarts'tan mektubu gelmediği için yıkılmış, ama bulabildiği her gardırobun içine bakarak kendini toparlamıştır ve bir gün Narnia'ya gitmenin bir yolunu bulmaya hâlâ kararlıdır. Bunun olmasını beklerken, kendi fantezi dünyasını yaratıp yol boyunca tanıştığı karakterlerle vakit geçirmekten hoşlanmaktadır.

Raelia, Lynette'in beş kitaptan oluşan *Medora Günlükleri* serisinin ikinci kitabıdır.

Lynette, okurlarıyla sohbet etmeye bayılır... Onunla internet üzerinden temasa geçin:

www.LynetteNoni.com

[Facebook.com/Lynette.Noni](https://www.facebook.com/Lynette.Noni)

[Twitter.com/LynetteNoni](https://twitter.com/LynetteNoni)



AKARNAE

LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!



artemismilenyum

"Hayat, pek çok dönüm noktasıyla doludur, Alex. Pek çok seçenekle."

Alexandra Jennings, yetenekli dostlarıyla birlikte Akarnae Akademisindeki ikinci yılına başlamak için bir kapıdan geçip imkânsızlıklarla dolu, fantastik bir dünya olan Medora'ya geri döner. Medora'nın büyülü atmosferine rağmen Alex'in hayatı, Kayıp Şehir Meya'dan sürgün edilmiş ve kanının peşinde olan Aven Dalmarta tarafından tehdit edilmeye devam etmektedir.

Alex ve dostları, Medoralıları, doğuştan itibaren sahip olduğu hakları geri almak isteyen Aven'dan korumak için Meyarin şehrini ve şehrin atalarından geriye kalanları aramaya başlar.

Artık kim ya da ne olduğundan emin olmayan Alex'in bildiği tek şey, eğer Aven'ın, Meya'ya ulaşmasını engelleyemezse sayısız Medoralının hayatının tehlikeye gireceğidir.

Alex onları koruyabilecek mi? Yoksa her şeyi yitirecek mi?



@artemismilenyum



ISBN 978-605-304-815-2

